

»Steagul Său fluturat peste mine este dragostea.« (Cântarea Cântărilor 2,46)

CÂNTAREA CÂNTĂRILOR

Studii asupra Cântării Cântărilor a lui Solomon.

PREFAȚĂ

Prin această ediție apar expunerile pe care le-am făcut în toamna anului 1971 în Katwijk aan See asupra Cântării Cântărilor a lui Solomon. Sunt direct recunoscător, că frații din Katwijk au avut curajul să propună o asemenea temă de studiu. Eu am avut, cinstit spus, puțină teamă, ca să spun ceva despre aceasta. La studiul acestei cărți a Bibliei mi-a devenit clar, cât de grea, dar și cât de minunată este această carte; în privința aceasta Domnul m-a binecuvântat în mod deosebit. Am încrederea că El va întrebuița expunerile mele slabe asupra acestei cărți, ca să dea și altora ceva din aceste binecuvântări.

Împărțirea în noua ediție am făcut-o în așa fel, ca întreaga expunere să formeze o parcurgere continuă a întregii cărți, și să corespundă împărțirii normale a secțiunilor Cântării Cântărilor. Uneori apar repetări ale unor gânduri, care nu au putut fi evitate. Aceasta este din cauză, că la baza cărții stau predici, pe care le-am ținut. Deseori le-am lăsat așa, pentru că eu consider, că reluarea cu alte cuvinte nu poate să ducă decât la fixarea punctelor de vedere mai importante.

În încheiere încă o remarcă. Nu se găsește aproape nicio altă carte a Bibliei, despre care să se fi scris așa de multe comentarii, care să difere așa de mult unul de altul. De aceea cei care sunt obișnuiți cu scrierile vechi, comentarii mistico-pietistice, ca și aceia care refuză orice expunere alegorică a Scripturii, vor pune semne de întrebare la ceea ce este scris aici. Dar semnele de întrebare nu sunt rele, însă întrebarea decisivă este, dacă noi vrem să ne plecăm sub autoritatea absolută și sub adevărul absolut al Scripturii și dacă avem dorința să învățăm să cunoaștem Adevărul și supunerea față de Duhul Sfânt. În orice caz, cu toată slăbiciunea, aceasta a fost dorința mea, și în acest sens rog pe orice cititor credincios, să cerceteze în Scriptură, prin rugăciune, cele ce sunt spuse aici.

Utrecht 1973

COMPLETARE LA PREFAȚĂ

N.B. În această carte au fost întrebuițate cuvintele „Adunare“ și „Iehova“. Prin „Adunare“ nu s-a înțeles vreo colectivitate creștină, ci ceea ce mulți creștini numesc „Comunitate“ sau „Biserica“, în înțelesul ei biblic cel mai adânc.

Numele „Iehova“ nu are nimic a face cu așa numiții martori ai lui Iehova. De fapt astăzi este general recunoscut, că „Iehova“ nu este redarea reală a numelui lui Dumnezeu, că în loc de acesta trebuie să se citească „Iahve“

INTRODUCERE

Dorim să studiem împreună această carte, care în primul verset este numită „Cântarea Cântărilor“. Cele mai multe traduceri au denumit-o „Cântarea înaltă“. Ele îl urmează în această privință pe Luther, care a tradus așa cuvântul acesta; textual însă stă scris așa: „Cântarea Cântărilor“. În limba ebraică exprimă o intensificare deosebită: cântecul cel mai înalt, cel mai bun. Așa vorbește Scriptura și despre Sfânta Sfintelor (cea mai sfântă dintre toate), și despre cerul cerurilor, și în sens nefavorabil, ca de exemplu, despre robul robilor.

Avem aici Cântarea Cântărilor. Nu este singura cântare a lui Solomon. În 1 Împărați 4,32-33 citim, că Solomon a scris 1005 cântări. Dar Duhul Sfânt nu ne-a făcut cunoscut aceste 1005 cântări. Avem numai această singură cântare. Însă această singură cântare, spune Duhul Sfânt în primul verset, este Cântarea Cântărilor, cea mai înaltă cântare, pe care Dumnezeu a considerat-o demnă să fie admisă în Cuvântul Său, pentru ca noi după aproape trei mii de ani să putem prelua învățăturile minunate, pe care Dumnezeu le-a pus în ea.

Cântarea Cântărilor are multe asemănări cu Psalmul 45. Acest Psalm vorbește, așa cum mulți știu, despre Mesia și mireasa Sa. De aceea Psalmul se numește „o cântare de dragoste“, și așa putem să numim și noi această carte: o cântare de dragoste, sau așa cum putem traduce expresia din Psalmul 45: o cântare despre Preaiubitul, o cântare, care vorbește despre Preaiubitul. Și dacă ne preocupăm cu Preaiubitul, poate să fie atunci vreun credincios, a cărui inimă să nu se încălzească, și să nu clocotească de cuvinte bune, așa cum spune poetul psalmist în Psalmul 45, ca să recite Împăratului poezia?

Ea a fost numită aici „Cântarea Cântărilor, de Solomon“. Aceasta înseamnă de fapt, că este vorba despre Solomon, însă noi avem dreptul bineînțeles să considerăm, că este o carte, pe care a scris-o Solomon. Nu este niciun argument temeinic, că această carte ar fi fost scrisă mult mai târziu. Este o carte, care își are originea la Solomon, și cine altul ar fi fost în stare să scrie o așa cântare a dragostei? Domnul Isus spune despre El în Matei 12,42, când El Însuși se compară cu Solomon: »Și iată că aici este Unul mai mare decât Solomon.« Solomon este un tablou al Domnului Isus ca Prinț al păcii (numele Solomon înseamnă „Pace“). Domnul Isus este prefigurat în el ca Împărat al păcii, care va deveni o binecuvântare pentru tot pământul - împreună cu mireasa, și noi vom vedea îndată, cine este mireasa.

Doresc să spun mai înainte încă ceva despre Solomon. Știm că Solomon a scris trei cărți ale Vechiului Testament: Proverbele, Ecclesiastul și Cântarea Cântărilor. Este foarte interesant să vedem contextul în care stau cele trei cărți, și aceasta spune ceva despre caracterul Cântării Cântărilor. Pe drept aceste trei cărți au fost comparate cu cortul din pustie. La cortul din pustie venea mai întâi curtea din față, în care fiecare israelit putea să intre liber. Știm că curtea din față este un tablou al creației văzute, și în mod deosebit un tablou al pământului. Aceasta o găsim în cartea Ecclesiastul, care vorbește despre lucrurile care sunt sub soare, despre deșertăciunea vieții pământești. Ea vorbește despre ceea ce poate constata orice om, credincios sau necredincios: că toți oamenii vor ajunge odată la sfârșitul vieții lor, și în exterior nu pare să se vadă nicio diferență față de viața animalelor, că marele secret despre sensul vieții va fi abia atunci descoperit, când noi, ca și Asaf, intrăm în Locurile sfinte ale lui Dumnezeu. În cartea Ecclesiastul este vorba despre pământ și în consecință este cartea în care găsim numai numele „Dumnezeu“, în timp ce în cartea Proverbe se întâlnește cel mai frecvent numele Dumnezeului legământului, „Iehova“. Această carte este un tablou a Locului Preasfânt, în care noi nu vedem lucrurile așa cum sunt ele sub soare, ci așa cum le vede Dumnezeu. În Locul Preasfânt totul vorbește despre slava divină. Cartea Proverbe ne arată cum dorește Dumnezeu, ca să meargă credincioșii pe drumul lor; ei primesc

indicații, valabile pentru toate timpurile, și în mod deosebit pentru Împărăția de o mie de ani, când Iehova, Cel Preaînalt, va governa pe pământ. De aceea aici găsim aproape exclusiv numele „Iehova“, și numai de câteva ori numele „Dumnezeu“.

Avem apoi de la Solomon și această carte, despre care vechii iudei au spus: așa cum aceasta este „Cântarea Cântărilor“, tot așa există replica ei în „Sfânta Sfintelor“, în care locuia Dumnezeu și în care marele preot avea voie să intre numai o singură dată pe an. Această carte ne arată intimitatea dintre mireasă și Mire. Vechii iudei spuneau despre aceasta: mireasa este Israel și Mirele este Dumnezeu. Cartea este așa de intimă, această Sfânta Sfintelor este așa de sfântă, că iudeii au interzis tinerilor sub treizeci de ani să se uite în ea. Au vegheat așa de mult ca cuvintele acestei cărți să nu fie pronunțate cu ușurare. Este o carte prea sfântă. Am spus că în cartea Ecclesiastul se întâlnește numele „Dumnezeu“, iar în cartea Proverbe numele „Iehova“. Dacă se citește această carte, se va constata cu mirare, că în ea nu se întâlnește numele lui Dumnezeu, cu excepția capitolului 8,6, unde se vorbește despre „flacăra lui Iah“ (aceasta este o prescurtare a numelui Iehova), însă aceasta înseamnă de fapt nu mai mult decât o intensificare. Nu găsim aici numele lui Dumnezeu, și cu toate acestea în vorbirea simbolică a acestei cărți ne sunt prezentate lucrurile cele mai sfinte. Lucruri, pe care Dumnezeu le-a notat pentru noi cu trei mii de ani înainte, și nu atât de mult pentru noi, ci înainte de toate pentru o generație, care trebuie încă să vină, și în această carte să exprime sentimentele Sale, și sentimentele pe care le va avea în inimă generația care va veni, și despre care voi vorbi.

Dar mai este încă o legătură comună deosebită între aceste trei cărți, la care vreau să atrag atenția. În Ecclesiastul 7 găsim un cuvânt ciudat. Am spus, că Ecclesiastul privește lucrurile de pe pământ cu ochii unui om firesc și că el încearcă să descopere pe această cale sensul vieții. În timp ce este preocupat cu aceasta, ajunge în capitolul 7 la o concluzie ciudată. Să începem cu versetul 23; »Toate acestea le-am cercetat cu înțelepciune. Am zis: vreau să devin înțelept. Dar înțelepciunea a rămas departe de mine. Cu mult mai departe decât era mai înainte, și ce adâncă! Cine o va putea găsi? M-am apucat și am cercetat toate lucrurile, cu gând să înțeleg, să adâncesc și să caut înțelepciunea și rostul lucrurilor.« Aceasta înseamnă, că el a cercetat sensul lucrurilor; el a căutat o concluzie, prin care să poată înțelege lucrurile vieții. El spune mai departe: »Și să pricep nebunia răutății și rătăcirea prostiei, și am găsit că mai amară decât moartea este femeia, a cărei inimă este o cursă și un laț, și ale cărei mâini sunt niște lanțuri. Cel plăcut lui Dumnezeu scapă de ea, dar cel păcătos este prins de ea.« Acesta este tabloul, pe care îl dă femeia, dacă este privită cu ochii firești. Acest tablou îl folosește Scriptura pentru femeia păcătoasă, care nu este în legătură cu Dumnezeu. Ea poate numai să păcătuiască și pentru un om ca Solomon nu este altceva decât un pericol. Și cât de mult a experimentat el aceasta, el, cel care a avut șapte sute de femei și trei sute de fiitoare.

Dar vrem să citim mai departe. El spune în versetul 27: »Iată ce am găsit, zice Ecclesiastul, cercetând lucrurile unul câte unul, ca să le pătrund rostul.« El este abia la jumătatea cărții și are nevoie de încă patru capitole, ca să ajungă la această concluzie. El găsește această concluzie abia în capitolul 11, când spune: »Bucură-te tinere... dar să știi, că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată.« Atunci el vede lucrurile din Locul Preasfânt al lui Dumnezeu. Însă aici în capitolul 7 nu a găsit încă concluzia; de aceea spune: »Iată ce-mi caută și acum sufletul, și n-am găsit. Din o mie am găsit un om; dar o femeie n-am găsit în toate acestea.«

Până și omul firesc, care privește lucrurile cu ochii acestei lumi, trebuie să recunoască, că a existat »un om între o mie«. Dumnezeu spune în Psalmul 14, că El s-a uitat în jos spre pământ și n-a văzut pe nimeni făcând binele; toți s-au rătăcit, toți s-au depărtat; însă a existat *un Om*, un Om dintre o mie, despre care Dumnezeu a spus: »Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Îmi găsesc toată plăcerea.« Până și necredincioșii din timpul Său au trebuit să confirme: »Nu găsesc nicio

vină în El» (Ioan 18,38). El era fără păcat. Acesta este Acest Om dintre o mie, pe care Îl găsim încă o dată în Vechiul Testament în Iov 33; acolo Elihu spune lui Iov, că Iov are nevoie de Acel un Om dintre o mie, Trimisul, care îl va salva din toată nenorocirea sa. Fiecare copil al lui Dumnezeu știe cine este acest un Om, acest Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, care l-a izbăvit de păcatele lui multe. Totuși, dacă se privesc lucrurile de jos, se ajunge de asemenea la întrebarea fără răspuns: Cine este femeia, care se potrivește acestui Om, Isus Hristos? Cine dintre copiii oamenilor este prin natura sa în stare să aparțină acestei mirese? Nimeni dintre noi. Domnul Isus a fost un străin pentru frații Săi, cum El Însuși spune în Psalmul 69. El nu putea avea nicio legătură, nici măcar cu ucenicii Săi, până ce El a trecut prin moarte și prin înviere, și putea să-i numească frații Săi și să le spună: »Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru, Tatăl Meu și Tatăl vostru« (Ioan 20,17). Înainte de acest moment nu era posibilă nicio legătură, și această problemă, că El nu putea găsi nicio femeie, rămâne nerezolvată în toată cartea Ecclesiastul. Pentru aceasta trebuie să intrăm în Locul Preasfânt: Cartea Proverbe. Aici găsim în capitolul 31 iarăși întrebarea: »Cine găsește o femeie cinstită?« Rămâne într-adevăr o întrebare, însă Solomon nu renunță la speranța, că totuși există o astfel de femeie, care se potrivește pentru Prințul păcii. El începe cu descrierea femeii și devine conștient, că valoarea ei este mult mai mare decât a corailor, aceasta înseamnă, că trebuie plătit un preț foarte mare, ca să obțină această „perla foarte scumpă“ (Matei 13,45-46).

El trebuie totuși să aștepte până la Sfânta Sfintelor, Cântarea Cântărilor, înainte să găsească această femeie. După ce El a găsit acolo această femeie, inima Lui se deschide și vorbește despre toată dragostea inimii Lui și despre toată frumusețea, pe care El a găsit-o la mireasă. Era mireasa așa de frumoasă în sine însuși? Cu mintea noastră omenească am spune: nu se găsește nicio mireasă, care să se potrivească pentru Domnul Isus. Ea însăși spune aceasta în versetul 5: »Sunt neagră« și în versetul 6 încă o dată; »Nu vă uitați la mine, că sunt așa de negricioasă«. Ea era neagră prin păcat, așa cum eram noi toți din fire. Inima noastră era neagră de păcate și trebuia să fim spălați, să devenim albi, înainte să putem veni în legătură cu El. Și totuși El spune: »Tu cea mai frumoasă dintre femei«. Aceasta este mărturia Domnului Isus. De ce putea El să spună aceasta? Fiindcă noi am fost făcuți plăcuți în Preaiubitul (Efeseni 1,6). Pentru că Dumnezeu ne vede în Domnul Isus și noi am fost uniți cu El și am fost îmbrăcați cu Slava Sa. Vom vedea aceasta, când vom studia aceste versete.

Aici găsim răspunsul la întrebările din Proverbe și din Ecclesiastul. Aici găsim această femeie. Dar acum se pune întrebarea: cine este socotit a fi această femeie? Aceasta este o întrebare dificilă. Dacă ar trebui să fac un rezumat cum a fost interpretată Cântarea Cântărilor de-a lungul secolelor, atunci vom pierde repede curajul să vorbim despre ea. Vechii iudei, cum am spus deja, au înțeles cartea aceasta așa: Dumnezeu este Mirele și Israel este mireasa. Dar acesta este numai parțial corect. Mai târziu, când a luat ființă Adunarea, și încetul cu încetul creștinii au venit cu gândul greșit, că Dumnezeu nu mai are niciun viitor pentru Israel, că Israel a fost pus deoparte și că Biserica a luat locul lui Israel, comentatorii au început să interpreteze Cântarea Cântărilor prin Adunare și au zis: Mirele este Hristos (ceea ce este adevărat) și mireasa este Adunarea (și aceasta nu este adevărat). Vom vedea îndată prin Cuvântul lui Dumnezeu, că aceasta nu este adevărat. Aici se vede ce se întâmplă, dacă nu se mai recunoaște, că există un viitor pentru Israel. Da, pentru acest popor pământesc, firesc, Israel, Dumnezeu are un viitor. Poate că este cineva, pentru care acest gând este nou pentru el. Dacă tu totuși nu te lămurești că este un viitor pentru Israel și dacă începi să întrebuițezi pentru tine tot ce este scris pentru Israel, atunci vei ajunge la același sfârșit înșelător în care au căzut și acești comentatori.

Dacă aplici consecvent Cântarea Cântărilor la Adunare, nu poți să fi un creștin fericit. Găsim că mireasa este deseori părăsită și singură, când nu simte apropierea Mirelui. Ea nu este întotdeauna sigură de dragostea Lui, pentru că este conștientă de starea ei rea. Imaginează-ți că aceasta ar

putea fi valabil și pentru Adunare: că Adunarea ca întreg este părăsită de Hristos și că ea ca întreg s-ar putea găsi în nesiguranță totală cu privire la salvarea ei. Nu ar fi aceasta o interpretare tristă, care Îl dezonoarează pe Dumnezeu. Câți nou născuți trăiesc însă așa! Ei vorbesc mai mult despre „starea lor neagră“, decât despre aceea, că ei sunt plăcuți în ochii Mirelui. Vom reveni asupra acestui punct. Înainte de aceasta doresc să încerc să răspund la întrebarea următoare: Ce interpretare dă Biblia despre această carte? Este numai Unul, care ne poate da interpretarea corectă. Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu, în care Domnul Isus Însuși ne explică această carte.

Adeseori s-a pus la îndoială, chiar și de necredincioșii din timpul nostru, apartenența acestei cărți în Biblie. Eu recunosc, că dacă se citește cu mintea firească, se va spune: Cum poate o asemenea carte să stea în Biblie, în care nu întâlnim nici măcar o singură dată Numele lui Dumnezeu?, și în care se vorbește numai de dragostea unei femei pământeste și a unui om pământesc, și pe lângă aceasta într-un fel, în care noi cei din occident vom spune, că ici și colo ni se pare cam exagerat? Trebuie deci această carte să stea în Biblie? Vechii iudei nu s-au îndoit de aceasta, pentru că ei au văzut, că în această carte se ascunde un înțeles simbolic. Alții au criticat, că această carte nu este citată niciunde în Noul Testament. Ei au spus, că în mod vădit nu a fost recunoscută ca o parte a Scripturii. Însă aceasta nu este adevărat. Domnul Isus a avut exact același Vechi Testament, ca și noi. El nu a lăsat să cadă niciun singur cuvânt din acesta. El Însuși spune în Ioan 10, că Scriptura nu va putea fi desființată. Totul aparține împreună, și eu voi arăta, de ce nu s-a putut renunța la Cântarea Cântărilor. În evanghelia după Matei 9 vedem cum Domnul Isus Însuși arată înțelesul acestei cărți minunate. Este bine să fim atenți la cuvintele Lui, ca să pricepem sensul. Citim în evanghelia după Matei 9,14: »Atunci ucenicii lui Ioan au venit la Isus și I-au zis: „De ce noi și fariseii postim des, iar ucenicii Tăi nu postesc deloc?“ Isus le-a răspuns: „Se pot jelui nuntașii câtă vreme este Mirele cu ei? Vor veni zile, când Mirele va fi luat de la ei, și atunci vor posti. Nimeni nu pune un petec de postav nou la o haină veche; pentru că și-ar lua umplutura din haină, și ruptura ar fi mai rea.“«

Aici Domnul Isus stă în mijlocul poporului Său, înconjurat de necredincioși și de ucenicii Săi. El spune aici, că El este Mesia, Mirele lui Israel. Noi știm, că Domnul Isus în tablourile și pildele Lui a vorbit întotdeauna despre ceea ce înțelegea poporul. El folosea tablouri din viața zilnică, pe care ei le puteau pricepe. Cum este atunci posibil, că Domnul Isus a putut vorbi aici despre Sine Însuși, ca despre Mirele? L-au înțeles, cei ce stăteau în jurul Lui? Da, în mod sigur L-au înțeles, și ei au putut înțelege, numai pentru faptul că ei cunoșteau Cântarea Cântărilor și pentru că fiecare iudeu știa prin intermediul Vechiului Testament care era înțelesul Cântării Cântărilor: relația dintre Dumnezeu, sau dintre adevăratul Solomon (Prințul păcii, Mesia) și poporul Său Israel. Domnul Isus vine acolo și spune: „Eu sunt Mesia, și dacă Eu sunt Mesia al vostru, atunci Eu sunt și Mirele, atunci Eu sunt și Acela care a venit să caute dragoste la poporul Meu și să văd, dacă în inimile poporului Meu este aceeași simpatie, pe care Eu o am față de ei.“ El vine la ei și le vorbește despre dragostea Sa și spune, că tuturor celor care vor vrea să vină la El, care sunt trudiți și împovărați, El le va da odihnă pentru sufletele lor. (Matei 11,29). El vine în iubirea inimii Sale. Ce te-ai gândit tu, pentru ce altceva a venit El din cer, dacă nu pentru ca - după proslăvirea lui Dumnezeu în primul rând - să dovedească acestui popor dragostea Sa, așa cum El a profetizat-o în Vechiul Testament? El vine și caută dragoste la acest popor. A găsit-o El? Găsim de mai multe ori, că evanghelistul Matei vorbește despre Mire, dar se constată că acolo nu este vorba niciodată despre mireasă. Mireasa nu era acolo, pentru că mireasa era poporul iudeu, care va primi prin credință pe Mesia. Și câți s-au găsit, care au făcut aceasta? O mână de ucenici. De aceea Domnul Isus poate să spună numai despre Sine Însuși, că El este Mirele, dar niciunde nu se vorbește despre mireasă. Mireasa nu exista. Găsim aici, după acest capitol, în Matei 13, cum Domnul Isus se depărtează definitiv de Israel și cu aceasta încep să se descopere tainele Împărăției cerurilor; în Matei 16 El începe apoi să vorbească despre Adunare. N-a existat nicio mireasă din Israel. Da, vei spune tu, dar Adunarea este totuși acum Mireasa? Da, dar aceasta nu

se găsește în evanghelia lui Matei. Despre aceasta se citește de exemplu în scrisoarea către Efeseni. La aceasta eu adaug imediat, că aceasta nu trebuie confundată cu Mireasa Împăratului, a Prințului Păcii; această mireasă nu este alta, decât rămășița credincioasă din Israel.

Adunarea este de asemenea o mireasă; dar ea nu este mireasa Împăratului. Se spune deseori, că Adunarea este mireasa lui Hristos, totuși eu nu cred, că Biblia spune aceasta în vreun loc. Hristos este traducerea cuvântului Mesia (acesta înseamnă: Unsul). Adunarea este mireasa *Mielului*, care a fost înjunghiat. Așa este numită ea în Apocalipsa. Însă mireasa lui Hristos, a Împăratului, este din Israel. Mireasa nu exista în zilele în care Domnul Isus a venit pe pământ. Crezi tu, că mireasa nu va veni? Crezi tu, că inima Domnului Isus nu așteaptă *această* Mireasă? Probabil că cineva găsește neobișnuit faptul, că Domnul Isus are două Mirese. Trebuie totuși să ne gândim, că aceasta are un înțeles simbolic. Inima Domnului Isus are loc destul să iubească mult mai mulți oameni, decât numai pe aceia care aparțin Adunării. Noi găsim în Vechiul Testament de mai multe ori, în vorbire simbolică, prezentate aceste două femei, ca de exemplu în Lea și Rahela; Lea este un tablou al Adunării, iar Rahela un tablou al Miresei din Israel. Aceasta este rămășița credincioasă, în mod deosebit orașul Ierusalim, cum vom vedea. Ea va fi mireasa în timpul în care Domnul Isus ca Mesia va domni pe pământ și Ierusalimul va fi punctul central al întregului pământ. S-a presupus, că atunci când Domnul Isus va domni, Adunarea va fi împărăteasa, care va domni împreună cu El pe pământ. Însă aceasta nu este adevărat. Ierusalimul, »orașul Marelui Împărat« (Psalmul 48, Matei 5), este împărăteasa, care va domni împreună cu Domnul Isus pe acest pământ. Nu se găsește alta. El așteaptă timpul acesta. Am spus tocmai, că această carte se va împlini foarte curând, că ceea ce este scris aici în vorbire simbolică, nu s-a împlinit încă. Va veni timpul, când vor fi oameni, care în inimile lor vor simți sentimentele descrise în această carte.

Noi nu avem nevoie de o astfel de carte, pentru a ne exprima sentimentele. Nu găsim în Noul Testament nicio carte ca și Cântarea Cântărilor. Noi nu găsim acolo nicio carte, ca și cartea Psalmilor. De ce nu? Pentru că credincioșii Adunării au pe Duhul Sfânt locuind în ei, și Duhul Sfânt este Acela care se roagă pentru noi cu suspine negrăite. Însă acești oameni, care nu vor avea Duhul Sfânt, dar care totuși vor ajunge la nașterea din nou și la credință, Îl vor dori pe Mesia; se vor preocupa cu această întrebare chinuitoare: va vrea El să mai aibă a face cu noi, Acela pe care noi L-am răstignit? Ei au nevoie de această carte, ca să cunoască răspunsul Domnului Isus. Acest răspuns este: dragoste, numai dragoste, prin toată Cântarea Cântărilor, de la început până la sfârșit.

Dacă întrebăm, care este sensul și țelul Cântării Cântărilor, atunci trebuie să spunem, că cel mai important este, că în ea noi cunoaștem relația între Mesia și rămășița credincioasă, în mod deosebit orașul Ierusalim. Este aceasta singura posibilitate de interpretare? Nu, există și altele. Dacă vorbim despre Vechiul Testament, cele mai multe părți le putem interpreta în trei feluri diferite. Prima interpretare este întotdeauna: ce înseamnă textual, ceea ce este scris? Să luăm de exemplu istoria lui Avraam și Sara. Prima întrebare este: ce este scris acolo textual, ce s-a petrecut acolo cu Avraam, ce au făcut ei, de ce au făcut așa, cum trebuie să vedem noi aceasta pe fundalul acelor timpuri, ce vrea aceasta să ne spună practic? A doilea fel de interpretare este interpretarea profetică; se ascunde în istoria lui Avraam și Sara un sens profetic, ceva ce se va împlini? Știm că aceasta este așa: Avraam este un tablou al credinciosului ca străin aici pe pământ și mai târziu, când începe istoria lui Isaac, el este un tablou despre Dumnezeu, Tatăl, care jertfește pe Fiul Său. Știm că Sara este numită în Galateni 4 mama acelor care nu sunt născuți în robie, ci în libertate. Al treilea fel de interpretare este: se găsește și o învățătură practică, morală, pentru noi? Și aceasta există. Să ne gândim numai la Sara în 1 Petru 3. Acolo ea este prezentată ca exemplu pentru femeile creștine, cum trebuie ele să se comporte față de bărbații lor și cum să se îmbrace. Tot așa este și cu Cântarea Cântărilor. Prima interpretare este pur și simplu aceea, că a

existat un împărat, numit Solomon, care avea o mie de femei, care nu-i satisfăceau inima. Vedem aici, cum el și-a găsit satisfacția la o fată simplă, care în capitolul 6 este numită Sulamita, ceea ce înseamnă că ea venea din Sulam. Citim în capitolul 1, că frații ei au angajat-o ca să păzească via. Ea era o fată de la țară, care tot timpul era afară și de aceea soarele a făcut-o neagră; de aceea ea se rușina de femeile bogate ale lui Solomon, care toate aveau pielea albă, ceea ce era un ideal de frumusețe. Găsim în această carte cum ea a făcut cunoștință pentru prima dată cu Solomon. În capitolul 8 se spune că Solomon a trezit-o de sub mărul unde ea a fost născută; probabil într-o casă care stătea sub un măr. Probabil că la început ea a crezut că Solomon era un păstor simplu. La început ea nu l-a recunoscut cu adevărat, și îl întreabă în capitolul 1 unde își paște turma, pentru că ea dorea să fie tot timpul lângă el. Găsim apoi în capitolul 3 cum ea îl vede în adevărata lui înfățișare, însoțit de un alai împărătesc, în timp ce ea mergea la el, și își dă seama, că mirele ei este în realitate împăratul Solomon. Așa am putea continua. Aceasta este semnificația textuală, prima interpretare, a acestei cărți. Dar ea nu este cea mai importantă. Dacă ar fi singura interpretare, atunci m-aș întreba, dacă această carte își are locul în Biblie; dar și această interpretare conține o învățătură importantă pentru noi, și anume, ce însemna în timpul acela o femeie după gândul lui Dumnezeu. La popoarele din orient o femeie nu avea nicio valoare. Dumnezeu însă a dat-o lui Adam ca însoțitoare, potrivită pentru el; ea nu trebuia să fie sclavă lui, supusa lui. Găsim aici cum gândește Solomon despre Sulamita, mireasa sa, și aceasta este în sine însuși o învățătură practică. Dar aceasta nu este singura. Ceea ce găsim aici în mod deosebit, este legătura dintre adevăratul Solomon, Prințul Păcii, și rămășița lui Israel.

A treia aplicare, pe care doresc mereu s-o fac, este aplicarea practică pentru noi, căci există o aplicație pentru fiecare credincios. Eu nu spun că mireasa aici reprezintă Adunarea, spun însă că în mireasă avem un tablou al fiecărui credincios în parte, individual. Drumul fiecărui credincios în parte nu este nicidecum drumul Adunării. De aceasta, din păcate, se ține mult prea puțin seama. Despre Adunare ca întreg nu găsim, de exemplu, niciunde în Noul Testament, că ea are nevoie de îndurare. În nicio scrisoare adresată unei Adunări nu scrie în introducere: „Har, îndurare și pace”, așa cum se spune în scrisorile personale. Credincioșii au nevoie de îndurarea lui Dumnezeu pe drumul lor personal, în împrejurările lor deseori grele. Găsim astfel aici foarte multe învățături pentru noi personal, și putem să avem încrederea, că Domnul ne va arăta unele din acestea.

Vreau însă mai înainte, să mai arăt încă ceva, și anume, că Vechiul Testament învață clar, că Ierusalimul este mireasa. Am spus, că comentatorii iudei au spus, că Israel este mireasa. Aceasta nu este în totul adevărat. Este numai partea *credincioasă* a lui Israel. În al doilea rând, nu este tot Israelul, ci numai rămășița credincioasă din cele două seminții. Este cunoscut, că aceste două seminții s-au reîntors deja parțial înapoi, și că la 15 mai 1948 ele au constituit un stat în Palestina. În acest stat se găsesc preponderent israeliți din cele două seminții; cele zece seminții sunt încă răspândite printre popoare. Din aceste două seminții va ieși la iveală mireasa acestei cărți; rămășița credincioasă se va întoarce la Domnul, când va veni Necazul cel mare, și va aștepta pe Mesia. Atunci Adunarea va fi deja răpită de Dumnezeu, după cum știm aceasta din Noul Testament. După aceea însă Dumnezeu Își va trezi o rămășiță dintre iudei, și îi va conduce prin pedepse grele și încercări ale inimii, ca în felul acesta să le arate cât de mare este vina lor față de Mesia. Vedem astfel, că această rămășiță trebuie diferențiată de cele zece seminții, ceea ce va deveni foarte clar, dacă studiem profețiile.

În profeții găsim trei femei, și anume, „o mamă” și două „fete”. Dacă citim de exemplu Ezechiel 23, găsim că profetul vorbește acolo simbolic despre trei femei, pe care le regăsim în Cântarea Cântărilor. În Ezechiel 23,1 se spune: »Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, erau două femei, fiice ale *aceleiași* mame ... cea mai mare se chema Ohola, și sora ei Oholiba. Erau ale Mele, și au născut fii și fiice”. Ohola este Samaria și Oholiba este Ierusalimul.«

Așadar găsim aici o mamă cu două fiice. O fiică este Samaria, aceasta este capitala celor zece seminții, și cealaltă este Ierusalimul, capitala celor două seminții. Mama este Israel în starea lui inițială, așa cum Dumnezeu l-a scos din Egipt. Mama, Israel, a dat viață celor două fiice, împărăția celor zece seminții și împărăția celor două seminții. După moartea lui Solomon împărăția s-a rupt în două. Această mamă cu fiicele ei o găsim în Cântarea Cântărilor. Deja în capitolul 1,6, se spune: »Fii mamei mele s-au mâniat pe mine.« Și în capitolul 3,4 se spune: »Abia trecusem de ei, și am găsit pe Iubitul inimii mele. L-am apucat și nu L-am mai lăsat, până nu L-am dus în casa mamei mele, în odaia celei ce m-a zămislit.« Aici »casa mamei mele« are un înțeles important, cum vom vedea mai târziu. Să vedem mai departe capitolul 8,2. Aici găsim iarăși pe cele două fiice. O fiică este mireasa din Cântarea Cântărilor, aceasta este Ierusalimul. Cealaltă este sora mai mică, care încă nu are piept; aceasta este Efraim (cele zece seminții), care imediat după venirea Domnului Isus vor ajunge în plină dezvoltare și maturizare, și atunci vor fi primite de Domnul Isus și vor fi introduse în împărăție.

Despre mireasă se vorbește mai întâi în Psalmul 45, la care ne vom referi de mai multe ori. Ca și aici, și în profeții mireasa lui Mesia este aproape întotdeauna Ierusalimul. Aceasta o găsim înainte de toate în Isaia 49,14: »Sionul zice: „M-a părăsit Domnul și m-a uitat Domnul. Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează, și să n-aibă milă de rodul pântecei ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu nici-un chip. Iată că te-am săpat pe mâinile Mele, și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei! Fiii tăi aleargă; dar cei ce te dărâmaseră și te pustiiseră vor ieși din mijlocul tău. Ridică-ți ochii de jur împrejur, și privește; toți aceștia se strâng, vin la tine. Pe viața Mea, zice Domnul, că te vei îmbrăca cu toți aceștia ca și cu o podoabă și te vei încinge cu ei ca o mireasă.« Aici vedem cum Sionul suspină pentru păcatele sale și că se simte părăsit de Dumnezeu, și sunt aproape 2000 de ani de când Dumnezeu i-a pus de-o parte. Va veni însă un timp când El Însuși va căuta cu ochii această »soție din tinerețe« (Isaia 54,6), această femeie, cu care El, în vorbire simbolică, a fost căsătorit o mie de ani. Ai gândit că Dumnezeu a părăsit pe »soția tinereții Sale«? El se va îndura de Ierusalim. Este firește vorba despre oamenii care locuiesc în Ierusalim, rămășița, însă în mod deosebit este *orașul* Ierusalim, care este numit împărăteasa.

Citim în Isaia 54 versete foarte importante. Acolo este spus în versetul 1 despre Sion: »Bucură-te steapo, care nu mai naști! Izbucnește în strigăte de bucurie și veselie, tu care nu mai ai durerile nașterii! Căci fiii celei lăsate de bărbat vor fi mai mulți decât fiii celei măritate, zice Domnul.« Aceasta înseamnă, că Ierusalimul este în timpul singurătății. Totuși Dumnezeu îi va trezi în singurătatea lui mai mulți copii decât el a avut vreodată în timpul când era în legătură cu Dumnezeu și era cetatea lui Dumnezeu. Versetul 4: »Nu te teme, căci nu vei rămâne de rușine, ci vei uita și rușinea tinereții tale, și nu-ți vei mai aduce aminte de văduvia ta, căci Făcătorul tău este bărbatul tău; Iehova este Numele Lui, și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel. El se numește Dumnezeuul întregului pământ, căci Domnul te cheamă înapoi ca pe o femeie părăsită și cu inima întristată, ca pe o nevastă din tinerețe, care a fost izgonită, zice Dumnezeuul tău. Câteva clipe te părăsisem, dar te voi primi înapoi cu mare dragoste. Într-o izbucnire de mânie, Îmi ascusesem o clipă fața de tine, dar Mă voi îndura de tine cu o dragoste veșnică, zice Domnul, Răscumpărătorul tău.«

Putem noi presupune, că nu mai este niciun viitor pentru Ierusalim și că Dumnezeu poate să-l uite? El se va îndura în mod sigur de el și el va deveni soția lui Dumnezeu; și cine este bărbatul lui? Acesta este Dumnezeu Fiul, Același, Mesia, care se va întoarce din cer. Când Îl vor vedea venind înapoi, vor recunoaște că acel Mesia, pe care ei L-au disprețuit, este Domnul Însuși. Domnul va zice: »Își vor întoarce privirile spre Mire, pe care L-au străpuns« (Zaharia 12,10). Acesta este Domnul, Cel care vorbește aici și care va zice despre Ierusalim: „Te voi primi iarăși ca pe soție a Mea.”

Aceasta o găsim și în Isaia 62: »De dragostea Sionului nu voi tăcea, de dragostea Ierusalimului nu voi înceta, până nu se va arăta dreptatea lui ca lumina soarelui, și izbăvirea lui ca o făclie care se aprinde. Atunci neamurile vor vedea dreptatea ta și toți împărații slava ta, și-ți vor pune un nume nou, pe care-l va hotărî gura Domnului. Vei fi o cunună strălucitoare în mâna Domnului, o legătură împărătească în mâna Dumnezeului tău. Nu te vor mai numi părăsită și nu-ți vor mai numi pământul un pustiu, ci te vor numi: „Plăcerea Mea este în ea”, și țara ta o vor numi Beula: „Măritată”, căci Domnul Își pune plăcerea în tine, și țara ta se va mărita iarăși. Cum se unește un tânăr cu o fecioară, așa se vor uni fiii tăi cu tine, și cum se bucură mirele de mireasa lui, așa se va bucura Dumnezeuul tău de tine.« Aceasta este o vorbire clară. Cuvântul lui Dumnezeu ne dă singur dezlegarea acestei cărți, și dacă vrem să ne supunem Cuvântului lui Dumnezeu, n-avem nicio greutate, orice-ar fi vrut să scrie mulți comentatori.

Vreau în încheiere să citez încă ceva din Ieremia 2,2: »Du-te și strigă la urechile Ierusalimului (aici vedem din nou că Ierusalimul este Mireasa) și spune-i: Așa vorbește Domnul: Mi-aduc aminte de dragostea ta, când încă erai tânără, de iubirea ta, când erai logodită, când Mă urmai în pustie, într-un pământ neșemănat.« Acest timp a trecut. Dumnezeu se gândește cu melancolie înapoi la aceste timpuri, pe când Ierusalimul era încă Mireasa Sa, și depindea încă de El. Găsim însă în această carte, ce a făcut Ierusalimul. Vrem să citim capitolul 3,1: »El zice: Când se desparte un bărbat de nevasta sa, pe care o părăsește, și ea ajunge nevasta altuia, se mai întoarce bărbatul acesta la ea? N-ar fi chiar și țara aceea spurcată? Și tu ai curvit cu mulți ibovnici, și vrei să te întorci iarăși la Mine? zice Domnul«. Acesta este Ierusalimul. Dumnezeu Însuși l-a numit ca „soție” a Sa și se va îndura iarăși de el. Se găsește un capitol întreg care se ocupă de tema aceasta, Ezechiel 16. În el găsim cum Dumnezeu a găsit Ierusalimul în stare jalnică și de plâns, cum El l-a îmbrăcat cu slava Sa, și cum El l-a câștigat, ca să fie mireasa Lui. Care a fost răspunsul Ierusalimului? Imaginează-ți că un tânăr are o logodnică, care-i dă răspunsul pe care l-a dat Ierusalimul. Ea s-a întors în altă parte de la Mirele ei și a fugit după alți dumnezei. Biblia numește aceasta preacurvie. Ea s-a dăruit altor bărbați și a devenit necredincioasă lui Dumnezeu. Gândul din Ieremia 3 este: „S-ar gândi cineva să se mai ocupe cu o asemenea femeie, care s-a dat altor bărbați?” Totuși Dumnezeu spune: „Eu nu o voi abandona.” Va veni un timp, când El se va ocupa iarăși de ea. În versetul 6 spune: »Domnul mi-a zis pe vremea împăratului Iosia: Ai văzut ce a făcut necredincioasa Israel? S-a dus pe orice munte înalt și sub orice copac verde, și a curvit acolo. Eu ziceam că după ce a făcut toate aceste lucruri se va întoarce la Mine? Dar nu s-a întors.« Acest Israel din versetul 6 cuprinde pe cele zece seminții, și apoi în versetul 7 spune: »Și sora ei, vicleana Iuda, a văzut aceasta.« Și aici găsim așadar două surori; Iuda și Israel. Acesta este singurul loc în care ele nu sunt numite după capitalele lor (Samaria și Ierusalim), ci după întreg teritoriul lor: Israel și Iuda. Am spus deja, că în toate celelalte cazuri „surorile” sunt capitalele Samaria și Ierusalim.

În versetul 8 se spune: »Și cu toate că a văzut că m-am despărțit de necredincioasa Israel, din pricina tuturor preacurviilor ei, și i-am dat cartea ei de despărțire, totuși soru-sa, vicleana Iuda, nu s-a temut, ci s-a dus să curvească la fel.« Dumnezeu trebuia să dea întâi Samariei o carte de despărțire. El trebuia să alunge această „femeie” și ea a fost risipită la asirieni și la toate popoarele, până în zilele noastre. Dumnezeu a alungat-o. Dumnezeu trebuia să alunge și pe Iuda, care mai târziu a avut porniri și mai rele. El i-a dat o carte de despărțire și i-a zis: „Eu nu mai pot avea nicio părtașie cu o asemenea femeie.” Totuși Dumnezeu nu este om, ca să o lase pentru totdeauna. În previziunea Sa, El a adus acum pe Iuda înapoi în țară, și ea va trece prin timpuri îngrozitoare. În aceste timpuri însă, din Iuda se va forma o mireasă, care va striga la Dumnezeu, și care va avea în inimă sentimentele pe care noi le găsim în Cântarea Cântărilor și în Psalmi. Atunci Dumnezeu se va îndura de ea și o va primi, cum găsim în Osea 2,14-19.

Frați și surori, ce timp va fi acesta? Ce trebuie să fie aceasta pentru inima lui Dumnezeu? Noi suntem prea des ocupați cu noi înșine și așa ușor de înclinați ca să ne vedem numai pe noi înșine în această carte și lucrurile de care să profităm. Desigur este important acest lucru, și avem dreptul să savurăm acest fapt. Însă ce credeți voi, ce era pentru inima Domnului Isus, pentru Mesia, când a venit la poporul Său și a fost lepădat de el? El nu a găsit nicio Mireasă în Israel, sau altfel spus: femeia lui Dumnezeu s-a întors de la El și s-a dăruit altor bărbați. Credeți voi că pe Domnul Isus Îl lasă rece, că va veni un timp în care El se va îndura iarăși de Mireasa Sa? Dacă noi avem într-adevăr o inimă pentru Domnul Isus, atunci trebuie să avem aceleași interese, pe care le are și El. Atunci trebuie ca și noi să ne rugăm pentru pacea Ierusalimului, cum spune Psalmul 122. Dumnezeu are milă pentru acest oraș și se va îndura de el.

Găsim aici în Cântarea Cântărilor, cum Dumnezeu Își descoperă inima față de orașul Ierusalim. Găsim și în Psalmi sentimentele rămășiței, însă într-un chip cu totul altfel. În Psalmi avem problema, că Israel este vinovat și cum Dumnezeu va îndepărta vina, prin aceea că El a dat pe Domnul Isus ca jertfă de ispășire. Aceasta nu o găsim în Cântarea Cântărilor. Aici nu găsim nici o vină. Aici găsim cel mult o indicație în cuvântul „sunt neagră”, dar aceasta nu are nimic a face cu vinovăția. Nu găsim aici niciun răspuns la problema referitoare la vinovăție și neprihănire, ci numai la problema dragostei. Cum am spus deja, aici nu este vorba de întrebarea pe care o va pune rămășița: Cum vom putea noi să fim izbăviți de păcatele noastre?, ci: „Va vrea El, Mirele nostru, căruia I-am fost așa de necredincioși, căruia I-am întors spatele mii de ani, să ne primească?”. Găsim mereu, cât de modestă este mireasa; ea nu vorbește niciodată către Mire, ci totdeauna despre El. Ea vorbește altora, aproape că nu îndrăznește să-I vadă ochii. Mirele însă îi mărturisește în toate felurile, cât de mult o iubește. El îi vorbește direct și în toate cuvintele, care vin din inima Lui, lasă să se vadă, că El o iubește. Nu este aceasta o dragoste minunată, de neînțeles?

Vedem noi acum diferența față de Adunare, și ce neînțelept este să căutăm Adunarea aici? Ce diferență este totuși între relația noastră cu Hristos și relația în care va sta rămășița cu El! La noi nu se pune întrebarea: Se va îndura Dumnezeu de noi, ne va primi Domnul Isus? Noi suntem primiți, El ne-a dat Duhul în inimă, un Duh al înfierii, care mărturisește împreună cu Duhul nostru, că suntem copii ai lui Dumnezeu. Nu există problema; ne va primi El oare? căci noi știm că am fost primiți în Preaiubitul. Noi putem să ne odihnim în Dumnezeu pe baza unei relații bine întemeiate. Noi ne putem odihni în lucrarea înfăptuită de Domnului Isus.

Însă rămășița nu se poate odihni în această lucrare a Domnului Isus. Ultimul lucru, pe care rămășița l-a văzut la El, a fost, ceea ce Domnul Isus a strigat pe cruce: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?« După aceea El a murit și pentru Israel a venit punctul final. Fără îndoială ei vor crede, că El a înviat. Aceasta o vor ști prin Noul Testament. Cum vor putea ei să-L aștepte altfel? Ei însă nu vor ști, dacă Domnul Isus îi va ierta și dacă ei vor fi primiți cu adevărat. În toți anii, din timpul Necazului cel mare, când ei vor suferi așa de mult din partea asirienilor și pe deasupra din partea compatrioților necredincioși, se va pune întrebarea arzătoare: „Se va îndura Mesia de noi; va vrea El să ne primească?” Ei nu vor primi acest răspuns înainte ca cerul să se deschidă și Domnul Isus să revină cu brațele larg deschise, ca să ia această rămășiță ca Mireasă a Sa. Numai atunci ea se va odihni în pacea, pe care El o va aduce.

Nu găsim aceasta niciunde în Cântarea Cântărilor. Cântarea Cântărilor exprimă până la sfârșit această dorință ca pe o speranță. Uneori se pare că speranța s-ar împlini, dar aceasta este numai în așteptările miresei, în visurile ei. Găsim în ultimul verset al Cântării Cântărilor: »Vino repede, Iubitule, ca o căprioară sau ca puiul de cerb pe munții plini de miresme!« Așa spune ea: „Vino repede la mine”, căci și la sfârșitul cărții El încă nu este venit în realitate.

Partea 1 (Capitolul 1 până la capitolul 2,7)

Ce minunat începe această carte aici, unde Duhul Sfânt începe să vorbească. Mireasa spune: »Să mă sărute cu sărutările gurii Lui.« Este Mireasa care începe această carte, și nu Mirele. Și tot mireasa este cea care pronunță ultimele cuvinte ale acestei cărți. Nu este Domnul Isus Cel care va vorbi mai întâi miresei. El așteaptă glasul ei. Domnul Isus a spus, pe când mergea spre Ierusalim: »Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi și n-ai vrut. Iată că vi se lasă casa pustie.« Și apoi El spune: »Căci vă spun, că de acum încolo nu Mă veți mai vedea până când veți zice: "Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!"« Așadar, ea va trebui să rostească primele cuvinte. Domnul Isus vrea să vadă mai întâi sentimentele din inima ei, cu care ea Îl va întâmpina și numai după aceea El li se va arăta.

Ce model frumos avem despre aceasta în Vechiul Testament, în istoria lui Iosif. Acolo vin frații lui la el. Ei sunt un tablou al rămășiței și Iosif este împăratul. Ei nu-l cunosc, așa cum rămășița nu-l va cunoaște cu adevărat pe Domnul Isus, până când ei Îl vor vedea. Și ce face Iosif? O, Iosif îi iubea din inimă și era gata să-i ierte de tot ce au făcut. Totuși el nu s-a lăsat să fie recunoscut de ei. De ce nu? De ce Domnul Isus nu se va lăsa să fie imediat recunoscut de rămășiță, când ea va striga spre El? Pentru că Iosif trebuia să lase pe frații săi să treacă prin exerciții necesare, și acest exerciții au avut loc. Pe de o parte vedem cum Iosif le-a arătat toată dragostea inimii lui. El îi pune la masa sa și îi dă lui Beniamin partea cea mai bună. El pune în sacii lor banii pentru grâul pe care ei l-au cumpărat, așa că în aceasta ei au putut să vadă o dovadă a simpatiei lui, însă ei n-au înțeles nicidecum aceasta. Pe de altă parte găsim și, că era necesar ca Iosif să se poarte aspru cu ei, pentru ca ei să simtă, că sunt vinovați față de fratele lor. Pe de o parte găsim la frații lui Iosif că și-au recunoscut vina și că au zis unul altuia: »Iată, acum vom fi pedepsiți pentru ceea ce am făcut fratelui nostru.« Îmi pot imagina, cum Iosif a izbucnit în plâns și cum s-a întors repede în altă parte. Acestea sunt sentimentele pe care el le-a dorit, când ei ziceau unul altuia: »Noi nu l-am luat în seamă ... am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit; totuși el era rănit pentru fărădelegile noastre...«. »Într-adevăr, noi suntem vinovați față de fratele nostru, căci am văzut neliniștea sufletului lui, când ne ruga fierbinte, și noi nu l-am ascultat.« Aici iasă la iveală sentimentele, care se găsesc la rămășiță în Psalmi, când ei își vor da seama cine a fost Acela, pe care ei l-au pus pe cruce. „El era Mesia al nostru, Răscumpărătorul nostru; în timp ce noi l-am disprețuit și l-am scuipat, El a purtat păcatele noastre.”

Pe de altă parte găsim și alte sentimente la această rămășiță. Când Iosif le-a spus: »Voi sunteți iscoade, ați venit să vedeți unde este țara deschisă« (Geneza 42,9), ei au zis: »nu, noi suntem oameni cinstiți, am venit să cumpărăm pâine pentru familiile noastre«; și când găesc banii în sacii lor, zic: »am găsit banii, ceva nu este în ordine, și am adus cu noi bani dubli, ca să plătim și pentru ultima oară.« Și aceasta o găsim la Mireasă în Cântarea Cântărilor și în Psalmi. Pe de o parte sunt prezente sentimentele pentru vină, care sunt exprimate aici prin cuvintele: »sunt neagră«. Însă pe de altă parte ei gândesc că sunt nevinovați și că trebuie să trăiască în mijlocul poporului Israel, care aleargă după anticrist și-i aduce jertfe și se îndepărtează într-un mod îngrozitor de Dumnezeu. Atunci vor zice: »Fă-mi dreptate Dumnezeule, apără-mi pricina împotriva unui neam nemilos.« (Psalmul 43,1) Acestea sunt sentimentele dreptății; ei gândesc că sunt nevinovați și curați cu privire la răul care va fi găsit atunci. Domnul Isus caută aceste sentimente la ei și El poate să Se descopere lor abia atunci când ei descoperă cine sunt ei înșiși. Când ei aduc pe Beniamin la el, și vor să-și dea chiar viața pentru el, atunci el va vedea cât de mult s-au schimbat inimile lor și le va zice: »Eu sunt Iosif. Mai trăiește tatăl meu?« Atunci el va cădea de gâtul fraților săi și îi va săruta. Atunci se vor împlini cuvintele miresei: »EL m-a sărutat cu sărutarea gurii Lui.« Cât de mult dorește ea aceasta! Așa de mult este plină ea de El, încât nici măcar nu-l rostește Numele; ea socotește că oricine pricepe imediat despre cine vorbește ea.

Aceasta o găsim și la Maria, care în întristarea ei spune: »Domnule, dacă L-ai luat spune-mi unde L-ai pus« (Ioan 20,15) și la Pavel: »Știu în cine am crezut«. (2 Timotei 1,12) Când ea va simți sărutările Mirelui, atunci va ști că a fost primită. Când fiul pierdut se afla pe drumul spre tatăl său, și-a zis: voi zice că vreau să fiu un argat la tatăl meu; poate atunci voi putea plăti înapoi ceea ce i-am furat. Când însă tatăl său l-a cuprins în brațe și l-a sărutat, fiul pierdut a mai putut numai să zică: »Fă-mă ca pe unul din argații tăi?« Sărutarea este un simbol al împăcării, al primirii, și un simbol al iubirii, ca la David și Ionatan, care l-a despărțirea lor s-au sărutat mult și au plâns mult. (1 Samuel 20,41) Așa dorește mireasa după simpatia Mirelui. Ce va fi pentru inima ei, când această dorință se va împlini și ea va fi sigură că a fost primită, și că El se va îndura de ea. Sunt sărutările gurii Sale. Ea o spune aici categoric. Ea știe ce înseamnă gura Domnului Isus. În Psalmul 45 este psalmistul (rămășița), care spune: »Harul este turnat pe buzele Tale«. Pe când Domnul Isus vorbea în sinagoga din Nazaret, poporul Israel se minuna de cuvintele de har care veneau de pe buzele Lui. Ea o spune aici în Cântarea Cântărilor: »Cerule gurii Lui este numai dulceață« (capitolul 5,16), și ea dorește după ceea ce iese din gura Domnului Isus.

Cunoaștem și noi această dorință, frați și surori? Când citesc cum mireasa dorește după Mire, atunci mă rușinez, când mă gândesc, că noi nu trebuie să fim neliniștiți, ci putem savura că suntem sigur și tare cuprinși de brațele Lui și nimeni nu va putea să ne smulgă din mâna Sa. Ce căldicel și rece sunt deseori inimile noastre, când este vorba să-I fim credincioși și să ne deșertăm inima înaintea Lui și să-I mărturisim iubirea noastră! Este adevărat ce scrie aici: »Iubirea Ta este mai bună decât vinul«? Știm că vinul în Scriptură este un simbol al bunurilor acestui pământ. În Judecători 9,13 se spune că mustul înveselește pe Dumnezeu și pe oameni. Este clar, că ceva care înveselește pe Dumnezeu nu poate fi rău. Vinul este un produs al acestui pământ. Când Dumnezeu a binecuvântat poporul Său Israel, în această binecuvântare a fost inclusă și binecuvântarea viei. Există multe lucruri pe acest pământ, care sunt bune în ele înșile, pe care Dumnezeu le-a dat în creație și pe care noi deseori le savurăm. Dar dacă le privim în lumina Domnului Isus, este atunci și la noi ca și aici la mireasă? Spunem noi atunci: totul este minunat, tot ce vedem în creația din jurul nostru, pe care Dumnezeu le-a dat, dar se găsește ceva, care este mult mai minunat? »Căci dragostea Ta este mai bună decât vinul.« Este aceasta mărturia inimii noastre? În Numeri 6 citim că nazirul trebuia să se abțină de la tot ce venea de la vița de vie. De ce? Era vinul ceva rău? Nu, nicidecum! Însă dacă cineva vrea să se consacre Domnului în adevăr ca nazir, cu o predare totală a inimii lui, atunci pământescul dispăre de la sine din viața sa și el se va gândi la lucrurile de sus și nu la cele ce sunt pe pământ. Dacă Domnul Isus nu ia pe deplin în stăpânire inima noastră, atunci aceste lucruri pământești vor avea valoare pentru noi. Atunci și la noi va fi ca la mulți credincioși, care pun întrebarea: avem voie să facem aceasta, sau avem voie să mergem acolo? Ah, ce sens are să răspunzi cu „da” sau „nu”? Se arată numai, ce puțin iubirea Domnului Isus a pus stăpânire pe inimile noastre. Apostolul spune în Efeseni 3, că el speră și se roagă, ca dragostea lui Hristos, care întrece orice pricepere, să umple inimile noastre. El m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine. Dacă descoperim aceasta, atunci vom spune: iubirea este mai bună decât vinul. Și apoi (ce minunat!) Mirele spune același lucru despre noi. În capitolul 4,10 El spune: »Cu cât mai plăcută este dragostea ta decât vinul«. Da, El spune aceasta despre noi. Ce reci și căldicele sunt deseori străngerile noastre laolaltă, și totuși El spune: „Dragostea ta este pentru Mine mult mai minunată decât vinul”. El scoate aceasta în evidență mai mult decât o face mireasa aici. Fie aceasta realitatea pentru noi, că aceasta este bucuria inimilor noastre! Rămășița însăși spune în Psalmul 4,7: »Tu mi-ai pus bucurie în inimă, mai mult decât în timpul când grâul lor și mustul lor erau din belșug«. Mustul este vin tânăr. El poate înveseli inima noastră. Când însă această rămășiță va veni în legătură cu Dumnezeu, va spune: Tu ne-ai dat o bucurie în inimă, care se revarsă mult în afară. Mireasa a învățat să vadă ce este Mirele. De aceea ea spune în versetul 3: »Miresmele Tale au un miros plăcut.«

Ce cuvânt este acesta în gura rămășiței? Noi trebuie să ne imaginăm, că ea trăiește în mijlocul unui popor păcătos. Citim în Isaia 57,9 un cuvânt serios. Acolo spune, că Dumnezeu zice poporului păcătos: »Te-ai dus la împărat cu untdelemn, și ți-ai înmulțit miresmele«. Împăratul este acolo anticristul. Când el va governa peste Israel, atunci poporul va veni la el cu untdelemn și miresme. Știți voi de ce aceasta este așa de îngrozitor în ochii lui Dumnezeu? Pentru că El a poruncit lui Moise în Exod 30, ca el să pregătească un untdelemn sfânt, care trebuia pregătit într-un mod deosebit din mai multe substanțe aromatice. Însă Dumnezeu adaugă, că acest untdelemn mirositor era destinat pentru El, și oricine va face acest untdelemn pentru a-l mirosi el însuși, trebuia să fie nimicit; așa de îngrozitor este aceasta. Dumnezeu spune: »Eu sunt Domnul; aceasta este Numele Meu; și Slava Mea nu o dau nimănui« (Isaia 42,8). Înțelegeți voi ce înseamnă, că rămășița spune aceste cuvinte aici? Ei nu aparțin acelor păcătoși, care merg la anticrist cu untdelemnul lor. Ei au mirosit mai mult untdelemnul mirositor care se găsește în Domnul Isus. Partea păcătoasă a poporului, lumea, nu miroase untdelemnul mirositor, care se găsește în El. Pentru aceasta ei au nevoie de un alt simț al mirosului. Ai tu acest simț schimbat al mirosului? Ieremia 48,11 spune despre Moab, că ei au stat pe drojdiile lor și mirosul lor nu s-a schimbat. Aceasta este valabil și pentru oamenii de astăzi. Ei au mirosul lumii acesteia. Mireasma lui Hristos este dusă astăzi de slujitorii Săi prin Evanghelie. Pentru necredincioși este o mireasmă spre moarte, iar pentru cei ce sunt mântuiți este o mireasmă spre viață. Ai tu un simț al mirosului schimbat? Îți pun această întrebare și ție ca credincios; se prezintă simțul mirosului tău în așa fel, că tu nu mai miroși lucrurile acestei lumi, mirosul delicios al vinului, care este bun, ci tu miroși ce se găsește în Domnul Isus?

Ce sărace sunt întrunirile noastre, unde noi parțial nu mai avem să-I oferim lui Dumnezeu mai mult decât că suntem mulțumitori pentru iertarea păcatelor noastre. Aceasta însă nu înseamnă a mirosi untdelemnul mirositor care se găsește în Domnul Isus. Untdelemnul Lui mirositor trebuie să fie punctul central. Aici spune: »Numele Tău este o mireasmă vărsată.« Numele vorbește despre ceea ce Domnul Isus este în Sine Însuși, și nu despre ceea ce El a făcut pentru noi. El este o mireasmă vărsată. Când noi suntem adunați ca Adunare, nu este atunci *Numele* Domnului Isus Acela în care noi suntem adunați? (Matei 18,20) Este atunci pentru noi Numele un untdelemn mirositor vărsat? Este așa cum se spune în Psalmul 133: »Iată ce bine și ce plăcut este să locuiască frații uniți împreună«? Acest a fi împreună este ca untdelemnul de preț pe capul lui Aaron, Marele Preot, care este în mijlocul lor, și acest untdelemn de preț curge în jos pe barba Sa și pe marginea hainelor Sale. Cunoaștem noi pe Domnul Isus așa, ca pe Acela pe care Dumnezeu L-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus de tovarășii Săi? (Psalmul 45,7). Spunem noi numai: „Îți mulțumim că păcatele noastre sunt iertate”? Sau putem spune: „Ce mari sunt gloriile Tale și ce plăcut ești Tu pentru inima lui Dumnezeu, Tu Însuși Te-ai adus jertfă lui Dumnezeu ca un miros plăcut, ca o minunată jertfă de mâncare, care a fost mestecată și peste care s-a turnat untdelemn mirositor?” (Levitic 2) Dumnezeu miroase mireasma acestei jertfe, El cunoaște mireasma a tot ce se găsește în Domnul Isus. În fiecare zi au fost jertfite înaintea lui Dumnezeu în locul Sfânt, pe altarul tămâierii, materiale mirositoare prețioase și mirodenii. El vrea cu plăcere să miroase ce se găsește în Domnul Isus. El Și-a găsit toată plăcerea în El. El miroase mireasma acestei jertfe și preotul, care o aduce, poate de asemenea să miroase ceea ce se aduce lui Dumnezeu. Lăsăm noi în orele noastre de adorare să se reverse din inimile noastre ceea ce noi am găsit în El? Este așa, că nu numai Dumnezeu singur a spus: »El este Fiul Meu, în care Mi-am găsit toată plăcerea Mea«, ci și noi am spus: „El este Domnul meu, în care mi-am găsit toată satisfacția”? Aceasta este comuniune cu Dumnezeu, căci atunci avem același subiect pentru inimile noastre ca și Dumnezeu.

»Numele Tău este o mireasmă vărsată«. Poate că se găsește cineva aici, care nu cunoaște pe Domnul Isus. Atunci și tu ai nevoie de această mireasmă. În Faptele Apostolilor 3, Petru și Ioan spun că ologul de la poarta frumoasă a fost vindecat prin *Numele* Domnului Isus. Ce a făcut

Samariteanul milostiv, când a găsit pe omul bătut de tâlhari? El a turnat untdelemn și vin pe rănilile sale. În Isaia 1 găsim că untdelemnul servea ca mijloc de vindecare a rănilor. Au fost rănilile tale deja unse cu acest untdelemn?

„Nici un nume nu este mai dulce și mai bun pentru inimă, care vindecă rănilile și toate durerile alină.”

»Și în nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer nici un alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți« (Faptele Apostolilor 4,12). Primul lucru, pe care un păcătos îl cunoaște cu privire la Numele Domnului Isus este că El este un untdelemn pentru rănilile lui îngrozitoare pricinuite de păcate. Și după aceea el învață să cunoască tot mai bine untdelemnul turnat. Abia după ce untdelemnul a fost turnat se simte mirosul său în adevărata lui valoare, așa cum mirosul nardului, pe care Maria l-a turnat, a umplut casa. Cunoaștem noi în felul acesta acest untdelemn turnat, care este Numele Domnului Isus?

»De aceea Te iubesc fecioarele« Da, cum ar putea fi altfel; dacă vedem ce este Domnul Isus, atunci, ca răspuns la aceasta, trebuie să se ridice din inima noastră dragoste pentru El. Noi iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi. Trebuie să fie un răspuns în inima noastră, Domnul Isus îl dorește. Vedem aici, că toți aceia care au caracterul de fecioare iubesc pe Mesia, pe Mire. Este important să cunoaștem cine sunt acestea. Vedem că în afară de mireasă mai sunt și alte fecioare, care Îl iubesc pe Mire. Și din aceasta putem vedea deja, că mireasa nu poate fi Adunarea. Dacă ar fi așa, atunci cine ar putea fi celelalte fecioare? Cine mai este în zilele noastre pe pământ, care iubește pe Mire, și să nu aparțină Adunării (Bisericii)? Aceasta este imposibil. Însă Ierusalimul va putea spune acest lucru. Când Ierusalimul va dori după Mesia, atunci el va ști, că există și alte femei, care de asemenea doresc după El. Privește de exemplu în Psalmul 45; acolo psalmistul vorbește despre aceste celelalte fecioare: »Fiice de împărați sunt printre doamnele Tale de onoare; împărăteasa stă la dreapta Ta în aur de Ofir. ... Ea va fi adusă Împăratului în veșminte brodate; fecioarele care o urmează, însoțitoarele ei, îți vor fi aduse.« (versetul 9 și 14). Deci în afară de Ierusalim vor fi și alte femei; drept urmare acestea ar trebui să fie celelalte orașe ale lui Iuda, care aici sunt văzute ca însoțitoare, ca prietene ale miresei, și care de asemenea Îl iubesc pe Domnul Isus ca Mesia și sunt în suita miresei, atunci când va fi serbată nunta. Și ele iubesc pe Domnul Isus.

Cine sunt deci aceste fecioare? Vrem să aplicăm aceasta în mod practic la noi. Suntem noi în sensul acesta fecioare? Și noi am fost doar prezentați lui Hristos ca o fecioară curată (2 Corinteni 11,2)? În Apocalipsa 14 citim ce sunt fecioarele după gândul lui Dumnezeu. Aici găsim această rămășiță din cele două seminții, văzute acolo la începutul Împărăției păcii (de o mie de ani). »Și am văzut: și iată Mielul stând pe muntele Sion și cu El o sută patruzeci și patru de mii avânt Numele Său și Numele Tatălui Sau scris pe frunțile lor. ... Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femei, pentru că sunt feciori; aceștia sunt cei care urmează Mielul oriunde ar merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel« (versetul 1 și 4). Aici sunt bărbați, care sunt numiți fecioare, însă aceasta nu schimbă cu nimic sensul tabloului. Este vorba de prietenele miresei. Se înțelege de la sine, că fecioare sunt numai acelea care arată interes numai pentru adevăratul Mire, care nu au nici o legătură cu alt bărbat, și care în timpul când va domni anticristul, nu vor alerga după idoli, ci împreună cu rămășița din Ierusalim va aștepta pe Mesia.

Aceste fecioare sunt numite în versetul 5 fiice ale Ierusalimului. Regăsim mereu fiicele Ierusalimului în această carte și vom vedea de mai multe ori, că fiicele Ierusalimului iubesc de asemenea pe Mesia. În capitolul 3 se spune, că lectica lui Solomon va fi împodobită cu dragostea fiicelor Ierusalimului. Ele iubesc de asemenea pe Mesia, dar ele nu sunt mireasa. Ele nu au

intimitatea cu Mirele, pe care o are mireasa – orașul Ierusalim. Tot așa este și între credincioși. Mireasa nu este Adunarea, dar se găsește o aplicare la fiecare credincios personal. Întreb, avem noi caracterul miresei, sau al acestor fecioare? Sunt credincioși, care ca și Ioan stau culcați pe pieptul Domnului Isus. Dar sunt și credincioși ca Petru, care stau puțin mai departe, care, dacă vor să-L întrebe ceva pe Domnul Isus, trebuie mai întâi să-l bată pe Ioan cu degetul pe umăr. Sunt din aceia care merg pe drumul lor într-o părtășie deosebită cu Domnul, și sunt alții, care nu cunosc aceasta și deseori au nevoie de ajutorul altor credincioși, ca să obțină înțelegerea căilor lui Dumnezeu sau a împrejurărilor în care se află. Noi toți aparținem familiei preoțești. Dar cu regret se găsesc unii printre noi, care nu aparțin fiilor. Ei mănâncă într-adevăr din mâncarea preoțească, dar nu sunt obișnuiți să intre în Locul Sfânt al Domnului. Cât de mulți dintre noi sunt cu adevărat obișnuiți să meargă în intimitate cu Domnul pe căile lor? Da, există diferențe. Este o Marta, care iubea sincer pe Domnul, însă ea nu era Maria, care stătea la picioarele Domnului Isus. Sunt fecioare, fiice ale Ierusalimului, dar este numai o *singură* mireasă. Intimitatea dintre mireasă și Mire nu se vede la fiicele Ierusalimului. Cu regret găsim și printre credincioși frecvent această diferență. Și totuși mireasa iubește și pe aceste fecioare.

Apoi ea spune: »Trage-mă! Să alergăm după tine!« Ea vorbește despre sine personal: Te rog, trage-mă! Ea Îl roagă aceasta pe Mire, căci ea știe, că în sine însuși nu va avea nici o putere să-L urmeze. Însă apoi spune: *noi* alergăm după Tine; împreună cu prietenele ei, ea dorește să-L urmeze pe Mire pe drumul pe care El va merge. Dumnezeu spune în Ieremia 31, că El a iubit rămășița cu o iubire veșnică, de aceea o va atrage cu bunătate. Așa spune El în Osea 11, că El a atras pe Israel cu legături omenești, cu frânghiile iubirii. Da, El o va atrage și se va îndura de ea. Care va fi răspunsul? Ei vor alerga după El, cum spune Psalmul 119: pe drumul poruncilor Sale. Are ea pentru aceasta putere în sine însuși? Nu, însă ea poate face aceasta, deoarece poate spune: mi-ai scos inima la larg (Psalmul 119,32).

Mai întâi trebuie să aibă loc în noi o lucrare a lui Dumnezeu. Crezi tu că ai putere în tine însuși, să mergi după Domnul? De ce poate Pavel să spună în Filipeni 3, că el aleargă după premiul chemării lui Dumnezeu? El nu este în sine însuși mai bun decât noi, totuși el poate spune: »deoarece și eu am fost apucat de Hristos Isus«. El știa, că era un prins. Domnul Isus Însuși spune: »Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl care M-a trimis« (Ioan 6,44). Ești tu un atras, sau tu nu te lași atras? Te-a scos Domnul Isus din acest veac rău, cum spune Galateni 1? Dacă știi că ești scos, ai tu atunci în inima ta dorința să alergi după El ca și mireasa, sau sunt multe alte drumuri care pentru tine ca credincios sunt mai interesante? Dacă spunem: Noi Îl vom urma, atunci la urmă putem să spunem și: »Împăratul m-a dus în camerele sale«, deși știm că aceasta încă nu s-a împlinit la sfârșitul acestei cărți. Însă ea vorbește aici prin credință despre ceea ce știe că odată va avea loc, că Împăratul o va duce în camerele cele mai dinlăuntru ale palatului Său, și o va face într-adevăr soție a Sa.

»Ne vom veseli și ne vom bucura de Tine. Vom lăuda dezmiertările Tale mai mult decât vinul!« Ea va spune aceasta în mijlocul dușmăniei, împotrivirilor și strâmtorărilor (compară cu Habacuc 3,17-18); în mijlocul unui popor păcătos mireasa va putea spune ceea ce stă scris în Isaia 61, că ea se bucură nespuse de mult în Domnul și se veselește în Dumnezeul ei, deoarece El a îmbrăcat-o cu hainele mântuirii și cu mantaua îndreptăririi, așa cum o mireasă se împodobește cu giuvaerurile ei. Ce credință va avea ea; și ea nu are Duhul Sfânt locuind în ea, nu are înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu, așa cum o avem noi, și nici siguranța răscumpărării. Și totuși, ce sentimente sunt aici! Cât de mult trebuie să ne rușinăm noi, că așa de des acestea nu se găsesc la noi, cu toate că noi posedăm mult mai mult! Ea preamărește dragostea Sa, mai mult decât vinul. Ea nu are nevoie de dulceața vinului, căci ea spune în Psalmul 104,34: »Fie plăcută (sau dulce) Lui cugetarea mea (cu privire la El)! Eu, eu mă voi bucura în Domnul.«

»Pe drept Te iubesc ele.« Iubim noi pe Domnul în sinceritate, așa cum poate spune ea? Cu toată înțelegerea și cunoașterea noastră? Nu trebuie să ne rușinăm noi de nepăsarea noastră, că noi așa de puțin Îl iubim din sinceritate? Romani 12 spune: »Dragostea să fie fără prefăcătorie.« Cât de des vorbim despre dragostea noastră pentru Domnul și despre lucrarea, pe care vrem să o facem pentru El. Însă toată lucrarea noastră creștină, pe care o facem pentru El, se descompune în nimic, dacă nu avem dragoste reală pentru El. Înșuși, de Persoana Sa. Tot ce facem pentru El trebuie să stea sub semnul a ceea ce simțim pentru El. Ne gândim noi la El, ca la un străin, care este departe în ceruri peste noi, sau Îl cunoaștem cu adevărat, avem părtășie cu El dimineța, când ne sculăm și ne plecăm genunchii înaintea Lui și până seara? »Pe drept Te iubesc ele.« Nu numai ea singură, ci ea o spune despre toți copiii lui Dumnezeu. Și despre fecioarele care nu au intimitate cu Domnul. Ce modestie, că ea nu spune numai despre sine: „Eu te iubesc cu sinceritate”, ci ea are încrederea, că aceste sentimente sunt și la alți credincioși, care sunt mai slabi din punct de vedere spiritual și nu cunosc părtășia cu Domnul așa cum o are ea.

Înainte de a merge mai departe, vreau să spun ceva despre împărțirea acestei cărți. Cântarea Cântărilor constă din patru părți, care se pot recunoaște ușor, deoarece în această carte se întâlnește un refren, care se repetă de trei ori. Repetarea de trei ori împarte cartea în patru părți. Acest refren îl găsim în capitolul 2,7, în capitolul 3,5 și în capitolul 8 4. Partea a treia (de la capitolul 3,5 până la capitolul 8,4) este cea mai mare și se compune de asemenea din trei secțiuni, cum vom vedea. Prima parte, de la capitolul 1,1 până la capitolul 2,7 formează o unitate. Este, să spunem așa, o introducere, așa cum o găsim frecvent în Psalmi. La începutul fiecărei cărți a psalmilor avem unul sau doi Psalmi care dau un rezumat al întregii cărți. Așa este și aici. În acest prim capitol încă nu găsim conflictele miresei, greutățile și strâmțorările în care ea va ajunge. Ele ies la iveală mai târziu. Vedem aici, așa aș putea eu spune, logodna, realizarea legăturii dintre mireasă și Mire; am putea spune: dragostea dintâi, prima înflorire a dragostei dintre Mire și mireasă, fără ca să fie deja încercări, care să pună în pericol această dragoste.

Am spus, că această carte o putem interpreta sub trei puncte de vedere, așa cum putem face cu multe cărți din Vechiul Testament. Putem să vedem aceasta foarte frumos în versetele cu care ne ocupăm acum, și anume, versetele 5 și 6. Am văzut mai întâi, că această carte are un înțeles textual. Ea descrie legătura împăratului Solomon cu preaiubita sa. Mireasa spune aici fiicelor Ierusalimului, că ea este de fapt o fată simplă de la țară. Femeile orașului Ierusalim aveau pielea albă, ea zice însă: culoarea pielii mele este neagră, pentru că m-a ars soarele, și ea se scuză, spunând: a trebuit să păzesc via pentru frații mei, și am fost mereu afară în soare; stând așa afară, soarele m-a ars, și de aceea eu n-am pielea albă ca celelalte femei ale lui Solomon. În versetul 5 însă ea spune că este plăcută, și ea poate spune aceasta, pentru că știe ce înseamnă ea pentru mire. Dar după ce a spus: »Ei m-au pus păzitoare la vii«, adaugă la sfârșitul versetului 6: »dar via frumuseții mele n-am păzit-o.« Aceasta este o aluzie la propria ei piele; ea trebuia să facă așa de multe pentru vie, că n-a mai putut să aibă grijă de înfățișarea ei; de aceea este așa de neagră.

Observăm însă, că acesta nu este adevăratul înțeles adânc al acestei cărți. De aceea am spus deja mai înainte, că este un al doilea înțeles, cel profetic. Acesta este propriu-zis înțelesul principal al acestei cărți. Teologi vechi iudei au spus deja, că noi găsim aici legătura între Mesia (Dumnezeu) și mireasă. Ei au numit mireasa Israel - însă noi am văzut, că nu tot Israelul în Vechiul Testament este numit mireasa, ci orașul Ierusalim este mireasa lui Dumnezeu, mai exact: mireasa lui Mesia, care este Domnul. Dacă le studiem în această lumină, aceste două versete primesc un conținut mult mai adânc. Noi știm că această carte se va împlini cu adevărat, când în viitor orașul Ierusalim va ajunge în Necazul cel mare. Orașul Ierusalim este deja reconstruit și în mâinile iudeilor, însă ei sunt necredincioși. Aceasta o spune Ezechiel 37; scheletele s-au împreunat și pielea a fost deja trasă pe deasupra, tendoanele s-au constituit, dar încă nu este duh în ele. Însă despre aceasta nu vorbește nimic Cântarea Cântărilor. Această carte vorbește despre

timpul când între iudei și în orașul Ierusalim se va găsi o rămășiță, care se va întoarce la Domnul. Această rămășiță încă nu există, și nici nu poate exista. Ea va fi abia atunci când Adunarea lui Dumnezeu, toți copiii lui Dumnezeu, care sunt acum pe pământ, vor fi ridicați și vor întâmpina pe Domnul în văzduh, ca să fie pentru totdeauna cu El. După aceea în acest oraș se va constitui o rămășiță iudaică pentru Dumnezeu. Ei sunt cei care rostesc aici aceste cuvinte

Am spus deja, că fiicele Ierusalimului sunt celelalte orașe din Iuda; ea vorbește aici acestor orașe despre „culoarea pielii”, și aceasta are o semnificație deosebită. În timp ce Ieremia stă înaintea grămezilor de dărâmături ale Ierusalimului, după ce Nebucadnețar a pustiit orașul, el trebuie să spună, că prinții Ierusalimului erau mai curați decât zăpada, mai albi decât laptele și trupul lor era mai roșu decât corali, însă acum înfățișarea lor este mai neagră decât funinginea (Plângerile lui Ieremia 4,7-8). Aceasta este mărturia, pe care o va da rămășița în viitor, că ei sunt negrii în fața lui Dumnezeu, ei, cei care *erau* curați (căci Dumnezeu i-a curățit cu mult înainte; Ezechiel 16). Însă Dumnezeu va spune acestui oraș: »Veniți dar să ne judecăm, zice Domnul. Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; dacă vor fi roșii ca stacojiul, se vor face ca lâna« (Isaia 1,18)

Prin ce va deveni Ierusalimul așa de negru? Pentru că i-a luminat Soarele. Soarele are în Scriptură mai multe semnificații. Aici este soarele, pe care Dumnezeu în decursul sutelor de ani scurși l-a lăsat să-i lumineze cu căldura lui dogoritoare, la sfârșit în Necazul cel mare. În Isaia 18 găsim înființarea statului Israel în necredință, așa cum a avut deja loc. Steagul este înălțat pe munți. Însă Dumnezeu spune: Nu Mă interesează, Eu Mă țin retras; Eu nu cunosc încă acest popor, el nu-Mi aparține încă; voi vedea, când arșița recoltei va veni peste el. - Aici avem arșița dogoritoare a Soarelui, prin care poporul se va înnegri, despre care Ieremia s-a plâns deja, când ei înșiși se vor recunoaște în lumina lui Dumnezeu. Această rămășiță va îndrăzni să pună în gură aceste cuvinte (ce har!): »Sunt neagră, dar sunt plăcută.« Da, căci ea știe ce înseamnă Ierusalimul pentru inima lui Dumnezeu! Dumnezeu spune în Ezechiel 16,14: »Ți s-a dus faima printre națiuni pentru frumusețea ta, pentru că ea era desăvârșită prin podoabele Mele, pe care le-am pus pe tine.« De aceea Ierusalimul are voie să zică în viitor, că ei sunt negri înaintea ochilor lui Dumnezeu, dar totuși plăcuți. Ea întrebuințează pentru aceasta două tablouri. Primul este referitor la negreala ei: »sunt neagră ca și corturile Chedarului.« Al doilea este: »sunt plăcută, ca și perdelele lui Solomon«.

Cum vine aceasta, că mireasa spune, că ea este neagră ca și corturile Chedarului? Corturile erau făcute din păr de capră neagră; dar de ce corturile Chedarului? În Psalmul 120 găsim răspunsul. Când anticristul își va ridica idolii săi îngrozitori în Templu, rămășița va fi împrăștiată în jurul Palestinei; în Ierusalim va rămâne numai un nucleu. Fiicele Ierusalimului (rămășița din Iudeea) vor fugi, și ele sunt acelea care plâng în Psalmul 120,5: »Vai de mine, pentru că stau pentru un timp la Meșec, locuiesc în corturile Chedarului«. Așa plâng ele, departe de Dumnezeu, departe de orașul pe care îl iubesc, departe de Templul în care au slujit lui Dumnezeu. Când văd acolo „corturile” Chedarului, în care ele trebuie să locuiască în timpul strâmtorării, se vor compara cu aceste corturi negre. Așa vor fi ele înaintea lui Dumnezeu, negre pe dinlăuntru, cu desăvârșire condamnabile - și totuși plăcute. Acestea sunt cuvintele credinței, pe care are voie să le pronunțe un păcătos. Sunt mulți născuți din nou, care niciodată nu merg mai departe de aceste cuvinte; sunt negru înaintea lui Dumnezeu; aceștia știu că sunt păcătoși, însă ei știu foarte puțin de harul lui Dumnezeu. Când cineva spune că este plăcut pentru Dumnezeu, atunci nu pentru că în sine însuși este plăcut, ci pentru că aceasta se bazează pe ceea ce Dumnezeu a făcut. Așa s-a rugat și David: »Curățește-mă de păcat cu isop, și voi fi curat; spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada«. (Psalmul 51,7). Așa vor ști ei, că odată vor fi eliberați înaintea ochilor lui Dumnezeu de negriciunea lor, deoarece Dumnezeu a ales acest oraș.

Atunci ea roagă fiicele Ierusalimului: »Nu vă uitați la mine că sunt neagră«. Ea dă o explicație despre felul cum Ierusalimul a ajuns într-o asemenea strâmtorare. »Fiii mamei mele s-au mâniat pe mine; m-au pus păzitoare la vii«. Cu cât locul pe care cineva îl ocupă este mai înalt, cu atât este mai mare responsabilitatea sa față de Dumnezeu, și Dumnezeu îl va întâmpina cu mai multă seriozitate. N-a ocupat Ierusalimul un loc înalt? Dumnezeu Însuși spune că El a așezat Ierusalimul în mijlocul națiunilor și țări sunt în jurul lui. (Ezechiel 5,5). Acesta era locul Ierusalimului. Popoarele sunt comparate adeseori în Cântarea Cântărilor cu viile. Ierusalimul era păzitoarea acestor vii, și el a vrut cu plăcere să fie aceasta, deși el însuși nu a slujit lui Dumnezeu. De aceea spune Pavel în Romani 2 lui Israel: vă închipuiți că sunteți călăuza orbilor, vreți să fiți învățătorul celor neștiutori, dar voi înșivă nu l-ați recunoscut pe Dumnezeu. Via voastră proprie nu ați păzit-o. Da, Ierusalimul și-a arogat o poziție înaltă. În primele versete din Plângerile lui Ieremia, pe care Ieremia le pronunță cu privire la Ierusalim, el spune: »Cum stă singuratică cetatea cea plină de popor! A ajuns ca o văduvă!« Avem aici soția lui Dumnezeu, care a trebuit să fie pusă deoparte de Dumnezeu, pentru că a fost necredincioasă lui Dumnezeu. »Ea, care era măreață printre națiuni. Cea care era prințesă printre provincii a ajuns să plătească tribut.« Aici vedem prințesa printre provincii, pe păzitoarea viilor. »Plânge amarnic noaptea și lacrimile ei sunt pe obrazii ei; din toți iubiții ei nu este nici unul care s-o mângâie. Toți prietenii ei (aceștia sunt fiii mamei sale) s-au purtat cu necredincioșie față de ea; i-au devenit vrăjmași«. Ce stare tristă! Orașul, care a fost așezat de Dumnezeu în mijlocul națiunilor, ca să fie martorul Lui, orașul, în mijlocul căruia locuia Dumnezeu, este pus deoparte de Dumnezeu și chiar tovarășii casei lui au devenit dușmanii lui (compară cu Mica 7,6). De aceea mireasa se plânge aici, că ea nu și-a păzit propria ei vie. Știm că în Vechiul Testament Israel este comparat frecvent cu o vie. Să ne gândim numai la bine cunoscutul capitol 5 din Isaia, în care Dumnezeu spune: Eu am o vie frumoasă, însă această vie n-a adus nici un rod și a trebuit s-o pustiesc. Se găsește însă un capitol în Vechiul Testament, în care nu Israel ci Ierusalimul este comparat în mod deosebit cu o vie, și acesta este în Ezechiel 15; vezi de exemplu versetul 6: »De aceea, așa zice Domnul, Dumnezeu: „ca lemnul de viță printre copacii pădurii, pe care l-am dat pentru foc, așa voi da pe locuitorii Ierusalimului”« Ei nu și-au păzit propria lor vie. Ce poate face Dumnezeu cu o vie care nu rodește struguri? Aceasta nu este bună pentru nimic altceva, decât să fie aruncată în foc. Cât de mult au aflat ei puterea acestui foc, prin care ei au devenit negri! Așa vin ei aici la Dumnezeu. Când însă cineva vine cu o asemenea mărturisire, nu trebuie atunci ca inima lui Mesia să se pună în mișcare?

Vreau mai înainte să mai spun ceva despre al treilea înțeles al acestor versete, și acesta este aplicarea spirituală la noi, un lucru foarte serios. Citim de exemplu în versetul 6: »Fiii mamei mele s-au mâniat pe mine!« Ni s-a întâmplat și nouă aceasta vreodată? Cât de des au vrut frații și surorile noastre să colaborăm la tot felul de lucrări spirituale și ne-au luat în nume de rău, că aici noi nu am colaborat, și nici acolo nu am colaborat? Probabil că și noi am procedat câteodată așa și în râvna noastră, ca să zicem așa, am alergat pe lângă noi înșine, ca să slujim Domnului, dar nu am păzit propria noastră vie. Crezi tu că are valoare pentru Dumnezeu faptul că tu pui pe deasupra tuturor lucrarea creștină și consacrarea ta personală, părtașia ta cu Domnul o neglijezi? Socotești tu, să fi ceva în mijlocul credincioșilor și uiți că în primul rând tu trebuie să fi ceva pentru *Domnul*? Crezi tu că poți duce Evanghelia multor oameni și în același timp poți neglija legătura proprie cu Dumnezeu? Cât de des *nu* ne-am păzit propria vie, în timp ce probabil în ochii credincioșilor din jurul nostru am fost păzitori de vie. Însă noi trebuie să renunțăm la locul acesta, la locul lui Marta. Marta slujea de asemenea Domnului și ea a făcut multe pentru El. Ea a spus: De ce nu zici Mariei să mă ajute? Însă Domnul a răspuns: Maria a ales partea cea bună, care nu i se va lua. Dacă vrem să înțelegem care este locul cel bun, care este după gândurile Domnului, atunci trebuie să schimbăm locul Martei cu locul Mariei; atunci trebuie să mergem de la versetul 6 la 7. Aici găsim atitudinea spirituală a Mariei.

»Spune-mi, Tu, pe care Te iubește sufletul meu, unde-Ți paști turma, unde o odihnești la amiază? Pentru că, de ce să fiu ca una rătăcită pe lângă turmele tovarășilor Tăi?« Când ea a văzut cât de mici sunt relațiile ei cu Mesia, ea spune că are numai o dorință. Atunci ea uită păzirea viei, oricât de plină de onoare ar fi o astfel de misiune, și spune: vreau să fiu numai cu El. Când Ierusalimul va fi în mâinile lui anticrist și el își va înălța acolo idolii lui îngrozitori, atunci dorința acestei rămășițe, a acestor credincioși ai lui Dumnezeu, va consta numai în a fi lângă El, lângă Mesia. Unde este El? El nu este pe pământ, însă ei vor avea totuși întrebarea în inimă: »Spune-mi, Tu, pe care Te iubește sufletul meu, unde-Ți paști turma?« Ea întreabă în primul rând de pășune, de hrană. Este aceasta și întrebarea inimii noastre? Probabil că suntem plini de o râvnă care se revarsă și am uitat, că doar numai un lucru trebuiește (Luca 10,41), am uitat rugămintea Mariei, că avem voie să stăm la picioarele Domnului și acolo să găsim pășune, hrană pentru sufletele noastre. Este important ca noi să păzim mai întâi via proprie, înainte ca să putem păzi alte vie. Avem și noi această întrebare în inimile noastre: „Spune-mi unde-Ți paști turma?”

Apoi vine a doua întrebare: »Unde o odihnești la amiază?« Aici ea cere odihnă pentru inima ei. De ce la amiază? Când venea timpul amiezii în Orient, soarele stătea sus pe cer și strălucea dogoritor pe oi; atunci era prea cald pentru pășunat, și singurul lucru necesar era odihna lângă ape liniștite, despre care David spune, când vorbește despre Mesia al său: »Domnul este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă.« Ce dorință frumoasă este aceasta! Noi nu știm cât va mai dura până când aici la noi soarele va începe să ardă. Atunci vom avea nevoie de odihna de la Păstor. Însă trebuie mai întâi ca noi să ne fi hrănit dimineața cu această hrană. Prima întrebare trebuie să fie, unde pășunează El, căci dacă aici vor veni strâmtorări, și înainte de aceasta nu „ne-am hrănit” suficient, atunci nu vom putea rezista soarelui arzător. Vedem aceasta în țările în care este strâmtorare. Dacă ne-am hrănit dimineața, atunci vom putea rezista soarelui de la amiază al strâmtorărilor. De aceea prima întrebare trebuie să fie: »Unde pășunezi Tu?« Ce importantă este această întrebare! Probabil sunt credincioși aici, care aleargă de la o predică la alta, care nu au un adăpost spiritual, ci merg pretutindeni unde pot savura. O, aceasta poate fi frumos. La turmele »tovarășilor« se găsește de asemenea hrană. »Tovarășii« Domnului Isus au de asemenea turmele lor, și de cele mai multe ori nu sunt dușmanii Lui. Ei duc de asemenea oile la pășune, însă în primul rând nu se pune întrebarea unde vom găsi *pășune*; întrebarea este: »Spune-mi, Tu, pe care Te iubește sufletul meu, unde-Ți paști (Tu) turma.« Aceasta este o întrebare serioasă și importantă.

Aici se spune: Pentru că, de ce să fiu ca una rătăcită pe lângă turmele tovarășilor Tăi?« Cât de mulți sunt astăzi rătăciți în domeniul spiritual! Oameni care nu mai găsesc nimic în propriile lor biserici și aleargă de la o biserică la alta, pretutindeni într-acolo unde se vorbește bine. Aceasta nu este întrebarea, unde pășunează *El*, unde este Preaiubitul, aceasta nu este întrebarea: „Spune-mi, Doamne Isuse, unde ești Tu în mijloc, unde Tu însuți strângi pe ai Tăi în jurul Tău, ca să le dai hrana?” Vrei tu cu adevărat să preferi să iei parte cu turmele tovarășilor? Și acolo se găsește hrană. Când Rut era pe câmpul lui Boaz, Boaz a spus: »Nu te duce să culegi spice în alt ogor și nu te depărta de aici, ci ține-te de slujnicele mele.« (Rut 2,8). De ce nu? Nu erau spicele tot așa de bune? Ba da, spicele erau aceleași, și acolo se găsea hrană pentru Rut; dar acolo nu era Boaz! Aceasta era important. Acolo nu era Boaz, și dacă ea s-ar fi dus pe un alt câmp, atunci nu ar fi devenit mireasa lui.

De aceea și Ierusalimul pune întrebarea, dorind să fie legat cu Mesia: „Spune-mi, Tu, pe care Te iubește sufletul meu, unde-Ți paști turma? Noi vrem să ne găsim hrana numai la Tine, acolo unde Tu ești în mijlocul oilor. Noi vrem să ne găsim odihna numai la Tine, când în curând va veni strâmtorarea; dar noi nu vrem să fim pe la tovarăși.” Ierusalimul a umblat sute de ani pe la tovarăși. Iudeii au fost împrăștiați printre popoarele altor împărați, care au guvernat pe pământ. Ei au fost împrăștiați, rătăciți pe la turmele tovarășilor. Acum însă ei s-au întors în starea de

necredință în țară, și când această credință se va naște în inimile lor, atunci vor întreba: »Unde pășunezi Tu?« Ei nu-L vor putea vedea - care va fi atunci răspunsul lor, când Domnul Isus le va vorbi? Ei însuși dau răspuns în Psalmul 119 (Domnul Isus îl dă aici în versetul 8); în versetul 67 rămășița spune: »Mai înainte de a fi umilit, rătăceam.« Înainte ca această rămășiță să ajungă în arșița dogoritoare, ea rătăcea înapoi și încolo în întuneric printre popoare, însă atunci ea spune: »dar acum păzesc Cuvântul Tău«; și în versetul 176 ea spune: »Rătăcesc ca o oaie pierdută (care s-a despărțit de turmă și a mers pe drumul său propriu); caută pe robul Tău! căci nu uit poruncile Tale.« Acesta este răspunsul, care stă și în versetul 8.

Domnul Isus îi spune: »Dacă nu știi unde, tu, cea mai frumoasă dintre femei« - ce mișcător este aceasta. Ea, care tocmai a spus, că nu este cea mai frumoasă, deoarece este neagră și poartă urmele strâmtorării pe ea, și numai șovăind îndrăznește să spună că este plăcută în ochii Lui, aude acum din gura Lui proprie: »Tu, cea mai frumoasă dintre femei.« De ce? El vedea ce era în inima ei; El vedea în ea dorința, pe care a avut-o și Maria, să fie lângă El. Este însă și o dojană în aceasta. El spune: »Dacă nu știi unde.« Atunci auzim în planul secund vocea Sa plăcută: „Voi ați fi putut să știți. De atâta timp sunt cu voi, Filipe, și nu M-ați cunoscut? V-am arătat Eu așa de neclar cine sunt Eu în Mine Însuși?« Dar El este plin de răbdare, El îi spune, totuși. Ce minunat este răspunsul Său! El nu spune: pe câmpul acela și acela pasc Eu turma Mea, ci El îi dă un răspuns deosebit, care ne descoperă un principiu foarte important din Scriptură. El spune: »Dacă nu știi unde ... ieși pe urmele turmei«. El nu spune: Eu sunt acolo și acolo, și pe pășunea aceea și aceea Îmi pasc turma Mea.” Aceasta este și ceea ce Dumnezeu spune în Ieremia 6,16: »Așa zice Domnul: „Stați pe căi și vedeți și întrebați de cărările cele vechi, care este calea cea bună; și umblați pe ea și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!”« Ești tu o asemenea oaie rătăcită, care caută odihna pentru sufletul său la Păstorul cel bun? Eu nu întreb, dacă tu ești un credincios; tu ești o oaie și aparții turmei Păstorului cel Bun, însă poate rătăcești înapoi și în colo. Poate că ai fost pe la turmele tovarășilor. Vrei tu să știi unde este acum Păstorul, unde Își paște El oile acum? Atunci trebuie să întreb de „cărările din trecut”; atunci tu nu trebuie să ascuți de aceia care spun, că în secolul 20 avem nevoie de alte principii, pe baza cărora credincioșii trebuie să se strângă în jurul Păstorului cel bun, ca să găsească hrană la El, ci tu trebuie să întreb de urmele turmei. Turma sunt oile, care sunt deja la Păstorul cel bun, și urmele lor sunt pe nisip. Acestea sunt urmele despre care a vorbit Ioan, când a spus: »Dacă rămâne în voi ce ați auzit de la început« (1 Ioan 2,24), acestea sunt urmele despre care a spus și Iuda, când a zis: »Gândiți-vă la cuvintele apostolilor Domnului Isus Hristos care au fost spuse mai înainte« (Iuda 17); asemănător a vorbit și Petru.

Dacă vrei să știi unde Domnul Isus strânge pe credincioși, eu nu pot să-ți dau niciun răspuns, ci îți pot spune numai, ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Ia-ți Biblia în mână și gândește-te la cuvântul care au fost rostit *odinioară* de apostoli. Acolo găsești principiile pe baza cărora Domnul Isus strânge pe credincioși în jurul Său, ca să dea hrană oilor Sale. Nu te mulțumi cu întrebarea, unde găsești pășune, ci întreabă-L pe Domnul Isus: „Unde ești *Tu* la mijloc?” El nu a spus: la adresa aceea și aceea. Aceasta El nu o face niciodată. Pe când cei doi ucenici L-au urmat L-au întrebat: »Rabi, unde locuiești Tu?«, Domnul Isus nu spune: „acolo și acolo”, ci El spune: »veniți și vedeți.« Tu trebuie să faci ceva pentru aceasta; trebuie să-L urmezi și să ai dorința în inimă, să afli ce învață Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la baza unde El vrea să se adune credincioșii. Pe când Domnul Isus era pe drum, ca să serbeze Paștele, El nu spune ucenicilor Săi: „Mergeți în casa aceea și aceea, și pregătiți paștele”, ci El spune: »Mergeți în cetate; și vă va întâmpina un om ducând un urcior cu apă; urmați-l, și veți ști unde vreau să serbez Paștele« Aceasta este ceea ce trebuie să facem noi - să mergem pe urmele turmei. Nu fiecare credincios de pe pământ ne poate spune unde serbează Domnul Isus Paștele, ci numai un om cu un urcior de apă pe cap. Apa este un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă un credincios vrea să-ți spună unde este Domnul Isus în mijloc, atunci tu nu trebuie să ascuți de el, dacă îți spune că aici sau

acolo se vorbește foarte frumos și se găsesc binecuvântări așa de minunate, căci pășune se găsește și la turmele tovarășilor; ci tu trebuie să ascuți ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul Însuși a spus unde vrea El să fie în mijloc, și anume, acolo unde sunt adunați doi sau trei pentru Numele Lui, unde autoritatea Sa este recunoscută, și nu autoritatea tovarășilor. Și înainte de toate, unde Adunarea se adună laolaltă (compară Matei 18,17 cu versetul 20), acolo este „turma”. Acest loc trebuie să-l cauți. Când în Deuteronom 12 Dumnezeu vorbește poporului despre locul de adorare, pe care ei trebuie să-l aibă în țara lui Israel, Dumnezeu nu le spune: „Când veți fi ajunși în țară vă voi da cetatea Ierusalim ca loc de adorare, unde Eu voi locui în mijloc”, ci Dumnezeu spune: „Când veți fi ajunși în țară, trebuie mai întâi să curățiți țara de idoli și după aceea să mergeți la singurul loc de adorare.” Atunci poporul ar fi putut întreba: „Dar unde este acest loc de adorare?” Însă Dumnezeu spune: »Să căutați locul« (Deuteronom 12,5), și poporul l-a cautat timp de 480 de ani. Dumnezeu vrea ca tu să înveți să prețuiești acest loc.

Urmarea este apoi, că Domnul spune: »Și paște-ți iezii lângă colibeale păstorilor« (versetul 8). Atunci vei fi apt, să fi întrebuințat de Domnul, ca să dai hrană acelor care îți sunt încredințați. Vedem aceasta la Domnul Isus în Ioan 21, când El a adus acolo pe Petru pe drumul cel bun (drumul despre care Psalmul 23 spune: »El mă povățuiește pe cărări drepte din pricina Numelui Său«), atunci Domnul Isus îi spune de trei ori: »Paște mieluseii Mei, păzește oile Mele, paște oile Mele.« Aceasta El nu o spune *înainte* de momentul acesta. Când după aceea Petru era iarăși pe drumul cel bun, Domnul putea să-i spună: acum tu poți să păzești și să pășunezi oile și mieluseii mei. Atunci El ne poate folosi pe lângă locuințele păstorilor, în sfera slujbei de păstor, pe care Domnul a dat-o în mijlocul Adunării. Nu numai păstorii pășunează, ci fiecare dintre noi poate avea o parte mică la această lucrare, hrana, pe care noi am primit-o de la Marele Păstor, s-o dăm mai departe credincioșilor, care sunt mai puțin maturizați duhovnicește și mai slabi decât noi, ceea ce se exprimă prin cuvântul „iezi”.

Abia după ce mireasa aici și-a ocupat locul la Mire, ca o adevărată Maria, El începe să vorbească despre dragostea Lui pentru ea. Domnul Isus nu ne poate spune să ocupăm locul potrivit cu gândurile Lui, așa ca El să ne poată arăta pe deplin dragostea sa, atâta timp cât noi nu întrebăm mai întâi, unde este El. Dacă venim la El și ne odihnim, așa cum Maria a găsit pășune la picioarele Lui și odihna la El, pe când avea o mare durere, atunci El începe să vorbească. El nu vorbește, pentru că El simte nevoia pentru Sine de a dovedi dragostea Lui, ci pentru că El știe, că mireasa are nevoie să fie înviorată prin aceea, că El îi dovedește mereu cât de prețioasă este ea pentru El și cât de mult El o iubește. Așa vorbește El aici în versetele 9-11. El nu vorbește aici, așa cum o va face mai târziu, despre ceea ce ea însăși este, despre frumusețea ei exterioară (vezi capitolul 4); aceasta nu poate avea loc aici. Când cineva tocmai a venit la credință, Domnul nu poate încă să spună, ce El a găsit în el însuși, căci roada spirituală abia dacă este prezentă. Însă Domnul poate totdeauna admira în credincioși, ceea ce El Însuși a pus în ei și ce a făcut din ei. Chiar și aceasta o admiră în așa fel, ca și cum ar veni de la ei înșiși. Ce Domn bogat și îndurător este El! Așa va vorbi El în viitor rămășiței, care știe, că ea este așa de neagră și care este totuși puțin conștientă de frumusețea ei. El începe aici să spună cât de plăcută este ea.

El spune: »Iubita Mea, te asemeni cu o iapă de la carele lui Faraon.« Știm din 1 Împărați 4, că împăratul Solomon avea cei mai buni cai și cele mai bune căre din timpul lui și că ele veneau din Egipt. El compară mireasa Sa cu un astfel de cal maestos. Probabil că nu pare să fie o vorbire încântătoare, însă în vorbirea simbolică a Scripturii este. Un cal este prin natura sa un animal sălbatic, de nelegat; ne gândim la Psalmul 32,9: »Nu fiți ca un cal sau ca un catâr, care n-au pricepere, a căror podoabă sunt frâul și zăbala pentru a-i struni când nu vor să se apropie de tine.« Acesta nu este calul, cu care ea este comparată aici. Aici ea este comparată cu un cal de la carele lui Faraon. Când un cal este înhămat la un car, atunci încăpățânarea lui este ținută în frâu, atunci el este capabil să fie folosit în slujba stăpânului său. Regăsim aceasta în mod deosebit în profețiile

despre rămășița viitorului, care se va reîntoarce din ținuturile Iordanului superior spre Israel, despre care Dumnezeu spune cu admirație în Zaharia 10, unde într-un anumit sens El stă să vadă cum se va lupta rămășița cu dușmanii ei: »Mânia Mea s-a aprins împotriva păstorilor și-i voi pedepsi pe țapi! Pentru că Domnul oștirilor a cercetat turma Sa, casa lui Iuda, și-o va face calul Său cel mareț de luptă.« (versetul 3) Așa o vede Dumnezeu acum în puterea ei; un cal, al cărui bot este legat cu zăbale și este capabil de luptă, când ea va lupta împotriva Asirianului, împăratul nordului, ca să-l alunge din ținutul lui Israel (Mica 4,13; 5,4; Zaharia 12,6).

După aceea El vorbește mai departe: »Frumoși sunt obrajii tăi cu șiraguri de mărgăritare, gâtul tău cu lăntișoare de podoabă.« El admiră la ea, ceea ce El Însuși i-a dat, ca și în Ezechiel 16. De fapt aceasta se referă la trecut, însă în viitor aceasta va fi iarăși valabil cu privire la ea. Acolo Domnul spune despre Ierusalim în versetul 10: »Te-am îmbrăcat cu haine brodate și te-am încălțat cu sandale din piele de vițel de mare și te-am încins cu in subțire și te-am acoperit cu mătase. Și te-am gătit cu podoabe și ți-am pus brățări la mâini și un lăntișor la gât. Și ți-am pus un inel în nas și cercei în urechi și o cunună frumoasă pe cap. Și ai fost împodobită cu aur și cu argint și veșmintele tale erau de in subțire și de mătase și erau brodate. Ai mâncat floarea făinii și miere și untdelemn și te-ai făcut foarte, foarte frumoasă, și ai ajuns o împărăție. Și și s-a dus faima printre națiuni pentru frumusețea ta, pentru că ea era desăvârșită prin podoabele Mele pe care le-am pus pe tine, zice Domnul, Dumnezeu.« Aceasta este slava miresei, pe care Dumnezeu a pus-o pe ea. Aceasta este slava cu care Eliezer a îmbrăcat-o pe Rebeca, de îndată ce el a recunoscut-o ca mireasă. Noi citim, că robul a scos la iveală giuvaeruri din comorile lui Isaac, i-a pus un inel de aur și o brățară de aur pe mână, care vorbeau despre slava moștenitorului. Așa a împodobit aici Mesia pe mireasa Lui, cu ceea ce vorbește despre slava Sa, da, despre slava triunității lui Dumnezeu; de aceea se folosește în versetul 11 cuvântul „noi” (Geneza 1,26).¹ Aurul vorbește despre slava dumnezeiască, și argintul, punctele de argint cu care slava dumnezeiască este ornată, ca să zicem așa, vorbește despre prețul răscumpărării, pe care El l-a plătit, ca să facă mireasa proprietate a Sa (compara Exodul 30,11-16). Tot așa găsim și în Isaia 61,10, că Ierusalimul spune despre sine însuși, că el este împodobit cu hainele mântuirii și cu mantaua izbăvirii, și că el este împodobit ca o mireasă cu sculele ei. Aceste scule vin de la Domnul Isus; totul este de la El. Așa suntem și noi îmbrăcați cu o slavă, despre care Domnul Isus Însuși spune în Ioan 17: »Le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu«. Este slava Sa proprie, pe care El a câștigat-o prin argint, prin prețul răscumpărării, și cu care El ne-a împodobit.

Ce har! Când mireasa vede cu ce a împodobit-o El, nu poate să-i lipsească răspunsul: »În timp ce Împăratul este la masa Lui, nardul meu își răspândește mirosul« (versetul 12) Este clar, că aceasta nu este vorbirea Adunării, căci ea nu cunoaște pe Domnul Isus ca pe un Împărat, ci ca pe Capul ei, Capul trupului. Aici este rămășița care vorbește despre Împăratul la masa Sa. Ce-i drept, este încă ceva de viitor; aici ea încă nu este la masă. Nici măcar la sfârșitul acestei cărți ea nu devine soția Mirelui, însă prin credință ea știe că va veni un moment când Împăratul va fi la masa Sa. După ce ea a trecut prin valea umbrei morții, ea va putea spune: »Tu îmi întinzi o masă înaintea vrăjmașilor mei; mi-ai uns capul cu untdelemn, paharul meu este plin de dă pe deasupra« (Psalmul 23,5).

Domnul Isus Însuși a promis, că va veni această masă. Pe când El a stat cu ucenicii Săi la Cină în Luca 22, El a spus: »pentru că vă spun că nicidecum nu voi mai mânca din el (din paște), până când va fi împlinit în Împărăția lui Dumnezeu. ... nu voi bea din rodul viței până când nu va veni Împărăția lui Dumnezeu«, - aceasta este revenirea Sa. Și în versetul 30 El spune, că ucenicii, ca un tablou al acestei rămășițe în viitor la masa Sa vor mânca și vor bea împreună cu El în Împărăția Sa. Această masă va exista odată. Va fi o „masă” în cer, la care vom șede noi, însă va

1 Referitor la aceasta ne putem gândi și la Mesia și Dumnezeu (compara cu explicația de la capitoul 6,13).

fi o masă și aici pe pământ, la care Mesia va invita rămașița, să mănânce și să bea împreună cu El. Aceasta este masa adevăratului Solomon. Citește în 1 Împărați 4, să vezi ce bogăție și ce slavă apare acolo la masa lui Solomon. Toate mâncărurile, pe care noi le găsim acolo, vorbesc despre ceea ce Domnul Isus este, mai ales ca jertfă de mâncare și ca jertfă de pace, ceea ce reprezintă mâncarea pentru sufletul credincios, care stă la masă. Însă mireasa nu vorbește aici despre ceea ce a făcut Domnul Isus (despre aceasta vorbesc jertfele), ci despre ceea ce El este în Sine Însuși. Ea spune: »Nardul meu își răspândește mirosul.« Ea a spus în versetul 3, că mirodeniile Mirelui au un miros plăcut. După ce ea este acum îmbrăcată cu toată slava Mirelui, și deci și cu aceste mirodenii, ea spune: acum vreau să dau înapoi Mirelui aceste mirodenii, pentru ca ele să fie spre onoarea Lui și să se ridice ca o mireasmă de un miros plăcut. Acesta este rodul Mariei. Ea și-a ales partea cea bună. Mai întâi ea a căutat pășune la picioarele Domnului Isus în Luca 10. După aceea ea a găsit odihnă la amiază, când soarele dogoritor ardea și fratele ei Lazăr a murit. Și acum nardul ei își răspândește mirosul (Ioan 12). Acesta este drumul necesar. Ora de rugăciune și ora de studiu biblic sunt necesare pentru ca să putem veni într-o adorare adevărată și să facem ceea ce a făcut Maria în Ioan 12, scurt timp înainte de plecarea Domnului, când ea a luat nardul prețios și l-a turnat pe capul și picioarele Lui. Este nevoie de o creștere duhovnicească, pentru ca noi în orele de adorare să nu ne gândim numai la ceea ce noi am primit și ce am devenit - ce minunat este și aceasta - ci să aducem ceea ce este spre slava Sa; nardul, care vorbește despre glorificarea Sa ca Om. Nardul era un ulei pregătit din rădăcinile și din părțile de jos ale tulpinii unei mici și neînsemnate plante vegetale - un tablou al Domnului Isus ca Om, ca rod al pământului (Isaia 4,2), în toată modestia și umilința, care Însuși S-a făcut nimic și a luat chip de rob (Filipeni 2). Ce miros s-a ridicat din viața Sa de pe pământ spre Dumnezeu! Viața Sa întregă a fost un nard, care a fost jertfit lui Dumnezeu. Acum mireasa zice: nardul meu, ceea ce am găsit în Domnul Isus, doresc să-I aduc Lui. Nu în primul rând ceea ce eu am primit doresc să-I aduc, ci doresc să-I aduc ceea ce El este în Sine Însuși, doresc să-L admir pentru frumusețea lui, care este înfățișată aici în nard.

Dacă ea este ocupată în felul acesta cu Persoana Sa, cu firea Sa omenească, cu viața Sa de pe pământ, de la sine se va gândi la ceea ce este și mai prețios în El. De ce L-a uns Maria cu nard? Domnul Isus ne dă răspunsul. El spune: »Ea l-a păstrat pentru ziua înmormântării Mele. Ea M-a îmbălsămat în vederea suferințelor și morții Mele.« Aceasta este ceea ce noi găsim aici în versetul 13 și 14. De ce este Mirele așa de scump pentru mireasă, pentru Ierusalim? Pentru că ea va ști, că El a murit, și aceasta încă din cauza faptelor ei. Așa este și pentru noi. Dacă El spune: »Faceți aceasta în amintirea Mea«, de ce este El atunci așa de scump pentru noi? Pentru că noi când ne gândim la El suntem preocupați cu un Domn suferind, muribund, omorât. Noi nu suntem atunci preocupați în primul rând cu nașterea Sa, cu viața Sa închinată cu plăcere lui Dumnezeu, ci cu moartea Sa pe crucea îngrozitoare de pe Golgota. Acesta este mirul despre care vorbește versetul 13. Mirul era un suc care picura din scoarța unui copac. Aceasta nu se petrecea de la sine, copacul trebuia crestat. Aceasta este prima caracteristică a mirului; copacului îi trebuia pricinuită o rană, înainte ca sucul să iasă la iveală. A doua caracteristică: mirul avea gustul amar. A treia caracteristică: dacă mirul era pus în foc lăsa să se ridice un miros plăcut. Se găsește o substanță aromată, care să vorbească mai bine despre suferințele Domnului Isus? El a fost tăiat și Ierusalimul va spune: »Totuși El era lovit pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre«. Ce a ieșit la iveală din aceasta, când Domnul Isus a fost lovit de Dumnezeu Însuși și Dumnezeu a spus: »Scoală-te sabie asupra Păstorului Meu și asupra Omului care îmi este tovarăș«?(Zaharia 13,7). Amărăciunea mirului, a plantelor amare care erau mâncate la Paște. Însă când mirul a ajuns în focul care Dumnezeu l-a adus asupra Domnului Isus, a ieșit mirosul plăcut, despre care vorbește Efeseni 5: Domnul Isus S-a dat pe Sine »ca un prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu« (Efeseni 5,2) Ce Domn minunat!

Aici însă nu este vorba numai de faptul că El a murit, ci că mireasa însăși Îl poartă pe Domnul ei pe inima ei, ca fiind mort. Ea spune aici: »Un mănunchi de mir este Preaiubitul meu pentru mine.« În Orientul apropiat femeile aveau câteodată obiceiul să pună mir uscat într-un săculeț și să-l poarte între sâni, ca să se împrejmuiască astfel cu mirosul minunat al mirului. Ce tablou frumos este acesta: »Care se odihnește între sâni mei.« Când ea va fi în Necazul cel mare, atunci ea va experimenta, că în jurul ei totul este noapte. Însă Dumnezeu a zis, că în întuneric va lăsa să apară o lumină mare (Isaia 9,1; 60,1-2). În Maleahi o găsim în această noapte, unde ea își ridică privirea spre soarele dreptății, până când el va apare la orizont. Dar atâta timp cât este noapte, ea poartă în sânul ei un Hristos suferind și muribund. Ce loc minunat. În Osea, Dumnezeu spune, pe când același Ierusalim Îi era necredincios și mergea după idoli: »Să-și depărteze curviile dinaintea ei și preacurviile de la sâni ei!« (Osea 2,2). Aici vedem însă că în același loc, acolo unde este inima ei, ea poartă acum amintirea Domnului ei aflat în suferințe și în moartea Sa, așa cum spune Pavel, că Hristos locuiește prin credință în inima noastră (Efeseni 3,17).

Este aceasta așa? Am cunoscut noi pe Domnul Isus numai ca pe Acela prin care suntem salvați, sau și-a făcut El locuință în inima noastră? Suntem noi totdeauna umpluți cu ceea ce este El pentru Dumnezeu, ca Acela care a suferit și a murit pe cruce? Îl purtăm noi așa în noaptea în care ne aflăm și noi și despre care Pavel a spus: »Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua« (Romani 13, 12)? Sâni sunt frecvent întâlniți în Cântarea Cântărilor; ei sunt în Scriptură în primul rând un simbol al maturității duhovnicești și în al doilea rând un simbol despre dătorii de hrană copilașilor în credință. Când cineva tocmai s-a întors la Dumnezeu jubilează de bucurie că este iertat de păcatele sale și că va ajunge în ceruri. Când apoi se maturizează duhovnicește nu-și va pune în primul rând întrebarea ce a primit, ci atunci Domnul Isus Însuși ocupă treptat loc în inimă. Atunci este prezentă și hrana pe care noi o putem da altora. Atunci vom spune altora nu numai că: „El a murit pe cruce și El vrea să-ți ierte și păcatele tale, dacă vii la El”, ci atunci vom putea spune: „Dacă tu ai ști ce Domn minunat am eu, ce iubire a avut El pentru mine, când a mers la cruce, ce prețios este El pentru mine din cauza drumului îngrozitor pe care El mers și care s-a sfârșit prin a fi părăsit de Dumnezeu.” Atunci oamenii nu vor auzi în primul rând ceea ce ei pot obține de la Domnul Isus, ci ce iubire este în inima noastră pentru El, așa că și ei Îl vor dori.

Dar El era nu numai un Hristos suferind și muribund. În versetul 14 ea spune: »Preaiubitul meu este pentru mine un ciorchine de flori de hena în viile din En-Ghedi.« Cuvântul ebraic „hena” este foarte asemănător cu sensul cuvântului ebraic „împăcare”. Este o floare care înflorește primăvara cu o somptuoasă încântătoare și împrăștiie până în depărtări un miros minunat. Aceasta aparține și lucrării Domnului Isus. Nu numai suferințele Sale, ci și învierea Sa. Isaia 53 spune: »Totuși Domnului I-a plăcut să-L zdrobească; L-a supus suferinței. Dar, după ce Își va aduce sufletul Său o jertfă pentru vină, El va vedea o sămânță« (versetul 10). Ce semănătură minunată a ieșit la iveală din mormântul Său! Dacă bobul de grâu cade în pământ și moare aduce mult rod. Rода, care venea de pe pământ avea pentru Dumnezeu un miros plăcut, care se răspândea în viile din En-Ghedi; un tablou al popoarelor (compară cu versetul 6) care vor găzdui mai întâi rămășița (în tabloul oamenilor lui David din 1 Samuel 24,1), și apoi în Împărăția păcii vor savura roadele foarte bogate ale învierii lui Hristos (compară Ezechiel 47,10 cu Ioan 21,1-12). În numele En-Ghedi cuvântul En- înseamnă „izvor” și cuvântul Ghedi înseamnă „țap”. Aceasta vorbește despre Domnul Isus ca Acela care Și-a dat sufletul pentru noi ca jertfă pentru vină (țapul este mai cu seamă animalul pentru jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină). Însă țapul pentru păcat a văzut sămânță și a devenit pentru noi un izvor. Crucea a devenit pentru noi pomul vieții, izvorul din care a ieșit acest ciorchine de flori de hena, care vorbește de viața de înviere și de mirosul pe care aceasta l-a împrăștiat.

Apoi găsim în versetul 15, că Mirele reacționează direct la aceste sentimente prețioase ale miresei. El spune: »Ce frumoasă ești, iubita Mea! Iată, ce frumoasă ești, ochii tăi sunt porumbei.«

Ce înseamnă frumusețea ei pentru Domnul Isus, când ea Îl poartă așa în inima ei? Că ochii ei sunt ca porumbeii! Citim în Matei 10,16, că noi trebuie să fim simpli (sau cum se mai poate traduce: modest, sincer, loial) ca porumbeii. Ochii ei erau pentru El ca porumbeii, ceea ce vorbește de sinceritate, de »curăția (simplitatea) față de Hristos«. Dacă ochii noștri sunt sinceri, nu trebuie să se spună mult despre restul trupului. Atunci tot trupul nostru este lumină. Când ea și-a îndreptat ochii în felul acesta spre Domnul Isus (și aceasta înseamnă să ai un ochi sincer, un ochi care nu cunoaște un alt obiect spre care să se uite, decât numai la El), atunci Mirele trebuie numai să spună ce înseamnă ochii ei pentru El.

Și noi suntem legați ca mireasă cu Domnul Isus. »Căci v-am logodit cu un bărbat ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată«, spune Pavel în 2 Corinteni 11, »dar mă tem ca ... gândurile voastre să se strice de la simplitatea față de Hristos.« Trebuie Domnul Isus să spună și despre noi, că ochii noștri nu sunt simpli ca porumbeii? Dacă o porumbiță este luată de lângă porumbelul ei, ea devine foarte supărată, căci ea este foarte legată de partenerul ei. Așa găsim la Ezechia, când vorbește în rugăciunea sa de mulțumire despre durerea singurătății sale (Isaia 38,14), că el gângurea ca un porumbel. Cunoaștem noi acest atașament? Este prezentă și la noi această tristețe, dacă chiar și numai pentru un moment este întreruptă părtășia cu Domnul? Suntem noi întristați, dacă ochii noștri au fost abătuți pentru un moment și am avut alte obiecte pentru ochii noștri, în care am găsit bucurie? Dacă suntem într-adevăr sinceri față de Hristos, ochii noștri vor fi pentru El strălucitori ca porumbeii, care sunt »acoperiți cu argint și al cărei penaj este verde, gălbui auriu« (Psalmul 68,13).

Când mireasa aude aceasta, ea devine impresionată, pentru că Mirele o numește așa de frumoasă, și nu poate face altceva decât să răspundă imediat cu ceea ce El Însuși spunea despre ea. Ea spune: »Iată, ce frumos ești, Preaiubitul meu, ce plăcut ești!« (versetul 16). Ce cuvinte minunate sunt acestea în gura ei! Adâncește-te odată în ele! Este același popor care a zis: »Nu avea nici frumusețe, nici strălucire, ca să ne atragă privirile, nici o înfățișare ca să-L dorim« (Isaia 53,2). Ei nu puteau descoperi nimic deosebit la El. El era un om între oameni, și iudeii au îndrăznit chiar să spună, că El era un păcătos. Însă aici, când ochii ei s-au deschis și au devenit ca porumbeii, ea vede ce este El în realitate: plăcut. »Ființa Lui este plină de farmec«, spune ea mai târziu în această carte. Ea a învățat să vadă totul la El și să le prețuiască. Aceasta n-au văzut iudeii în zilele când Domnul Isus a fost pe pământ. Ei au văzut un om cu aceleași sentimente ca și noi. Însa ucenicii, care aveau ochii ca porumbeii, puteau spune: »Noi am privit gloria Lui, glorie ca a Singurului de la Tatăl« (Ioan 1,14).

»Și patul nostru«, spune ea, »este verdeață«. Aici ea se vede într-o comuniune fericită cu Mirele. Aici încă nu este desăvârșitul rezultat final din palatul împărațesc, ci pe câmpul liber; este numai deocamdată. Totuși pe câmpul, unde ea este cu Mirele în legătură, sunt pășuni verzi (cuvântul înseamnă de fapt: verdeață proaspătă). Este culoarea ierbii, a pășunii, despre care vorbește și Psalmul 23. Aici ea este cu El. Orașul reprezintă totdeauna în această carte lumea, organizațiile omenești, pe »aceia care locuiesc pe pământ« (Apocalipsa). Însă pe câmpul liber, unde totul vorbește despre ceea ce pământul aduce spre slava lui Dumnezeu, acolo vrea ea să fie lângă Preaiubitul ei. Aici ea nu are nici o dorință după un palat, aici sunt cedrii și chiparoșii pentru grinzi și bolți, care reprezintă pentru ea un palat foarte mare. Aici vrea ea să fie lângă Mirele ei. Acești doi copaci, cedrii și chiparoșii, erau sortimente de lemn care au fost întrebuințate la construcția Templului lui Solomon (1 Împărați 5,8.10). Locul unde este mireasa aici, amintește deci de Sfânta Sfintelor și vorbește despre comuniunea intimă cu Mirele ei.

Care este aici rezultatul acestei comuniuni? Ea simte cum este ea: așa de neînsemnată, așa de neagră prin soarele strămtorării. Ce trebuie să spună ea despre sine însuși? Ea se întreabă iarăși; cum este posibil, ca El să vadă ceva în mine? Ea spune: »Eu sunt (numai) o narcisă din Saron«.

Nu o narcisă așa cum o cunoaștem noi, ci un anumit soi de flori mici de câmp, care ieșeau la iveală pe pășunile din Saron în timpul primăverii, acestea fiind câmpuri pline cu flori. Este așadar un tablou plăcut, însă este un tablou despre ne însemnătatea ei. Pe lângă aceasta, mireasa spune aceasta în timpul Necazului cel mare, și în Isaia 33 se spune că în acest timp, ca urmare a invaziei asupra Saronului (asirianului), Saronul a devenit o stepă; și ea a crescut acolo ca o floare simplă de câmp. Ea spune: Ce pot să însemn eu pentru Mirele meu, ce vede El în mine? Eu sunt doar numai un crin din văi. Acesta nu este crinul alb, pe care noi îl cunoaștem, ci este probabil o floare roșie de câmp. Mai târziu ea compară buzele roșii ale Mirelui cu același crin. Ea spune: „Sunt numai un crin, într-adevăr unul frumos, totuși sunt o floare de câmp neînsemnată, care crește sălbatic în locuri neînsemnate”.

Însă după aceea Mirele preia cuvintele ei într-un mod minunat și mișcător, și spune: „Evident, tu ești un crin, însă *dacă* tu ești un crin, atunci pentru Mine ești un crin în mijlocul spinilor; atunci tu ești pentru Mine un crin în mijlocul unui câmp pe care nu crește nimic altceva, decât spini”. Aceasta este o comparație puternică. În Ezechiel 2,6, Dumnezeu trebuie să spună, că în casa lui Israel se găsesc împotriviți și spini. De aceea spune El aici despre rămășiță, că ea este ca un crin în mijlocul spinilor. În Împărăția păcii nu se va mai găsi în Israel niciun spin înțepător (Ezechiel 28,24). Dar aici, în timpul Necazului cel mare, ea este înconjurată numai de spini. Asta vede Mirele. El spune: Tu ești pentru Mine prețioasă ca un crin în mijlocul spinilor. Spinii sunt consecința blestemului asupra pământului; după ce Adam a păcătuit, Dumnezeu a spus ca pământul să dea spini și ciulini. Ce blestem îngrozitor a fost acesta! Pe când Domnul Isus era pe drumul spre cruce, soldații lui Pilat I-au pus pe cap o cunună de spini. Ceea ce vorbește despre blestemul asupra pământului, despre consecințele păcatului lui Adam, aceasta I-au pus ei pe cap și au zis: El trebuie să poarte povara care este urmarea blestemului pământului. Ei L-au făcut cauza blestemului care împovăra pământul. Pe când Domnul Isus mergea în felul acesta spre cruce, ce Îi era dat să vadă? El S-a uitat în jurul Său, și iată că întreaga casă a lui Israel era din spini. Totuși nu toți! Dacă ar fi fost așa, ar fi avut El curajul (vorbind omenește) să meargă mai departe spre această cruce îngrozitoare? El a făcut aceasta pentru bucuria care era înaintea Lui. El vedea în duh, pentru că era Dumnezeu, crinii care vor fi la sfârșitul timpului; crinii pe care îi găsim de trei ori în titlurile Psalmilor: în Psalmul 80, Psalmul 69 și Psalmul 45. În Psalmul 80 găsim crinii la nașterea lor, cum Israel a fost dus din Egipt în țara lui Israel. Și acolo este prezentat pentru prima dată Fiul de la dreapta lui Dumnezeu, Mesia. În Psalmul 69 găsim cum crinii ajung în Necazul cel mare, când Domnul Isus se unește cu rămășița în suferințele ei îngrozitoare. Însă Psalmul 45 ne dă rezultatul final după strămtorare, când Mesia este unit cu mireasa Sa, cu orașul Ierusalim. Așa spune El aici: »Ca un crin între spini, așa este iubita mea între fete«. El vede în ea, ceea ce este ea în realitate. Deși *ea* însăși se numește o simplă floare de câmp, *El* spune: bine, dar atunci toate celelalte nu sunt decât spini, urâciuni în ochii Mei, care au valoare numai să fie aruncate, cu care Eu nu pot face altceva decât să le dau foc, așa cum se va întâmpla la judecată.

Acum ea întrebuițează o comparație asemănătoare. Când El a zis, că ea este un crin în mijlocul spinilor, ea spune: »Ca mărul între copacii pădurii, așa este Preaiubitul meu între fii.« Acum ea L-a cunoscut ca pe marele purtător de roade, așa cum este El într-adevăr. Ce mult timp a căutat Israel după roade? Ei au căutat roade sub Lege. În Romani 10 și 11 citim cum ei s-au ostenit să aducă roade pentru Dumnezeu. Ei credeau că pot să aducă aceste roade în timp ce făceau faptele Legii; de aceea nu au ajuns la neprihănirea pe care o dă Dumnezeu. Aici însă mireasa știe unde se găsesc adevăratele roade: pe meri: »Ca mărul între copacii pădurii, așa este Preaiubitul meu.« Noi nu trebuie să ne așezăm sub alți copaci, căci acolo vom muri de foame. Noi trebuie să ne așezăm acolo unde găsim roade, sub pomul vieții, care este Domnul Isus Însuși. »La umbra lui m-am desfătat și m-am așezat.« Înainte nu a avut nici o dorință după El (El nu avea nici o înfățișare, ca ea să-L dorească), fiindcă ea nu a descoperit la El roada prețioasă; ea a vrut să caute această roadă

la ea însăși. Care este deci rezultatul, când ea nu vrea această roadă și această umbră? Atunci ea ajunge în soarele dogoritor, despre care ea a vorbit, și atunci ea devine neagră și începe să se vadă pe sine însăși încărcată cu păcate, și are nevoie de sângele Aceluia pe care ea L-a prins în cuie pe cruce. Însă aici, după ce ea a simțit soarele și după ce Dumnezeu a lăsat-o să treacă prin încercări și ea și-a venit în fire, ea spune: acum mă desfățez în El, acum văd în El tot ceea ce am nevoie pentru inima mea, hrana, pe care vreau să o savurez, și umbra, în care vreau să stau. Ce nevoie va avea ea de acestea în acest timp îngrozitor!

»Și rodul lui este dulce pentru cerul gurii mele.« Ea va dori merele care cresc în acest pom. Găsim în capitolul 7, că Mirele vorbește despre ea și spune că mirosul răsuflării ei este ca mărul. Aceasta are o semnificație mare. Dacă noi ne-am hrănit din Domnul Isus, dacă ne-am hrănit cu mâncarea duhovnicească, respirația noastră va mirosi ceea ce noi am mâncat. Atunci noi vom expira (fără ca noi să ne dăm seama de aceasta, însă cei din jur își vor da seama), că am mâncat merele, pe care noi le-am găsit la Domnul Isus. Se poate spune aceasta despre noi? Se observă în vorbirea noastră, că noi ne-am hrănit cu persoana Sa scumpă? La mireasă era așa.

Ea spune: »El m-a dus în casa vinului și dragostea este steagul lui peste mine.« (versetul 4) Acum Mirele o duce în locul de bucurie. Am văzut deja, că vinul este simbolul bucuriei, care face pe Dumnezeu și pe oameni veseli. El o aduce aici la bucurie, după ce a trecut prin necaz, și în cele din urmă a găsit umbra. În Psalmul 36 citim un verset care face aceasta clar (versetul 7): »Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! Astfel fii oamenilor se adăpostesc la umbra aripilor Tale«. Aceasta este ceea ce mireasa trebuie să învețe mai întâi; că ea are nevoie de umbra Domnului Isus, deoarece bunătatea Lui este scumpă. Ce găsește ea apoi, când găsește odihnă la umbra Lui? Apoi spune versetul 8; »Ei se vor sătura din belșug de grăsimea casei Tale și-i vei adăpa din râul desfătărilor Tale.« Nu este invers. Nu este de la sine înțeles, că un credincios savurează această mâncare scumpă și această băutură scumpă. Pentru aceasta el trebuie mai întâi să cunoască locul umbrei. Cu regret nu fiecare credincios are dorința să se hrănească cu aceste mere și să șadă la această umbră. Însă numai atunci va cunoaște bucuria casei vinului, plinătatea bucuriei, care, așa cum spune Psalmul 16,11, este înaintea feței lui Dumnezeu. Ce mulți credincioși sunt, care socotesc că ei găsesc această bucurie la alți copaci și se așează sub alți copaci! Însă acolo nu vei găsi niciun rod, care să satisfacă cu adevărat inima ta. Ei oferă pentru un timp umbră, dar tu nu poți rămâne acolo, pentru că ei nu dau hrană. În afară de aceasta, tu ești lipsit de sentimente față de El, căci tu neglijezi adevărul din versetul 4b:

»Și dragostea este steagul Lui peste mine.« Când mireasa este adusă la împărat în casa vinului și vede acolo toate împărătesele din palatul lui Solomon, probabil că se va simți stingherită, deoarece ea este numai o fată simplă de la țară, pe care a ars-o soarele. Dar atunci ea vede fluturând peste ea steagul Mirelui, și când citește pe acest steag, găsește scris cuvântul »dragoste«. Îi va mai fi atunci teamă de ceea ce spun ceilalți? Sunt credincioși care abia îndrăznesc să spună că sunt copii ai lui Dumnezeu, dar ei spun: sunt negru și oamenii văd pe mine că sunt negru. Dacă ei ar privi în sus, ar vedea steagul pe care stă scris »dragoste«. Domnul Isus este acest steag. Dacă sunt lupte în viață, atunci trebuie să știm: El este steagul. Când a venit Amalec, să atace ariergarda, găsim la sfârșitul capitolului 17 din Exod, că Moise spune: »Domnul este steagul meu!« El este Acela care le-a adus victoria (compară Isaia 5,26; 11,10.12). De ce Domnul Isus a luptat și a putut obține victoria? Pentru că steagul Său era dragostea. Cântarea Cântărilor 8 spune: »Pentru că dragostea este tare ca moartea, ardoarea ei este neînduplecată ca locuința morților.« Deoarece dragostea Lui era așa de tare, El a putut să obțină victoria și să ridice un steag peste preaiubiții Lui. Domnul Isus i-a iubit pe ai Săi până la sfârșitul amar de pe cruce, când ei I-au oferit mirul suferințelor. El a fost călăuzit de dragoste și prin dragoste a fost ținut puternic pe cruce. Acesta este steagul, pe care noi avem voie să-l vedem. Să nu privim la ceea ce noi suntem în noi înșine, ci să privim în sus, căci steagul Său peste noi este dragostea!

Dragostea este cea care ne ocrotește, ne conduce pe drumul nostru și care în cele din urmă ne va da victoria.

Ești și tu bolnav de dragoste, când vezi aceasta? (versetul 5). Ai tu în tine acest sentiment puternic, care iese în afară, că ești așa de impresionat de ceea ce este El, că ai numai o dorință - să fi întărit cu turte de struguri și să te înviorezi cu merele care vin de la El? Va veni pentru Ierusalim un timp în care va fi înviorat prin turtele Sale de struguri și nu prin idoli (Osea 3,1). Atunci el va primi o putere nouă prin aceste stafide (compară cu 1 Samuel 30,12). Citim aceasta și în istoria lui David. El este un model al Domnului Isus ca Împărat disprețuit, care mai târziu se va întoarce înapoi și va ridica împărăția. După ce el a adus chivotul înapoi la Ierusalim la locul lui, vedem apoi în 2 Samuel 6 că David a împărțit turte de stafide la tot poporul și la toți cei care au venit să serbeze împreună cu el. Aceasta vorbea de faptul că împăratul s-a întors înapoi la Ierusalim în slava sa și că Dumnezeu a venit în oraș, ca să locuiască acolo. Deci această dorință a rămășiței se va împlini. Noi nu trebuie să așteptăm așa de mult. Noi avem Duhul Sfânt și Cuvântul lui Dumnezeu, și noi putem găsi pentru inimile noastre tot ce avem nevoie. Dar numai atunci vom simți o nevoie mare după hrana duhovnicească, dacă suntem bolnavi de dragoste și copleșiți de dorința după Dumnezeul mântuirii noastre (compară cu Psalmul 63,1; 84,2; 119,20.81). Aceasta este o boală de dragoste, care poate fi vindecată numai prin hrana pe care El vrea să ne-o dea. Atunci fericirea din versetul 6 este realitate.

»Stânga Lui este sub capul meu și dreapta Lui mă îmbrățișează.« Dumnezeu a spus aceasta cu mult timp înainte; El a spus deja în Deuteronom 33: sub tine sunt brațe veșnice; sunt brațele puternice, aripile de vultur, cu care voi ați fost purtați. Cât timp a trecut, fără ca mireasa să știe aceasta! Însă atunci când în strâmtorare a învățat ce înseamnă El pentru inima ei, abia atunci ea va ști în adevăr ce este El. Atunci va simți sub ea brațele puternice. Mâna dreaptă, despre care Dumnezeu a spus în Isaia ca mângâiere pentru poporul Său: Nu te teme, tu popor mic Israel, căci mâna Mea cea dreaptă este aceea care te va sprijini, ca să nu vii la judecată (Isaia 41,10; Psalmul 63,8). Ce scenă minunată găsim noi aici! Vom vedea mai târziu că această scenă se va întuneca. Însa aici, la prima iubire, pe care mireasa o are pentru Mire, unde toate sunt încă așa de minunate, fără tulburare, aici ea se vede întru-totul în brațele Sale și se știe în siguranță la El.

Atunci înțelegem și dorința ei din versetul 7: »Vă jur (sau: vă implor), fiice ale Ierusalimului, pe gazelele sau pe căprioarele câmpului, nu stârniți, nici nu treziți dragostea, până nu va voi ea.« Aceasta este ceea ce spune Domnul Isus, când Maria stătea la picioarele Lui. Atunci El a zis Martei, ca să zicem așa, să nu tulbure pe Maria în dragostea ei, în această părtășie fericită la picioarele Sale, unde ochii ei erau îndreptați numai spre El și inima ei era umplută de dorința după această hrană duhovnicească, care se găsea la El. Așa spune mireasa aici: vă implor (aceasta înseamnă, vă rog cu toată tăria) fiice ale Ierusalimului, să nu mă treziți din extazul amoros al meu. Fiicele Ierusalimului sunt aceia care de asemenea Îl caută pe Mire, dar care sunt mult mai puțin maturizați duhovnicește; vom vedea aceasta și mai târziu. Cât de des au fost credincioși, care conștient sau inconștient au încercat să tulbure părtășia noastră, prin aceea că au vrut să ne preocupe cu alte lucruri, vorbind cu noi despre lucruri care deranjează dragostea noastră. Așa de ușor, cum se sperie și se alungă gazelele și căprioarele (compară cu 1 Cronica 12,8; Psalmul 18,33), tot așa ușor se va întrerupe și părtășia de dragoste cu Domnul Isus. Se poate spune și altfel, și anume, că noi trebuie să așteptăm până a venit timpul dragostei, pentru ca dragostea să nu fie obținută forțat, ci natural și să poată înflori de la sine, așa cum îi place ei. Dragostea va înflori! Domnul Isus, Mesia, se va odihni în dragostea Sa. Ce cuvânt minunat în Țefania 3,17! El spune acolo: »Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău ca un viteaz care va salva; El Se va bucura de tine cu bucurie, va tăcea (sau: se va odihni) în dragostea Lui.« Ce tablou: se va odihni în dragostea Lui! Dumnezeu, care se poate odihni în Ierusalim! Acum El nu se poate odihni în Ierusalim. Acum se găsește numai necredință și ură împotriva lui Mesia, atunci însă Ierusalimul

va veni la El și se va odihni în dragostea Lui. El spune aceasta în Psalmul 132: Acesta este locul odihnei Mele, unde voi locui veșnic, unde în cele din urmă Ma voi odihni pe acest pământ. Acum Dumnezeu nu are nici o odihnă pe acest pământ. El se odihnește în ceruri în Hristos. El va găsi odihnă pe *pământ* abia când Domnul Isus va reveni și va sta în Ierusalim ca Împăratul-Preot, așa cum Îl numește Zaharia 6. Atunci El se va odihni în dragostea Lui.

»Vă jur, să nu treziți dragostea.« Acum Domnul Isus nu poate încă să Se întoarcă înapoi la Ierusalim. Aceasta ar fi o constrângere a dragostei, dacă noi am ruga acum pe Domnul să vină înapoi la ei. Căci Ierusalimul nu este încă pregătit pentru dragostea Sa; el trebuie să treacă încă prin căldura dogoritoare a soarelui, prin necazuri, înainte să fi venit timpul dragostei. Înainte de aceasta dragostei nu-i va place să înflorească. Va implor, să așteptăm acest moment. În zilele noastre se va vorbi mult despre aceasta, ca noi să ne rugăm pentru pacea Ierusalimului. Aceasta este bine, dacă înțelegem că Ierusalimul așa cum este El acum trebuie să meargă pe un drum îngrozitor și că cea mai mare parte a omenirii, care locuiește acum în Ierusalim, probabil va pieri în Necazul cel mare; că toată marea, pe care ei au ridicat-o acolo, va fi nimicită în timpul de necaz. Doar o mână plină, câteva spice de pe câmp, spune Isaia 17, câteva măslin din pom, vor rămâne, după ce pomul va fi zguduit. Pe acești puțini Dumnezeu îi va numi poporul Său. Numai pe aceștia îi va păstra El în această țară. Ce lucru serios! Să ne rugăm pentru pacea Ierusalimului, dar să ne rugăm înainte de toate, ca ei să-și ia acum adăpost la Domnul Isus și să fie primiți în Adunare.

Partea a 2-a (Capitolul 2,8 până la capitolul 3,5)

Prin refrenul: »Vă implor fiice ale Ierusalimului, nu stârniți dragostea până nu vine ea«, Cântarea Cântărilor se împarte în patru părți. Partea a treia este mult mai lungă, și tratează tema principală propriu-zisă. Partea de încheiere începe cu capitolul 8,5.

Prima parte ne dă o privire de ansamblu asupra ceea ce vrea să ne arate Duhul Sfânt în această carte. Găsim aici ambele personaje principale, mireasa și Mirele. Domnul Isus trebuie să fie acest Mire, El, Cel care Însuși spune în evanghelia după Matei 12,42: »Iată, aici este Unul mai mare decât Solomon«. El este adevăratul Împărat, adevăratul Mire. Și în Vechiul Testament se găsește numai una, care ar putea să fie mireasa Împăratului, a Aceluia care în Împărăția de o mie de ani în țara lui Israel va domni peste acest pământ; mireasa este orașul Ierusalim, care atunci va fi unită cu Împăratul ei. Ea este împărăteasa în Împărăția de o mie de ani. Prima parte descrie sărbătoarea logodnei miresei cu Mirele. Mireasa ajunge în legătură cu Preaiubitul ei. Ea dorește să fie în apropierea Lui. El îi împlinește dorința și o duce în casa ospățului. Dragostea Sa este peste ea ca un steag, mâna Lui stângă este sub capul ei și mâna dreaptă o înconjoară. Acesta este primul foc al dragostei, pe care noi îl găsim pe pământ între doi îndrăgostiți, dar pe care îl găsim și când un suflet ajunge la cunoștința iertării păcatelor sale, și părtașia lui cu Domnul Isus este la început cu totul netulburată - primul entuziasm, care încă nu a fost înnăbușit de greutatea vieții. Noi știm însă din propria viață, că această dragoste, din păcate, nu rămâne pentru totdeauna așa de nouă și de proaspătă. Nu că aceasta ar trebui să fie neapărat așa! Însă în mod obișnuit prima dragoste dispare. Aceasta nu este intenția Domnului Isus. Nici nu trebuie să fie neapărat așa. Totuși cât de omenește este, și cât de des ni se întâmplă, ca noi să nu mai cunoaștem primul entuziasm pentru Domnul, pe care l-am simțit atunci când am văzut pentru prima dată cine a fost El și ce a făcut El pentru noi. Ajungem atunci în situații, în care se găsește mireasa aici în a doua parte a acestei cărți.

Aici Mireasa nu mai este lângă Mire. Ea nu mai spune, că mâna Lui stângă este sub capul ei. Ea nu mai este în casa ospățului, ci s-a întors înapoi la țară, probabil la casa părintească. În orice caz ea este „acasă”, așa cum se vede din versetul 9, într-o casă cu ferestre și chiar cu zăbrele, și Preaiubitul ei este departe de ea. Cât de des se întâmplă aceasta în viața noastră proprie. Nu că Domnul este într-adevăr departe de noi, dar pentru simțurile noastre El pare plecat departe. Dorința Lui nu este ca să fie așa, dar aceasta se poate întâmpla ușor. Așa va fi și cu orașul Ierusalim în viitor. Când el, înainte de a începe Necazul cel mare, va veni în părtășie cu Domnul, când el va învăța să-L cunoască din Biblie și Numele Lui va fi predicat, atunci el va cunoaște prima dragoste din Cântarea Cântărilor. Când însă vor începe necazurile, urmărirea din partea dușmanilor, atunci el poate veni în aceste împrejurări de iarnă, care sunt descrise aici; ea este închisă în casa ei, și privește pe fereastră afară, unde furtuna aleargă și zăpada cade. Aici ea vede numai iarnă și nu se mai ocupă de Mire. Aceasta se poate întâmpla.

Aceasta s-a întâmplat și la ucenici. Când ei au văzut pe Domnul Isus în dimineața învierii, totul a fost minunat și ei s-au bucurat în El. Acesta era primul foc, atunci când ei au văzut pe Domnul înviat. Domnul le zice: mergeți în Galileea. Eu voi merge înaintea voastră și acolo Mă veți vedea. Ucenicii au mers într-adevăr la Galileea, dar acolo se iveau și pentru ei “stări de iarnă”. Ei au stat împreună, dar Domnul nu a venit. El a rămas departe. Ce face Petru atunci? El se întoarce înapoi de unde a venit, așa cum mireasa se întoarce înapoi la casa părintească. Petru spune: »Eu merg să pescuiesc«. El își reia activitatea de odinioară, de la care a plecat, atunci când L-a cunoscut pe Domnul. Atunci, când el a văzut pe Domnul, a părăsit totul și L-a urmat. Acum Domnul nu mai este cu ei și el spune: acum ne întorcem înapoi și mergem iarăși să pescuim. Așa au plecat ei afară, dar toată noaptea nu au pescuit nimic. La acest pescuit au lăsat pe Domnul afară! Ce a cauzat la ucenici întoarcerea cea mare? Când dimineața s-au întors înapoi la țarm, văd pe Domnul stând pe țarm, dar ei nu L-au recunoscut. Atunci Domnul nu zice: „De ce nu M-ați așteptat”, sau, „De ce ați plecat fără Mine?” El spune: »Copilașilor, aveți ceva de mâncare?« (Ioan 21,5). Și când după aceea au urmat sfatul Domnului, ca să se întoarcă înapoi la El, cu barca plină de pește, Ioan spune cuvintele: »Este Domnul«. Acestea sunt cuvintele pe care le pronunță aici mireasa: »Aud! este Preaiubitul meu!« (versetul 8).

Da, când ea s-a întors înapoi la grijurile ei proprii, în împrejurările ei de iarnă, când ea nu mai are timp să se gândească la Domnul, atunci cu toate acestea Domnul se gândește la ea. El vine la ea, și pentru El niciun obstacol nu este prea mare. El pășește peste munți, El sare peste dealuri. Nicio barieră nu este pentru El prea înaltă, ca El să pătrundă în împrejurările tale. Poate că și la tine prima dragoste a plecat înapoi. Poate că ai fost tras înapoi la viața ta veche și gândurile tale sunt umplute numai de împrejurările de iarnă, în care și noi ne găsim așa de des. Dacă privim numai la ploaia din jurul nostru, nu mai rămâne nici loc și nici timp pentru vocea Domnului. Cu toate acestea El se gândește totuși la noi! Și atunci deodată apare bucuria în inima noastră. Noi auzim vocea Domnului! El nu ne-a uitat. Ioan Botezătorul spune că prietenii Mirelui se bucură mult de vocea Mirelui (Ioan 3,29). Cu cât mai mult se bucură mireasa când aude vocea Mirelui și El vine la ea! Cunoaștem noi însă vocea aceasta? Domnul Isus spune: Oile mele cunosc glasul Meu. Când Eu las să se audă glasul Meu, ele știu cine sunt și vin după Mine. (Ioan 10,4,5,27)

Ce va face mireasa? Aceasta este și pentru Mire o întrebare mare. El vine la ea, ca să caute din nou dragoste la ea și să o roage să meargă cu El. El vine la ea sărind peste munți. Pentru El nu există nici un obstacol, ea se poate încrede liniștită în El, căci El se va îngriji ca fiecare vale să fie înălțată și fiecare munte și deal să fie coborât (Isaia 40,4). Da, când ea va fi în Necazul cel mare, ea își va ridica privirea spre munți, ca să vadă dacă îi va veni ajutorul de acolo. (Psalm 121,1) Așa suntem noi oamenii adeseori. Ne sprijinim pe o trestie frântă, cum Israel se sprijinea pe Egipt. Când însă va veni Domnul Isus, vom vedea că toți munții, în care ne-am pus încrederea, vor pieri dinaintea Lui. El sare peste ei. El nu cunoaște nici un obstacol. El, Cel care a întocmit

munții, umblă pe înălțimile pământului (Amos 4,13). Atunci se va împlini Isaia 64,1; »O, de ai despica cerurile și te-ai pogori, s-ar topi munții înaintea Ta!« Atunci toate, spre care rămășița încă va mai privi, vor dispărea de la sine dinaintea Lui, când ea va auzi vocea: »Iată, El vine«, cum spune Zaharia 9,9; »Saltă de bucurie fiică a Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este un Judecător și un Mântuitor«.

»Iată, El stă în spatele zidului nostru« (versetul 9). El a venit ca o gazelă, ca un ied de cerb, așa de tânăr și de proaspăt. La El nu este nici o schimbare sau îmbătrânire, El este același. Chiar dacă dragostea noastră s-a micșorat, dragostea Lui este neschimbată. El vine ca o gazelă peste munți. Gazela este adesea în Vechiul Testament un simbol al agerimii și mlădierii; așa de exemplu la robii lui David, când David era în refugiu (1 Cronici 12,8). Așa vine Mirele la mireasă. »Iată, El stă în spatele zidului nostru«, spune ea, »privește prin ferestre«. Da, ea s-a retras înapoia zidului, când a început să cadă zăpada și să vină ploaia, dar Mirele spune: Eu te iau dinapoia zidului, tu trebuie să vii iarăși la Mine. Greutățile au trecut, iarna a trecut, grijile au dispărut. Tu nu trebuie să te mai simți în strâmtorare. Vino la mine afară! Nu, nu a fost neapărat greșit, că ea s-a retras înapoia zidului. Domnul Însuși i-a arătat zidurile. Când rămășița va ajunge în necazurile pe care Dumnezeu le va aduce peste acest popor, atunci El va pregăti „la țară” pentru ea o asemenea „casă”. Acesta este un loc de refugiu, unde ea va putea să stea când va veni zăpada și ploaia. În Isaia 26,20-21, Domnul spune: »Du-te poporul Meu, intră în camerele tale și închide-ți ușile după tine. Ascunde-te pentru puține clipe, până va trece mânia! Pentru că, iată, Domnul iese din locul Său, ca să pedepsească nelegiuirea locuitorilor pământului asupra lor; și pământul va da pe față sângele său și nu-i va mai acoperi pe ucișii săi«.

El i-a arătat locul de adăpost. Dar deși El Însuși i-a dat această protecție, ca să rămână cruțată de judecată, niciodată n-a fost intenția Lui, ca și gândurile ei să fie prinse de furtună. Dacă ea ar fi știut cât de sigură este protecția Lui, cât de mare este dragostea Lui, cum ar fi putut să-și facă griji cu privire la ceea ce urla afară în jurul casei? Dacă ucenicii ar fi înțeles cu adevărat pe cine aveau la bord, pe când Domnul Isus dormea în corabie, cum ar fi putut ei să mai fie îngrijorați de vânt și de valuri? Domnul vine la mireasă; El nu o lasă singură. El privește prin fereastra ei. A făcut Domnul aceasta vreodată și la tine, pe când erai ocupat cu propriile tale probleme, că deodată El a stat înaintea ta? Probabil ai fost ca Zacheu, cățărât într-un copac. Atunci Domnul Isus trece pe lângă copac. El se uită la tine »prin fereastră« și spune: »Zachee, grăbește-te și coboară, pentru că astăzi trebuie să rămân în casa ta« (Luca 19,5). El privește prin fereastra ta înlăuntru. El a văzut pe Natanael stând sub smochin. Și ucenicii din Emaus erau în stări de iarnă. Ei mergeau împreună și se frământau cu privire la ceea ce se va întâmpla în continuare, după ce Domnul murise și acum zăcea în mormânt. O, da, s-a vorbit despre înviere, dar cine putea să creadă aceasta acum. Atunci vine Domnul și privește la ei „prin fereastră”. El merge cu ei și îi întreabă: »Ce vorbe sunt acestea, pe care le schimbați între voi?« El vine, ca să privească la ei înlăuntru; El pășește înlăuntru stări lor, El merge cu ei.

Trebuie într-adevăr să se întâmple ceva mai mult, decât numai ca Domnul Isus să privească prin fereastră. Însă cu aceasta se începe. Este probabil și la tine așa, că El bate la ușa inimii tale, cum se spune în cartea Apocalipsa 3,20? Noi întrebuițăm frecvent acest verset pentru necredincioși, însă Domnul spune acolo acelor care mărturisesc că Îl iubesc, că Îl cunosc: »Iată Eu stau la ușă și bat«. Probabil că și între noi este o inimă care trebuie deschisă din nou pentru El. El dorește mult să ni »se arate«, chiar dacă noi stăm înapoia gratiilor ca și mireasa aici, închisă ca Israel, care stătea în Egipt în cuptorul de topit fier, în strâmtorare din toate părțile (Deuteronom 4,20). Atunci El ni se arată printre gratiile noastre, El vine la noi. Aceasta este cheia prin care toate grijile pier de la noi. Cheia constă aici nu numai în faptul că iarna a trecut și ploaia s-a oprit. Aceasta nu i-a dat bucurie, ci faptul că Mirele S-a reîntors iarăși la ea și i s-a arătat printre gratii. Găsim aceasta și în Psalmul 45. Dacă în Psalmii 42, 43 și 44 este vorba de necazurile

îngrozitoare, în care va ajunge rămășița, când mireasa va trebui să îndure suferințe adânci, atunci Dumnezeu nu spune: „Eu voi îndepărta toate aceste suferințe”, ci El îi arată pe Împăratul în toată frumusețea Sa, cum spune Isaia 33,17. Nu a fost tot așa și la noi de multe ori? Când au fost probleme personale sau în Adunare, prin ce au fost îndepărtate aceste probleme de la noi? Domnul nu îndepărtează toate suferințele, ci El ni se arată printre gratiile noastre, El ni se arată personal. Dacă Dumnezeu arată miresei prin Duhul Sfânt în Psalmul 45 cine este Domnul Isus, atunci ea nu mai vorbește despre grijile și necazurile ei, ci spune: »Tu ești cel mai frumos dintre fiii oamenilor!« El i s-a arătat acolo și toate grijile ei au pierit. O, nu greutățile, nu necazurile au plecat; pe acestea le găsim și în psalmii următori. Însă ea L-a văzut pe El, și inima ei s-a umplut de El. De aceea Psalmii următori nu mai au un ton așa de trist. El a venit la ea, așa cum a venit la ucenicii care mergeau spre Emaus, care L-au recunoscut la frângerea pâinii. El »S-a arătat« lor! Aceasta a făcut ca inimile lor să ardă și toate grijile lor au dispărut, ca zăpada dinaintea soarelui. Domnul vrea să vină și la tine. El spune: »Cine are poruncile Mele și le ține, acela este cel care Mă iubește; iar cine Mă iubește pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu și Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui« (Ioan 14,21). Se poate traduce și așa: „Eu Mă voi arăta lui”. Când stai înapoia gratiilor și te simți prins de grijile și greutățile tale, atunci El vine la tine. El nu îndepărtează totdeauna imediat gratiile de la tine, ci El Însuși ți se arată, ca tu să admiri frumusețea Lui. Dacă inimile și ochii noștri ar fi mai mult umplute de El, grijile ar dispărea.

El are aici un mesaj minunat pentru mireasă. El poate să-i spună, nu numai că El Însuși vine la ea, ci și că necazurile au trecut. Trebuie aici să ținem seama, că aceasta nu este venirea Domnului, când El va reveni pe pământ, ca să salveze rămășița. Am spus deja de mai multe ori, că în toată această carte noi nu găsim niciunde, că Domnul *a venit* realmente. Chiar și la sfârșitul acestei cărți mireasa își exprimă dorința după Mire. Ceea ce se întâmplă aici are loc în credința ei. Când ea se află în pericol să se lase biruită de grijuri și necazuri, atunci El Însuși i se arată. De fiecare dată când găsim refrenul, ca aici în capitoul 2,7, imediat după aceea urmează venirea Domnului Isus pentru credință. El vine tot mai aproape! Mai întâi este aici vocea Sa. Domnul Însuși încă nu a venit, dar vocea Lui se aude, și această voce încălzește inima! »Ridică-te, iubita Mea, frumoasa Mea, și vino!« (versetul 10). Pentru Domnul Isus nu este de ajuns, că El intră iarăși în legătură cu noi, ci El cere și ceva de la noi, așa cum El va face în viitor la rămășiță, și anume, ca noi să ne ridicăm. »Strigătul« se va auzi: »Iată Mirele!« (Matei 25,6). Acest »strigăt« va răsună, și Mirele va veni, aceasta este sigur. Însă apoi urmează: »Ieșiți-I în întâmpinare!« Și aceasta este o chestiune a responsabilității noastre. Este o întrebare adresată inimii noastre; dacă vom da un răspuns vocii Mirelui. El vine la noi, dar El dorește mult, ca noi să ne ridicăm și să mergem în întâmpinarea Lui. »Trezește-te tu, care dormi, ridică-te dintre cei morți, și Hristos te va lumina« (Efeseni 5,14).

Da, dar aceasta dă naștere la griji; și unde rămâne ocrotirea sigură a zidurilor? O, lăsați să mergem încrezători cu El! El sare peste munți și pășește peste dealuri. Ce gândești tu, dacă El te ia în brațele Sale, se poate găsi o barieră, care ar putea să-ți stea în cale? Dacă ochiul tău este umplut de El, nu va mai fi nici o grijă, oriunde te vei găsi. Atâta timp cât Petru a privit la Domnul, nu s-a cufundat în valuri. Domnul Însuși i-a zis: »Vino!« (Matei 14,28-29). Tot așa roagă El și aici: »Ridică-te, iubita Mea, frumoasa Mea, vino! Pentru că, iată, iarna a trecut«. Aceasta este iarna Necazului cel mare, în care va ajunge rămășița. Noi știm deja, că această iarnă aproape a trecut, însă nu cu totul. Cea mai rea parte a iernii vine la sfârșit, în luna februarie; dar aceasta este nemijlocit înainte ca să înceapă primăvara. Știm că cea mai rea parte a necazului trebuie încă să vină peste Israel; probabil peste câțiva ani. Domnul Isus a spus în Luca 21,29: »Iată smochinul și toți copacii: când înfrunzesc deja, voi înșivă, privind, cunoașteți că vara este deja aproape!« Când mlădița sa frăgezește și frunzele smochinului apar, atunci știm că vara este aproape (Matei 24,32). Ai văzut tu, că smochinul a înfrunzit deja? Ai văzut tu cum în anul 1948 s-a înființat statul Israel? Ah, nu a venit încă nici un rod din el, însă ramurile frăgezesc și frunzele

se arată! Și ceilalți copaci din jurul lui Israel au înfrunzit. Vedem toate țările, care potrivit cuvântului profetic la sfârșitul timpului vor fi prezente, că ies iarăși la iveală. Vedem apărând și o Europa de vest refăcută, o putere mare rusească și o creștinătate unită. Aceștia sunt copacii de la sfârșitul timpului, însă înainte de toate, când smochinul va începe să înfrunzească, știm că vara este aproape.

Aici, unde iarna a ajuns în punctul ei culminant și mireasa nu găsește nimic în jurul ei din vară, Mirele spune: Vino prin credință la Mine, căci iarna a trecut într-adevăr. Eu vin la tine și atunci toate grijile vor fi dispărute. Nu era tocmai iarnă, când Domnul Isus a spus, că ai Săi în veac nu vor pieri și nimeni nu-i va smulge din mână Sa? (Ioan 10,22,27-28). El îi conduce sigur prin iarnă și prin ploaie. Ah, ploaia îngrozitoare, care este un tablou al judecății lui Dumnezeu! În Ezechiel 13,11 Dumnezeu spune, că El va aduce peste casa lui Israel, din cauza păcatelor ei, o ploaie torențială, ca să nimicească poporul. În textul original este același cuvânt ca și cuvântul întrebuit pentru ploaia torențială pustiitoare care a coborât în zilele lui Noe pe pământ. Noe este un tablou al rămășiței, care a fost adăpostit în corabie. Aici găsim aceeași protecție, ca și aceea despre care am citit în Isaia 26,20, pe care Dumnezeu o pregătește pentru rămășiță, ca protejată sigur în corabie s-o lase să treacă prin neazuri. Între timp însă, pe când Noe și ai săi sunt ocrotiți, vine ploaia pe pământ timp de 40 de zile și 40 de nopți. Va fi însă și un timp, când judecata a trecut; și atunci Dumnezeu spune lui Noe: ieși afară din corabie, tu și ai tăi. Aceasta o spune și Mirele aici: »Ridică-te, iubita Mea, frumoasa Mea, vino! Pentru că, iată, iarna a trecut«. Da, ea a trebuit să treacă prin potopul îngrozitor. În Psalmul 42,7 ea se plânge, pe când era alungată din țară: »Un adânc cheamă un alt adânc, la vuietul căderilor Tale de apă; toate valurile Tale și talazurile Tale au trecut peste mine«. Și Iona, care este de asemenea un tablou al rămășiței, plânge, după ce a fost aruncat în mare, cu aceleași cuvinte. (Iona 2,4) Aici însă Domnul Isus spune: toate grozăviile au trecut. Vino afară și dă-Mi inima, întoarce-te la Mine, căci tu nu trebuie să te mai îngrijorezi de tot ce se mai poate întâmpla.

»Florile se arată pe pământ, timpul cântării a venit și glasul turturicii se aude în țara noastră« (versetul 12). Știm din profeții în ce chip minunat va înflori pământul, după ce va fi venit Domnul Isus. »În locul spinului va răsări chiparosul și în locul urzicii va răsări mirtul!« (Isaia 55,13). Citim în Isaia 35, că pustia se va bucura și va înflori ca o narcisă. Atunci flori vor ieși la iveală, roadele pământului, care vorbesc despre noua viață, pe care El o va aduce, despre slava care se va odihni pe pământ, când blestemul va fi îndepărtat din creație. Ce timp minunat! Este timpul cântării, vocea turturelei se va auzi. Cum va dori Israel după aceasta! Ei spun în Psalmul 102: »Tu Te vei ridica, Te vei îndura de Sion; pentru că este timpul să Te înduri de el, pentru că a venit timpul hotărât. Pentru că slujitorilor Tăi le plac pietrele sale și au milă de țărâna lui« (versetele 13,14). Aici Domnul Isus poate spune: realmente a venit timpul, nu numai timpul să fiu îndurător față de tine, ci a venit și timpul cântării, timpul când să se cânte cântările eliberării. În neazuri mireasa nu are nici timp, nici plăcere să cânte. Însă va veni timpul. Versetul 9 spune: »Preaiubitul meu este ca o gazelă sau ca un pui de cerb«. Ști tu care Psalm are titlul: »Se cântă ca cerboanca zorilor«, și în care Domnul Isus este văzut așa? Probabil că nu bănuiești că așa este acolo, dar este Psalmul 22. Mireasa a stat odată, pe când era necredincioasă, la cruce și acolo a auzit vocea Preaiubitului ei, când Domnul a strigat: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?« Acolo ea a auzit plângerea Lui și cu toate acestea a râs și a batjocorit. Dar va veni un timp când El, Cel care în Psalmul 22 este numit Cerboanca zorilor, va veni la ea și atunci ea va auzi *din nou* vocea Sa. Însă atunci nu va mai fi vocea plânsetelor, ci atunci va fi vremea cântării. Atunci Domnul Isus Însuși va spune: »Voi vesti numele Tău fraților Mei, Te voi lauda în mijlocul Adunării«. Și aceasta se găsește în Psalmul 22! El Însuși va intona acolo cântarea de laudă. El va veni la poporul Său și va cânta cântarea mântuirii. Și nu El singur. Aici se spune și că vocea turturelei va fi auzită în țară. Turturica este un tablou al rămășiței, așa cum reiese clar din Psalmul 74. În versetul 19 ea plânge încă în strâmtorare: »Nu da fiarei sălbatică sufletul

porumbiței Tale; nu uita pentru totdeauna viața nenorociților Tăi«. Acolo ea este ca o turturică, o pasăre mică, slabă, izgonită și alungată, și în pericol de a muri în necazuri. Acolo nu este timp pentru vocea vesela a turturelei. Însă va veni timpul. În Ieremia 8,7 citim că turturica își păzește timpul venirii sale. Aici timpul venirii sale a venit, timpul în care vocea turturelei se va auzi iarăși, și după iarnă, când va veni primăvara, ea se va reîntoarce în țară. Ce timp minunat va fi acesta!

Găsim apoi în versetul 13 smochinul. Am amintit deja, că apariția frunzelor lui este dovada că sfârșitul iernii este aproape și vara este la ușă. Ieșirea la iveală a frunzelor este înființarea națională a Israelului, care deja s-a realizat, însă restabilirea spirituală urmează să aibă loc. Duhul Domnului încă nu a suflat prin valea osemintelor uscate (Ezechiel 37). Smochinul nu va da numai frunze, ci »roadele smochinului se pârguiesc«, sau cum stă scris aici textual: „smochinul își va coace smochinele sale de iarnă”. În timpul unui an smochinul dă trei sortimente de roade. La începutul primăverii se coc roadele care au luat ființă în timpul iernii; acestea sunt smochine de iarnă. După aceea iau naștere „smochinele de primăvară” și „smochine de vară”. Aici este vorba de smochinele care au luat ființă în timpul iernii, acesta este timpul necazului. În momentul de față în Israel se găsesc numai frunze. Va veni un timp în care Dumnezeu, atunci când iarna va fi cea mai violentă, va da naștere în acest popor la roade pentru Sine. Atunci roadele vor crește, însă vor fi încă verzi. Când însă iarna va trece, roadele se vor coace și atunci vor aduce lui Mesia o recoltă bogată. El face cunoscut aici acest timp.

»Se pârguiesc roadele smochinului și viile înflorite își răspândesc mireasma«. Dacă citim ce spune Sfânta Scriptură despre vie ca simbol despre Israel, atunci practic nu vom găsi niciunde în Vechiul Testament, că se spune ceva bun despre această vie. În Isaia 5 Dumnezeu spune, că El a făcut tot ce a putut pentru vie, și rezultatul a fost, că ea a rodit numai struguri răi. De aceea Dumnezeu a trebuit să taie via. Am văzut deja aceasta în Ezechiel 15, în mod deosebit cu privire la Ierusalim. Dar se găsește un loc în Osea 14, unde citim despre excepția minunată, pe care o găsim și în versetul 13: «Voi fi ca roua pentru Israel; va înflori ca un crin și își va întări rădăcinile ca Libanul. Ramurile lui se vor întinde și măreția lui va fi ca măslinul și mireasma lui ca Libanul. Ei se vor întoarce și vor șede la umbra lui; vor reînvia ca grâul și vor înflori ca vița, faima lor va fi ca a vinului din Liban!» (Osea 14,5-7)! Eu cred că acesta (împreună cu Isaia 27,2) este singurul loc din profeții unde vedem că în ciuda tuturor va veni un timp când via Israel va aduce roade pentru Dumnezeu. Însă acest timp al rodului trebuie să fie precedat de iarna îngrozitoare. Ce multe lucruri va trebui Dumnezeu să facă, ca să obțină de la acest popor roadele, pe care El le-a căutat, pe care El le-a așteptat atâția mii de ani, așa că în cele din urmă El a trebuit să taie via, și totuși ... aici se găsește iarăși o vie, pe care Dumnezeu Însuși a plantat-o în țară. Da, se va găsi o rămășiță pentru El! Israel poate să se îndepărteze de la Dumnezeu, însă cu toate acestea Dumnezeu Însuși va face ca această vie să rodească.

»Ridică-te, iubita mea, frumoasa mea, și vino! Porumbița mea din crăpăturile stâncii« (versetele 13 și 14). Da, ea este o porumbiță, o turturică; tocmai am văzut aceasta. Ea se va plânge, așa cum Ezechia spunea lui Dumnezeu, că el în boala lui ciripea ca o rândunică și gemea ca o porumbiță (Isaia 38,14). Aici porumbița este văzută într-un loc care vorbește despre judecată: în stâncă. Dumnezeu spune lui Moab, că el trebuie să plece din cauza păcatelor lui și ca porumbelul să se ascundă în stânci (Ieremia 48,28). Și tot așa este cu Israel aici. El este ca un porumbel în crăpătura stâncii, ca un animal hărțuit, care fuge dintr-un loc în altul (compară cu Ezechiel 7,16). Ce timp îngrozitor va fi acesta! Când rămășița va fi constituită, înainte să înceapă necazul cel mare, nu se va vedea nimic din aceasta; ei încă vor putea atunci să aducă jertfa în templu. Însă Domnul Isus spune: »Când veți vedea deci urâciunea pustiirii, despre care s-a spus prin profetul Daniel, stând în locul sfânt (cine citește să înțeleagă), atunci cei care sunt în Iudeea să fugă în munți« (Matei 24,15-16). Așa vor fugi ei realmente în munți. Ei vor fi hăituiți ca o potârniche pe

munți, așa cum a fost urmărit David de către Saul, care este un simbol al lui anticrist. Ei vor fugi peste munți și se vor plânge din ținutul Iordanului și Hermonului și din muntele Mițear (Psalmul 42,6). Atunci se vor plânge cu cuvintele pe care le-am citat deja (versetul 7). Acesta este timpul în care ei ca o porumbiță vor fugi dintr-un loc în altul cuprinși de frică, peste stânci, pe munți, în peșterile stâncilor.

Și totuși în același timp stânca este locul unde Dumnezeu va pregăti pentru ei un loc de scăpare. Dumnezeu Însuși a spus rămășiței, că El o va ascunde (Isaia 26,20). Deja înainte ca ea să fi venit la credință, Dumnezeu spune: »Căutați-L pe Domnul, voi toți cei blânzi ai țării ... Poate că veți fi ascunși în ziua mâniei Domnului« (Țefania 2,3). Este numai o posibilitate de a scăpa de judecată. Este numai corabia lui Noe. Aceasta înseamnă în viitor: să iei refugiu la umbra aripilor Sale, până nenorocirile au trecut (Psalmul 57,1). În Psalmul 31 rămășița dorește acest loc de refugiu: »În Tine, Doamne, mi-am pus încrederea; să nu fiu dat de rușine niciodată; salvează-mă în dreptatea Ta! Pleacă-Ți urechea spre mine; salvează-mă degrabă! Fii pentru mine o stâncă de adăpost, o casă, un loc întărit, ca să mă salvezi! Pentru că Tu ești stânca mea, și cetățuia mea; pentru numele Tău, condu-mă și călăuzește-mă! Scoate-mă din cursa pe care mi-au întins-o în ascuns, pentru că Tu ești țaria mea« (versetele 1-4). Și Dumnezeu Însuși dă răspuns la aceasta. El îi va scăpa. Citim în Apocalipsa 12 că femeia (Israel) naște pe Fiul, și Fiul va fi răpit în cer (și împreună cu Fiul va fi răpită și Adunarea în cer); după aceea femeia fuge în pustie. Acolo Dumnezeu îi va pregăti un loc, unde ea nu va putea fi atacată de dușman. Departe de Ierusalim, departe de locul unde rămășița este acasă, Dumnezeu o va ascunde până vor trece judecățile.

Însă apoi va veni timpul, când Domnul Isus va putea spune: Ridică-te, lasă-Mă să-ți văd chipul, vino afară, căci judecățile au trecut. Este ca după o alarmă aeriană, când oamenii se reîntorc din buncărele lor; așa va apărea rămășița, să meargă la Domnul și să se reîntoarcă la Ierusalim. Citim despre aceasta în Isaia 16. Acolo este amintită și stânca și pustia, unde rămășița a găsit un loc de adăpost. În versetul 4, pe care îl consider foarte semnificativ, Dumnezeu vorbește lui Moab. Acesta va fi una din țările în care Dumnezeu va pregăti rămășiței un loc de adăpost, după ce ea a fugit din țară, așa că poporul va fi în siguranță. Moab este ligheanul de spălare al lui Dumnezeu, în care El va curăți poporul Sau (Psalmul 60,8; 108,9). Aici Dumnezeu vorbește lui Moab și-i zice: »Lasă să locuiască pentru un timp la tine pe cei izgoniți, Moabule, fi un loc de scăpare pentru ei împotriva pustiitorului (acesta va fi asirianul, care va invada țara, ca să nimicească totul)! Căci apăsarea va înceta, pustiirea se va sfârși, cel care calcă țara în picioare va pieri« (Isaia 16,4). Aici se vorbește deci de un timp, în care nenorocirile au trecut și Moab va fi solicitat să dea înapoi pe expulzații lui Dumnezeu. De aceea găsim mai înainte în versetul 1, că Dumnezeu spune lui Moab: »Trimite-ți mieii stăpânitorului țării de la Sela (aceasta înseamnă: regiune stâncoasă), prin pustie, la muntele fiicei Sionului!« Aici vedem rămășița, mieii țării, ascunsă (pusă în siguranță) pe stâncă. Însă când va fi venit timpul sfârșitului, când pustiitorii, dușmanii Domnului, au murit și necazurile au trecut, Dumnezeu spune: Acum ei trebuie să se reîntoarcă. Drumul, pe care ei se vor reîntoarce, trece prin pustie, însă el se sfârșește pe muntele fiicei Sionului. Atunci ei se vor reîntoarce în țara lor, înapoi la Ierusalim! Citim în Psalmul 122, ce vor spune ei atunci: »M-am bucurat când mi-au spus: „Să mergem la casa Domnului!” Picioarele noastre vor sta în porțile tale, Ierusalime! Ierusalime, tu ești zidit ca o cetate făcută dintr-o bucată, la care se suie semnițele«. Aceasta nu va fi urcarea lor obișnuită pentru serbarea paștelui, ci ei vor spune aceasta când vor fi în țara străină, în captivitatea despre care ei au spus cu puțin înainte în Psalmul 120,5: »Vai de mine, că locuiesc la Meșec, că locuiesc în corturile Chedarului«. Însă atunci va veni Domnul Isus și va spune: »Ridică-te, iubita Mea, frumoasa Mea, și vino! Căci iată iarna a trecut«. Și atunci ei vor spune: »M-am bucurat când mi-au spus: „Să mergem la casa Domnului!” Picioarele noastre vor sta în porțile tale, Ierusalime!» « O, de ne-am putea imagina ce va fi pentru ea lucrul acesta, când El va relua legăturile cu vechiul Său popor și va primi rămășița ca mireasă a Sa, așa cum citim în Osea 2: »De aceea, iată, o voi ademeni și o voi duce în pustiu (aici avem

pustia despre care am citit și în Isaia 16), și-i voi vorbi inimii ei. Și de acolo îi voi da viile (compară cu viile în floare din versetul 13 și 15) și valea Acor ca ușă a speranței; și va cânta acolo (aici este timpul cântării din versetul 12) ca în zilele tinereții ei, și ca în ziua când s-a suit din țara Egiptului.” „Și va fi așa în ziua aceea”, zice Domnul, „Îmi vei zice: ‚Soțul meu!’ și nu Mă vei mai numi: ‚Stăpânul meu!’” „Pentru că voi îndepărta numele baalilor din gura ei și nu vor mai fi amintiți pe numele lor. Și în ziua aceea voi face un legământ pentru ei cu fiarele câmpului și cu păsările cerurilor și cu târâtoarele pământului. Și voi zdrobi din țară arcul și sabia și războiul; și-i voi face să locuiască în siguranță.” „Și te voi logodi cu Mine (aceasta înseamnă deci, că va fi mireasă) pentru totdeauna; și te voi logodi cu Mine în dreptate și în judecată și în bunătate și în îndurări. Și te voi logodi cu Mine în credincioșie și vei cunoaște pe Domnul”. „Și în ziua aceea voi asculta”, zice Domnul, „voi asculta cerurile, și ele vor asculta pământul. Și pământul va asculta grâul și mustul și untdelemnul (compară cu versetele 12-13), și acestea vor asculta pe Izreel. Și o voi semăna pentru Mine în țară; și Mă voi îndura de Lo-Ruhama și voi zice lui Lo-Ami: ‚Tu ești poporul Meu!’ Și ei vor zice: ‚Dumnezeul meu!’ « (versetele 14-23).

Ce legătură minunată! Totuși cât de repede poate fi tulburată această legătură de dragoste. Cât de multe pericole mici pot și atunci când Domnul le-a dat înapoi viile lor, să strice aceste vii (versetul 15). Când viile înfloresc primăvara și apar primii strugurei, nu este nimic mai îngrozitor pentru vierii din Orientul Mijlociu, ca atunci când vulpile de noapte (propriu-zis aici sunt șacalii mici) vin și mănâncă primele frunze și roadele fragede, distrugând în felul acesta viile. Sunt într-adevăr numai vulpi mici, așa cum se spune aici, dar câtă pagubă nu au cauzat ele poporului lui Dumnezeu, și cât de des au cauzat pagube în viața mea și a ta! Ieremia plânge pe ruinele Ierusalimului și spune că vulpile se plimbă în oraș și pe ruinele cetății (Plângerile lui Ieremia 5,18). Da, vulpile sunt prezente, când este vorba de judecată, căci ele nu fac nimic bun, ci numai distrug. Despre cei nelegiuți citim în Psalmul 63,10, că ei vor fi partea șacalilor. Deci nu este un tablou plăcut, acela pe care îl dau aceste vulpi. În timpul necazului, rămășița va fi tiranizată de către anticrist și Domnul Însuși spune despre Irod, care este un prototip al lui anticrist: »Duceți-vă și spuneți vulpii aceleia... « (Luca 13,32). Aceasta este puterea sub care va trebui să trăiască atunci poporul. Însă și atunci când legătura cu Mirele va fi restabilită, chiar și cele mai mici vulpi pot constitui un pericol. Nu este și la noi adeseori așa, frați și surori, că astfel de vulpi mici sunt de ajuns ca să strice viile noastre? Cum pot unele cuvinte amare să strice blândețea noastră; cum poate o singură arătare neprietenosă să strice dragostea noastră frățască; cum poate puțină nerăbdare să strice perseverența și răbdarea noastră; cum poate puțină lăcomie de plăceri să strice stăpânirea noastră de sine și cumpătarea noastră! Ce multe lucruri se găsesc în viața noastră personală și de părtășie, care pot să deranjeze părtășia noastră cu Domnul? Aici mireasa se roagă, ca să fie prinse vulpile mici, căci ea nu vrea ca ceea ce îmbobocește acum între ea și Mire să fie distrus.

De aceea ea ajunge aici să spună: »Preaiubitul meu este al meu, și eu sunt a Lui« (versetul 16). Aceasta ne amintește de ceea ce am citit la sfârșitul capitoului 2 din Osea. Da, Domnul îi va spune: da, nu te vei mai numi Lo-Ami (aceasta înseamnă: "Nu poporul meu"), ci voi veți fi poporul Meu. Vă voi lua ca posesiune a Mea și voi să Mă numiți: Bărbatul meu. *Atunci* și ea va ajunge la recunoașterea: noi »suntem poporul Lui și turma pășunii Lui« (Psalmul 100,3) și vor rosti cuvintele: »Preaiubitul meu este al meu, și eu sunt a Lui«. Găsim expresia aceasta de trei ori în Cântarea Cântărilor, de fiecare dată puțin schimbată (vezi 6,3 și 7,10). Primul lucru pe care ea îl spune aici este: »Preaiubitul meu este al meu«. Acesta este lucrul cel mai important. Așa este și atunci când cineva vine la credință; primul lucru, la care el se gândește, este că acum el Îl are pe Domnul Isus și în El are totul pentru inima lui: iertarea păcatelor, viața veșnică, o nădejde minunată. Deși acestea sunt primele și cele mai importante lucruri, ele nu trebuie să fie singurele. Și totuși, ce mulți credincioși sunt, care nu merg mai departe, decât numai să se gândească la ceea ce ei au primit; care la ora de adorare nu spun mai mult decât: „Preaiubitul meu este al meu”; care

nu merg mai departe, decât să mulțumească pentru darurile, pe care Domnul Isus li le-a dat. Dar mireasa trebuie să meargă mai departe. Și când apoi a cunoscut pe Domnul Isus și învață să admire Persoana Sa, ea vede că există ceva mult mai înalt și mai minunat.

Atunci ea spune: »Și eu sunt a Lui!« În capitolul 6,3, după ce ea a devenit mult mai maturizată spiritual, ea spune mai întâi aceasta: »Eu sunt a Preaiubitului meu și Preaiubitul meu este al meu!« În cele din urmă, în capitolul 7,10 ea spune numai: »Eu sunt a Preaiubitului meu și dorința Lui este după mine«. Ce minunată maturizare duhovnicească! Să învățăm și noi să privim ce posedă El, ce a achiziționat El și ce este El acum, ca prin aceasta să cunoaștem frumusețea Lui și tot ce se găsește la El, și să nu ne mai gândim în primul rând la ce posedăm *noi*.

Ea Îl cunoaște ca pe Acela care Își paște turma printre crini, care este afară pe câmp. Am văzut la studiul versetului 2, că crinii sunt rămășița în mijlocul „spinilor”; aceia, care sunt legați cu El, între care El va pășuna, și anume, „până când ziua se răcorește și umbrele zboară” (versetul 17).² Aceasta dovedește, că Domnul Isus nu a revenit încă personal pe pământ. Aici este încă noapte. Aici nu este vorba de împlinire, ci de ceea ce este realitate pentru credință. Rămășița intră iarăși în legătură cu Domnul, și El devine iarăși mare și scump pentru inima ei, așa că grijile dispar; și ea vrea să se țină strâns de El, atâta timp cât durează noaptea, căci aici este încă noapte. Până se ivește ziua și umbrele zboară, »umbrele morții« (Psalmul 23,4), ea Îl va aștepta. »Întoarce-te, preaiubitul meu, fii ca o gazelă sau ca un pui de cerb« (versetul 17). Când Domnul Isus i-a vorbit în felul acesta despre venirea zilei, ea dorește ca El să vină realmente. Căci ce zi va fi aceea! Pentru noi este așa de minunat că avem voie să vedem deja primele semne, Luceafărul de dimineață, care se ridică la orizont. Ce va fi aceasta pentru rămășiță! Ei nu vor vedea Luceafărul de dimineață, ci vor vedea Soarele răsărind, Soarele neprihănirii (Maleahi 4,2). Ei vor vedea dimineața despre care vorbește David în 2 Samuel 23: »Dumnezeul lui Israel a zis, Stânca lui Israel mi-a vorbit: „Cel care stăpânește peste oameni va fi drept, stăpânind în temere de Dumnezeu; Și El va fi ca lumina dimineții, ca răsăritul soarelui, o dimineață fără nori, când din strălucirea soarelui, după ploaie, iarba verde încolțește din pământ”« (versetele 3,4). Aceasta va fi dimineața în care ploaia a încetat (compară cu capitolul 2,11) și norii s-au împrăștiat, în care păcatele poporului vor fi împrăștiate ca un nor și ca o ceață (Isaia 44,22). Atunci cerul va străluci de lumina soarelui care se va ridica, care nu va mai coborî niciodată (Isaia 60,20). Ce timp minunat! Mireasa dorește să se trezească în acești zori ai dimineții și să-I cânte Psalmi (Psalmul 57,7-9). Când Domnul Isus spune: »Ridică-te, iubita mea, frumoasa mea, și vino!«, atunci ea răspunde; da, ce slavă va fi aceasta, când El va veni și va fi la noi. Ea se roagă de asemenea: »Întoarce-te! Preaiubitul meu, fii ca o gazelă sau ca un pui de cerb pe Munții despărțirii!«; aceștia sunt munții care vor fi coborâți, când va fi înlăturată orice denivelare și El poate să vină la ea (Isaia 40,3-5; compară cu Zaharia 4,6-7; 14,4).

Da, ea Îl va dori. Și totuși ea nu va face ce a rugat-o Mirele! Ea spune: »Întoarce-Te și vino la noi«, dar ea însăși rămâne în casă. Domnul i-a zis: Ridică-te, vino afară, vino la Mine, vino cu mine peste dealuri, vino la crinii, printre care Eu pășunez. Ea vrea cu plăcere să fie lângă El, dar ea nu are intenția să părăsească casa ei. Cât de des nu a fost așa și la noi, că am cântat liniștiți: „O, Doamne Isuse, să Te cunosc pe Tine este cel mai de preț pentru mine”, și în același timp am rămas totuși în împrejurările confortabile proprii, în care era puțin, sau chiar deloc, loc pentru Domnul. Nu a fost așa, că Domnul ne-a fost indiferent și inima noastră nu s-a îndreptat spre El? Însă noi nu am avut intenția să părăsim împrejurările noastre proprii, în care nu era nici un loc pentru El. El ne-a rugat într-adevăr așa de prietenește: „Vino afară și mergi cu Mine!”, însă noi am rămas acolo unde am fost. Exact aceasta o găsim în capitolul 3: »În patul meu, nopțile, L-am căutat pe cel care-L iubește sufletul meu« (versetul 1). Nu era așa, că ea nu-L dorea. Ea Îl căuta,

2 Ar trebui de fapt să se spună: „Până începe ziua și umbrele zboară”. Aceasta înseamnă că ziua nu a venit încă și este încă noapte.

și aceasta este bine. (Psalmul 27,7-14; 77,2-4; Isaia 26,9) Însă cum poate ea să-L caute în așternutul ei!? Cum poate ea să-L caute, în timp ce ea rămâne în liniștea ei, despre care vorbește patul, în comoditatea ei, în lumea ei proprie, și nu intenționează să meargă în întâmpinarea Lui. Ea ar fi trebuit totuși să înțeleagă, că El nu poate veni în *lumea ei*, ci El vrea să o ia acolo unde *este El*. Mireasa dorește într-adevăr după El, dar ea Îl caută pe Preaiubitul ei mereu într-un mod greșit. O, inima ei Îl iubea, și ea Îl căuta, dar ea Îl căuta în patul ei. Și acolo El nu era. El era afară. El stătea înapoia ferestrei ei și El a rugat-o să vină *acolo*. Versetul 1 ne arată în primul rând, că ea Îl căuta într-un mod greșit. Ea Îl cauta în timp ce ea rămânea în comoditatea ei, în liniștea ei *falsă*. Căci nu este o liniște reală acolo unde nu este Domnul Isus (compară cu Osea 7,14; Amos 6,1,4). Noi găsim adevărata liniște abia atunci când ne sculam și mergem afară, când mergem cu El (compară cu Matei 16,24). Însă mireasa a rămas în așternutul ei, ca să-L caute acolo. O, patul nu este totdeauna un loc greșit! Stă scris despre psalmist, că el își aduce aminte de Dumnezeu în așternutul lui, și că se gândește la El în timpul privegheților din timpul nopții (Psalmul 63,6). Aceasta se poate face bine în pat. Dar acolo nu-L poate urma; pentru aceasta trebuie să se scoale și să asculte de vocea Lui; atunci trebuie să ne sculam și să întâmpinăm pe Mire (Matei 25,6), și să ascultăm de ceea ce ne-a spus El.

Mireasa trece aici printr-o dezvoltare spirituală. Ea se scoală și merge afară, merge prin oraș, pe străzi și prin piețe (versetul 2). La început ea a căutat într-un mod greșit, și acuma caută și într-un loc greșit. Ce mulți credincioși L-au căutat tot așa pe Domnul Isus! Orașul vorbește în Cântarea Cântărilor despre lumea organizată și în mod deosebit de lumea religioasă. Te-ai gândit tu că acolo Îl poți găsi pe Domnul Isus? Probabil gândești că este bine ce faci. Tu ai ieșit și te-ai uitat în jur, prin piețe și pe străzi, dar aici nu L-ai descoperit. Cu toate că L-ai dorit mult, nu L-ai putut găsi acolo, căci Domnul Isus nu este acolo. El nu este în oraș, ci El pășunează turma între crini, așa cum am văzut (cap.2,16). Dacă mireasa vrea să știe unde pășunează Preaiubitul ei turma, atunci ea trebuie să meargă pe urmele iezilor, atunci ea trebuie să meargă pe câmp și să caute unde El lasă să se odihnească turma pe pășunea verde și la apele liniștite. Însă nu în oraș. Domnul Isus nu aparține lumii acesteia și în mod sigur nu lumii religioase. Citim în Evrei 13 că El a ieșit afară din tabără și *acolo* a suferit. El nu putea rămâne în legătură cu tabăra, cu lumea religioasă, unde se practica o slujbă divină firească. El trebuia să iasă afară, și acolo, pe câmpul liber, să fie ridicat pe cruce. Dacă vrei să fi lângă Domnul Isus, atunci nu trebuie să rămâi în anturajul tău confortabil, ci trebuie să ascuți de ceea ce spune El. El spune: Eu am suferit afară din tabără. Acolo am mers Eu la cruce, și acum tu trebuie să te ridici, să-ți iei crucea și să Mă urmezi. Numai așa putem veni la Domnul și intra în legătură cu El, să mergem pe drum cu El, și să trăim în părtășie cu El. Când în capitolul 1 mireasa are părtășie cu Mirele, atunci ea o are pe câmpul liber; așternutul este verde și are un acoperiș de frunze (capitolul 1,16-17), dar într-o clădire, și în mod sigur nu într-un oraș.

În al treilea rând, după ce L-a căutat într-un loc fals, ea Îl caută acum la oameni falși. Psalmistul spune că noi nu trebuie să ne punem încrederea în cei mari (Psalmul 146,3). Cât de ușor fac credincioșii aceasta! Aici sunt paznicii, cei care merg prin oraș! Sunt mulți paznici, și în lumea religioasă, creștină. Cât de mulți sunt, care caută mântuirea lor la paznicii orașului? Paznicii sunt ca să profeseze autoritatea în lumea religioasă, și aceasta poate fi de folos în sine. Dar ei nu ne pot spune unde este Preaiubitul. El a spus foarte clar unde vrea să fie El. Ea poate să întrebe pe paznici, care de fapt fac o lucrare bună, conduc lumea religioasă, mențin ordinea. Însă cum pot ei să ne spună ceva despre locul unde Domnul Isus este în mijlocul alor Săi? Aceasta este imposibil. Ea întreabă pe paznici: »L-ați văzut pe Cel pe care Îl iubește sufletul meu?«. Nu citim despre un răspuns. Ce împrejurare tristă! Ne amintește de Maria, care de asemenea n-a știut pe cine întreba: »Ea, gândind că este grădinarul, I-a spus: „Domnule, dacă tu L-ai luat de aici, spune-mi unde L-ai pus« (Ioan 20,15). Ea nu avea nici o bănuială pe cine întreba și ce întreba, căci altfel ar fi știut că El a înviat din morți. Așa este deseori și în recunoașterea noastră duhovnicească. Și cu cât

capacitatea noastră de diferențiere spirituală este mai mică, cu atât mai ușor mergem la aceia care poate au o poziție înaltă în lumea creștină, dar care însă nu ne pot spune nimic despre locul unde este Preaiubitul. Pe lângă acesta ea a auzit însă clar, când a întreat: »Spune-mi, unde pășunezi Tu turmele?« (capitolul 1,7).

Așa a căutat ea într-un mod triplu greșit. Mai întâi într-un loc greșit, un loc cu adevărat lumesc, căci citim în Amos 3,12 și 6,1.4, că Dumnezeu spune poporului cu voce mândioasă, că ei stau în colțurile paturilor lor cu nepăsare și lacomi de plăceri, și se întind în paturile lor de odihnă. Ei spun batjocorind: »Domnul nu va face nici bine, nici rău« (Țefania 1,12). Frați și surori, să trăim și noi într-un mod asemănător cu lumea, așa cum face ea în goana ei după plăceri, și așa să încercăm să-L găsim pe Domnul Isus și să-L urmăm? Dacă nu ești gata să părăsești asemenea relații, să-ți iei crucea și să mergi afară la El, așa cum te-a rugat prietenește, atunci nu-L vei găsi. Dar poate te-ai ridicat și ai învățat să te ți răstignit față de lume, dar te-ai ridicat să mergi în oraș. Acolo mai este încă o împrejurare plăcută, cu care ești încă familiarizat. În jurul orașului este un zid de apărare sigur, acolo sunt păzitorii, care sunt atenți, în timp ce afară pe câmp nu știi ce ți se poate întâmpla. Căci aici este noapte, da, este chiar »în nopți«, cum spune versetul 1; așa că această slăbiciune la mireasă iese mereu la iveală. S-ar părea să fie mai sigur, să rămâi în oraș peste noapte. Mulți credincioși spun că este mai sigur să rămâi într-un sistem creștin mai mare. Însă dacă ar cunoaște Apocalipsa 2 și 3, atunci ar ști ce părere are Dumnezeu despre „oraș”. El va distruge „orașul”, așa cum a distrus Babilonul. Citiți numai Apocalipsa 18. Tu trebuie să ieși afară din el, dacă vrei să-L găsești pe Preaiubitul (Apocalipsa 18,4). Tu trebuie să urmărești urmele turmei, atunci Îl vei găsi. Când ai învățat toate acestea, când ai trecut chiar și pe lângă păzitori, care totuși îngrijesc de liniștea din oraș, atunci vei găsi pe Preaiubitul.

»Abia trecusem de ei, că L-am și găsit pe Cel care-L iubește sufletul meu; L-am apucat și nu L-am mai lăsat până nu L-am dus în casa mamei mele și în camera celei care m-a zămislit« (versetul 4). Ea a lăsat toate înapoia ei și a învățat să condamne toate căile greșite. Acum ea Îl găsește pe El Însuși. Domnul i-a promis, că ea Îl va găsi, dacă Îl va căuta cu toată inima (Ieremia 29,12-14)! El nu s-a ascuns de ea. El nu i-a întors spatele și nu S-a făcut imposibil de găsit (compară cu Isaia 45,19). El era cu totul aproape de ea. El S-a uitat înlăuntru prin fereastră și a rugat-o: »Ridică-te, iubita Mea, frumoasa Mea, și vino!« Însă ochiul ei nu a fost simplu. Dacă ochii ei ar fi fost umpluți numai cu Domnul Isus, atunci nu ar fi căutat într-un mod fals. Așa este deseori și la noi. Domnul Isus nu se ascunde de noi, chiar dacă noi poate în greutățile și grijiile noastre ne gândim că El este departe de noi și inaccesibil. Dar nu este așa! Se pare așa, numai din cauză că ochiul nostru nu este simplu. El este umplut cu propriile noastre împrejurări, fie ele griji sau plăceri ușoare și comoditate, în care Domnul Isus nu are nici un loc, așa că noi nu suntem gata să mergem afară. Aici însă mireasa Îl găsește în sfârșit. Ea Îl ține strâns și nu-L mai lasă liber. Așa au făcut și femeile când în cele din urmă L-au găsit pe Domnul Isus după învierea Sa. Ele au căzut la picioarele Lui și-L țineau strâns, pline de dorința, să-L țină pentru totdeauna lângă ele (Matei 28,9). Da, aceasta se întâmplă când sufletele au fost în necaz, când ele au simțit lipsa Domnului Isus. El nu a fost plecat, însă în slăbiciunea lor El le-a lipsit, pentru că ele nu-L cunoșteau cu adevărat.

După aceea urmează un cuvânt foarte frumos, dar greu. Aici se spune: »Până nu L-am adus în casa mamei mele«. Am amintit deja în prima expunere, cine este mama, despre care este vorba în Cântarea Cântărilor. Ezechiel 23 spune că erau două fete și o mamă, și anume împărăția celor zece seminții și împărăția celor două seminții. Și mama, din care au rezultat aceste două împărății, este poporul Israel în starea lui inițială, așa cum a fost scos din Egipt. Însă această mamă, acest popor Israel, a părăsit pe Dumnezeu, pe Bărbatul ei de odinioară. El spune în Osea 2: »Acuzați pe mama voastră, acuzați! Pentru că ea nu este soția mea, și Eu nu sunt soțul ei« (versetul 2). Aici Israel este numit mama, care este respinsă de Dumnezeu, soția tinereții Sale,

care L-a părăsit. Cu toate acestea găsim la sfârșitul timpului o rămășiță, o fiică a acestei mame. Aceasta este orașul Ierusalim, capitala împărăției celor două seminții, care-L va primi pe Domnul Isus ca Mesia. În Isaia 50, când Dumnezeu a venit la popor și a intrat în casă, să caute pe soția Sa, El a trebuit să întrebe: »Pentru ce, când am venit, nu era nimeni? Am chemat și nu era nimeni care să răspundă? S-a scurtat, într-adevăr, mâna Mea, încât să nu poată răscumpăra?« (versetul 2). Ce trebuia să facă Dumnezeu pentru aceasta? El trebuia să dea mamei, poporului Israel, o scrisoare de despărțire și să o lase (versetul 1). Însă aceasta nu era pentru totdeauna! Dumnezeu nu poate s-o uite, deși au trecut mii de ani de când ea a fost soția Lui. Și deși ea s-a dăruit multor idoli, Dumnezeu nu a lepădat-o pentru totdeauna și se va îndura iarăși de ea. Găsim aceasta în două tablouri diferite, pe care noi nu trebuie să le confundăm. Pe de o parte Dumnezeu, același Dumnezeu de atunci, va relua legătura cu aceeași femeie de atunci, cu mama. Pe de altă parte Mesia, Domnul Isus, va face Ierusalimul, o fiică a acestei mame, ca mireasă a Sa. Dacă avem în vedere că acestea sunt doar simboluri, atunci nu este greu să înțelegem. Atunci vom ști, că femeia, care în viitor va fi mireasa, în realitate nu este alta decât mama de atunci. De aceea în Isaia 66,10-13, Ierusalimul viitorului este numit și el mama. Dumnezeu spune acolo, că El va face iarăși o legătură cu mama. Aceasta este aceeași femeie, care este și mireasa lui Mesia, exact așa cum Mesia este Același cu Iehova Vechiului Testament. Citim în Isaia 66 de la versetul 10: »Veseliți-vă cu Ierusalimul și bucurați-vă pentru el, toți cei care-l iubiți. Săltați de bucurie cu el toți cei care ați jelit pentru el. Pentru că veți suge și vă veți sătura la sânul mângâierilor lui; pentru că veți bea și vă veți desfăta din plinătatea gloriei lui. Pentru că așa zice Domnul: „Iată, voi întinde peste el pacea ca un râu și gloria națiunilor ca un pârâu care se revarsă; și veți suge din el, veți fi purtați pe brațe și veți fi dezmiertați pe genunchi. Cum mângâie pe cineva mama sa, așa vă voi mângâia Eu; și veți fi mângâiați în Ierusalim!«

Ca să exprime, că femeia, care odinioară a fost soția lui Dumnezeu, este în fond aceeași cu mireasa Ierusalim, care va fi unită în viitor cu Mesia, se spune aici, că ea L-a dus în casa mamei ei. Rămășița va recunoaște în viitor legăturile pe care Dumnezeu le-a avut dintotdeauna cu Israel. Când se va forma rămășița, atunci Dumnezeu va numi această grupă mică de oameni „Israel”, căci în Romani 11 se spune, că tot Israelul va fi mântuit, însă aceasta este rămășița. Va fi același Israel ca și în timpul când Dumnezeu a spus, că El a trebuit să dea mamei o scrisoare de despărțire. Rămășița va locui în casa mamei ei, aceasta înseamnă că ea va fi fondată pe relațiile pe care Dumnezeu le-a avut odinioară cu Israel, pe promisiunile care au fost date odinioară părinților. Când Mesia va fi venit, ea va trebui să recunoască, că El este sămânța căreia i-au fost date promisiunile (Galateni 3,16). Prin faptul că ea Îl duce în casa mamei ei, ea recunoaște, că ea poate să intre în legătură cu Mesia numai pe această temelie a harului. Tot așa și noi putem veni în legătură cu Domnul Isus numai pe baza harului, aceasta înseamnă, atunci când suntem născuți din Ierusalimul care este sus, acesta este mama noastră (Galateni 4,26).

Este remarcabil, că Domnul Isus, de partea Lui, aduce mireasa în casa mamei, așa cum a făcut Isaac, care a condus pe Rebeca în cortul mamei Sale, Sara. Este același context. Nu erau corturile lor proprii sau cortul său, ci ea a ocupat locul mamei, Sara. Aceasta este ceea ce face Domnul, și Ierusalimul va face același lucru. El va recunoaște legăturile pe care Dumnezeu le-a avut dintotdeauna cu poporul. Când Naomi a adus pe Rut la odihnă, și Rut s-a unit cu Boaz și a primit un fiu, citim că Rut vine cu copilul și-l aduce la Naomi. Ea ar fi putut spune: eu sunt numai nora ei, eu nu sunt cu adevărat rudă cu ea și chiar Boaz nu este o rudă reală a lui Naomi. Ce are a face Naomi cu copilul? Totuși ea aduce copilul la Naomi. Ea aduce pe Boaz și cu el copilul în casa mamei ei, căci ea recunoaște că acest copil și acest Boaz trebuie socotiți soacrei ei. Așa va face Dumnezeu în viitor, când acest mic popor, această rămășiță a lui Israel, va fi adusă acasă, o va aduce pe aceiași temelie și în aceleași legături, pe care El le-a avut odinioară cu Israel, pe când încă mai era poporul lui Dumnezeu. Acum Israel este încă Lo-Ami, nu poporul Meu, însă Dumnezeu va spune către același popor: Poporul Meu. Ce fericire va fi aceasta, când această

legătură va fi iarăși făcută, și Dumnezeu va spune: ea este iarăși aici, s-a întors iarăși înapoi la Mine, femeia, care odinioară era a Mea și pe care nu am putut s-o uit. Ea este iarăși la Mine.

Când această legătură minunată va fi iarăși realizată, ne putem imagina că mireasa va spune din nou (versetul 5), ce pagubă consideră ea, dacă această părtășie ar fi tulburată: »Vă jur, fiice ale Ierusalimului«. Știm că și fiicele Ierusalimului Îl iubesc pe Mesia; acestea sunt orașele din Iuda, care sunt de asemenea legate cu El, dar care nu sunt așa de spirituale ca și mireasa. Ele nu cunosc această intimitate, nu cunosc această părtășie cu Mirele. Mireasa trebuie să le implore, ca ele să nu facă nimic (probabil în nebunia lor), care ar putea deranja părtășia. Noi trebuie din păcate „să implorăm” uneori pe anumiți frați și surori, care vin la noi cu tot felul de lucruri, în timp ce noi suntem preocupați cu lucruri spirituale; care vin cu propriile lor probleme pământești, care nu au nimic a face cu Domnul, când noi tocmai suntem preocupați cu Domnul. Cât de ușor suntem noi înșine ca și Marta, care și ea iubea pe Domnul, dar care voia să ajute și sa-L îngrijească, și care a fost foarte preocupată pentru El și de aceea nu a înțeles-o pe Maria: Ah, Doamne, spune surorii mele să mă ajute. Da, aceasta era și ea o fiică a Ierusalimului, care venea să tulbure dragostea. Însă Domnul spune: »Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua« (Luca 10,38-42). Dragostea se poate tulbura tot așa de ușor ca o gazelă sau o cerboaică de pe stâncă. O gazelă sau o cerboaică este un animal sfios. Este suficient să se audă ceva foarte neînsemnat și animalul va sări. Tot așa de ușor va fi tulburată și părtășia noastră cu Domnul Isus. Nu știm noi din experiență cât de puțin trebuie să se întâmple? Este ca și la o gazelă sau la o cerboaică, care se sperie, așa de repede se trezește dragostea, ca dintr-o beție, și apoi dispare.

Iubiți frați și surori, să ne rugăm ca Domnul Isus să ne prindă vulpile mici, care pot atât de ușor să ne strice viile noastre, care pot atât de ușor - în mod deosebit la tinerii întorși de curând la Dumnezeu - să ia primele roade dedicate Domnului; care aduc așa de ușor pe credincioși în stări de iarnă, așa cum le găsim descrise aici; care conduc așa de ușor la situații în care noi să ne închidem, fie în plăcerile acestei lumi, fie în grijile și necazurile noastre. În toate există pericolul să uităm pe Domnul și să ne gândim numai la noi înșine. Facă Domnul în această seară, să auzim din nou vocea Sa răsunând în așa fel ca noi să răspundem: »Vocea Preaiubitului meu!« și din nou să învățăm să auzim când El spune: »Ridică-te, iubita Mea, frumoasa Mea și vino!« Suntem noi gata să ne ridicăm și să uităm ce este înapoia noastră, și să ne întindem să luăm ceea ce este înaintea noastră? Nu ca să mergem în oraș, nu să mergem la păzitorii orașului, ci trecând pe lângă toți aceștia să ieșim pe câmpul liber afară la El, în afara taberei, să purtăm ocară Lui și neîncetat să-I aducem o jertfă de laudă? Noi, credincioșii, care aparținem Adunării, nu trebuie să așteptăm vremea cântării. Noi putem deja acum să trăim în timpul cântării, în care avem voie să-L lăudăm. Însă atunci trebuie să ieșim afară la El, căci numai atunci vom putea în adevăr să-I aducem o jertfă necurmata de laudă (Evrei 13,13-15).

Partea a treia (cap. 3,6 până la 8,4)

Secțiunea întâi (cap. 3,6 până la 5,1)

Am ajuns astăzi la partea a treia a Cântării Cântărilor. După refrenul din capitolul 3,5: »Vă implor fiice ale Ierusalimului ... nu stârniți dragostea până nu vine ea«, începe acum o nouă subdiviziune, partea principală, care este partea cea mai mare și cea mai importantă a acestei cărți.

Am văzut anterior deja de mai multe ori, că de fiecare dată partea care urmează după refren începe cu sosirea Preaiubitului. Așa am văzut în capitolul 2,8, că după refren începe o nouă secțiune cu venirea Mirelui: »Aud glasul Preaiubitului meu! Iată-L că vine sărind peste munți, săltând peste dealuri«. Acolo am întâlnit mireasa în stări de iarnă, întoarsă înapoi în anturajul ei propriu, departe de Mire. Când însă se arată primăvara, El vine la ea și o cheamă să părăsească locuința ei și să vină afară la El.

Și partea a treia a acestei cărți începe cu sosirea Mirelui. El vine aici nu să cheme mireasa, ci El vine cu ea din pustie afară. De fapt tot accentul stă aici pe mireasa însăși. Această parte începe categoric cu: »Cine este *aceea* care vine din pustie?« Așa cum în capitolul 2 accentul sta pe Preaiubitul care a sosit, așa stă aici accentul pe mireasă. Pentru a treia oară vom vedea în capitolul 8,5 cum ei vin împreună din pustie: »Cine este *aceea* care se suie din pustie, rezemată de iubitul ei?« Însă aici nu suntem încă așa departe. Am văzut în această carte că este o evoluție în sentimentele miresei. Mai întâi trebuie să vină Mirele Însuși la ea, s-o trezească din adormirea ei, din starea ei de iarnă. Aici ea este sculată și lângă El; sau mai bine zis, ea se găsește ca și El în pustie. Noi am spune că ar fi fost mult mai sigur pentru ea să fi rămas în oraș. Însă dimpotrivă, Mirele nu dorește ca ea să rămână în oraș. Orașul vorbește despre organizarea lumească, chiar și pe tărâm creștin. El vrea ca ea să fie lângă El. Pustia în sine nu este un loc agreabil. Însă dacă Mirele este acolo, toate vor fi altfel! Pentru ea este chiar singurul loc sigur. În primul rând, pentru că El este acolo, și în al doilea rând, pentru că, așa cum știm, în „oraș” vor veni necazuri. Aceasta înseamnă: când rămășița lui Iuda se va întoarce în viitor la Dumnezeu, prin Cuvântul lui Dumnezeu, (după ce Adunarea va fi luată de Dumnezeu), anticrist va înălța în Ierusalim groaza pustiiri. Atunci rămășița va fugi la porunca lui Dumnezeu, și se va împlini ceea ce citim în cartea Apocalipsa 12, unde femeia (aceeași rămășiță ca și femeia din Cântarea Cântărilor) fuge în pustie și acolo are un loc unde Dumnezeu o va păzi 1260 de zile.

Aici în ultima parte a capitolului 3 găsim felul slăvit și minunat în care Domnul o păstrează acolo în pustie. În Osea 2 găsim că Dumnezeu va conduce mireasa în pustie și acolo va vorbi inimii ei. De aceea El o conduce în afara sistemului religios, din care ea vine, ca să o aibă lângă Sine în pustie, ocrotită de pericole și acolo să vorbească inimii ei și să-i dea ceea ce ea are nevoie. Așa am văzut și în Isaia 16, cum Moab - *una* din cetățile în care ea va fugi - la sfârșitul Necazului, o va trimite înapoi prin pustie spre muntele Sionului. Și din alte locuri reiese că în timpul Necazului cel mare mireasa va fi găsită în pustie (compară cu Ieremia 31,2). Credem noi că Dumnezeu nu o va ocroti acolo, El, care Însuși i-a pregătit un loc acolo, și nu o va hrăni și nu o va îngriji? El o va păzi, așa cum a făcut cu Israel atunci când l-a scos din Egipt (un tablou al lumii), și El l-a trecut prin Marea Roșie și l-a dus în pustie; pustia nu era o țară plăcută. Acolo un om natural din natura lui nu poate fi fericit. Dar era o țară în care Dumnezeu Însuși mergea înaintea lor. În Psalmul 107 se arată legătura între călătoria prin pustie, pe care poporul a făcut-o când a ieșit din Egipt, și călătoria pe care el o va face în viitor, când Dumnezeu va duce această rămășiță în pustie. Psalmul 107 este primul Psalm al ultimei cărți a Psalmilor. El ne descrie pe scurt toate căile lui Dumnezeu cu Israel, de la început și până la sfârșit. În versetele 4-6 sunt descrise primele căi ale lui Dumnezeu cu poporul: »Ei pribegeau prin pustie, umblau pe căi

neumblate și nu găseau nici o cetate unde să poată locui. Sufereau de foame și de sete; le tânjea sufletul în ei. Atunci în strâmtorarea lor au strigat către Domnul, și El i-a izbăvit din necazurile lor.« Acesta este trecutul: un drum în pustie prin împrejurări vitrege, însă Dumnezeu i-a condus prin ele, până i-a adus în țara locuinței despre care ei au cântat deja în Exod 15. Pe parcursul Psalmului găsim cum mai târziu ei au fost aduși din Babilon înapoi în țară; după aceea vedem că cei credincioși din poporul necredincios din timpul Domnului Isus vor intra în Adunare ca o mică rămășiță, și cum la urmă în starea de necredință s-au întors înapoi în țară. Aceasta s-a împlinit acum (versetul 36). »Așează acolo pe cei flămânzi și ei întemeiază o cetate ca să locuiască în ea; însămânțează ogoare și sădesc vii, care le aduc rod. El îi binecuvântează și se înmulțesc nespuse, și nu lasă să se reducă numărul vitelor lor«. Aceasta este starea în care ei se găsesc acum; în necredință aduși înapoi în țară, dar totuși sub supravegherea și conducerea lui Dumnezeu.

Însă apoi se spune în versetul 39: »Dacă sunt împruținați și apăsați prin asuprire, nenorocire și suferință (aceasta se va întâmpla când Dumnezeu va aduce Necazul cel mare peste țară), El varsă disprețul peste cei mari, și-i face să pribegescă printr-un pustiu în care nu este nici un drum; dar ridică pe cel lipsit din necaz și înmulțește familiile ca pe niște turme. Cei drepti văd lucrul acesta și se bucură și orice nelegiuire își închide gura.« Și atunci, în Necazul cel mare, rămășița va fi condusă iarăși în pustie. Atunci Dumnezeu o va ocroti și cârmui prin aceleași mijloace, așa cum a făcut-o cu sute de ani înainte, pe când rățacea prin pustie pe drumul din Egipt spre țara făgăduinței. Dacă din depărtare am fi văzut atunci poporul acolo în pustie, atunci am fi observat mai întâi ceea ce am citit aici: »Cine este aceea care se urcă din pustie ca niște stâlpi de fum?« (versetul 6). Primul lucru, pe care îl observam la popor, era călăuzirea lui Dumnezeu, care mergea înaintea lui. El a dat poporului ziua un stâlp de nor și noaptea un stâlp de foc, ca să-i conducă prin pustie. Era un teritoriu îngrozitor; citim că Dumnezeu i-a găsit în țara pustiei și în singurătate, în urlatul animalelor sălbatice, dar i-a păzit ca pe lumina ochiului; El i-a purtat ca pe aripi de vultur (Deuteronom 32,10-12) și i-a condus prin stâlpul de nor. În Numeri 9 găsim că Dumnezeu le-a dat stâlpul de nor; el mergea înaintea lor; el se ridica când ei trebuiau să plece și se așeza când ei trebuiau să se oprească. Dumnezeu a prevăzut totul pentru ei. Așa va fi și în viitor. El nu va părăsi pe poporul Său. Citim în Isaia 4, unde se vorbește despre slava viitoare și mântuirea rămășiței: »Și cel rămas în Sion, cel lăsat în Ierusalim, se va numi "sfânt", oricine va fi scris printre cei vii la Ierusalim. După ce Domnul va spăla murdăriile fiicei Sionului și va curăți Ierusalimul de vinovăția de sânge din mijlocul lui, cu duhul judecății și cu duhul nimicirii; Domnul va așeza pe toată întinderea muntelui Sionului și peste adunările lui, un nor de fum ziua și un foc de flăcări strălucitoare noaptea; căci peste toată slava va fi un acoperiș.« (versetele 3-5) Stâlpii de fum vor fi aceia care îi vom sesiza, dacă am vedea din depărtare rămășița în pustie.

Însă dacă ne vom apropia mai mult, vom vedea mai minunat cum Dumnezeu iubește poporul și cum El îi dăruiește tot ce are el nevoie în pustie. Atunci vom descoperi că el este îmbibat de un miros de smirnă și de tămâie. Cu cât ne apropiem mai mult cu atât vom mirosi mai mult ce se ridică acolo din mijlocul poporului. Așa cum a fost odinioară în pustie, așa va fi și în viitor; un popor al lui Dumnezeu, îmbibat de un miros de smirnă și de tămâie (compară cu Psalmul 45,8). Ce înseamnă aceasta? Am văzut în capitolul 1 ce reprezintă smirna, și anume, ea este un simbol al suferințelor pe care Domnul Isus le-a îndurat pentru noi. Tămâia este un tablou al slavei Sale proprii, personale, în legătură cu mijlocirea pe care El o face acum pentru credincioși. În Apocalipsa 5 bătrânii din cer au potire de aur, pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților. Însă aceasta o găsim explicată mai îndeaproape în capitolul 8. Acolo se spune că rugăciunile sfinților se înalță spre Dumnezeu, însă Hristos Însuși (celălalt Înger, așa cum este El numit acolo), dă putere rugăciunilor. Cum face El aceasta? Prin aceea că El alătură rugăciunilor lucrarea de tămâiere, prin aceea că El le leagă cu slava propriei Sale Persoane. Miresmele plăcute ale lui Hristos vor parfuma în viitor rămășița, așa cum a fost în cazul poporului în pustie. Care dintre cele două miresme au ieșit acolo în relief? Pe primul loc se găsea în curtea din față a cortului

altarul arderii de tot. Carnea arsă nu miroase bine, însă era o mireasmă plăcută pentru Dumnezeu, așa de plăcută, că Dumnezeu, potrivit cu Exod 29, pe baza acestui miros putea să locuiască în mijlocul poporului. Așa poate Dumnezeu acum să locuiască și la noi pe baza jertfei de ardere de tot, așa cum a devenit Domnul Isus pe crucea de pe Golgota, pe baza mirosului plăcut al acestei jertfe, care se ridică zi și noapte spre El, așa cum zi și noapte de pe altarul jertfei arderii de tot s-a ridicat mirosul jertfei. Pe baza acestei singure jertfe va putea El păzi și această rămășiță în pustie. În primul rând, deci, prin mirosul altarului jertfei arderii de tot, al smirnei, care vorbește de suferințele de pe cruce, pe care le-a îndurat Domnul Isus. Aceasta este valabil nu numai pentru noi, ci și pentru această rămășiță, pe care El o va păzi atunci în pustie.

Pentru a putea mirosi al doilea miros, trebuie să intrăm prin perdea în Locul Sfânt. Acolo putem vedea cum marele preot intra de două ori pe zi în Locul Sfânt, ca să ardă tămâie pe altarul tămâierii (Exod 30). Aceasta nu vorbește despre suferințele lui Hristos pe cruce, ci despre lucrarea pe care El o face acum. Ca Mare Preot, El este în Locul Sfânt ca să facă lucrarea de tămâiere pe altarul tămâierii. Aceasta înseamnă că El mijlocește pentru noi și ne reprezintă. Pe ce bază poate face El aceasta? Deoarece El jertfește pe acest altar lucrarea de tămâiere, care vorbește despre slava Sa lăuntrică. Dumnezeu primește lucrarea Sa de Mare Preot pe baza a ceea ce Domnul Isus, Marele Preot, este în Sine Însuși, pentru că Dumnezeu miroase tămâia care dă putere rugăciunilor (Apocalipsa 8). Numai de aceea Dumnezeu poate să ne primească și să ne conducă prin pustie, așa cum El va face cu rămășița lui Israel în viitor. Dumnezeu ne păzește, noi suntem plăcuți Lui în Preaiubitul. El poate să conducă rămășița prin pustie, căci El îi vede de asemenea în Preaiubitul; deoarece ei sunt pătrunși de suferințele, pe care Domnul Isus le-a îndurat pentru ei pe cruce, și sunt pătrunși de mirosul tămâiei, care vorbește despre ceea ce Domnul Isus face acum în fiecare zi ca Mare Preot, și despre ceea ce El va face atunci pentru poporul acesta. Aceste mirosuri plăcute îi înconjoară, și ei înșiși le miroase. Aici ei au pătruns mai departe în slava Sa, în ceea ce este El Însuși, decât au fost în capitolul 2. La această cunoaștere nu vor ajunge simplu! Când cineva tocmai a venit la credință, el nu știe prea multe despre smirna și despre tămâia care se găsesc la Domnul Isus, și nu știe absolut nimic despre »tot felul de mirodenii parfumate ale negustorilor de mărunțișuri.« Noi trebuie să cumpărăm toate aceste parfumuri de la negustorii de mărunțișuri; pentru aceasta trebuie să plătim un preț. Dacă vrem să știm cine este Domnul Isus, nu este suficient să credem în El (deși aceasta este suficient ca să fim mântuiți); trebuie să facem ceva, ca să pătrundem în toate splendorile pe care Dumnezeu le vede în El; în smirnă, răscumpărarea pe care El a realizat-o, și în tămâie, ceea ce El face acum pentru noi ca Mare Preot. Și așa putem să privim tot ce se exprimă prin »tot felul de mirodenii«: toate celelalte splendori, care se găsesc în El (compară cu capitolul 4,13-14).

Dacă vom privi mai departe poporul pe drumul său prin pustie, atunci vom descoperi încă multe alte lucruri. Dacă vom intra din curtea din față în Locul Sfânt și de acolo în Sfânta Sfintelor, atunci vom găsi ceea ce se spune în versetul 7: »lectica lui Solomon«; Sfânta Sfintelor, lada legământului (chivotul) care stătea în Sfânta Sfintelor, unde locuia Dumnezeu între heruvimii de pe capacul ispășirii, *de asemenea* înconjurat de fumul de tămâie, când marele preot intra acolo o dată pe an. De ce seamănă chivotul cu lectica lui Solomon? Da, citim aici că Solomon are o lectică. El însuși nu a fost purtat prin pustie în această lectică, însă este lectica lui, pe care a pus-o la dispoziție, ca să ducă mireasa în siguranță prin pustie. Aici nu se spune: „Cine este el?”, ci se spune: »Cine este aceasta care se suie din pustiu?«, șezând în lectica pe care Solomon i-a trimis-o, ca s-o ducă prin pustie. Nu este tot așa și cu noi cu privire la chivot? Chivotul este un simbol al Domnului Isus Însuși. Lemnul vorbește de natura Sa omenească și aurul de slava Sa dumnezeiască. Ce har însă să știm, că ambele table de piatră, care stăteau în ea și care sunt o copie a primelor table de piatră (aceste prime table de piatră sunt de asemenea un tablou al Domnului Isus), sunt un tablou al credincioșilor, care sunt încercuiți de Domnul Isus, și așa sunt purtați în siguranță (Deuteronom 10,1-5; 2 Corinteni 3,37). El, purtat prin pustie, însă noi suntem

„puși” în El, păstrați în El, așa că suntem siguri în fața judecății, căci pe chivot s-a stropit sângele din marea zi a ispășirii; și în siguranță față de pericolele pustiei, căci noi suntem ocrotiți în El. Ce har! Noi nu mai suntem în propriul nostru „pat” (capitolul 3,1), nefericiți și în primejdii spirituale, ci suntem în călătorie spre Mire, protejați prin lectica Sa.

Mai este însă aici o a doua lecție pentru noi ca credincioși. Pe de o parte aici este prezentată mireasa, cum stă în lectica lui Solomon și este purtată prin pustie sub ocrotirea și protecția sa pe drumul spre el. Pe de altă parte însă, vedem că această lectică era înconjurată și purtată de șaiszeci de viteji din Israel (versetul 7). Vitejii sunt de asemenea un tablou al rămășiței, acum nu ca mireasă, ci ca viteji ai lui Dumnezeu. Și acest tablou îl găsim reprezentat în chivot. Pe de o parte credincioșii au voie să știe, că ei sunt la adăpost, în siguranță în chivot, iar pe de altă parte avem voie, prin har, să ne comparăm cu leviții, despre care se spune în Deuteronom 10,8 că prima lor misiune, și cea mai de seamă, consta în a purta chivotul Domnului prin pustie, să-l protejeze și să-l țină sus. Ce misiune pentru noi! Noi suntem chemați de Dumnezeu, ca leviți aici în această pustie, în țara în care domnește moartea, să purtăm slava Domnului Isus, Persoana Sa și toate valorile care se găsesc în El, și să le protejăm de murdăriile lumii, chiar și de cele ale lumii creștine. Cât de mulți sunt aceia care încearcă să lezeze Persoana Sa și slava Sa prin învățături groaznice. Noi avem misiunea, da, privilegiul, ca viteji să ținem sus această Persoană aici în lumea morții și să-L apărăm (în ceea ce privește responsabilitatea noastră) de atacurile lumii.

Desigur aici se referă în primul rând la vitejii lui Israel, rămășița din viitor. Și ei vor trebui să lupte împotriva dușmanilor Domnului, ca să apere și să protejeze comoara care le-a fost încredințată, așteptarea lui Mesia și cunoașterea (oricât de mică ar fi ea) Persoanei Sale. Când în Ioel 3 se spune că poporul va fi adunat în valea lui Iosafat, Duhul Sfânt spune prin profet: »Acolo coboară-i pe vitejii tăi, Doamne!« (versetul 11). Când popoarele vor fi adunate împotriva lui Iehova și Unsului Său (Psalm 2), Dumnezeu va avea pe vitejii Săi în Israel, ca să bată popoarele. Atunci va exista un popor, după cum spune Zaharia 12, o rămășiță, care se va reîntoarce din pustie, ca aici. Această rămășiță, sub conducerea căpeteniilor lui Iuda, va ataca pe dușmanii care au tiranizat pe Israel și îi vor alunga din țară. Din păcate nu pot cita toate locurile unde se vorbește despre aceasta, însă găsim în Mica 5,5, că ei vor trimite împotriva asirianului, care va fi cucerit atunci țara, șapte păstori și opt căpetenii ale oamenilor; și ei îl vor izgoni din țară. De ce vor face ei aceasta? Pentru ca să apere lectica lui Solomon, ceea ce aparține lui Mesia, comoara pe care Dumnezeu o vede în El și în poporul Său, de dușmanii care se vor ridica împotriva lui Iehova și a Unsului Său; da, ca să pregătească drumul lui Mesia Însuși, ca să poată avea intrare la acest popor. În Mica 4,13 acești viteji sunt legați cu caracterul femeii, și aceasta arată că nu numai mireasa ci și vitejii lui Israel alcătuiesc împreună un tablou al rămășiței: »Ridică-te și treieră, fiică a Sionului! Pentru că voi face cornul tău fier și voi face copitele tale aramă; și vei sfărâma multe popoare; și voi închina câștigul lor Domnului și averea lor Domnului întregului pământ.« Citim mai departe în capitolul 5 de la versetul 4: »Și El (acesta este Mesia) va sta și va paște turma Sa în puterea Domnului, în măreția Numelui Domnului Dumnezeu Său; și ei vor locui în siguranță, pentru că acum El va fi mare chiar până la marginile pământului. Și Acesta va fi pacea; când va veni asirianul în țara noastră și când va călca în palatele noastre, atunci vom ridica împotriva lui șapte păstori și opt căpetenii ale oamenilor. Și ei vor pustii țara Asiriei cu sabia și țara lui Nimrod în porțile ei; și ne va scăpa de asirian, când va veni în țara noastră și când va călca în hotarele noastre. Și rămășița lui Iacov va fi în mijlocul multor popoare ca o roua de la Domnul, ca ploile mărunte pe iarbă, care nu întârzie din cauza omului nici nu așteaptă pe fiii oamenilor.«

Vedem așadar trei lucruri, pe care Dumnezeu în providența Sa le-a dat poporului Israel pentru călătoria prin pustie și pe care El i le va da și în viitor. În Numeri 9 și 10 sunt numite cele trei lucruri. În primul rând stâlpul de nor (un tablou al Duhului Sfânt), care mergea înaintea lor în

pustie, ca să le arate drumul adevărat. În al doilea rând (în Numeri 10 la sfârșit), chivotul Domnului, care era în mijlocul poporului (un tablou al Domnului Isus). În al treilea rând (la începutul capitolului 10 din Numeri) trompetele de argint (un tablou al Cuvântului lui Dumnezeu), ca să cheme poporul la luptă. Găsim astfel aici stâlpii de fum, lectica lui Solomon și vitejii lui Israel. Aici nu au fost numite trompetele, ci un alt tablou al Cuvântului lui Dumnezeu, și anume în versetul 8: »Toți țin sabia, fiind deprinși la război.« Aceasta este sabia Duhului, despre care Efeseni 6,17 spune că este Cuvântul lui Dumnezeu și Evrei 4,12 confirmă aceasta: »Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri.« Găsim astfel cele trei lucruri ale providenței. Toate le-a dat Domnul Isus, ca să conducă această rămășiță prin pustie. Noi avem Duhul Sfânt locuind în noi și de aceea avem o mult mai mare înțelegere a căilor lui Dumnezeu, în ocrotirea și în providența Sa. Să nu fim noi mult mai mulțumitori, că și noi avem aceste mijloace pentru ca în pericole și necazuri să fim ocrotiți și să fim conduși în siguranță prin pustie? Ce har, să ai un astfel de Domn! Ce multă nevoie au ei și noi de El, căci versetul 8 spune mai departe: »fiecare își are sabia la coapsă, din cauza spaimelor nopții.« Aici este încă noapte; noaptea, al cărei sfârșit ei îl așteaptă permanent, până va răsări soarele dreptății; aceasta este revenirea lui Hristos. Atâta timp cât mai durează noaptea, va fi prezentă spaima dușmanilor, spaima necazului, războiului, însă Dumnezeu le dă armele, ca să reziste în război.

După aceea se spune mai departe: »Împăratul Solomon și-a făcut o lectică din lemnul Libanului« (versetul 9). Este împăratul Solomon însuși, care a făcut aceasta. Domnul nu lasă pe seama nimănui să apere rămășița, așa cum El nu a lăsat pe seama nimănui să ne păzească în pustie. El Însuși, adevăratul Solomon (prințul păcii) Și-a făcut această lectică și ne-a trimis-o, ca să ne conducă în siguranță prin pustie. Ce original este aranjată această lectică! Toate de la ea vorbesc despre slava Sa și ne amintesc, când stăm în această lectică, permanent de ceea ce Domnul Isus Însuși este. În afară de aceasta ne lasă să vedem cum El S-a gândit la toate și ne-a dăruit toate, ca să avem parte de ele și să fim apărați și protejați aici prin pustie. Lectica a fost făcută din lemn din Liban. Dumnezeu spune poporului: »Slava Libanului va veni la tine, chiparosul, ulmul și merișorul, cu toții laolaltă« (Isaia 60,13); tot lemnul Libanului« (un tablou al puterii și al caracterului nepieritor) îl va folosi Dumnezeu să protejeze pe poporul Său. »I-a făcut stâlpii din argint« (versetul 10). Noi știm că argintul este un simbol al prețului răscumpărării, pe care Domnul Isus l-a plătit, așa cum reiese clar din Exod 30,14-15. Stâlpii acestei lectică, am putea spune ștacheții, sunt din argint. Când mireasa se va uita printre ei își va aminti mereu de prețul pe care l-a plătit Domnul Isus ca s-o răscumpere, cu toate că ea înțelege încă foarte puțin. »Spătarul de aur, scaunul de purpură«. Spătarul ei este din aur. Aceasta vorbește de slava dumnezeiasca. Dacă am fi putut intra în cortul din pustie, atunci nu am fi văzut nimic altceva în jurul nostru decât acest aur, care vorbește despre ceea ce este Dumnezeu în Sine Însuși, și cu ce slavă sunt îmbrăcați credincioșii; nu numai cu neprihănirea lui Dumnezeu, ci și cu toată slava Sa. Tot așa și această lectică avea înlăuntrul ei o rezemătoare din aur, din slava dumnezeiască. Aceasta arată miresei, că ea este înconjurată de această slavă. Însă și noi putem să știm, că și noi înșine am fost îmbrăcați cu această slavă și că ea într-un anumit sens va deveni și partea ei. Scaunul lecticii este din purpură. Ea va fi apărată și înconjurată de această purpură, care-i va aminti de slava Domnului Isus ca Împărat; însă pe de altă parte Psalmul 45 ne arată că Ierusalimul (mireasa) va fi împărăteasa, care va sta la dreapta Sa îmbrăcată în cel mai fin aur din Ofir. De aceea și ea va fi îmbrăcată cu această purpură minunată, care de asemenea vorbește despre demnitatea ei de împărăteasă, (compară cu capitolul 7,5), căci Mesia va ridica disprețuitul, jefuitul oraș, și îl va face soție a Sa, împărăteasă.

Ultimul tablou este cel mai minunat dintre toate. Aici chiar și vorbirea figurată este părăsită și Dumnezeu vorbește prin Duhul direct despre ceea ce El are înaintea ochilor. »Mijlocul, (înlăuntrul) i-a fost pardosit cu dragoste de către fiicele Ierusalimului«. Cu entuziasm se vorbește

aici direct despre ce va acoperi interiorul lecticii. Ne putem imagina, cum fetele Ierusalimului, ca să rămânem la interpretarea textuală, în dragoste și devotament vor ornamenta interiorul acestei lecticii cu daruri minunate. Și în Psalmul 45 găsim, că însoțitoarele miresei vor veni la ea cu daruri. Aici ni se spune care sunt darurile lor: sunt darurile dragostei. Dumnezeu nu uită niciodată ceea ce credincioșii - oricât de slabi ar fi fost ei și oricât de puțină înțelegere ar fi avut ei - au făcut din dragoste pentru El și pentru ai Săi. Când în viitor rămășița va fi condusă prin pustie, atunci va rămâne amintirea dragostei, pe care Dumnezeu a primit-o din Israel, chiar și în tot timpul cât Israel L-a respins. Nu a luat Domnul Isus în seamă dragostea pe care El a aflat-o când a venit la poporul Său și poporul L-a lepădat, în timp ce au fost totuși unii din popor, care din dragoste au așteptat pe Mesia; un Simion, o Ana, păstorii de pe câmp, un Iosif și o Maria? Nu a făcut bine Domnului Isus, că în Betania se găseau asemenea »fiice ale Ierusalimului«, o Maria, o Marta, un Lazăr, care I-au arătat dragoste în mijlocul unui popor care L-a lepădat? Nu a văzut Domnul Isus, cum în mijlocul unui popor, care L-a dus pe cruce, erau ucenici înapoia ușilor încuiate, și după plecarea Sa la cer 120 de ucenici erau în Ierusalim? Aceasta este dragostea fiicelor Ierusalimului. Toate acestea sunt notate de Dumnezeu. Când în viitor această lectică va sluji ca să apere rămășița, atunci toate aceste amintiri, pe care Dumnezeu nu le poate uita niciodată, vor rămâne păstrate înlăuntru. La Dumnezeu nici dragostea ta nu este uitată (Evrei 6,10). Probabil că tu ești singurul din anturajul unor creștini sau necredincioși, la care Domnul poate să observe puțină dragoste de răspuns; El nu uită aceasta. Aici nu spune »dragostea miresei«, ci »dragostea fiicelor Ierusalimului«, și noi știm că fiicele Ierusalimului în tabloul Cântării Cântărilor sunt cei credincioși (fidei), a căror inimă merge după El, dar care posedă o mult mai puțină maturitate duhovnicească și o mai mică înțelegere, decât are mireasa, și deci nu cunosc această relație intimă cu Mirele, așa cum o are ea. Însă Dumnezeu vede dragostea chiar și la cei mai slabi și mai simpli credincioși, care există în inima lor pentru El. Această lectică este îmbrăcată pe dinăuntru cu dragoste de către fiicele Ierusalimului. Ce lucru minunat, că Dumnezeu scoate în relief dragostea ta și a mea, oricât de slabă, de mică ar fi ea, oricât de curând te-ai fi întors la Dumnezeu și oricât de puțină roadă duhovnicească ai fi adus până acum.

În versetul 11 găsim acum în sfârșit pe Solomon însuși înconjurat de alai. Până acum a fost vorba numai de mireasă, de aceea pe care Dumnezeu a ocrotit-o și a purtat-o prin pustie. Acum însă vedem pe Solomon însuși, și aceasta are importanță pentru dezvoltarea spirituală a miresei. Ea este aici, în mod sigur, mult mai maturizată decât în capitolul anterior. Ea este aici în legătură cu slujba de pe altar (atât cu altarul jertfei de ardere, cât și cu altarul tămâierii). Ea se sprijină în chip duhovnicesc pe lucrarea Domnului Isus ca Mare Preot, însă va veni un timp în dezvoltarea ei spirituală, când nu se va mai rezema pe slujba de pe altar ci pe Preotul Însuși. Aceasta o găsim în capitolul 8; acolo ea vine din pustie și se reazemă pe Preaiubitul ei. Aceasta are și pentru noi o însemnătate deosebită. În capitolul 2 vedem experiența multor credincioși, care tocmai au venit la credință și au descoperit ceea ce datorează Domnului. Aici însă ei au ajuns mai departe. Aici ei se gândesc nu numai la ceea ce a făcut El la cruce, ci și la ceea ce El face zilnic pentru ei, ca să-i călăuzească și să-i apere; ei devin conștienți de slujba Sa ca Mare Preot înaintea lui Dumnezeu. Însă cel mai minunat este, când inima nu e umplută în primul rând de ceea ce am primit, și nici chiar de ceea ce Domnul Isus face acum în cer pentru mine ca Mare Preot, ci când inima este umplută numai cu El Însuși. Atunci nu ne mai rezemăm numai pe slujba Sa, ci pe El Însuși, și anume atunci când El Însuși ia chip deplin în noi. Însă această dezvoltare o găsim pe parcursul întregii cărți, dar noi nu am ajuns așa de departe aici. Trebuie să aibă loc încercările descrise în capitolul 5.

Aici în versetul 11 vedem că ea va fi legată totuși cu împăratul Solomon. Aici încă nu se spune, că nunta a venit, vedem însă în maturizarea spirituală a rămășiței, că ea devine conștientă că va deveni mireasă, căci împăratul Solomon este văzut aici cu coroana cu care mama lui îl va încorona în ziua nunții lui. Ea vede la El dovada, semnul, că ea va deveni mireasă. Nu a sosit încă

timpul ca ea să devină soția lui Solomon, însă ea a înaintat cu un pas în credință, căci i-a devenit clar, că ea va primi acest loc lângă el. Ea se va întări tot mai mult în certitudinea că ea se va uni odată cu El, cu toate că această certitudine este mereu în pericol de a fi întreruptă prin greutățile ei spirituale. „Ieșiți, fiice ale Sionului”. Așa cum se spune în Matei 25,6: »Iată Mirele, ieșiți în întâmpinare!« Așa se spune și în Zaharia 9,9: »Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată, Împăratul tău vine la tine; El este drept și aduce mântuire, este smerit și călare pe un măgar«. Așa vor deveni ei conștienți în credința lor, că Mesia vine și prin credință vor striga unul la altul: ieșiți și vedeți, împăratul Solomon va veni sigur, căci el este deja încoronat cu coroana cu care l-a încoronat mama sa. Aceasta este prima dată când se vorbește de mama Mirelui. Până aici a fost vorba deja de două ori de mama miresei. În capitolul 3,4 am citit că mireasa, după ce a regăsit pe Mire, l-a adus în casa mamei ei. Aceasta înseamnă că rămășița viitorului va recunoaște legăturile pe care Domnul Isus le-a avut dintotdeauna cu Israel. Israel este mama rămășiței din viitor. Însă aici stă un alt gând la bază. Aici se exprimă, că Israel este și mama lui Mesia, și vom vedea în capitolul 4, că din cauza aceasta Mirele numește mireasa sora Sa. Căci mama, poporul Israel, care în viitor va aduce pe lume rămășița (capitolul 8,5), este aceeași care a adus pe Domnul Isus în lume. Ea este femeia din cartea Apocalipsa 12, care a născut pe Mesia și ea apare acolo îmbrăcată cu slavă strălucitoare. Aceeași femeie este așezată acolo pe aceeași treaptă cu rămășița din viitor.

Adevăratul popor Israel, acela care a așteptat venirea lui Mesia, a așezat totodată coroana pe capul Său, prin aceea că a recunoscut, că El este adevăratul Solomon (prințul păcii), și a așteptat ziua în care El se va lega cu Israel. Ei au trebuit să aștepte deja mii de ani după acest eveniment. Însă în viitor, când rămășița va lua ființă, ea Îl va privi prin credință și va vedea coroana așezată pe capul Lui, ceea ce este dovada, că va veni odată ziua în care ea va fi unită cu El, ziua nunții Sale. Aceasta este ziua despre care El vorbește în Isaia 54 și 62 către Sion; O, Sioane, te-am părăsit numai pentru un moment scurt; a trebuit să te părăsesc, căci Mi-ai devenit necredincios și nu M-ai ascultat; va veni însă un timp, când te voi primi iarăși, pe tine, femeia tinereții Mele, când Mă voi lega iarăși cu tine.

Iubite ascultător, îți spun un lucru: dacă tu nu crezi că este un viitor pentru Israel, atunci tu nimicești acest cuvânt de mângâiere al lui Dumnezeu. El Însuși a zis Sionului, că El l-a părăsit numai pentru timp scurt și va veni o zi, în care El va reprimi același Sion. Ar fi o mângâiere slabă pentru ei, dacă Sionul viitorului ar fi un Israel spiritual. Nu, Sionul are dreptul să știe, că el, și anume același oraș Ierusalim din vechime, va fi primit iarăși în viitor de către Dumnezeu. El se bucură de ziua nunții Sale! El a spus în Osea, că El îl va lua iarăși ca mireasă pentru Sine, îi va face din nou această ofertă. Ce privești! Acesta este Ierusalimul. Oricine îndepărtează ceva din aceasta, îndepărtează ceva din Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu a spus, că în viitor El se va îndura de același oraș, care l-a părăsit.

Este o zi, pe care Domnul o așteaptă, ziua »veseliei inimii Lui«, așa cum spune aici. Este ziua despre care poporul va spune: »Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul; să ne bucurăm și să ne veselim în ea« (Psalm 118,24). Este ziua cea mare a Domnului, în care El, pe de o parte, va bate pe dușmani, iar pe de altă parte, ziua când El Se va uni iarăși cu poporul Său. Dacă am ști cum Domnul Isus ca Mesia dorește (căci El nu poate înceta să fie Mesia poporului Său) să fie iarăși unit cu acest popor, să se reîntoarcă la această rămășiță, atunci când rămășița va fi în cea mai mare nenorocire! El va veni la ei și le va vorbi cu cuvinte de mângâiere. El se va odihni în dragostea Sa, așa cum se spune în această minunată parte a capitolului 3 din Țefania: »Saltă de bucurie, fiică a Sionului! Strigă de veselie, Israele! Bucură-te și veselește-te din toată inima, fiică a Ierusalimului! Domnul a îndepărtat judecățile tale, a alungat pe vrăjmașul tău; Împăratul lui Israel, Domnul, (acesta este adevăratul Solomon), este în mijlocul tău: nu vei mai vedea răul! În ziua aceea se va zice Ierusalimului: „Nu te teme!” Sionului: „Să nu-ți slăbească mâinile!”

Domnul, Dumnezeuul tău, este în mijlocul tău ca un viteaz care va salva; (și apoi vine ziua bucuriei inimii Sale) El se va bucura de tine cu bucurie; va tăcea (sau se va odihni) în dragostea Lui, Se va veseli de tine cu cântare de bucurie« (versetele 14-17). După aceea va veni timpul despre care vorbește și Psalmul 132, că Dumnezeu va veni iarăși la Sion și în acest oraș Își va găsi odihna. Acum Dumnezeu nu poate avea nici o odihnă în Ierusalim, căci orașul este în mâinile iudeilor necredincioși. Va veni însă un timp, când Iuda se va lupta în Ierusalim (Zaharia 14,14) și dușmanii vor fi bătuți, când Dumnezeu va veni iarăși la orașul Său și va primi poporul, poporul acela, care atunci va fi trecut prin adâncimile războiului și necazului. Acest Dumnezeu, care va veni la ei, este Mesia, Domnul Isus, căci El este Dumnezeu laudat în veci (Romani 9,5). El va fi ca Împărat în mijlocul lor și se va odihni în dragostea Sa pentru ei. Și poporul chinuit se va odihni de asemenea în această dragoste, cu care El va veni la ei, când în sfârșit ei vor fi salvați și eliberați din toate suferințele și necazurile lor. Ce timp! Crezi tu că Domnul nu așteaptă aceasta? El dorește după ziua nunții Sale, după ziua bucuriei inimii Sale.

Dacă nu crezi aceasta, atunci te rog să citești împreună cu mine capitolul următor, în care Mesia începe prin a mărturisi miresei tot ceea ce El vede în ea, toată frumusețea ei și toată slava ei. »Iată, ce frumoasă ești, iubita mea, ce frumoasă ești!« În primele cinci versete Mirele numește șapte caracteristici ale miresei, atribute ale frumuseții ei, în care El o admiră și în care ea este scumpă pentru El. Noi putem desigur să aplicăm aceste lucruri la noi și să scoatem învățături practice, dacă nu uităm că aici se vorbește rămășiței viitorului din Israel, și în mod deosebit orașului Ierusalim. Însă și pentru noi se găsește aici ceva de învățat. Ceea ce Mirele stimează în primul rând la mireasă nu poate fi altceva decât ochii ei. Am văzut în capitolul 1, că Mirele când începe să vorbească despre frumusețea miresei, amintește numai ochii ei și aceasta nu este greu de înțeles. În 2 Corinteni 11 Pavel spune credincioșilor că el i-a logodit, ca să-i prezinte ca pe o fecioară curată lui Hristos, însă el se teme că ei s-au îndepărtat de la simplitatea față de Hristos. Despre această simplitate vorbesc ochii; dacă ochiul nostru este curat, tot trupul nostru este lumină. Ce este un ochi simplu? Nu este altceva decât un ochi, care are o privire simplă și această privire este îndreptată numai spre un singur lucru. Nu crezi tu, că un asemenea ochi este prețios pentru Mire, care este umplut numai de El și nu acordă nimănui atenție, decât numai Lui? Aceasta este simplitatea față de Hristos. Fraților și surorilor, noi nu suntem realmente simpli față de Domnul Isus, dacă lăsăm în inimile noastre loc pentru alte lucruri, oricât de interesante ar fi ele. Noi nu suntem simpli față de El, dacă ochii noștri sunt îndreptați spre alte lucruri, în afară de El. Fie ca într-adevăr Domnul Isus să poată spune despre noi, că ochii noștri sunt ca porumbeii. Porumbeii vorbesc despre această simplitate. În evanghelia după Matei 10,16 se spune că noi trebuie să fim simpli ca porumbeii. Porumbeii au o legătură puternică față de partenerul lor (compară cu Isaia 38,14), și în afară de aceasta, potrivit cu Psalmul 68,13, porumbeii vorbesc despre strălucirea, care este prețioasă pentru Dumnezeu. Aici ochii sunt înapoia unui voal. Aceasta înseamnă că ei sunt numai pentru Mire. Rebeca s-a acoperit de asemenea cu un voal, când a venit cu robul și l-a văzut pe Isaac, ca să arate că de acum încolo frumusețea ei era numai pentru Mire. Este frumusețea ta numai pentru Mire? Este așa, că numai El poate savura ce se găsește la noi? Sau este așa, că și lumea găsește ceva atrăgător la noi, pentru că noi nu suntem pe deplin separați de lume și inima noastră, ochii noștri, sunt parțial îndreptați spre lume? Atunci ochii noștri nu sunt înapoia voalului, așa că ei nu sunt numai pentru El, și atunci ochii noștri nu sunt ca porumbeii.

Primele caracteristici, pe care Mirele le numește aici, vorbesc toate de devotamentul ei, despre predarea ei totală Lui. Nu este aceasta lucrul cel mai prețios, ce se poate găsi la noi? Sunt tot felul de păreri cu privire la ce este cel mai important pentru un creștin. Cea mai strașnică părere este că nu se găsește nimic, în care Dumnezeu să aibă *mai multă* plăcere, decât să fi într-o jale adâncă cu privire la păcatele personale și să spui lui Dumnezeu: »O, Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!«. Eu recunosc desigur, că în viața unui om trebuie să vină un stadiu, în care el ajunge

într-o durere adâncă din cauza păcatelor sale, ca să poată sta înaintea lui Dumnezeu și să poată deveni părtaș al eliberării. Dar mi-e milă de acela care rămâne în acest stadiu și niciodată nu ajunge la stadiul acela, în care Mirele poate spune, că ochii miresei nu mai sunt umpluți cu grijuri și necazuri, ci cu slava Mirelui. Alți credincioși spun, că lucrul cel mai important pentru un creștin este, ca el să răspândească Evanghelia, ca el să iese afară, ca să aducă alte suflete la El. Însă atunci ochii pot fi așa de umpluți cu dragoste pentru păcătoși, că ei nu mai pot fi umpluți cu Domnul Isus. Singurul lucru, care *într-adevăr* este important și care va aduce realmente roadele necesare, în ceea ce privește slujba noastră pentru Domnul, este devotamentul nostru, este predarea noastră Lui, este simplitatea noastră față de Hristos, așa fel că inima noastră și ochii noștri nu sunt umpluți cu nimic altceva decât numai cu El.

Despre aceasta vorbesc și următoarele: »Părul tău este ca o turmă de capre, pe povârnișurile muntelui Galaad«. Înainte să mergem mai departe cu aceste tablouri, trebuie să arăt pentru clarificare un principiu general. Se poate foarte ușor întâmpla, ca noi să dăm frâu liber fanteziei noastre. Însă noi trebuie să ne ținem de interpretarea Scripturii însăși; Scriptura trebuie să explice Scriptura. Este un principiu, pe care noi trebuie să-l studiem, înainte ca să explicăm aceste tablouri. Avem aici de-a face cu două feluri de vorbiri simbolice. Primul se referă la părțile trupului miresei; ochii ei, părul ei, dinții ei, buzele ei, gâtul ei, etc. Noi trebuie așadar să ne întrebăm în primul rând: ce simbolizează în Scriptură ochii, părul, dinții? Și apoi trebuie să aplicăm aceste tablouri la rămășiță și în al doilea rând le vom putea aplica și la noi înșine. Mai există apoi un al doilea fel de vorbire figurată, căci acești ochi, acest păr, și acești dinți sunt comparați la rândul lor cu porumbei, cu capre, cu oi, etc. Acestea sunt așadar simboluri care trebuie să explice primele tablouri. Dacă de exemplu aici se spune: »Părul tău este ca o turmă de capre«, atunci noi trebuie să știm în primul rând, ce simbolizează părul în Scriptură și după aceea să cercetăm în ce fel turmele de capre, muntele Galaad, etc, explică ce sunt caracteristicile acestui păr. Așa este și cu ochii. Ochii vorbesc despre capacitatea noastră de percepere spirituală. Porumbeii explică ce caracter au ochii miresei, și anume, capacitatea lor de percepere spirituală este îndreptată numai spre Hristos. Așa este și cu toate celelalte simboluri care urmează.

Părul este în Scriptură un tablou clar despre devotamentul femeii, înainte de toate față de bărbat. În 1 Corinteni 11 găsim clar, că părul lung al femeii constituie slava femeii. Și nu numai aceasta, ci părul vorbește în mod deosebit despre devotamentul și supunerea ei față de bărbatul ei. După gândurile lui Dumnezeu este așa, chiar dacă multe femei nu știu aceasta: dacă o femeie taie ceva din părul ei, ea este prin aceasta realmente necredincioasă bărbatului ei. La aceasta mai spun, că mulți nu știu aceasta, însă principiile lui Dumnezeu nu se schimbă prin neștiința noastră. Neștiința nu este niciodată o scuză. Găsim cel puțin de două ori în Vechiul Testament, când este vorba de relația între bărbat și femeie, mai cu seamă despre credincioșia femeii, că atunci și părul femeii este luat în seamă. Putem citi aceasta în Numeri 5 de la versetul 11 și în Deuteronom 21 de la versetul 10. Îndată ce trebuie să se presupună, că femeia este necredincioasă soțului ei, atunci este afectat nemijlocit și părul ei lung. Ce învățătură importantă este aceasta pentru femeile credincioase, nu numai în sensul literal - de altfel aceasta este valabil pentru toate femeile, dar numai de la femeile credincioase putem aștepta ascultare, și ea are valoare pentru Dumnezeu -, dar înainte de toate în înțelesul spiritual. Aici mireasa este văzută în frumusețea, pe care devotamentul și supunerea ei le reprezintă pentru Mire. Dacă o femeie taie ceva din parul ei, ea își sacrifică semnul exterior al credincioșiei ei față de bărbatul ei, la care Dumnezeu se uită cu plăcere și pe care Mirele îl vede aici la mireasă. Găsim semnificația părului prezentată foarte clar în Numeri 6 în legea nazireatului. Când un om din Israel făcea o juruință Domnului, să se consacre Domnului (să ne gândim de exemplu la Samson), atunci *una* din prescripții era, că el nu avea voie să-și taie parul, ci trebuia să-l lase să crească. Părul era simbolul devotamentului și supunerii absolute a nazirului, ca urmare a juruinței lui față de Domnul. Părul era pentru Dumnezeu așa de prețios, că El îl numește în versetul 18 »părul capului consacării lui«. Când

juruița sa era împlinită, parul era pus pe altar sub jertfa de mulțumire și mirosul acestui păr se urca împreună cu mirosul jertfei de mulțumire, ca dovadă cât de prețioasă era pentru Dumnezeu această dăruire, exprimată prin acest păr.

Aceasta este ceea ce Mirele vede aici la mireasă; părul, care vorbește de devotamentul ei față de El, de supunerea ei față de Domnul ei. El vede nu numai că inima ei este plină de El - despre aceasta vorbesc ochii - ci și că singura ei dorință este, să întrebe ce vrea El de la ea, așa cum citim în Romani 14,8: »Deci, și dacă trăim, și dacă murim, noi suntem ai Domnului«. Domnul are autoritate asupra noastră, și El decide ceea ce noi trebuie să facem, sau să nu facem. Părul vorbește deci de supunerea ei, în timp ce celelalte simboluri din verset arată caracterul dăruirii ei. »Părul tău este ca o turmă de capre, pe povârnișurile muntelui Galaad«. Când o turmă de capre negre coboară de la munte este de fapt o mișcare ondulatorie. Ne putem așadar imagina că Mirele compară părul negru și ondulat al miresei cu această turmă. În înțeles spiritual turmele de capre de pe munți scot în relief caracterul dăruirii miresei. În primul rând este o turmă, și aceasta înseamnă unitate și unanimitate. Devotamentul nostru nu este determinat de anumite împrejurări sau de părerile noastre, ci de voia Domnului, pe care El ne-o arată prin Duhul Sfânt. Aceasta înseamnă atunci, că noi trebuie să fim consecvenți în dăruirea noastră Domnului și că noi, când suntem împreună cu mai mulți credincioși, să nu acționăm contradictoriu, ci să ne întrebăm unanim, pașnic, unul pe altul, ce vrea Domnul de la noi personal și în comunitate.

Este o turmă de capre, și aceasta are în mod sigur importanță. În versetele următoare este vorba de oi, însă aici este vorba de capre. Noi știm că în Vechiul Testament capra era în mod deosebit animalul pentru jertfa pentru păcat. Acesta este un lucru serios. Caprele vorbesc despre ceea ce este necesar cu privire la păcat, și aceasta caracterizează devotamentul nostru. Noi trebuie să ne exercităm slujba noastră în deplina conștiință de ceea ce era necesar pentru păcatele noastre. Cu cât mai profundă este înțelegerea unui credincios cu privire la ceea ce Domnul Isus a trebuit să facă pentru păcatele sale, cu atât mai mare va fi dăruirea sa. O asemenea sfințire a vieții nu o primim prin aceea că încercăm să trăim conștiincioși, ci numai prin aceea, că privim la Domnul Isus și devenim conștienți de ceea ce a înfăptuit El pe cruce. Prin ce cunoaștem sărăcia noastră? Nu numai prin Lege, ci înainte de toate prin crucea de pe Golgota; acolo vedem ce a trebuit să îndure Domnul Isus pentru ceea ce noi am făcut greșit; vedem acolo îngrozitoarea jertfă pentru păcat, care era necesară pentru păcatele noastre. Dacă devenim conștienți de aceasta, aceasta va conduce la dăruirea care este lipsită de păcat, de fire, de lume, și de toate pentru care Domnul Isus a trebuit să meargă la cruce. Pe de altă parte dăruirea noastră va fi caracterizată și prin cunoașterea binecuvântărilor pe care Dumnezeu le-a făgăduit. Muntele Galaad era cunoscut pentru pășunile lui verzi și pentru multele turme care erau acolo. Așa are mireasa, în dăruirea ei față de Domnul, cunoștința binefacerilor făgăduite de El. De mai multe ori găsim în profeții dorința rămășiței (Mica 7,14), sau promisiunile Domnului (Ieremia 50,19), că ea se va sătura iarăși, ca o turmă care pășunează pe muntele Galaad. Devotamentul nostru față de Domnul va fi deci caracterizat prin speranța în ceea ce Domnul ne-a pus în față, în răsplata care ne-a făgăduit-o Domnul, dacă suntem credincioși în dăruirea noastră, așa că El poate spune: »Bine slugă bună și credincioasă! ... intră în bucuria Domnului tău« (Matei 25,23).

»Dinții tăi sunt ca o turmă de oi tunse, care se suie din scaldătoare« (versetul 2). Când credincioșii sunt cu adevărat caracterizați prin aceea, că Domnul Isus a umplut inima lor și ei au dorința să-I închine viața lor, atunci nu poate fi altfel decât că ei doresc să se hrănească cu hrana spirituală, care vorbește despre Domnul Isus. Atunci nu poate fi altfel, decât că acești dinți se găsesc la ei, care vorbesc despre mărunțirea și mâncarea hranei. Cât de important este aceasta! Înainte ca această rămășiță să fi venit la credință, dinții ei erau ca ai celor fără Dumnezeu, despre care este vorba în Psalmul 57,4, ai căror dinți sunt sulițe și săgeți. Această rămășiță va simți în mijlocul poporului necredincios aceste sulițe și săgeți tăietoare, nu numai din partea

concetățenilor ei, ci și din partea dușmanilor din jurul ei. Ioel 1,6 vorbește despre asirieni, că atunci când vor invada țara, dinții lor vor fi ca dinți de lei. Însă aici la mireasă găsim dinți ca cei de oaie. Dinții ei nu sunt ca să sfâșie pe alții, fie aceștia concetățeni sau dușmani. Așa și hrana noastră spirituală nu constă în aceea că sfâșiem pe frații noștri și pe surorile noastre, mușcându-ne și sfâșiindu-ne unii pe alții (Galateni 5,15) sau atacăm pe dușmanii Domnului. Nu, dinții sunt în slujba preluării hranei spirituale. În fond dinții sunt comparați aici nu cu leii, ci cu oile. Oile nu sfâșie alte animale și nu mănâncă carne, ci îl urmează pe păstorul cel bun, ca să găsească pășune, acolo unde el le conduce. El le duce la pășuni verzi și la ape de odihnă (Psalmul 23,2). Aceasta caracterizează "dinții" noștri (preluarea hranei noastre spirituale). Noi găsim această hrană bună, dacă Îl urmăm pe Domnul ca niște oi docile, ascultătoare, căci atunci El ne-o dăruiește din plinătatea binecuvântărilor care sunt la El. Domnul Isus Însuși, ca o oaie docilă (Isaia 53,7), Și-a găsit hrana în a face voia Aceluia care L-a trimis (Ioan 4,34).

Sunt oi tunse. Aceasta înseamnă că tot ce vine din omul firesc nu are nici un loc, când cineva se hrănește cu Cuvântul lui Dumnezeu. La credincioși poate fi cazul, că ei citesc Cuvântul lui Dumnezeu cu scopul primordial de a-și îmbogăți cunoștințele. Dar aceasta nu este ceea ce este prețios pentru Mire. El recunoaște la mireasă numai ceea ce este din El Însuși, când ea își folosește dinții ca să consume hrana pe care El a pregătit-o pentru ea. Când El compară dinții cu oile, atunci ele sunt oi tunse, de la care s-a îndepărtat tot ce ele aduc prin natura lor. Găsim la curățirea leproșului din Levetic 14,8-9, că tot părul corpului lui trebuia tuns. La tot ce vine de la natura omenească trebuie întrebuițat cuțitul. Toate comentariile teologilor necredincioși nu ne pot ajuta, dacă vrem să ne hrănim cu Cuvântul lui Dumnezeu. Toată priceperea naturală, rațiunea și înțelepciunea omenească sunt în privința aceasta fără sens și vătămătoare. Domnul Isus a îndurat judecata pentru toate acestea. Pe când El a mers ca o oaie docilă la locul de tăiere, a tăcut și S-a lăsat tuns, El, Cel care nu a făcut nici un păcat, și care nu a cunoscut nici un păcat, a trebuit să îndure acolo judecata, cuțitul tunzătorului de oi, pentru tot ce noi am făcut greșit. Și noi ca credincioși, nu trebuie să acordăm nici un loc lucrurilor care odinioară ne-au caracterizat ca leproși ne curați, ci trebuie să le osândim pe toate.

Aceasta se exprimă și prin tabloul următor: »care ies din scăldătoare«; care deci nu numai că consumă hrana, ci au băut din scăldătoare și au fost curățite în apă. Aceasta este important pentru hrănirea noastră spirituală. Eu însumi am experimentat de mai multe ori, că nu am fost în stare să mă hrănesc spiritual și să înțeleg gândurile Domnului, când eram necurățit. Dacă vrem să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie mai întâi ca noi să fi ieșit din scăldătoare și să ne fi lăsat curățiți; abia după aceea vom putea fi hrăniți de Domnul. Noi ne rugăm deseori pentru acela care vestește Cuvântul, ca Domnul să-l conducă prin Duhul Sfânt, dar noi trebuie să ne rugăm și mai des, ca El să curățească inimile noastre, ca în ele să nu fie nimic ce L-ar putea împiedica să ne dăruiască hrana Sa. Cum se face, că așa de mulți credincioși consumă așa de puțină hrană, și de aceea cresc așa de puțin? Pentru că ei sunt spălați așa de rar și așa de slab. Eu nu spun, că nu au fost spălați când au venit la credință, ci mă refer la curățirea zilnică prin spălarea cu apă, prin Cuvânt (Efeseni 5,26). Cât de importantă este totuși ea, pentru ca noi să fim în stare să ne hrănim cu această hrană spirituală. Ce hrană minunată are Domnul Isus pentru noi! Dacă ești în Egipt, El a pregătit acolo pentru tine un paște minunat, care vorbește de îndepărtarea judecății. Probabil că tu ești în pustie - și noi ca credincioși umblăm zilnic în pustie - Dumnezeu ne-a dat acolo această mana minunată, care vorbește despre Omul din cer (Ioan 6). Și când noi suntem prin Duhul în țara Canaan și în locurile cerești avem dreptul să savurăm binecuvântările noastre spirituale, atunci mâncăm acolo cerealele care au crescut în țară, boabele prăjite, care vorbesc despre gloriile Domnului Isus, care a trecut prin focul încercărilor lui Dumnezeu (Iosua 5). Ce hrană minunată! Este așa, frați și surori, că noi am ieșit din scăldătoare? Dacă tu nu te-ai curățit înainte să fi venit aici, tu nu vei putea primi hrană pentru inima ta.

Așa cum în înțelesul textual dinții, din cauza albului lor strălucitor, sunt comparați cu aceste oi tunse și spălate, tot așa vorbesc aici »gemenii« despre faptul că fiecare dinte de sus are o pereche în partea de jos a danturii. Se găsesc din fiecare dinte, doi. »Și nu este nici una sterilă printre ele«. Aceasta înseamnă probabil că nu lipsește nici un dinte din dantura miresei. Așa trebuie să fie și la noi din punct de vedere spiritual. Hrănirea noastră nu trebuie să fie caracterizată numai prin aceea, că nu acordăm nici un loc firii pământeste și că am fost curățiți prin Cuvânt, ci întrebarea este și: am dat noi la iveală gemeni, ori noi savurăm singuri această hrană? Ce faci tu cu hrana pe care Domnul vrea să ți-o dea azi? Mergi tu cu ea acasă și o încui pentru tine însuși, sau poate Domnul să spună, că hrănirea ta se caracterizează prin aceea, că la tine nu lipsește rodul? Este așa, că și alții pot savura împreună cu tine ceea ce tu ai primit? Domnul nu este mulțumit numai cu un singur rod. El dorește cu plăcere să vadă gemeni la tine. Noi nu trebuie să ne mulțumim că am dat binecuvântarea noastră mai departe la altul. El nu dorește să vadă numai un rod, ci El dorește mai mult rod, da, mult rod (Ioan 15). Fie, ca Mirele să vadă la noi, că noi, când am primit hrană, o dăm și altora, așa că există rod spiritual pentru El. Rodul este dependent de cantitatea de hrană pe care ai consumat-o. Cum se face că adesea așa de puțini credincioși sunt o binecuvântare pentru alții? Pentru că rodul care iese de la noi este în raport cu hrana pe care am consumat-o. Cu cât am găsit mai multă hrană la Domnul, și cu cât întrebuițăm mai mult dinții noștri, ca să consumăm această hrană, cu atât va exista mai mult rod la noi. Găsim în Evrei 6,7 tabloul ogorului peste care Dumnezeu lasă să coboare ploaia Sa. Cu cât cade mai multă ploaie, cu atât mai mult rod aduce ogorul. Așa este și la noi. Dacă tu te întrebi, de ce este așa de puțin rod spiritual la tine, se poate să fie așa din cauză că te-ai hrănit puțin din Domnul Isus. Sau trebuie să spui ca mireasa în capitolul 1,6, că într-adevăr tu ești un păzitor al viei, probabil ocupi un loc înalt într-o comunitate de credincioși, sau oriunde l-ai ocupa, dar nu ți-ai păzit propria vie? Atunci ai neglijat părtășia ta cu Domnul și ai neglijat să te hrănești cu El. Cum vei putea tu atunci să fi o binecuvântare pentru alții? Tu nu poți da altora mai multă binecuvântare decât ai primit de la Domnul.

»Buzele tale sunt ca un fir de stacojiu și gura ta este plăcută« (versetul 3). Până aici mireasa a rămas tăcută. Mirele i-a văzut ochii, care erau întrutotul pentru EL; El a văzut părul ei ondulat, care vorbea despre devotamentul ei față de El; și El a văzut cum ea dorea să se hrănească din El. Dar acum mireasa dă la iveală o activitate: vorbirea ei plăcută. Ea începe să vorbească: »Buzele tale sunt ca un fir de stacojiu«. Acest fir de stacojiu îl găsim încă de două ori în Vechiul Testament, și exact așa ca și aici, în legătură cu o femeie. Prima dată în Geneza 38, când Tamar naște gemeni și primul care a venit afară a fost legat la o mână cu un fir de stacojiu. A doua oară la Rahab. Pe când Ierihonul era înconjurat, ea a atârnat la fereastra sa un șnur de stacojiu, ca semn care să arate casa ei; ea s-a încrezut în promisiunea iscoditorilor că, casa ei va fi cruțată de judecată. În amândouă cazurile este vorba deci de salvare. Stacojiul vorbește pe de o parte în simbolurile Scripturii despre slava omului natural. De mai multe ori, de exemplu la apa de curățire (Levetic 13) sau la curățirea leprosului (Levetic 14), găsim, că tot ce este de la omul natural, toată slava lui, trebuia să fie nimicit în focul jertfei. Stacojiul vorbește așadar, pe de o parte, de slava omului vechi, și, pe de altă parte, despre ceea ce este necesar, ca omul vechi să fie îndepărtat. Aceasta este așadar suferința și judecata, căci stacojiul este și culoarea sângelui care trebuia vărsat, ca să ispășească păcatele noastre. De aceea spune Dumnezeu în Isaia 1,18: »Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; dacă vor fi roșii ca stacojiul, se vor face ca lâna«. Păcatele poporului vorbesc totodată și de culoarea sângelui, care era necesar pentru ispășirea lor; sângele roșu a făcut păcatele albe ca zăpada. Aceasta este ceea ce poate produce »stacojiul«. Când Domnul Isus a fost batjocorit de soldați, ei L-au îmbrăcat (conform evangheliei după Matei, nu după Marcu) într-o haină roșie (același cuvânt ca și stacojiul). Această manta vorbea de slava împărătească, pe care Împăratul lui Israel putea s-o primească numai prin suferințele de pe cruce. Fără aceste suferințe El nu putea deveni Împărat cu adevărat. Ce minunat și adânc gând! Despre aceasta vorbesc buzele miresei. Poate Mirele spune

despre tine, că buzele tale vorbesc despre salvarea, pe care El a înfăptuit-o; despre sângele, de care era nevoie să se îndepărteze păcatele tale roșii ca stacojiul? Pot cei din jurul tău spune, că vorbirea ta este plăcută, deoarece ea este legată de salvarea în Isus Hristos? De câte ori însă nu au venit pe buzele noastre cuvinte nechibzuite, cuvinte greșite! Atunci Mirele nu a putut spune, că buzele noastre au fost ca un fir de stacojiu. Numai atunci buzele noastre sunt prețioase, când cuvintele noastre sunt în har, drese cu sare (Coloseni 4,6), când ele poartă amprenta salvării. Noi nu putem vorbi mereu despre cruce, însă toate cuvintele noastre trebuie să fie întrețesute cu acest stacojiu și să conțină amintirea a ceea ce Domnul Isus a înfăptuit pe cruce. Numai această singură vorbire este plăcută pentru El.

»Ca o bucată de rodie sunt tâmplele tale sub vălul tău«. Tâmplele sunt în înțeles simbolic locul unde se formează gândurile noastre. La ce ne gândim noi, frați și surori? Cuvintele noastre vor fi auzite de oamenii din jur, dar ei nu cunosc gândurile noastre. Mirele le cunoaște însă. El știe ce gânduri ai tu; El vede ce născocеști și chibzuiești tu înapoia tâmplelor tale. Poate El spune, că gândurile tale sunt ca o bucată de rodie? În înțeles textual ne putem gândi la faptul, că la o rodie tăiată în două se poate vedea carnea roșiatică a rodului și nenumăratele semințe dinlăuntru. Ne putem imagina, că tâmplele roșietice văzute prin voal aminteau de rodul roșietic tăiat, cu multele lui semințe. Înțelesul spiritual este desigur mult mai frumos și merge mult mai departe. Este într-adevăr așa, că gândurile noastre sunt închinare Domnului Isus, și sunt numai pentru El (despre aceasta vorbește vălul)? Sunt ele dulci pentru El, așa cum este minunat de dulce rodul rodiei? Putem noi spune împreună cu psalmistul: »Fie plăcută (sau dulce) Lui cugetarea mea« (Psalmul 104,34)? Poate El să savureze ceea ce preocupă inima și gândurile noastre? Noi putem deseori prin cuvintele noastre să provocăm o impresie măreață la frații și surorile noastre, sau la lume. Noi putem vorbi despre salvare, însă gândurile noastre nu le poate citi nimeni. Lumea spune: „Gândurile sunt libere”, însă Domnul spune: este gândul tău plăcut pentru Mine? Este el un rod, pe care Eu pot să-l savurez? Aceasta este ceea ce El scoate aici în evidență la mireasă. Ce minunat, când aceasta se găsește la noi!

Al șaselea semn caracteristic este: »Gâtul tău este ca turnul lui David, clădit pentru a fi o casă de arme (sau: clădit în terase, pentru agățarea armelor – n.t.). O mie de scuturi atârână pe el, toate scuturi de viteji« (versetul 4). Despre Israel se spune că este un popor încăpățânat și îndărătnic, un popor al cărui grumaz este ca un drug de fier (Isaia 48,4), care nu vrea să se plece sub Legea Domnului. Aceasta se putea spune și despre noi, când eram încă necredincioși. Nu a fost însă de multe ori așa, după ce am crezut, că am mers pe propriile noastre căi și nu ne-am plecat gâtul sub jugul Domnului, așa că uneori El a trebuit să pună un jug de fier pe gâtul nostru (compară cu Deuteronom 28,48)? Nu, gâturile noastre trebuie să poată fi comparate cu turnurile lui David. Aici nu sunt turnurile lui Solomon. David și Solomon sunt amândoi prototipuri ale lui Hristos; David ca Împărat luptător, care a bătut pe dușmanii Domnului, și Solomon ca acela care a domnit după aceea în pace și neprihănire. David este omul care amintește de victoria asupra dușmanilor Domnului. Se poate vedea la noi semnul victoriei? Citim în istoria lui Ioas (2 Împărați 11,10), că David a lăsat în urmă o colecție mare de sulite și scuturi. Aici vedem mireasa îmbrăcată cu semnele victoriei oamenilor de război ai lui David. Se poate vedea la noi victoria Domnului Isus, victoria asupra păcatului în viața noastră? Aceasta se poate vedea numai în cazul când noi ne-am plecat grumazul sub jugul Său. Acesta nu este un jug aspru. El spune: »Jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară« (Matei 11,30). Dacă vrem să ne plecăm gâtul sub acest jug, atunci se va putea vedea la noi, ce poate Domnul Isus să facă în viața unui credincios, cum El va repurta victoria în luptele noastre zilnice, da, cum întreaga noastră viață stă în semnul triumfului Sau pe cruce. Atunci supunerea noastră ne va întări, asemenea unei clădiri în terase, așa cum spune aici. Alții traduc aici „pentru agățarea armelor”. Mii de scuturi atârână de aceasta. În Vechiul Testament era câteodată obiceiul, ca semn al victoriei să se agațe pe un zid sau pe un turn scuturi. Găsim aceasta la Tir în Ezechiel 27,11. Se poate vedea așa la noi victoria Domnului Isus? Dacă mergi pe

căile tale proprii, atunci frații și surorile, și oamenii lumii, nu vor putea vedea nimic din ceea ce poate lucra Hristos în viața unui credincios. Numai când noi ne plecăm grumazul sub jugul Său blând, vom arăta în viața noastră ceea ce Domnul Isus vede cu atâta plăcere la noi: semnele victoriei Sale. În cartea Apocalipsa este vorba de mai multe ori despre »biruitori«, însă aceștia sunt totdeauna aceia care s-au dăruit în mod desăvârșit Domnului, așa că *El* era cel care a adus victoria în viața lor.

Și în încheiere: »Cei doi sâni ai tăi sunt ca doi pui de cerb, ca gemenii unei gazele, care pasc printre crini« (versetul 5). Acesta trebuie să fie într-adevăr cel de-al șaptelea semn caracteristic, căci sâni (am văzut aceasta în capitolul 1) vorbesc despre maturitatea spirituală, și în al doilea rând despre darea mai departe a hranei, celor mici, copilașilor nou născuți în credință. Poate Domnul să constate la noi maturitate spirituală? Cât de mulți dintre noi au rămas probabil copilași și trebuie să se hrănească încă cu laptele curat, care este bun pentru copiii mici (1 Petru 2,2). Însă dacă aparții demult Domnului, dintr-un copilaș ai devenit un om matur, așa cum Pavel sfătuiește în Evrei 5,12-14, și ai ajuns într-un stadiu în care poți da hrană altora. Domnul vede aici la mireasă această maturitate spirituală, care este consecința caracteristicilor anterioare; ea s-a dăruit Lui și s-a hrănit de la El. Prin aceasta ea ajunge la creșterea deplină, despre care vorbește Efeseni 4, pentru zidirea sfinților până la măsura creșterii depline a plinătății lui Hristos. Această maturitate este marcată prin gemenii unei gazele tinere, care pasc printre crini. Aceasta înseamnă, că această maturitate este uniformă. Această proporționalitate lipsește adesea la tinerii în credință. Ei au adăugat la credința lor virtutea (2 Petru 1,5), energia spirituală, însă atâta timp cât la virtute nu este adăugată cunoașterea - aceasta este înțelegerea căilor și gândurilor lui Dumnezeu, ca să conducă această energie pe drumul cel bun - această maturitate, care este caracterizată prin proporționalitatea acestor gemeni, nu este încă prezentă. Sunt gemenii unei gazele, și noi am văzut în capitolul 2,16-17, că Domnul Însuși este gazela care paște printre crini. Acesta este adevăratul semn caracteristic al maturității: este creșterea deplină la statura lui *Hristos*. Acesta este semnul caracteristic: Domnul Isus Însuși trebuie să ia chip în viața noastră, în gândirea noastră, în vorbirea noastră și în faptele noastre. Când noi putem să dăm hrană altora, aceasta are loc, fiindcă noi suntem la El, Cel care paște printre crini, și maturitatea noastră spirituală poartă semnul caracteristic, că noi am fost acolo unde El paște printre crini și acolo noi înșine ne-am primit mai întâi hrana de la El, pe care putem s-o dăm altora.

Atunci El poate spune ceea ce găsim în versetele următoare: »Ești frumoasă de tot iubita mea, și fără nici un cusur« (versetul 7). El a produs toate acestea. Este impresionant, că El spune cu admirație despre ea, că la ea nu este nici un cusur, căci noi știm, că El Însuși i-a dat această frumusețe. În Ezechiel 16,14 El spune că vestea frumuseții Ierusalimului a ajuns printre neamuri. Dar, El spune, și aceasta este de înțeles, »căci erai desăvârșită prin măreția Mea cu care te împodobisem«. Și totuși ce har, că El constată cu admirație la ea: nici un cusur! Cum se face, frați și surori, că Domnul Isus va putea spune, că noi suntem foarte frumoși pentru El? Deoarece noi am citit în versetul 6: »Până la răcoarea zilei și până fug umbrele, voi veni la muntele de smirnă și la dealul de tămâie«. Noi suntem încă în noapte, nu este încă ziuă. Umbrele încă nu au zburat, și totuși Domnul Isus remarcă la noi ceea ce El spune aici: nici un cusur. De ce? Pentru că El S-a întors înapoi la muntele de smirnă și la dealul de tămâie. Dacă El a vorbit despre maturitatea ei spirituală, El poate vorbi cu ea și despre slăvile Sale proprii. Unde găsești tu pe Domnul Isus acum? Tu îl găsești înconjurat de slăvile Sale proprii, de smirnă și tămâie. Am citit despre acestea în capitolul 3,6 și acum le găsim din nou, smirna și tămâia, care aici sunt prezentate în toată bogăția lor, care se revarsă; un munte de smirnă și un deal de tămâie. Ele arată mijloacele prin care Domnul Isus ne va prezenta pentru Sine fără pată și fără zbârcitură (Efeseni 5,25).

Mai întâi este numit muntele de smirnă. Dumnezeu ne-a făcut plăcuți în Preaiubitul (Efeseni 1,6), pe baza a ceea ce El a făcut pe crucea de pe Golgota în suferințele Sale pentru noi, ceea ce

este exprimat prin smirnă. Lucrarea de mântuire este primul lucru, pe baza căruia Dumnezeu ne-a făcut să avem parte de desăvârșirea lui Hristos. Însă și în viața noastră practică Domnul Isus S-a dăruit ca Marele nostru Preot pentru noi, ca să ne sfințească și să ne curățească prin spălarea cu apă prin Cuvânt. El ne-a iubit așa de mult, spune Efeseni 5, că S-a dat pe Sine pentru noi. Aceasta El a făcut-o pe cruce, însă nu numai atât. El S-a dat pentru totdeauna, ca zi de zi să ne curățească, ca să fie zi de zi pentru noi în Locul Preasfânt cu această tămâie, acolo sus pe deal. În timp ce lupta are loc în pustie, El este ca adevăratul Moise pe dealul de tămâie (Exod 17), ca acolo să se prezinte înaintea lui Dumnezeu cu această tămâie și să ne reprezinte acolo; așa cum El, atunci când ucenicii erau în furtună și cuprinși de spaimă în corabie, era sus pe munte, ca să se roage pentru ei (Matei 14,23-24). Acesta este dealul de tămâie. Acolo este El, ca să Se roage pentru noi. El S-a dat *o dată* pe cruce, însă dacă El nu ne-ar reprezenta și nu s-ar ruga zi de zi pentru noi, atunci nu am fi ceea ce suntem acum prin harul Său. El ne va conduce până la sfârșit. El S-a dat pentru noi, ca să ne prezinte pentru Sine fără pată sau zbârcitură, sau ceva asemănător, pentru ca El să poată spune despre noi ceea ce El va putea spune despre rămășița viitorului: »Ești frumoasă de tot, iubita mea, și fără nici un cusur«, așa că, chiar și noi, când vom ajunge la sfârșitul călătoriei prin pustie, după ce la fiecare pas am greșit și am fost mereu necredincioși lui Dumnezeu, vom putea auzi mărturia unui Balaam, care se uită la popor; »El nu vede nici o nelegiuire în Iacov, nu vede nici o răutate în Israel« (Numeri 23,21). Cum este posibil aceasta, frați și surori? Noi, cei care am umblat mai mult sau mai puțin prin pustie și cunoaștem necredincioșia noastră proprie, cum este posibil, ca până și un Balaam să trebuiască să spună: Dumnezeu nu vede nici o nelegiuire, nici un cusur, nimic nesfințit la ei? Pentru că Domnul Isus este pentru noi pe dealul de tămâie! El a fost odată pe muntele de smirnă, pe îngrozitoarea Golgota, în suferințele prin care noi am fost împăcați cu Dumnezeu, împăcați prin moartea Sa și prin învierea Sa. Și acum El este zi de zi pe dealul de tămâie, ca să ne reprezinte. Ce Mântuitor, ce Domn!

După aceste cuvinte, și anume, că El nu a găsit nici un cusur la mireasă și ea este desăvârșită de frumoasă în ochii Săi, înțelegem ce spune versetul 8, că mireasa nu va mai rămâne mult timp în anturajul ei, în care ea s-a aflat până în momentul când Mirele a început să-i vorbească. Am văzut că rămășița viitorului, care se va întoarce la Dumnezeu în țara lui Israel, la un moment dat va fugi din țară. Fii și fiicele Sionului vor fugi, când se va împlini cuvântul, pe care Domnul Isus l-a spus în Matei 24: »De aceea, când veți vedea „urâciunea pustiirii”, despre care a vorbit prorocul Daniel, „așezată în Locul Sfânt” (cine citește să înțeleagă!) atunci, cei ce vor fi în Iudeea, să fugă la munți« (versetele 15 și 16). Va veni un timp în care rămășița, care în Ierusalim și Iudeea a slujit lui Iehova în noul templu, va vedea urâciunea îngrozitoare instalată în templu acesta și atunci rămășița din Iudeea va fugi. Atunci ei vor lua cuvintele din Psalmul 42 pentru ei înșiși, prin care vor exprima, că sunt departe de Ierusalim, că în nevoile lor vor striga către Dumnezeu din țara Iordanului, din munții Hermonului, despre care stă scris și aici, și din muntele Mițear. Ei, cei care locuiesc în câmpie, au fugit la munți, din cauza urâciunii groaznice, a chipului fiarei, prezentat în cartea Apocalipsa capitolul 13. Fiara este căpetenia împărăției romane reînstituită; anticristul va face un chip al ei și îl va așeza în templul de la Ierusalim. Cu aceasta anticrist își va instaura serviciul lui de închinare îngrozitor și va constrânge pe oameni (în măsura cât îi stă în putere) să se închine acestui chip. Și Domnul Isus a spus: când veți vedea întâmplându-se aceasta, atunci trebuie să fugiți. Dacă vreți să vă salvați viața, atunci faceți ca Lot și fugiți de dragul vieții voastre. Fugiți la munți, în Liban, în Amana, în Senir și în Hermon. Găsim în nordul Israelului două lanțuri de munți, ai Libanului și Antilibanului. Amana este o parte a munților Antilibanului, și anume acea parte de unde izvorăște râul Amana (sau Abana), pe care îl pomenește Naaman sirianul (2 Împărați 5,12). Senirul este potrivit cu Deuteronom 3,9, *o culme* a muntelui Hermon. Deci toate aceste regiuni muntoase se întind în Nord, unde va fugi rămășița.

Va veni însă un timp, când Domnul Isus va vorbi inimii ei. Va veni un timp (ca în Cântarea Cântărilor 2), când iarna a trecut și El îi va îndemna să se reîntoarcă în țară, să vină la El din vizuinile leilor și de pe muntele panterelor. Știm noi ce reprezintă aici leii și panterele? În cartea Apocalipsa 13 este vorba de fiara din mare; ea este un simbol al căpeteniei imperiului roman. Dacă vom privi însușirile acestei fiare, atunci vom vedea că ea arată ca un leopard (sau panteră) și are gura unui leu. Această fiară va fi așa de puternică, că va omorî mulți sfinți. Și chiar atunci, când rămășița va fugi, ca să fie păzită de Dumnezeu 1260 de zile într-un loc, pe care El l-a pregătit pentru ea, citim în Apocalipsa 12, că balaurul (acesta este diavolul, care va însufleți fiara) se va strădui să ajungă până acolo unde este ea și s-o ucidă. Însă Dumnezeu o va ocroti acolo. Leii și panterele sunt așadar dușmanii care vor prizoni rămășița, așa cum găsim la Daniel, care a fost aruncat în groapa cu lei. El reprezintă simbolic această rămășiță, care în timpul sfârșitului (când căpetenia popoarelor, Darius medul, va fi la conducere), din cauza statorniciei ei în Dumnezeu lui Israel va fi aruncată în »vizinile leilor«, așa cum se spune aici. Tot așa a avertizat și Ieremia poporul (capitolul 5,6), pentru că era neascultător și rebel față de Dumnezeu, că Dumnezeu va trimite lei, lupi și pantere, ca să-i nimicească (vezi și Habacuc 1,8). Însă aici a venit timpul când Domnul Isus va vorbi inimii miresei și o va chema afară de sub puterea acestor grozăvii, ca ea să se întoarcă înapoi la El. Căci ea nu este aici în locul unde Domnul Isus poate fi lângă ea. Sunt locuri unde credincioșii trebuie să fugă uneori pentru un timp. Dar acesta nu este locul pe care Domnul l-a stabilit pentru rămânerea lor. El nu spune numai: „coboară-te din Liban”, ci »vino cu Mine din Liban«. Aceasta înseamnă: coboară-te din Liban, ca să fi cu Mine, căci Eu nu pot fi cu tine acolo în Liban. Tu trebuie să vii la Mine, aici în locul unde Eu vreau să locuiesc. Așa se va întoarce mireasa înapoi la Ierusalim. În Psalmul 122 ea spune, că s-a bucurat când i s-a spus: »Haidem să mergem la casa Domnului!« Așa se va reîntoarce ea, căci Domnul o dorește. El dorește s-o aibă lângă El, și noi vedem aici, cum totul de la ea captivează atenția Sa și este prețios pentru El.

»Mi-ai răpit inima, sora mea, mireaso! Mi-ai răpit inima numai cu o privire a ochilor tăi, numai cu un lăntșor al gâtului tău« (versetul 9). Da, așa este la rămășiță, cum este acum Adunarea pentru Domnul Isus. Nu este așa, că El a iubit Adunarea ca pe un mare întreg, ca o mulțime mare de credincioși. Căci în Noul Testament se spune nu numai că El a iubit Adunarea, ci și că El m-a iubit *și pe mine* și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine (Galateni 2,20). Domnul Isus cunoaște pe fiecare credincios al Adunării, așa cum va cunoaște pe fiecare credincios al rămășiței și va iubi pe fiecare în parte. Un singur păcătos smerit poate să facă mai multă bucurie în cer decât nouăzeci și nouă care nu se pocăiesc. Dumnezeu este atent la unul singur. Este impresionant pentru noi, că în ziua cinci zecimii s-au pocăit trei mii de suflete, și fără îndoială Dumnezeu S-a bucurat, însă Domnul Isus a rămas toată noaptea treaz, ca să vorbească numai cu Nicodim, și El a trebuit să treacă prin Samaria, ca să vorbească cu o singură femeie, deoarece El prețuia fiecare suflet. Deci cele mai mici detalii ale miresei Îi atrag atenția. El le savurează pe toate și nimic nu-I scapă. Ce gând prețios, că Domnul Isus se ocupă așa cu noi! Cu ochii noștri, care sunt în totul pentru El, și cu lăntșoarele de la gâtul nostru. Nu am legat noi la gâtul nostru, ceea ce El ne-a învățat? În Proverbe citim de mai multe ori (capitolul 1,89; 3,3; 6,21), că poetul amintește fiului său, să lege la gâtul său învățătura tatălui său și sfaturile mamei sale. Să nu facem și noi la fel cu poruncile Domnului? »Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește«. Atunci Domnul Isus poate veni la noi și ni Se poate descoperi, și împreună cu Tatăl poate să facă locuință la noi (Ioan 14,21-23), dacă poruncile Sale sunt așa fel legate la gâtul nostru, că noi le facem proprietatea noastră; atunci El Se poate bucura de aceasta.

»Ce frumoasă este dragostea ta, sora Mea, mireaso! Cu cât mai plăcută este dragostea ta decât vinul, și mirosul miresemelor tale decât toate mirodeniile!« (versetul 10). Am citit în capitolul 1,2, că mireasa spune ceva asemănător Mirelui. Și ea spune că dragostea Mirelui este mai bună decât vinul. Însă vedem aici, că Mirele se exprimă mult mai accentuat. »Cu cât mai plăcută este

dragostea ta decât vinul!« Nu este aceasta ciudat? Ce slabă este dragostea noastră, frați și surori, ce neînsemnată în comparație cu dragostea pe care El ne-a dovedit-o, dragostea cu care El S-a dat pentru noi! Și totuși - prețuirea dragostei noastre slabe, pe care El o face, este nemărginit mai mare decât prețuirea dragostei Lui de necuprins, pe care noi o facem, și care El ne-a dovedit-o. El spune: »Cu cât mai plăcută este dragostea ta decât vinul!« El a cunoscut bucuria vinului, dar El prețuia dragostea miresei mai presus de toate bucuriile, care se găseau pe pământ. Cât de mult a prețuit El dragostea unei femei păcătoase care se căiește (Luca 7,46) și a unei femei samaritene (Ioan 4)! Cât de prețioase au fost mirodeniile ei, mult mai mult decât toate mirodeniile! El știa că acest popor, înainte ca el să se fi întors la El, nu a adus aceste miresme la El. Citim în Isaia 57,9, că Dumnezeu spune poporului, că el își ducea miresmele »la împărat«, acesta este anticristul. Ei duceau aceste miresme, care erau destinate pentru Mesia, falsului Mesia (Mesia este Acela care a fost uns cu untdelemn; aceasta înseamnă Numele Său). Însă aici, după ce mai întâi mireasa în capitolul 1,3 a lăudat miresmele mirositoare, care se găseau la Mire, ea însăși s-a scaldat în aceste miresme și acum Domnul spune: »Mirosul miresmelor tale este mai plăcut decât al tuturor mirodeniilor«. El miroase la ea, tot ce ea a primit de la El. Și El le consideră, ca și cum toate ar ieși de la ea însăși. Tot ce se găsește în noi pentru El, le-a produs El în noi. Nu este de la noi; El ni le-a dăruit; El ne-a dat putere, ca să aducem aceste roade. Și totuși - El le savurează, El le prețuiește pentru inima Sa, ca și cum noi le-am fi adus Lui. Ce Mântuitor minunat, care prețuiește tot ce noi Îi dăm, în timp ce nimic din toate acestea nu este de la noi.

»Buzele tale, mireaso, picură ca fagurul de miere! Miere și lapte sunt sub limba ta.« El știe să prețuiască toată scumpătatea, care vine de pe buzele noastre. Poetul Proverbelor spune: »Cuvintele prietenoase sunt ca un fagure de miere, dulci pentru suflet și sănătoase pentru oase« (capitolul 16,24). Așa este pentru Domnul Isus. Poate El spune despre tot ce vine de pe buzele noastre, că este miere? Mierea vorbește despre relațiile naturale de pe pământ, pe care Dumnezeu le-a dat și care sunt bune în sine; Domnul Isus savurează aceste legături naturale pământeste, pe care le-a avut cu mireasa, și ceea ce mireasa vorbește cu buzele ei despre El. Citim despre Ionatan, că prin puțină miere ochii lui au devenit mai luminoși. Ce va fi atunci pentru Domnul Isus, când acest fagure de miere, care trebuie să picure de pe buzele noastre, se va găsi în adevăr la noi!

Vedem așadar că Mirele are aici din nou legături naturale cu poporul Său. Aceasta nu este de la sine înțeles! Când Domnul Isus era în mijlocul poporului Său și ei I-au zis: »Iată, mama Ta și frații Tăi Te caută afară«, El le-a răspuns: »Cine este mama Mea și cine sunt frații Mei?« El nu putea să recunoască legătura cu acești păcătoși, cu acest popor înstrăinat de Dumnezeu (de aceea miera trebuia să lipsească în jertfa de mâncare, Levitic 2,11), ci a spus: »Căci oricine va face voia lui Dumnezeu, acela Îmi este frate, soră și mamă« (Marcu 3,32-35). Numai aceia dintre ei, care alcătuiesc într-adevăr această rămășiță - și care o vor forma și în viitor - numai pe aceia îi poate numi El aici: »sora Mea, mireasa Mea«. Căci El este într-adevăr fratele miresei. Mama miresei este, așa cum am văzut, Israel (compară cu capitolul 1,6; 3,4). Israel este acela din care va ieși rămășița viitorului. Însă noi am citit în capitolul 3,11, că Solomon (Mesia) are o mamă, și Apocalipsa 12 arată clar cine este mama Sa. Acolo stă scris despre femeia, despre care am spus deja, că Dumnezeu o va ocroti în pustie. Aceasta este rămășița credincioasă. Însă aceeași femeie, poporul Israel, a dat în trecut pe Domnul Isus (Apocalipsa 12,5). El este, și în ce privește legăturile naturale, fratele acestei rămășițe. Și El va spune, în mod deosebit cu privire la ei, odată, în viitor, cu cuvintele din Isaia 8 și Evrei 2: »Iată-Mă, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu«. El va putea să spună cu adevărat despre ea, că ea nu este numai mireasa, ci ea este și sora Sa, de la aceeași mamă. El, Cel care a ieșit din Israel, nu va uita niciodată originea Sa. Cu toate că El este capul Adunării, și va fi și lumina tuturor neamurilor, El nu va uita niciodată, că mama Sa a fost Israel. El nu va uita niciodată, că El este un iudeu și că această rămășiță este sora Lui, când ea se va întoarce înapoi la El și El va putea recunoaște aceste legături cu ea. Exact așa cum

mireasa, pe care robul a trebuit s-o caute pentru Isaac (Geneza 24,3-4), trebuia să fie din același neam cu el, tot așa și mireasa lui Mesia trebuie să fie din același neam cu El.

Miere și lapte este sub limba ei, lucrurile cele mai de preț ale țării Israel, ale unei țări în care curgea lapte și miere! Toate lucrurile de preț, pe care Domnul Isus le-a pus aici, El le va regăsi la ea, și anume, sub limba ei, căci ea însăși spune cu cuvintele lui Ieremia (capitolul 15,16), că ea a mâncat toate Cuvintele Domnului. Ori de câte ori ea a auzit aceste cuvinte, ea și-a găsit desfătarea în aceste cuvinte, și aici Domnul regăsește ceea ce ea a consumat de la El, și El Însuși poate savura, ceea ce El a produs în ea. Ce har, să putem vedea aceasta! Ce har, când și la noi este tot așa, că cuvintele, pe care Domnul ni le spune, sunt miere și lapte pentru noi, și că ele se găsesc sub limba noastră; aceasta înseamnă, că noi le-am primit, dar și că ele se reîntorc la El.

Ce har este și atunci, când mirosul hainelor noastre este ca și mirosul Libanului. În Osea 14,6 profetul spune, că atunci când Israel va fi reinstaurat și va fi reîntors la Dumnezeu, el va avea un miros ca cel al Libanului. Libanul este un ținut muntos, plantat cu arbuști exotici prețioși, al căror miros se ridică în timpul primăverii. Toate aceste mirosuri, pe care ea le-a primit în Liban în timpul strămtorării (versetul 8), vor mirosi din îmbrăcămintea ei. Ce fel de haine va purta ea? Ea însăși spune în Isaia 64,6, că toate faptele ei bune (nu nedreptățile!), sunt ca o haină mânjită. Propriile ei fapte bune nu sunt plăcute Lui; deși sunt fapte bune, ele sunt din fire, pe baza faptelor Legii. Israel năzuia după neprihănire, spune Romani 9,31, însă Domnul nu va putea niciodată spune, că mirosul *acestei* neprihăniri este plăcut Lui. Va fi însă așa ca și la mireasa din cartea Apocalipsa 19; ea va avea o haină, care va mirosi plăcut pentru El, și această haină va consta din fapte neprihănite. Acestea însă nu sunt faptele neprihănite ale Legii sau ale firii, ci acestea sunt toate faptele bune, pe care Domnul Isus Însuși le-a lucrat în mireasă, atât în noi, cât și în această rămășiță. Mirosul hainelor ei nu va fi altul decât mirosul mantalei neprihănirii, cu care El Însuși o va îmbrăca (Isaia 61,10). Ce roade va produce Domnul la ea vedem și din următoarea secțiune minunată (versetele 12-15). Domnul începe aici să compare rămășița cu o grădină. Aceasta este foarte remarcabil, dacă vedem ce rol joacă grădina în Sfânta Scriptură. Dumnezeu a vrut înainte de orice început, când El a stabilit relații cu omenirea, începând de la Adam și Eva, să aibă »o grădină« pe acest pământ, unde putea veni în legătură cu omul. Dumnezeu a vrut să se bucure de tot ce se găsea în această grădină pentru El. Dumnezeu a spus într-adevăr lui Adam și Eva să populeze pământul și să-l stăpânească, însă la început Dumnezeu le-a dat o grădină, în care ei trebuiau să locuiască, în care erau reunite cele mai mari binecuvântări ale creației, unde condițiile erau de așa fel, că, omenește vorbind, nu era nici un motiv ca Adam și Eva să decadă, și unde ei puteau să fie totdeauna în legătură cu Domnul, când El venea în răcoarea serii la ei. Dar nu a fost așa. Noi știm, că Adam și Eva au căzut, că ei au trebuit să fie alungați din grădină și că Dumnezeu a sigilat grădina. Ea a fost, fără îndoială, mai târziu pustiită de potop; nu a rămas nimic din ea. Dar aceasta nu înseamnă că Dumnezeu a renunțat la gândurile Sale cu privire la o grădină, la dorința Sa după un paradis aici pe pământ, unde El poate avea legătură cu oamenii. După potop Dumnezeu a intrat prin Noe din nou în legătură cu oamenii. Și Noe a plantat o grădină (o vie), dar el s-a îmbătat în această grădină. Crezi tu, că Dumnezeu putea fi în această grădină? Dacă urmărim istoria mai departe, vedem cum Dumnezeu Și-a ales *un* popor din toate popoarele, poporul Israel. Și El Își face și între ei o grădină. Citim în Isaia 5, că El a făcut Israelul ca pe o vie, în care a făcut tot ce era nevoie, pe care El a îngădit-o (așa cum și aici este vorba de o grădină închisă), în care El a săpat un teasc și a așezat un turn și a îngrijit via, ca să poată strânge rod de acolo. Și El spune: nu se cuvenea ca Eu să aștept rod de la via pentru care Eu am făcut așa de mult? Și totuși - rodul nu au venit. Ceea ce Dumnezeu a așteptat de la aceasta, El nu a găsit acolo. El a așteptat struguri buni, dar El a găsit struguri sălbatici.

Vedem însă apoi, că vine Domnul Isus. Și după ce Israel a dat greș ca vie, *El* spune: acum pășesc Eu în locul lui Israel. Eu sunt adevărata viță și fiecare, care stă în legătură cu Mine, este o

mlădiță pe această viță (Ioan 15). Domnul Isus a dat via Israel la o parte. El nu rămâne mai departe în această vie, ca să caute roade la ea, ci merge acum afară, la pământul înțelenit din jur. Ca un semănător, aruncă acolo Cuvântul lui Dumnezeu, ca să achiziționeze din nou o grădină pentru Sine, nu în Israel, ci pe ogorul care este lumea (Matei 13,18.19.24.38). În pildă citim însă (versetul 25), că noaptea a venit dușmanul și a semănat iarbă rea (neghina) printre grâu; iarăși Dumnezeu nu a avut nici o grădină aici pe pământ, unde să poată locui! Da, Dumnezeu locuiește în Adunare, dar aici nu este vorba de Adunare, ci de ceea ce este pe pământ: mărturia pământescă, creștinătatea. Poate Dumnezeu să locuiască acolo unde a avut loc o amestecare dezgustătoare a binelui cu răul? Unde păsările necurate ale cerului își fac cuiburi în marele copac, care a crescut din grăuntele de muștar? Unde aluatul răutății a dospit toată plămădeala? Și unde buruiana crește împreună cu grâul? (Matei 13,30-33; compară și cu Apocalipsa 18,2; 1 Corinteni 5,8). Nici aici Domnul Isus nu poate fi.

Și totuși va veni momentul, când aici pe pământ se va găsi o grupă de oameni, cărora El le va putea spune: sunteți o grădină închisă. Aceasta înseamnă, o grădină care este numai pentru El, care stă închisă pentru lumea de afară. Știm, printre altele din Ezechiel 42,20, că zidul este un simbol a ceea ce face o despărțire între ceea ce este sfânt și ceea ce nu este sfânt. Așa va putea Domnul Isus să spună aici despre mireasă, că ea este o grădină închisă pentru lumea aceasta, deschisă numai pentru El. Un proprietar oriental putea avea o asemenea grădină și în acest ținut uscat putea avea o fântână, așa cum spune aici: o fântână deosebită, căci era ceva deosebit, când apa vie țâșnește din adâncime (compară cu versetul 15). Atunci el pecetluia acest izvor, pentru ca nimeni altcineva să nu poată bea din el, și numai el singur avea desfătarea deplină în acesta. Așa spune Domnul Isus aici despre rămășiță: »Ești o grădină închisă, sora mea, mireaso! Un izvor închis, o fântână pecetluită« (versetul 12). Va veni deci un timp, când Domnul Isus va avea totuși o grădină Eden aici pe pământ. Citim aceasta în Isaia 51,3; »Pentru că Domnul va mângâia Sionul, Se va îndura de toate lucrurile lui pustii; și va face pustietatea lui ca grădina Domnului; bucurie și veselie se vor găsi în el, mulțumire și glas de cântare.« Aceasta este grădina închisă, care se va găsi în timpul sfârșitului; rămășița Ierusalimului, o grădină pentru El, o grădină Eden. Atunci El va avea în sfârșit această grădină închisă, unde El va putea umbla în mijlocul alor Săi pe pământ. El Însuși va fi ca un zid de foc în jurul Ierusalimului și va fi slava lui în mijlocul lui (Zaharia 2,5). Așa se spune și în Psalmi: »Cum este înconjurat Ierusalimul de munți, așa înconjoară Domnul pe poporul Său, de acum și până în veac« (Psalm 125,2). Așadar acolo este o grădină închisă, numai pentru El.

Și ce găsește El în această grădină? Aceleași lucruri, care s-au găsit la începutul Bibliei în grădina Eden și care se vor găsi la sfârșitul Bibliei, în legătură cu noul Ierusalim (Apocalipsa 22,1,2). Acolo este vorba în primul rând de apă și în al doilea rând de pomi. Și în grădina Eden țâșnea un izvor; exact așa ca aici, ieșea din pământ și se împărțea în patru râuri. Și acolo erau pomi, așa cum sunt numiți aici, între alții, pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului. Merită osteneala să ne gândim la aceste două tablouri, apa și pomii roditori. Pe de o parte aici este vorba de apă, și anume (ca să numim versetul 15) de apa vie. Aceasta este important. Dumnezeu Însuși este izvorul de apă vie, însă Israel L-a părăsit (Ieremia 17,13). În prezent Dumnezeu nu poate spune, că Israel este pentru El o fântână închisă. El trebuie să spună acum, că Israel este ca o grădină fără apă (Isaia 1,30), o grădină în care El nu găsește nimic de care El să se poată delecta. Totuși citim în Isaia 58,11, că în timpul din urmă, după ce Israel a trecut prin strâmtoări, el va deveni o grădină udată, căci Domnul Însuși îl va face un izvor de apă, de care El se poate înviora; de fântâna apelor vii, izvorul grădinilor, care va țâșni acolo pentru El. Așa este cu rămășița, așa trebuie să fie și cu noi. Domnul Isus a venit să ne aducă apa vie, care va deveni în noi un izvor de apă vie, care va curge în viața veșnică (Ioan 4,14); această apă ne pune în legătură cu toate binecuvântările cerești în Domnul Isus; cu toate gloriile persoanei Sale, căci El este viața veșnică. El Însuși spune: »Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie,

cum a spus Scriptura« (Ioan 7,38). Așa găsește El aici la rămașiță apa, de care El se poate înviora. Știm că apa este un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu în puterea sa curățitoare. Însă aici ea este apă vie; aceasta înseamnă, Cuvântul lui Dumnezeu făcut viu prin puterea Duhului Sfânt.

Însă în această grădină se găsește nu numai apă vie. Aici se spune, că acolo se găsesc și pomi și tot felul de alte plante. În versetul 13 se spune: »Lăstarii tăi sunt un paradis de rodii, cu roade scumpe«. Cuvântului lui Dumnezeu, făcut viu în noi, îi aparțin roade, și anume rodii, așa cum se spune aici. Noi știm că marele preot purta pe tivul mantalei sale, alternativ, clopoței de aur și rodii. Clopoțeii de aur vorbesc de asemenea de mărturia Duhului Sfânt prin Cuvântul lui Dumnezeu, dar într-un alt chip. Și aceasta este mărturia Duhului Sfânt legată de producerea rodului. Însă acest tablou arată totodată, cum este posibil, ca noi să dăm într-adevăr la iveală apă vie și roade spirituale. Aceasta este posibil prin slujba de Mare Preot a Domnului Isus. Dacă El ne poate spune, că El găsește roadă la noi, aceasta este posibil deoarece El este Marele nostru Preot înaintea lui Dumnezeu și El face posibil să se găsească la noi această roadă și această mărturie a Duhului Sfânt, această apă vie. De aceea toate roadele care sunt numite aici în continuare, toate mirodeniile, nu sunt altceva decât gloriile propriei Sale Persoane! Da, în capitolul 1,12-14 mireasa însăși atribuie Mirelui aceste diferite mirodenii. Aici vedem confirmat din nou, că tot ce El găsește la ea, nu este altceva decât ceea ce El însuși a produs în ea.

»Lăstarii tăi sunt un paradis de rodii«. La cuvântul paradis ne gândim nemijlocit la grădina unde a fost Adam și Eva. Este un cuvânt persan, care a fost preluat în limba ebraică și de aici a pătruns și în vorbirea noastră. Vechii traducători greci ai Vechiului Testament au tradus pentru grădina Eden cuvântul „grădină” cu „Paradis”. Și Duhul lui Dumnezeu preia acest cuvânt, căci în cartea Apocalipsa 2,7 se spune că pomul vieții este în Paradisul lui Dumnezeu. Un Paradis este deci inițial o grădină, și anume o grădină care se caracterizează prin două lucruri. În primul rând ea este un parc închis pentru lumea de afară, înainte de toate destinat pentru un împărat, așa ca și aici și în Neemia 2,8 și Eclesiastul 2,5, singurele locuri în care Paradisul este numit în Vechiul Testament. Este un parc de distracții, în care nici un alt om, în afară de împărat, nu avea voie să intre; unde numai împăratul avea voie să fie și să savureze tot ce se găsea în acesta. A doua însușire a unui Paradis este, că acolo se găseau pomi roditori. Așa vedem aici pomi care cresc lângă ape, așa cum noi găsim de mai multe ori în Vechiul Testament. În Psalmul 1,3 se spune despre neprihănit, că el este ca un pom sădit lângă pâraie de apă, care își dă rodul la timpul lui. Găsim acest tablou și în Ieremia 17,7-8 (compară cu Ezechiel 47,12). Cuvântul lui Dumnezeu, folosit prin puterea Duhului Sfânt, dă naștere în noi la roade spirituale pentru El. Nu în primul rând rod *pentru noi*, ca noi să-l consumăm, ci roade care sunt prețioase pentru El; roade nobile și substanțe aromatice prețioase, care vorbesc despre slava Sa. Nu vreau să afirm, că pot să dau o interpretare spirituală exactă pentru fiecare substanță aromată, care urmează aici, dar vreau totuși să încerc.

Primele două, hena și nardul, le-am studiat deja în capitolul 1,12-14 și am văzut acolo - nu voi intra din nou în detalii - că hena vorbește despre slava Domnului Isus în învierea și glorificarea Sa după aceea ca Om, în timp ce nardul vorbește de înjosirea Sa pe pământ, așadar, înainte de cruce și înviere. Prin aceasta de fapt este sintetizată toată slava Sa ca Om; slava Sa *înainte* de cruce, pe pământ, și slava Sa după cruce, în ceruri. Acestea vor fi prezentate mai detaliat în substanțele aromatice următoare. Și aici sunt numite mereu două câte două și sunt prezentate într-o mare diversitate, totodată ca să împiedice, ca noi să nu gândim cumva, că acestea ar constitui toată slava Domnului Isus. Ca acest gând să fie exclus, de două ori stă aici adăugarea: »tot felul de arbori de tămâie« și »cele mai alese miresme«. Deci dacă noi avem voie să vedem ceva în aceste șase substanțe aromate, atunci totdeauna este valabil, că în Domnul Isus se găsesc mult mai multe slăvi, căci la El se găsesc tot felul de substanțe aromatice și de tămâie.

Nardul este numit din nou în versetul 14, împreună cu șofranul. »Șofran« este un cuvânt greu, deoarece în Scriptură se găsește numai aici și noi deci, ca să clarificăm înțelesul, trebuie să căutăm să vedem în ce fel a fost el pregătit. Șofranul era odinioară unul din cel mai scump și mai fin parfum, care se găsea. El era preparat dintr-o plantă mică și neînsemnată, un fel de crocus. Singura legătură, care o putem face, este cu planta înrudită din capitolul 2,1 (redată cu »trandafir din Saron«), unde mireasa spune, că ea este un trandafir din Saron, un crin din văi. Ea exprimă acolo, că ea este o simplă și neînsemnată floare de câmp, care crește în locuri neînsemnate. De aceea am putea probabil spune, că nardul și șofranul vorbesc împreună despre smerirea Domnului Isus, despre slava pe care El o răspândește prin faptul că El era Omul înjosit; o slavă, care nu ar fi fost așa de mare, dacă aici pe pământ El ar fi ocupat între oameni un loc al onoarei, gloriei și bogăției. Însă tocmai în înjosirea Sa, pe locul cel mai de jos, pe care El Și l-a ales (Filipeni 2,6-8), a strălucit mult mai multă slavă decât ar fi fost posibilă din alt loc.

În trestia mirositoare și în scorțișoară avem noțiuni, care se întâlnesc mai des, atât în Noul Testament cât și în Vechiul Testament. În Vechiul Testament vedem că trestia mirositoare și scorțișoara erau substanțe aromate, care nu creșteau în Israel. Ele erau plante exotice, care trebuiau aduse de departe. De două ori citim (în Isaia 43,24 și Ieremia 6,20), că Dumnezeu a trebuit să mustre pe Israel, pentru că el nu l-a slujit realmente cu trestie mirositoare, care se cumpăra cu bani de departe. Erau așadar substanțe aromate foarte scumpe, care trebuiau aduse de foarte departe. De aceea citim și că trestia mirositoare era adusă de negustori străini (Ezechiel 27,19). Nu arată aceasta, că trestia mirositoare și scorțișoara vorbesc despre originea îndepărtată și înaltă a Domnului Isus, despre această (dacă am voie să zic așa) slavă „exotică”, care ieșea de la El, pentru că El era Omul din cer? Această slavă minunată a Aceluia care putea să-i spună lui Nicodim, că El, Cel care vorbea cu el, era Fiul Omului și în același timp era în cer, care putea să facă cunoscut fiilor oamenilor aici pe pământ lucruri cerești (Ioan 3,13). El era „canalul” prin care cobora slava cerească, și aceasta este prezentat prin faptul că cuvântul pentru »trestia mirositoare« a fost tradus frecvent în Vechiul Testament cu „trestie” sau „canal”; cuvântul întrebuițat în ebraică pentru mânerul și brațele sfeșnicului este același (Exod 25).

A patra grupă o constituie smirna și aloia. Am văzut deja în capitolul 1,13 și 3,6 ce înseamnă smirna; amintesc aici numai faptul că ea vorbește despre suferințele Domnului Isus, pe care El le-a îndurat. Aici ea este legată de aloe, și această legătură o cunoaștem bine, căci în Ioan 19,39 se spune că Nicodim, pe când Domnul Isus era mort, a dus o amestecătură de smirnă și aloe, cam o sută de litrii. Acestea două împreună vorbesc despre ceea ce a făcut ca Slava Domnului Isus să fie cea mai mare. Nu numai originea Sa cerească, dumnezeiască, nu numai slava Sa în înjosirea Sa, nu numai slava învierii și glorificării Sale acum în cer, ci în mijlocul acestora slava care cobora de pe crucea Golgotei; suferințele, pe care El le-a îndurat acolo, mirosurile plăcute, care s-au ridicat din acestea spre Dumnezeu, mirosurile, cu care El a fost îmbălsămat, când a fost pus în mormânt. Însă aceleași substanțe aromate se văd în El și într-o altă ocazie. Căci El a plecat într-adevăr din Israel (a murit și ultimul lucru, pe care Israel l-a văzut despre El, este un Mesia mort), însă când El va reveni și Se va arăta poporului, atunci toată îmbrăcămintea Lui va fi smirnă, aloe și casia (Psalmul 45,8), căci Același Mesia, pe care ei l-au lepădat, se va arăta lor.

»(Toată) Ființa Lui este plină de farmec« (capitolul 5,16). Toate aceste substanțe aromate împreună, ce slavă! Este ca și untdelemnul sfânt, care era pregătit pentru Dumnezeu. În Exod 30,23 sunt numite trestia mirositoare, scorțișoara și smirna ca elemente constitutive ale untdelemnului sfânt, care era numai pentru Dumnezeu și care avea voie să fie mirosit numai de El. Căci numai Dumnezeu este în stare să prețuiască cu adevărat valoarea tuturor gloriilor, care se găsesc în Domnul Isus, și a tot felul de tămâie și substanțe aromate, care aici nu sunt numite cu nume. El le poate savura pe deplin și poate cuprinde cu privirea conținutul lor. Pentru noi este așa, că noi putem cunoaște numai ceva din acestea, și aceasta ne face fericiți și ne umple de

bucurie. Și când noi savurăm acestea și vorbim despre ele înaintea Lui, atunci aceasta înseamnă pentru El roadă, pe care El o găsește la noi. Dar cine poate să înțeleagă cu adevărat ce este slava Sa deplină? „Nume Isus! Cin’ pătrunde / adâncimea, slava Ta! / Cine haru-Ți și iubirea / Să vestească, va putea?” Este imposibil să aprofundezi pe deplin cine este El. Însă aceasta nu este necesar, dacă numai acest rod se găsește la noi! Căci *noi* nu trebuie să omagiem pe deplin roada pe care o aducem pentru El, ci ea trebuie să-I fie Lui prețioasă. Ea este destinată pentru El. Noi nu trebuie nici măcar să-o înțelegem, însă El înțelege simțămintele noastre și El o poate prețui.

De aceea și la noi trebuie să fie dorința, pe care o pronunță mireasa în versetul 16: »Trezește-te, vânt de nord, și vino, vântule de sud! Suflă peste grădina mea, ca să-i picure miresmele! Să vină preaiubitul meu în grădina lui și să mănânce roadele ei scumpe!« Este prezentă și la noi această dorință, ca Domnul să poată face cu noi tot ceea ce gândeste El că este bine, ca să dea naștere în noi la aceste miresme? Aceasta nu merge automat. Nu este de la sine înțeles, că fiecare credincios aduce roade pentru El. Pentru aceasta este nevoie deseori de un vânt de nord sau un vânt de sud. Vântul de nord este în Israel un vânt rece, care deseori aduce cu el furtună. Domnul Isus trebuie câteodată să trezească acest vânt și să-l lase să vină peste noi, căci acest vânt de nord, furtunile din viața noastră, pot deseori să dea la iveală aceste roade, care nu s-ar găsi dacă noi am fi trăit mai departe în liniștea noastră. Vântul de nord poate fi rece, însă el nu este totdeauna neplăcut, căci în Proverbe 25,23 se spune că vântul de nord aduce ploaie, și când vine ploaia peste țară, știm că după aceea parfumul plantelor se revarsă mai minunat, așa cum spune aici: »suflă peste grădina mea, ca să-i picure miresmele!«

Vântul de sud este vântul care aduce căldura. Domnul Isus spune în Luca 12,55: »Și când suflă vântul de sud, spuneți: „Va fi arșiță”.« Arșița nu este totdeauna plăcută. Dacă este vorba de arșița din capitolul 1,6, soarele arzător, care va lumina rămășița, atunci aceasta nu este deloc plăcută. Dar este o arșiță pe care Dumnezeu o aduce, ca să dea la iveală la această rămășiță roade prețioase, plăcute Lui. Vântul de miază-zi poate fi totuși și plăcut. Elihu spune lui Iov (capitolul 37,17), că îmbrăcămintea noastră se încălzește, când Dumnezeu face pământul înăbușitor din sud înapoi (sau: prin vântul de miază-zi). Se poate deci ca vântul de miază-zi să aducă o căldură minunată, prin care noi ne înviorăm prin ceea ce găsim la Domnul și dăm la iveală roade, pe care El le poate savura. Vântul de miază-zi împreună cu vântul de nord pot da la iveală aceste roade și să facă să curgă toate aceste miresme. Plantele sunt prezente, dar deseori abia miroase. Atunci trebuie să sufle vântul, ca să poată curge miresmele. Așa va face Domnul Isus la rămășiță. Este exact așa ca în Ezechiel 37 în valea scheletelor uscate, unde El spune vânturilor din cele patru colțuri ale pământului: Suflați peste aceste oase, ca ele să se îmbine unele cu altele, ca ele să se îmbrace cu carne și piele și să vină la viață și să stea pe picioarele lor, ca din acest popor să iasă roade pentru Mine. Așa va fi în viitor, când Domnul Isus va lăsa să sufle acest vânt și va căuta roadă la rămășiță. Unde roadele nu sunt suficiente, mireasa însăși spune: »suflă peste grădina mea«. Ea o numește grădina ei proprie, căci dacă acolo sunt roade puține ea nu îndrăznește să vorbească despre grădina *Lui*. Însă de îndată ce miresmele încep să curgă, ea spune: »Să vină Preaiubitul meu în grădina Lui«, căci atunci grădina este numai pentru El și nu se mai rușinează de ceea ce se poate găsi în această grădină.

Este un cuvânt frumos, pe care ea îl spune: »Să vină Preaiubitul meu în grădina Lui și să mănânce roadele ei scumpe!« Ea are dorința ca Domnul să găsească ceva la ea, care să fie prețios pentru inima Lui, aceste roade scumpe, despre care ea vorbește aici. Domnul Isus a dorit după o asemenea grădină pe când El era aici pe pământ; după o asemenea liniște, un asemenea loc închis, unde să poată consuma roadele spirituale. Ce crezi tu, ce a însemnat pentru El, că acolo în Betania era o familie, care era pentru El ca o grădină închisă, unde găsea roade scumpe și pentru care El era Preaiubitul? Unde o Maria din Betania a adus nardul și l-a vărsat pe capul și picioarele Lui, din care s-a răspândit mirosul plăcut? Însă pentru aceasta a fost necesar, ca mai

înainte să sufle vântul de nord (Ioan 11). Mai întâi trebuia ca Lazăr să moară, să devină vizibilă slava învierii Fiului lui Dumnezeu, înainte ca să poată curge miresele plăcute din Ioan 12. Domnul Isus trebuie uneori să întrebuițeze vântul, înainte ca El să poată întâlni aceste mirese plăcute. Nu a fost tot așa și la ucenicii din Emaus? Nu au devenit ei reci din cauza vântului de nord? Însă când Domnul Isus le-a explicat totul cu privire la El, începând de la Moise și de la prooroci, a început să curgă și de la ei aceste mirese plăcute și ei L-au rugat împreună: »Să vină Preaiubitul meu în grădina Lui«. Ei au insistat de El să vină în casa lor și să rămână la ei, și Domnul a mers cu ei. Însă pentru aceasta a fost nevoie mai întâi să sufle vântul de sud și să aprindă în ei jăromaticul, așa că mai târziu au spus: »Nu ne ardea inima în noi?« (Luca 24,25-32). El a trebuit să lase mai întâi să vină vântul de sud, înainte ca să curgă realmente miresele plăcute, pe care El le putea savura.

Și nu este așa și la noi, frați și surori? Atunci când suntem adunați pentru adorare, este în inima noastră dorința sinceră: »Să vină Preaiubitul meu în grădina Lui? Este într-adevăr ceva prezent la noi, care să curgă pentru El? Sunt prezente miresele, pe care El le poate savura? Probabil că în săptămâna trecută a suflat vântul de nord sau vântul de sud. Au avut ele ca rezultat, că aceste mirese curg, așa fel că noi putem spune cu sinceritate: Doamne Isuse, vino în mijlocul nostru să savurezi roadele pe care Ți le oferim? Sau abia găsește câteva roade la noi, pentru că suntem ocupați mai mult cu binecuvântările noastre proprii sau cu gândurile noastre? Este așa, că El poate răspunde la chemarea noastră, așa ca în capitolul 5,1, și poate spune: »Am venit în grădina Mea, sora Mea, mireaso!«, că El poate savura cu adevărat tot ce găsește acolo? Ce trebuie să fie pentru inima Lui, când El poate veni duminica dimineața în mijlocul alor Săi, unde ei sunt adunați pentru Numele Său; nu să asculte, ce El are să le spună - aceasta este în sine foarte important, dar este un egoism foarte mare, dacă noi venim numai ca să ascultăm - ci să-I dăm ceva, acolo unde suntem adunați; nu să dăm ceea ce noi înșine am realizat, ci ceea ce El prin Cuvântul Său și prin Duhul Său a lucrat în inimile noastre, când zilnic ne arată frumusețea Persoanei Sale. Când adunăm toate acestea și dacă a fost necesar să sufle vântul de nord și vântul de sud, ca să facă să se reverse acest parfum minunat, atunci putem să venim la El cu panerul primelor roade ale țării (Deuteronom 26). Atunci putem să I le aducem și să spunem: »Să vină Preaiubitul meu în grădina Lui«; și atunci El va spune: »Am venit în grădina Mea«. Atunci, când El vine în mijlocul nostru și ne dă simbolurile pâinii și vinului, va spune: faceți aceasta, ca să vă amintiți de Mine, de Mine, Cel care am părăsit slava Mea cerească, ca să trăiesc aici pe pământ între voi, Cel care am luat locul cel mai de jos și acum sunt glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Toate aceste slăvi, dacă noi le-am savurat cu adevărat, I le vom putea aduce ca roade. Și atunci El va spune: »Am cules smirna Mea cu mireasma Mea; am mâncat fagurul Meu cu mierea Mea; am băut vinul Meu cu laptele Meu«.

Primul lucru, pe care El îl culege, este smirna, pe care noi I-o aducem. Smirna nu este altceva decât suferința, pe care El Însuși a îndurat-o. Când însă noi, mai ales când avem înaintea noastră simbolurile pâinii și vinului, ne-am adâncit cu inimile noastre în această suferință, atunci putem să-I aducem sentimentele noastre ca o jertfă a inimilor noastre. Atunci putem să-I aducem toate gloriile, pe care noi le-am găsit în aceste suferințe, și atunci El poate spune, că El Și-a cules smirna Sa de la noi cu toate miresele, cu toată gloria care este legată cu acestea. Atunci El poate de asemenea să spună, că El a găsit la noi hrană pentru inima Sa. Hrană la noi! Ce gând! Ce umilitor! Noi vorbim așa de des, că Domnul Isus *ne* dă hrană, când ne strângem, ca să primim hrană de la El. Însă El este fericit, când El poate spune, că El a găsit la noi hrană pentru inima Sa, când El poate coborî pe acest pământ, ca să găsească aici un paradis, acolo unde credincioșii sunt adunați ca o grădină închisă față lume, unde El poate găsi hrană, prin care Se poate înviora. Acest fagure, acest lucru de preț, pe care Dumnezeu l-a dat în țara făgăduinței. Acest vin, care pentru El înseamnă o »plinătate a bucuriei«. Va deveni atunci realitate pentru El, Cel care în simbolurile pâinii și vinului ne prezintă munca sufletului Său: »Va vedea rodul muncii sufletului Său și va fi

satisfăcut« (Isaia 53,11). »Înainte Feței Tale sunt bucurii nespuse (sau: belșug)«, spune Mesia în Psalmul 16,11 despre Dumnezeu, și acest belșug de bucurii îl savurează El aici în vin și lapte în mijlocul alor Săi, a sfinților, în care este toată plăcerea Sa (Psalm 16,3). Așa va fi în viitor la rămășiță, când ea va aduce aceste roade pentru El.

Citim apoi: »Mâncați prieteni; beți, îmbătați-vă, preaiubiților!« Nu este așa, că Domnul Isus vrea să savureze singur aceste roade. Când El va fi constituit rămășița în Israel și la sfârșit o va introduce în împărăția păcii, El nu va savura *singur* ceea ce El a lucrat în popor ca roade scumpe, ci atunci El va avea oaspeți. Aceasta o găsim prezentată simbolic și în nunta lui Ahașveroș, când s-a căsătorit cu Estera. Acesta a dat un mare ospăț tuturor domnitorilor și slujitorilor lui (Estera 2,18). Așa va fi și la nunta cerească, când Domnul Isus va face Adunarea ca soție a Sa. Atunci va scrie acolo: »Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mirelui« (Apocalipsa 19,9). Însă așa va fi și aici pe pământ. Când Domnul Isus va fi revenit și va fi unit cu rămășița, atunci vor fi acolo și invitați, căci citim în Isaia 25,6, că El va pregăti pe muntele Sionului un ospăț bogat pentru toate popoarele. Acolo ele vor veni la El, ca să savureze cele mai bune mâncăruri și belșug de vin, pe care El le va dăruia acolo. Acolo ei vor bea bucuroși și vor mânca ceea ce El a savurat deja mai înainte în Israel. El spune oaspeților în Isaia 66,11, ca să numim un simbol al acestei mâncări, că ei se vor sătura împreună cu El la sânul mângâierilor lor; aceasta El o spune despre Ierusalim, care este văzut acolo ca o mamă. Toate popoarele care vor intra în binecuvântările și în pacea Împărăției de o mie de ani vor savura acestea împreună cu El.

Secțiunea a doua (capitolul 5.2 – 6.12)

Cu versetul 1 din capitolul 5 se încheie prima secțiune a părții principale a Cântării Cântărilor. Toate cele trei secțiuni ale părților principale se termină cu descrierea fericirilor din Împărăția de o mie de ani (vezi 5,1; 6,12; 8,1-4). Dar aceasta nu înseamnă că aceste stări fericite au ajuns să fie realitate pentru mireasă. Tot ceea ce găsim aici, chiar și fericirile din Împărăția păcii, ea le savurează și o înviorează numai în inima ei, în așteptarea acestor bucurii. Acestea însă nu vor deveni realitate în această carte. Aici găsim numai speranța și așteptarea miresei. Ea va trebui mai întâi să treacă prin încercările descrise în capitolul 5. Împrejurările, în care o găsim aici, sunt triste. Odinioară L-a savurat pe Mire, iar acum o vedem că doarme deja; această stare o găsim foarte des și la noi. Ea a ajuns în împrejurări în care se pare că a uitat pe Mire și nu se întrezărește nici o dorință după părtașia cu El, după dragostea Lui, după cuvintele Lui. Cum este posibil aceasta, frați și surori, că noi câteodată la ora de închinăciune putem fi plini de tot ceea ce Domnul lucrează în inimile noastre, și scurt timp după aceea trecem la ordinea de zi, și când bem cafeaua putem vorbi iarăși de lucrurile din trecut? Așa este și aici la mireasă. Ea doarme, după ce a avut parte de trăiri minunate!

Aceasta este o situație asemănătoare cu cea din capitolul 3. Și totuși aici sunt diferențe mari. Nu este o simplă reluare. În capitolul 3 ea se găsea la începutul dezvoltării ei spirituale, asemenea unui credincios de curând născut. Ea avea încă dorință după Mire, căci acolo nu se spune că ea doarme. Ea se găsea într-adevăr în patul ei, dar nu dormea, ci Îl căuta acolo pe Mire. Ea Îl căuta însă într-un mod greșit, pentru că ei îi lipsea încă înțelegerea spirituală. Ea a adăugat într-adevăr la credința ei virtutea (energia duhovnicească), dar nu a adăugat cunoștința la virtutea ei (2 Petru 1, 5), această cunoștință este cunoștința cu privire la gândurile lui Dumnezeu, ca să știe cum trebuie să întrebuițeze această energie. În afară de aceasta, ea căuta într-un loc greșit, și la oameni nepotriviți, și de aceea nu L-a găsit pe Mire. Aici însă nu este ca și cum i-ar lipsi cunoștința, ci aici este mult mai rău. Ea are cunoștință suficientă, căci a făcut deja cu mult mai multe experiențe decât în capitolul 3; aici însă inima ei nu este pentru Mire. Ea a devenit într-o

oarecare privință indiferentă față de dragostea Lui. Ea a devenit comodă și a căzut în adormire. Aceasta este o situație mult mai serioasă. De aceea în această situație ea trebuie să fie pedepsită mult mai aspru. În capitolul 3 citim că ea întreabă pe păzitori unde este Mirele, dar nu a primit răspuns de la ei. Aici păzitorii o pedepsesc. Cu cât un credincios are mai multă cunoștință, cu atât mai aspru trebuie să-l pedepsească Domnul. Cu cât responsabilitatea noastră este mai mare, și cu cât am primit mai multă lumină, cu atât sunt mai serioase încercările în care Domnul trebuie să ne aducă.

Ea doarme aici, însă inima ei veghează. Inima ei, sau noi am putea spune, duhul ei este plin de râvnă. Ea nu este îndărătnică, nu este necredincioasă, ci este un suflet născut din nou. Duhul ei este într-adevăr plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă, așa cum era firea ucenicilor când a venit Domnul Isus la ei, pe când și ei, ca și mireasa, au căzut în adormire. Ce stare tristă, când în acele momente de teamă El vine la ei și îi găsește dormind; desigur, era din cauza întristării, însă carnea era așa de slabă, că ei nu puteau veghea împreună cu El (Matei 26, 40-41). Așa vine El aici la mireasă. El bate la ușa ei și spune: »Deschide-Mi soro, scumpo, porumbițo, neprihănită!« Prin toate aceste cuvinte de alintare El caută să ajungă la inima ei. Este ca și cum ar spune: »Deschide-Mi, căci tu ești pentru Mine cea mai scumpă din tot ce am«. El o numește chiar: »neprihănită Mea!«, pe ea, cea care doarme și s-a retras în lumea ei, și este indiferentă față de El! Ce gând umilitor, că El o vede așa cum este ea într-adevăr pentru inima Sa, în timp ce ea nu vrea sa-I deschidă.

El îi spune: »Căci capul Îmi este plin de rouă, cârlionții Îmi sunt plini de picurii nopții«. El nu are nici un loc aici pe pământ unde să poată locui. El umblă încoace și încolo prin noapte. Singurul loc pentru El, pe pământ, este la mireasă. Singurul loc aici pe pământ, unde El găsește înțelegere, unde poate avea relații, unde găsește răspuns la dragostea Sa, este la mireasă. În afară de ea, El nu găsește nici un loc pe acest pământ. Domnul Isus Însuși a spus că vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are nici un loc unde să-și poată pune capul (Matei 8, 20). El nu are nici un loc unde să poată dormi. Când la sfârșitul capitolului 7 din Evanghelia după Ioan se spune că fiecare a plecat la casa lui, urmează apoi: »însă Isus s-a dus pe muntele Măslinilor« (cap. 8, 1). Capul Lui era plin de rouă și cârlionții Lui de picurii nopții. Așa vine El aici la mireasă. Știm noi însă cu ce prilej a trăit El groaza nopții? Aceasta a fost în grădina Ghetsimani, unde El S-a aflat într-o luptă grea înaintea lui Dumnezeu, când Satana I-a prezentat paharul suferințelor. Acolo sudoarea Sa s-a făcut ca niște picături mari de sânge care cădeau de pe capul Lui pe pământ (Luca 22, 44). Așa a venit El, cu aceste picături ale nopții, la ucenicii Săi. Însă ei dormeau și nu erau pregătiți să vegheze o oră împreună cu El în acele câteva ore grele din viața Sa. În ce împrejurări îngrozitoare putem fi și noi, frați și surori, când Domnul Isus caută la noi, aici pe pământ, înțelegere. El nu are nici acum un loc pe pământ, El nu găsește niciunde primire, El nu găsește niciunde înțelegere, nu găsește niciunde dragoste, decât numai la credincioși, la noi. Numai de la noi poate aștepta El, aici pe pământ, înțelegere și dragoste. Și cât de des este așa, că nici noi nu suntem pregătiți să-L primim și să-I oferim această partășie.

Mireasa spune aici, că și-a dezbrăcat rochia și nu intenționează să o îmbrace iarăși. Ea și-a spălat picioarele, și nu se gândește ca iarăși să se murdărească (versetul 3). Aceasta este o vorbire serioasă. Greșeala ei era nu numai că ea era leneșă ca să-și îmbrace iarăși rochia, ci greșeala consta mai ales în faptul că și-a dezbrăcat rochia. Greșeala noastră constă deseori nu în faptul că ne ostenim așa de puțin în lucrarea duhovnicească, ci în faptul că ne-am dezbrăcat hainele. Îndată ce un credincios și-a dezbrăcat hainele, armătura duhovnicească, nu se mai produce nici o umblare, nici o alergare, nici o creștere duhovnicească, nici o luptă în locurile cerești (vezi Efeseni 6, 11,13,14). Ce este un credincios fără armătura sa duhovnicească, fără mantaua în care poate lupta și merge în siguranță pe drum, așa cum Domnul așteaptă aceasta de la el? Greșeala nu stă în faptul că noi nu avem plăcere să îmbrăcăm armătura duhovnicească. Greșeala este că noi

așa de des am dezbrăcat-o, ne-am temut să luptăm și am preferat mai bine să ne odihnim. Atunci a trebuit ca Domnul Isus să vină la noi și să ne spună: »Scoală-te, tu cel care dormi« (Efeseni 5,14). Cât de des a trebuit să aibă loc aceasta? Nu a fost așa în secolele trecute cu creștinătatea? Până și fecioarele înțelepte, care aveau ulei în candelile lor, au adormit! (Matei 25, 5). Cu toate că ele au plecat pline de entuziasm ca să întâmpine pe Mire, și cu toate că duhul era plin de râvnă, carnea era însă neputincioasă; și chiar și ele au căzut în adormire. Aici, când Domnul Isus vine la mireasă, ea nu vrea să asculte de El și să se scoale pentru EL.

Atunci când ea nu vrea să asculte de vocea Lui, vedem că El face ceva emoționant. Cât de des s-a întâmplat și la noi, când Cuvântul lui Dumnezeu ne-a vorbit, iar noi nu am vrut să ascultăm de vocea Domnului. El a făcut atunci altceva: El a întins mâna prin deschizătura ușii. În ușile caselor din Orient era o deschizătură prin care proprietarul putea să-și întindă mâna și să deschidă zăvorul cu cheia. Aici, Domnul Isus întinde mâna prin această deschizătură. Ea a văzut astfel mâna Lui. Abia acum ea devine mișcată de dragostea Lui! Nu putem noi înțelege aceasta? Nu a făcut Domnul Isus deseori și la noi tot așa, că El Însuși, într-un mod foarte delicat - așa cum numai El poate face - ne-a îndreptat atenția spre mâinile Sale străpunse? Spre mâinile, pe care El le va arăta rămășiței, când va veni în viitor la ea. Atunci ea va spune plină de uimire și oroare: »Ce sunt rănile acestea din mâinile Tale?« Și atunci El va spune: »Sunt rănile prin care Eu am fost lovit în casa aceluia care Mă iubea, de la prietenii Mei, aceia care M-au ascultat, și la dragostea Mea au răspuns în felul acesta, străpungându-Mi mâinile« (Zaharia 13, 6). Atunci inima ei se va emoționa. Ea va vedea coasta Sa străpunsă și va plânge de durere pentru El, așa cum cineva plânge de durere după singurul lui născut (Zaharia 12, 10). Aceste plângeri de durere, Israel le va schimba în emoție, așa cum aici se va emoționa inima miresei. El trebuie numai să-i facă cunoscut ceea ce El a făcut pentru ea, atunci când a mers pe acel drum îngrozitor, când mâinile, picioarele și coasta Sa au fost străpunse. Citim aici pentru ce El strecoară mâna prin deschizătura ușii. El face aici ceea ce un tânăr din Orient face câteodată, când vine la casa preaiubitei sale și ea nu răspunde deloc sau destul de repede la dragostea lui. El îi dă un semn deosebit al dragostei Lui. El poartă în hainele Lui un mic ulcior plin cu mir și toarnă acest mir pe zăvorul dinlăuntru al ușii. Când mireasa se scoală din patul ei ca să meargă la ușă, ea prinde de acest zăvor ca să deschidă ușa, și atunci observă că el este stropit cu mir, mirul scump care i-a fost dat; căci acest mir, care a fost vărsat de El, era cel mai scump și cel mai minunat mir. Acum picura și de pe mâinile ei acest mir turnat, pe care Mirele l-a vărsat pe zăvor. Ce gând mișcător este acesta! În ce chip mișcător se străduiește El ca să emoționeze inima ei. Mai întâi, prin aceea că El îi amintește ce înseamnă ea pentru El: »Scumpa Mea, porumbița Mea, neprihănită Mea«. Însă ea nu crede aceasta. Apoi El caută să-i îndrepte atenția asupra faptului că El nu are nici un loc aici pe pământ, decât numai la ea, că El nu poate găsi niciunde odihnă și fericire, decât numai la ea. El trebuie să rămână afară, în noapte, unde stropii de rouă ai nopții cad pe cârlionții Lui. Însă pe ea nu o interesează aceasta. El lasă să I se vadă mâna și atunci ea începe să se schimbe cu ceva față de El. Prin acest mic ulcior cu mir El caută să-i spună: "Știi tu ceea ce am suferit Eu pentru tine?"

Nu ne-a spus și nouă Domnul câteodată, când am fost prea adormiți și căldicei, și nu am fost gata să facem ceva pentru El, să ne sculăm pentru El din somnul nostru duhovnicesc? Când totul s-a scurs pe lângă noi și nu am putut aduce nimic pentru El? Când chiar și în timpul orelor de adorare, unde El lasă să picure de pe mâinile noastre mirul, unde El pune în fața noastră semnul suferințelor și morții Sale, inimile noastre rămân și pe mai departe reci și nu se mișcă? Cum poate mireasa să fie așa de indiferentă? Și totuși, noi știm din propria viață cât de des se vede aceasta și la noi. Domnul poate să atingă inima ei numai prin aceea că El îi arată ce a îndurat El pentru ea, prin ce suferințe a trecut El pentru ea. Nu a fost așa și la Petru, când s-a lepădat de Domnul, exact așa cum aici mireasa Îl nesocotește și nu vrea să mai aibă nici o legătură cu El, și a închis ușa în fața Lui? Petru a spus soldaților și slujnicei: nu cunosc pe Omul acesta, nu am nici o legătură cu

El, ușa mea este închisă pentru El. Apoi Îl vedem pe Domnul Isus stând înaintea lui Caiafa, disprețuit de oameni, unde El avea, după cât se pare, destul de purtat propria Sa durere. Atunci El se întoarce și toarnă lui Petru acest mir prețios pe mâini. El îl vede, așa că Petru însuși se recunoaște și vede: aceasta face Domnul pentru mine. Eu am dormit în orele acelea, cele mai grele pentru El, și acum am lepădat pe Domnul meu (Luca 22,61). Ce descoperire îngrozitoare!

De aceea vedem acum că mireasa se scoală și deschide Preiubitului ei (versetul 6). Însă Preiubitul ei S-a întors și a plecat! Pentru Preiubitul mai era o singură dovadă de iubire, și anume, să plece. Aceasta nu era o comportare aspră din partea Lui, aceasta nu era nedreptate. Era pentru El ultima posibilitate ca să deschidă realmente, pe deplin, inima ei pentru El, și anume, prin aceea că ea trebuia să afle în mod practic ce înseamnă să nu ai pe Domnul lângă tine. El, Cel care Însuși simțea lipsa părtașiei ei și care a venit la ea în noaptea întunecoasă, acolo unde locuia ea, voia acum să o lase să simtă ce înseamnă, că ea nu este lângă El. După ce inima ei s-a pus în mișcare pentru El, prin vederea mâinii Lui și prin mirul prețios, ea trebuie să trăiască, să simtă, ce înseamnă lipsa Lui. Este dragostea Domnului Isus, că procedează în felul acesta, lăsând-o să treacă prin această încercare. Totodată vedem că noi nu putem aplica în totalitate la noi înșine această experiență a miresei, căci cu privire la Adunare este așa, că Domnul Isus locuiește prin Duhul în noi. Duhul care locuiește în noi nu ne poate realmente părăsi, și de aceea este complet greșit când credincioșii spun astăzi că ei sunt părăsiți de Domnul, sau de Dumnezeu. Nici unul dintre noi nu poate fi realmente părăsit de Domnul. Însă pentru rămășiță, care nu cunoaște Duhul și nu-L are locuind în ea, deseori va fi așa, că ea se va simți părăsită. Nu a făcut Iosif tot așa cu frații săi? Când au venit frații săi la el, el putea să le spună imediat cine era el, însă atunci ei nu și-ar fi recâștigat niciodată simpatia lor față de el și cugetul lor nu ar fi fost pus la încercare. De aceea ei trebuiau să treacă prin această strâmtoare. Trebuia mai întâi ca mirul să fie turnat pe mâinile lor, trebuia ca ei să vadă suferințele prin care a trecut Iosif. Și Iosif a trebuit, cu toată dragostea inimii lui, să-i lase să meargă pe un drum într-adevăr greu, prin aceea că el le-a vorbit neprietenos, i-a aruncat în închisoare, și i-a constrâns să aducă pe Beniamin. Așa se va purta Domnul Isus cu rămășița. În realitate însă, este o faptă a dragostei lui Iosif, căci el vrea să trezească simțămintele lor. Și care este urmarea? Când a întrebat, cu mult tact, pe frații săi, dacă mai au și alți frați, ei s-au gândit înapoi la Iosif și au zis: unul nu mai este. După ce au ajuns în strâmtoare și el le-a vorbit aspru, ei au spus: aceasta ni se întâmplă din cauza suferințelor pe care le-am pricinuit fratelui nostru. Nu vedeam noi frica sufletului lui, când el ne cerea milă? Acesta este mirul pe mâinile lor! Atunci s-au gândit la suferințele pe care le-au pricinuit lui Iosif și pe care el a trebuit să le îndure din cauza lor (Geneza 42,7).

Exact aceasta vrea Domnul să producă la mireasă. El a trebuit să plece, așa cum spune aici. Și Iosif s-a întors, cu lacrimi în ochi, căci nu se putea stăpâni, când a văzut ce au produs cuvintele sale fraților săi. El trebuia să se întoarcă, așa cum Mirele aici trebuie să se întoarcă, ca prin aceasta mireasa să vadă cât a suferit El pentru ea, și ce înseamna să trebuiască să meargă fără El. De aceea spune aici: »Înnebuneam când îmi vorbea, L-am căutat, dar nu L-am găsit, L-am strigat, dar nu Mi-a răspuns«. Da, așa poate Domnul să se poarte câteodată, tăinuit. Găsim aceasta în multe tablouri ale Vechiului Testament, așa de exemplu la Iov, care este de asemenea o aluzie la această rămășiță. La început el s-a sprijinit înaintea lui Dumnezeu pe faptele lui bune, însă nu cunoștea pe Dumnezeu așa cum este El în realitate. Iov se gândea de fapt mai mult la faptele lui proprii și-L învinuia pe Dumnezeu că l-a adus în asemenea împrejurări grele. Dumnezeu trebuia pentru un moment să-și întoarcă fața de la el, așa că Iov a trebuit să spună: »Dacă mă duc la răsărit, nu este acolo; dacă mă duc la apus, nu-L găsesc.« (cap.23, 2-10; 30,20; 34,29). Însă Dumnezeu a făcut aceasta din dragoste pentru Iov, că să-i arate, tocmai prin aceste suferințe, cine era Dumnezeu în realitate. Și când Iov, în cele din urmă, Îl vede, spune: »Mă umilesc în praf și cenușă«. Așa poate Dumnezeu să se poarte uneori, ca să aducă pe credincioși mai aproape de Sine. Așa va fi la rămășiță, când ea va spune: »Sufletul nostru suspină după Numele Tău și după

pomenirea Ta» (Isaia 26,8), și de aceea versetul următor spune: »Sufletul meu Te dorește noaptea, și duhul meu Te caută înlăuntrul meu.« Marea dorință a credincioșilor după Domnul, în timp ce se pare că El se ascunde, o găsim în mod deosebit în Psalmul 27, 7-14. Ieremia este de asemenea un tablou al rămășiței din Ierusalim, care, sub domnia străină, va suferi sub judecățile drepte, pe care Dumnezeu le va aduce peste ei. Și Ieremia trebuia să plângă, căci el striga și țipa spre Dumnezeu, iar Dumnezeu se ținea ascuns față de rugăciunea sa, da, că Dumnezeu S-a învăluit cu un nor, ca să nu străbată nici o rugăciune (Plângerile lui Ieremia 3, 8,44). Așa va fi la rămășiță. Dumnezeu va trebui să o lase să treacă prin strâmtorare, ca astfel să învețe să înțeleagă, mai înainte de toate, ce a făcut ea Domnului Isus atunci când L-a crucificat. Atunci El va vărsa acest mir pe mâinile ei, ca astfel să înțeleagă ce a făcut. Atunci ea va ști și ce înseamnă să mergi fără El și să-L dorești realmente. Ea se va gândi cu remușcări, că El a murit, și cine-i va putea spune dacă El se va mai întoarce vreodată viu înapoi la ea?

Acum mireasa merge în oraș. Păzitorii, care păzeau orașul, o găsesc, o bat și o rănesc. Da, acesta este rezultatul dorinței sufletului nostru. Dragostea noastră mărginită ne poate duce într-un loc greșit, dacă mergem să lucrăm într-un mod greșit, ne duhovnicesc. Cât de des se vede, că credincioșii, călăuziți de dragostea lor (însă fără pricepere, și poate aflându-se chiar sub educația Domnului, care vrea să-i încerce) merg într-un loc greșit. Iarăși Petru este un exemplu în această privință. El L-a urmat pe Domnul, însă nu L-a urmat în grădină. Acolo el L-a părăsit, când Domnul a ajuns la strâmtorare. Acolo unde trebuia să rămână lângă Domnul, așa cum ar fi trebuit să facă aici mireasa, el fuge. Mai târziu însă a mers după Domnul și a ajuns la focul de cărbuni. S-a încălzit unde se încălzește lumea: lângă soldați și slujnice. Acesta nu era locul unde trebuia să stea Petru - un loc greșit, periculos. Mirele nu a spus miresei „vino cu Mine afară în oraș”, ci, „Pot să vin înlăuntru la tine? Deschide-Mi!” Însă dragostea ei o împinge acum afară în oraș și o duce într-un loc greșit. Așa se poate întâmpla și cu dragostea noastră nătângă (proastă). Deseori este într-adevăr dragoste, însă ea nu este călăuzită de înțelepciunea Domnului. Și atunci ajungem în împrejurări asemănătoare cu ale lui Petru, când s-a lepădat chiar de Domnul. Căci ce se întâmplă acolo? Aici sunt păzitorii, soldații, slujitorii, care-l demască pe Petru, care-i dau „voalul” la o parte și-i spun: noi știm bine cine ești, tu te poți într-adevăr ascunde în acest semiîntuneric, însă noi te cunoaștem bine; și tu ești unul dintre cei ai lui Isus din Nazaret. Așa i-au rupt masca, i-au dat jos voalul sub care se ascundea. Și atunci Petru li se descopere; însă înainte de toate el se descoperă pe sine însuși. Și când a auzit cocoșul cântând, a ieșit afară și a plâns cu amar. Atunci a devenit, așa cum se spune aici despre mireasă, bolnav de dragoste.

Toate acestea ni se pot întâmpla atunci când ajungem într-un loc greșit. Atunci Domnul trebuie să întrebuițeze pe păzitori, ca să ne bată, care nu au cătuși de puțin cunoștință de ceea ce fac. Păzitorii își fac numai datoria. Ei găsesc o femeie, care fuge în mijlocul nopții prin oraș. Aceasta nu este normal. Ei nu înțeleg că ea este mânăta de dragostea și dorința după Mire. Ei nu înțeleg nimic de motivele ei, ei își fac numai datoria. Așa va fi și cu rămășița în viitor. Ea se va găsi în mijlocul unui popor care nu înțelege și nu știe că ea dorește după venirea lui Mesia, aceștia nu înțeleg ce slujbă execută ea în templu pentru Dumnezeu. Însă necredincioșii o vor urmări și o vor bate, pentru că ea nu se va pune în slujba lui Anticrist. Necredincioșii vor prigoni rămășița din cauză că ea se va sustrage de la domnia lui Anticrist și a fiarei. Dumnezeu Însuși va întrebuița pe acești păzitori ca să pedepsească rămășița. Ea se va plânge că trebuie să locuiască în mijlocul unei națiuni lipsite de dragoste (Psalmul 43,1). A doua grupă de păzitori pe care Dumnezeu o va întrebuița, sunt asirienii cu armata lor, pe care Dumnezeu în Isaia 10,5 îi numește nuiaua mâniei Sale. Ei vor fi folosiți de Dumnezeu ca să execute judecata dreaptă asupra poporului, dar și pentru a pedepsi rămășița, din dragoste și cu scopul ca să o aducă la Sine. În al treilea rând, El va folosi fiara și puterea ei, ca să bată pe popor și pe sfinți, dacă este posibil să-i omoare (vezi printre altele și Apocalipsa 13,7). Însă nu este altceva, decât numai ceea ce Domnul permite, ca voalul ei (sau haina de deasupra) să fie dată la o parte și ea însăși să se recunoască și să fie descoperită întregii

lumi. În cele din urmă ea va găsi pe Domnul. Aici însă nu vedem aceasta încă, ci puțin mai târziu (vezi cap. 6,2). Atunci ea va ști unde este El și va avea priceperea duhovnicească ca să-L găsească acolo.

Și la noi, frați și surori, Domnul trebuie să întrebuițeze câteodată pe păzitori, care poate nu înțeleg motivele acțiunilor noastre, dar pe care Dumnezeu, în previziunea Sa, îi întrebuițează să execute disciplina convenită. Poate că sunt frați pe care Dumnezeu i-a dat ca și conducători în adunare, care eventual nu înțeleg de ce noi am făcut aceasta sau aceea, care nu înțeleg care erau motivele noastre reale de dragoste și simpatie, atunci când ne-am purtat într-un chip așa de ciudat. Domnul îi poate întrebuița ca să exercite disciplina bine meritată. El nu face aceasta pentru că este aspru, ci pentru că El este dragoste și vrea să ne aducă la El, și astfel inimile noastre să fie umplute iarăși de persoana Sa. El o face, ca prin aceasta noi să ajungem în starea din versetul 8, care este așa de diferită de cea din versetul 2. Acolo ea dormea și nu se mai gândea la El, și nu era dispusă să-I deschidă ușa. După ce însă El a depus tot efortul ca să-i câștige inima, ea îi spune în cele din urmă, că este bolnavă de dragoste. Domnul poate să facă aceasta în cazul când aici este un suflet care doarme. Dacă dormi, Domnul Isus nu găsește la tine roade duhovnicești. Atunci El nu poate găsi la tine nici dragoste, și nici înțelegere. El trebuie să treacă pe lângă ușa ta și să caute roade la fratele tău, sau la sora ta. Să dea Domnul, în harul Său, ca El să aducă peste tine această disciplină. Domnul nu întrebuițează această disciplină atunci când suntem atenți la El. Atâta timp cât mireasa dormea, El nu a părăsit-o, ci a vorbit inimii ei. Deseori este așa, atunci când credincioșii dorm. Atunci nu are loc nici-o disciplină. David a putut trăi cu Bat-Șeba în păcat un an și jumătate, fără ca Dumnezeu să-l pedepsească. Însă îndată ce înlăuntrul său s-a trezit față de Dumnezeu (versetul 4) și s-a smerit înaintea Lui, au venit încercările lui Dumnezeu spre reabilitarea lui totală; pe lângă aceasta, în căile de conducere ale lui Dumnezeu, el trebuia să suporte consecința păcatelor sale. Așa este și cu mulți credincioși. Noi ne întrebăm pe drept uneori, de ce Dumnezeu nu înfruntă pe aceasta sau pe aceia. Însă vedem aici, că atâta timp cât cineva doarme, nu se va aplica nici o disciplină. Când o inimă dorește într-adevăr pe Domnul, El va exercita disciplina, și o va face pe deplin, ca prin aceasta ea să poată savura iarăși deplina părtășie cu El. Să ne dea Domnul acest har. Disciplina poate fi o dovadă că suntem socotiți de către Domnul demni ca să trecem prin încercări. Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam, pe Lot însă nu putea să-l pună la încercare. La Avraam era prezentă o inimă „deschisă” pentru Dumnezeu. De aceea Dumnezeu putea să încerce această credință. Așa face Vierul și cu noi. El trebuie să taie mlădițele care nu aduc nici o roadă. Sunt însă prezente roadele, chiar dacă acestea sunt puține, dacă se găsește un semn al prezenței vieții duhovnicești, atunci El curăță mlădițele, ca prin aceasta ele să aducă mai multă roadă (Ioan 15). Dacă în inima noastră sunt porniri slabe, El poate întrebuița toate mijloacele ca să facă să sporească aceste porniri, ca prin aceasta să dea la iveală roade duhovnicești. Căci Domnul spune în Ioan 15,8: »Prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit, dacă aduceți multă roadă«. Tatăl nu este mulțumit cu roade puține. El vrea ca în viața noastră, în cuvintele noastre și în gândurile noastre să regăsească toată slava pe care El a văzut-o la Fiul Său.

Vedem acum cum mireasa la sfârșitul versetului 8 imploră pe fiicele Ierusalimului, în caz că ele vor găsi pe Mire, să-I spună că ea este bolnavă de dragoste. Noi am văzut deja cine sunt fiicele Ierusalimului. Sunt credincioșii care iubesc pe Mire. Am văzut în cap. 3,10 că lectica lui Solomon era împodobită cu dragostea fiicelor Ierusalimului. Însă ele nu au acea intimitate cu Mirele, ca și aceea pe care o are mireasa. Aceasta reiese clar din versetul 9, când ele spun: »Ce are Preaiubitul tău mai mult decât altul?« Tot așa se găsesc mulți credincioși care cunosc pe Domnul Isus și L-au luat ca Răscumpărător al lor, dar în fond ei nu pot vedea în ce măsură El trebuie să ocupe în viața lor practică primul și singurul loc. Se găsesc însă așa de multe lucruri în viață, care merită oboseala. Când mireasa vine la ele cu o astfel de dorință, ele au puțină înțelegere față de dorința ei, care este așa de mare, că o copleșește. Ea spune că este bolnavă de dragoste. Noi cunoaștem

această expresie. Ea a fost folosită și în capitolul 2,5, unde ea spune de asemenea că este bolnavă de dragoste. Acolo o spune însă, în timp ce era în brațele Mirelui și se bucura de dragostea Lui, în timp ce stânga Lui era sub capul ei și dreapta Lui o înconjura. Aici ea spune că este bolnavă de dragoste în timp ce Mirele nu este lângă ea. Din cauza ei, El a trebuit să o lase singură pentru un moment. Așa poate fi și la credincioși; nu că Domnul pleacă realmente de la noi, dar noi putem ajunge în împrejurări în care avem asemenea dorințe după Domnul, așa încât alți credincioși (copiii ai lui Dumnezeu pentru care Domnul Isus nu înseamnă așa mult) nu pot înțelege această dorință a inimii noastre. Ei spun: »Ce are Iubitul tău mai mult decât altul, de ne rogi așa de fierbinte?«, că tu ne forțezi, ca noi să trebuiască să căutăm pe Mirele tău! Și totuși fiicele Ierusalimului o numesc: »Tu, cea mai frumoasă dintre femei«. Acesta este totdeauna rezultatul. Chiar dacă ele nu înțeleg de ce mireasa prețuiește așa de mult pe Mire, ele trebuie totuși să spună că mireasa, aceea care este în legătură cu Mirele, care este îmbrăcată cu toată slava pe care El i-a dat-o, este cea mai frumoasă dintre femei. Aceasta este urmarea, dacă noi, ca credincioși, urmăm realmente pe Domnul Isus și Îi dăm primul și singurul loc în viața noastră, alții poate nu vor înțelege care sunt motivele ce ne determină la aceasta și de ce așa de multe lucruri frumoase din viață le abandonăm, ca să-L posedăm numai pe El și să-L urmăm numai pe El; însă vor constata că sunt multe roade duhovnicești și frumuseți care rezultă din această legătură a noastră cu Domnul Isus.

Acum mireasa dă răspuns la întrebarea fiicelor Ierusalimului. Ea le povestește de ce Mirele are acest loc minunat în inima ei. Care sunt acum împrejurările în care ea dă acest răspuns? Ea o face tocmai pe când El trebuia să o părăsească, pentru că Îi lipsea simpatia ei. Exact după ce El trebuia să plece, vin aceste cuvinte de la ea. Până acum ea nu a spus niciodată aceste cuvinte, nici măcar în timpul logodnei în capitolul 1 și nici la începutul capitolului 2, pe când trăia părăsirea lăuntrică cu Mirele. Desigur, ea spune acolo lucruri minunate despre El. Ea a vorbit despre tot ce a primit de la El, despre roadele pe care ea le-a găsit la El, despre umbra care se găsea la El, și despre hrana Sa. Însă aici, după ce L-a cunoscut mult mai bine pe Mire, ea nu vorbește despre ceea ce a găsit la El, ci despre ceea ce este El în Sine Însuși. Ce dovadă minunată a creșterii duhovnicești! Când am venit la credință, am spus: „Doamne Isuse, Îți mulțumesc că ai murit la cruce pentru mine, că m-ai făcut un copil al lui Dumnezeu, și că voi locui odată cu Dumnezeu în ceruri”. Însă auzi tu de câte ori se repetă acest „eu” în aceste propoziții? Așa vorbește mireasa în capitolul 2,3-6. Când însă am învățat să-L cunoaștem mai bine pe Mire și știm ce înseamnă El personal pentru noi, nu mai vorbim despre ceea ce noi am primit de la El, ci despre ceea ce El Însuși este și ce frumusețe am găsit la El. Atunci spunem: ce minunat de mare ești Tu, Doamne Isuse; ce scumpă este frumusețea Ta în ochii lui Dumnezeu, cum ai umblat Tu aici pe pământ (noi vom vedea aceasta aici), cât ai suferit Tu la cruce (noi vom vedea și aceasta), și cât de proslăvit ești Tu la dreapta lui Dumnezeu (găsim de asemenea și aceasta aici), și cum Tu vei veni iarăși în slavă aici pe pământ (și aceasta o găsim în această secțiune). Acestea sunt roade duhovnicești. Dar cum s-a ajuns la aceste roade? Prin aceea că Domnul a adus-o să treacă prin aceste examene și că El a trebuit să o lase singură pentru un moment. Nu știm noi aceasta de la noi înșine, că cele mai bogate roade duhovnicești, pe care Domnul le poate găsi la noi, rezultă deseori în încercările cele mai mari? Nu L-am văzut noi adesea în frumusețea Sa cea mai mare, atunci când am înțeles ce înseamnă El pentru noi, când am mers pe căile noastre în părtășie cu El?

Ce descriere bogată a Mirelui se găsește aici! În versetul 10 este mai întâi o descriere generală a culorii pielii Sale și după aceea în versetele 11-16 ea numește zece aspecte ale frumuseții și slavei Mirelui, lucruri minunate care se găsesc la El. Ea numește zece lucruri, toate părți componente ale frumuseții Sale, descrise una după alta, și descrie toate caracteristicile prețioase care sunt în legătură cu acestea; nu ceea ce beneficiază ea din aceste frumuseți, ci tot ce înseamnă aceste frumuseți în sine însuși. Dacă vrem să înțelegem această descriere, nu trebuie să dăm frâu liber fanteziei noastre asupra conținutului acestor cuvinte, ci trebuie să cercetăm să vedem ce vrea să

ne spună Cuvântul lui Dumnezeu prin această vorbire simbolică. Vom vedea mai întâi ce înseamnă textual aceste expresii, așa cum am făcut aceasta în capitolul 4, la descrierea miresei, căci ele au desigur și un înțeles textual. După aceea vrem să vedem ce vor să ne spună despre Domnul Isus, în sens simbolic, aceste părți componente ale corpului, și, în al treilea rând, vom încerca să găsim în ce fel sunt descrise aceste părți și ce vor să ne spună ele nouă.

Ea spune: »Preaiubitul meu este alb și rumen« (versetul 10). În înțeles textual, acesta este un semn al prosperității și tinereții. În Scriptură întâlnim deseori această expresie, de exemplu în Plângerile lui Ieremia 4,7, unde se spune că voievozii lui Iuda, la apogeul lor erau mai curați decât zăpada, mai albi decât laptele, roșii la trup ca și coralii. Aici este vorba de pielea albă și de proaspătul roșu al tinereții. Noi toți cunoaștem expresia: cineva arată ca laptele și ca sângele. Este totuși clar că nu acesta este sensul pe care putem să-l luăm pentru inimile noastre. Eu l-am prezentat numai ca să arăt care este sensul textual. Ce înseamnă aceasta la Domnul Isus, că El era alb și roșu? Nu era El alb, frați și surori, desăvârșit de curat și de alb în ochii lui Dumnezeu? »Te voi albi«, este o expresie în Scriptură pentru curățire, vezi de exemplu Daniel 11,35 și 12,10. Nu era Domnul Isus desăvârșit de curat pe când umbla aici pe pământ? Citim în 1 Petru 2,22, că El nu a făcut nici un păcat. Treizeci și trei de ani a umblat aici pe pământ și nu a făcut niciodată un păcat, nu a făcut și nu a spus niciodată ceva, ca cineva să-L poată învinovăți. Dumnezeu L-a văzut până în adâncul inimii. El S-ar fi putut probabil ascunde de oameni, însă Dumnezeu Însuși putea mărturisi că El nu a făcut niciodată vre-un păcat. Domnul Isus putea să spună oamenilor din jurul Lui: »Cine dintre voi Mă poate dovedi că am păcat?« (Ioan 8,46). Cine dintre noi poate spune aceasta despre sine? Noi știm că oricine, care ne cunoaște în împrejurările noastre zilnice, ne poate învinovăți de caracterul nostru, de ce facem și nu facem. În ceea ce am făcut, oricât de bine am fi trăit, totdeauna se va putea numi ceva care nu este după voia lui Dumnezeu. Însă El putea spune cu adevărat: »Cine dintre voi Mă poate dovedi că am păcat?« El putea spune chiar că Satana, stăpânitorul lumii acesteia, a venit la El și nu a găsit nimic în El (Ioan 14,30). Nici chiar Satana, care cunoaște inima omenească mult mai bine decât noi înșine, nu-L putea învinui nici de cel mai neînsemnat lucru. Acesta este Domnul în acest alb. La toate aceste semne de recunoaștere vom vedea că ele vorbesc, pe de o parte, despre frumusețea Domnului, pe care a avut-o aici pe pământ, în înjosirea Sa și în suferințele Sale, iar pe de altă parte, despre ceea ce Dumnezeu dă ca răspuns la această frumusețe, prin faptul că L-a proslăvit peste toate lucrurile. Dacă Domnul Isus este desăvârșit de alb, atunci Dumnezeu Însuși va încorona aceasta, prin aceea că El Îl va lăsa să vină înapoi pe pământ în această curăție desăvârșită și în această stare albă. Dumnezeu a arătat aceasta deja, atunci când Domnul Isus a fost proslăvit pe munte, așa cum se spune în Marcu 9,3, când Domnul S-a arătat ucenicilor în haine strălucitoare, foarte albe, ca zăpada, cum nici un nălbitor de pe pământ nu poate face un asemenea alb. Aceasta este încoronarea pe care Dumnezeu o va așeza peste curăția Domnului Isus. Aici mireasa poate mărturisi că El nu a făcut niciodată nici-un păcat. Și Dumnezeu, care cunoștea în mod desăvârșit inima Domnului Isus, putea adăuga prin Duhul Sfânt în 2 Corinteni 5,21 că El nici nu a cunoscut vre-un păcat. În El nu era nici-un păcat (1 Ioan 3,5)! Ar fi putut poate să ne vină gândul că Domnul Isus nu a cedat niciodată păcatului, dar că El a fost probabil în stare de a păcătui. Dar nu este așa! Dumnezeu a mărturisit că El nu a cunoscut nici-un păcat. Satana nu găsea nici un punct de legătură în El, prin care să-L seducă la păcat, căci Domnul Isus nu cunoștea păcatul. Era pentru El imposibil ca să poată cădea.

Însă aici mai citim, că El era nu numai alb, ci și roșu. El este adevăratul David, despre care atât la ungerea sa ca împărat, cât și atunci când a intrat în luptă cu Goliat, stă scris că era roșcat (1 Samuel 16,12; 17,42). Când Domnul Isus pășește în lupta împotriva lui „Goliat”, împotriva stăpânitorului lumii acesteia, Satana, ce înseamnă că El este roșcat? În tablourile Vechiului Testament găsim clar ce înseamnă aceasta. Așa găsim în Numeri 19,2, în tânăra vacă roșie, un tablou al Domnului Isus, așa cum a venit El pentru noi pe pământ, fără nici-un cusur, fără ca să fi

purtat vreodată jugul păcatului. El S-a dat, S-a jertfit, în dependență totală de Dumnezeu, ca să îndepărteze păcatele. Despre aceasta vorbește roșul; despre ascultarea Sa până la moarte, da, până la suferințele și moartea de pe crucea Golgota, unde El Și-a vărsat sângele. Aceasta este roșeața Sa. De aceea trebuia vaca tânără să fie roșie (aceasta era foarte rar întâlnită), căci tot accentul consta în aceea, că El a adus nu numai jertfa de pe cruce, ci și că cei treizeci și trei de ani, pe care El i-a trăit pe pământ, au fost desăvârșit de curați și de sfinți, desemnați prin ascultare și supunere față de voia lui Dumnezeu. Aceasta a mers așa de departe, că în cele din urmă Și-a vărsat sângele pe Golgota. Aceste gânduri le găsim și la covoarele cortului din pustie, dintre care unul era din piele de berbec vopsită în roșu (Exod 26,14). În mod deosebit berbecul este animalul care vorbește despre devotamentul desăvârșit, așa, ca și oaia, însă în legătură cu energia bărbătească. În afară de aceasta sunt pieile de berbec vopsite în roșu, care exprimă supunerea Sa desăvârșită față de Dumnezeu, care a mers așa de departe, că Domnul Isus a mers la moarte pe cruce. Dumnezeu va răsplăti această ascultare și supunere, care a mers până la moarte. Căci dacă Domnul Isus a fost roșu atunci când a fost pe pământ, supus în chip desăvârșit lui Dumnezeu, atunci El va fi tot așa când va reveni din cer aici pe pământ. Găsim în Apocalipsa 9,11-13, că El (în vorbire simbolică) va reveni pe un cal alb - aceasta este curăția Sa - și că El va fi îmbrăcat într-o haină muiată în sânge. Sângele vorbește pe de o parte de sângele Său propriu, pe care El l-a vărsat (va fi, ca să zicem așa, o acuzare vie pentru fiecare care nu a luat acest sânge ca mijloc de curățire pentru păcatele sale), însă în același timp acest sânge de pe haina Sa (roșu, cum spune Isaia 63,2) vorbește despre judecată, când El îi va zdrobi, așa cum se sfărâmă un vas de lut care se aruncă (Psalmul 2,9). Așa va reveni El. Dacă El a arătat deja toate aceste lucruri aici pe pământ, cât de mult va lăsa Dumnezeu să se vadă aceste lucruri în El, când El va reveni pe pământ.

El »se distinge din zece mii« sau, așa cum se spune acolo textual: »ca un steag ridicat peste zece mii«. Îl cunoaștem noi așa? Am mărturisit noi, așa cum face rămășița aici, că El este mult mai frumos decât toți fiii oamenilor (Psalmul 45,2)? Se găsește cineva pe pământ, a cărui curăție se poate compara cu El? Noi știm că nimeni nu este curat; toți sunt negrii prin păcat. Nimeni nu poate fi numit curat, decât numai El; de aceea se deosebește El din zece mii. Cine a arătat o asemenea ascultare ca și El? Cine voia să meargă pe un asemenea drum pentru Dumnezeu, ca și El? El singur a făcut aceasta, și în roșeața Lui El se deosebește din zece mii. Dumnezeu va confirma aceasta când Domnul Isus se va reîntoarce pe pământ. Atunci rămășița va vedea că El este înălțat peste toți. Desigur, împreună cu mulți frați, El nu se rușinează să ne numească frați. Însă rămâne de asemenea adevărat, că El se va deosebi din zece mii. El este primul născut dintre mai mulți frați (Romani 8, 29). Așa va fi și pentru poporul Israel. El va conduce pe mulți fii la slavă, însă El este autorul mântuirii lor (Evrei 2,10). Ce loc minunat! El se va întoarce pe pământ ca adevăratul David, și atunci poporul Îl va declara, așa cum ei au făcut-o în 2 Samuel 18,3, când David a plecat la luptă cu fiul său Absalom (Absalom este aici un tablou al lui Anticrist): »căci Tu ești ca zece mii dintre noi«. Aceasta este slava Sa deosebit de mare. El singur are această poziție, așa cum spune acolo textual: »ca un drapel ridicat peste zece mii«, nu numai peste Israel, ci El va fi înălțat ca un steag al națiunilor (Isaia 5,26; 11,10,12), un steag pe care Dumnezeu Îl va ridica pentru ele. Popoarele vor veni de la marginile pământului și Îl vor vedea ridicat ca un semn al victoriei. De ce? Pentru că El era curat și fără păcat, putea să îndeplinească lucrarea de salvare din păcat, și pentru că El era roșu, și a vrut să facă același lucru ca și Dumnezeu și a înfăptuit această lucrare, ajungând astfel să fie Salvatorul, și, pe această bază, în Împărăția de o mie de ani El va fi proslăvit și va face judecata. Ca urmare a acestei judecăți se va vedea sângele pe îmbrăcămintea Sa.

În versetele 11-16 sunt numite zece caracteristici. Prima este capul Său, o cunună de aur curat. De trei ori sunt comparate aici părți ale corpului cu aurul. În primul rând este capul Său. În versetul 16 sunt mâinile Sale; ele sunt »inele de aur«. În versetul 15 sunt coapsele Sale; ele sunt »stâlpi din marmoră albă așezați pe niște temelii de aur curat«. Capul, mâinile și picioarele

aparțin în mod deosebit împreună. Găsim în aceasta și o aplicare practică pentru noi, căci la ceremonia inaugurării preotului și la curățirea leproșului, sângele era stropit pe urechea dreaptă, pe degetul mare de la mână și pe degetul mare de la picior. Aceste trei părți: capul (locul organelor de simț), mâinile (cu care facem faptele noastre) și picioarele (cu care umblăm), vorbesc de omul întreg. La noi aceste trei părți trebuie să fie curățite prin sânge și acoperite cu untdelemnul Duhului Sfânt (Levitic 8,23; 14,14,17). La Domnul Isus însă toate erau foarte bune, aur curat, și aceasta dovedește că El era desăvârșit de divin și desăvârșit de măreț. Toate lucrurile de aur din cortul din pustie vorbesc despre Adunare, însă toate lucrurile care erau înlăuntru din »aur curat« vorbesc despre slava divină a Domnului Isus. Așa vorbesc și aceste trei părți ale corpului despre divinitatea Sa. Vom vedea aceasta însă mai îndeaproape.

Cu privire la cap este foarte clar. În 1 Corinteni 11,3 citim că Dumnezeu este capul lui Hristos. El a venit aici pe pământ în maiestatea și slava divină. Dacă chiar și Nebucadnețar era aici pe pământ un cap de aur (Daniel 2,38), și Dumnezeu a dovedit aceasta prin faptul că i-a dat domnia absolută, așa că el putea omorî, sau da viața când voia, cine a fost atunci Domnul Isus, care nu a obținut slava Sa de la Dumnezeu, ci El Însuși a fost Dumnezeu și care în exterior a părăsit această slavă și a venit aici pe pământ în chip omenesc! El era Capul dumnezeiesc în propria Sa creatură (Coloseni 1,15-17)! Ce ar fi trebuit să fie El aici pe pământ! Nu ar fi trebuit ca oamenii de pe pământ să-L proslăvească ca pe Capul de aur, așa cum ei s-au plecat înaintea lui Nebucadnețar? Ei nu au făcut aceasta, așa că citim despre Domnul Isus, că El nu a avut nici măcar un loc unde să poată să-Și pună capul (Luca 9,58). Capul, care vorbește despre slava Sa de aur, despre faptul că El era Capul întregii creațiuni! El nu a avut niciodată un loc unde să-Și pună capul în mijlocul propriei Sale creații. El era Capul creației, faptul că creația era sub blestem nu era vina Lui. El era singurul om care nu avea nimic a face cu blestemul care a venit asupra creației. Însă oamenii au îndrăznit aici pe pământ să așeze pe acest Cap de aur o cunună de spini (Matei 27,29) și prin aceasta au zis, Tu ești vinovatul; Tu ești acela prin care a venit blestemul peste acest pământ, din care cauză pământul a rodit spini și ciulini. Așa au acoperit ei acest Cap de aur divin cu dovada vizibilă a blestemului care zace peste această creație. Aceasta au îndrăznit ei să facă pe când El era aici pe pământ. Însă este același popor, care atunci va fi ajuns la mântuire și care spune aici: Capul pe care noi L-am acoperit cu cununa de spini era un Cap de aur, care a venit aici pe pământ pentru noi în maiestate divină. Și noi nu L-am recunoscut. Domnul nu a fost surprins de această primire. El a mers pe acest drum în ascultare desăvârșită față de Tatăl și când oamenii nu I-au oferit nici un loc unde să-Și pună capul, iar după aceea I-au încoronat capul cu spini, Domnul Isus Însuși a îndeplinit în cele din urmă ultima Sa acțiune pe acest drum, pe cruce, unde El Însuși (nu oamenii) Și-a plecat capul (textual: S-a culcat) și Și-a dat Duhul. El putea face aceasta. El putea să-Și dăruiască viața, pentru că era Fiul Tatălui și putea să-Și plece capul și să-Și încredințeze Duhul în mâinile Tatălui. Aceasta este dovada slavei Sale dumnezeiești. Deoarece capul Său era din aur curat, fin, era motivul pentru care El putea să aplece de bună voie acest cap până în moarte, și să-Și dea viața.

El era așadar nu numai Dumnezeu. El nu putea să moară, trebuia mai întâi ca să devină om. De aceea în acest verset se mai spune, că părul lui ondulat era negru ca și corbul. Așa cum capul Său de aur vorbește despre slava Sa divină, tot așa cărlionții Săi vorbesc despre faptul că El era om. Cărlionții sunt negrii, și aceasta dovedește ceea ce am spus. Când în Scriptură este vorba de dumnezeirea Domnului Isus, atunci citim, de exemplu în Daniel 7, că El stă pe tron ca un îmbătrânit de zile. El este acolo ca Cel îmbătrânit de zile, cum reiese foarte clar printr-o comparație cu Apocalipsa cap.1,13,15. Când în Vechiul Testament vedem pe Iehova stând pe tron, este totdeauna Domnul Isus. În Ezechiel 1 este Domnul Isus (compară cu versetul 26); în Isaia 6 este El, aceasta o dovedește Evanghelia după Ioan 12, 39-41; și în Daniel 7 El este Cel îmbătrânit de zile, și El este Acela care se coboară ca să salveze pe sfinți (Daniel 7,22). Când este vorba despre divinitatea Sa, El stă pe tronul Său în caracterul Său de Creator, iar apoi citim că El

este un Îmbătrânit de zile, așa cum spune Isaia 9,6, că El este Părintele veșnicilor. Apoi Îl vedem cu Capul Său și cu părul Său, care este alb ca și lâna albă, ca zăpada; așa se vede Fiul Omului și în Apocalipsa 1,14. Însă El a devenit om, și a mers aici pe pământ pe drumul Său cu acești cârlionți negrii ca și corbul. Dumnezeu a văzut acești cârlionți. El L-a văzut ca pe singurul care corespundea legii nazireatului (Numeri 6). Dumnezeu L-a văzut ca pe singurul care într-adevăr, în sens figurat, putea să poarte părul lung, ca o dovadă că El era supus în chip desăvârșit lui Dumnezeu, și că El a făcut un legământ cu Dumnezeu, pe care voia să-l îndeplinească. De aceea se spune aici: »Cârlionții Săi erau ondulați în jos«, aceasta înseamnă că ei erau frumoși pentru Dumnezeu. Dumnezeu a văzut în acești cârlionți dovada subordonării Sale totale. El a mers pe drumul pe care Dumnezeu I L-a arătat.

Acesta nu era un drum ușor. Aici se spune că buclele părului Lui erau negre, și aceasta înseamnă că aici pe pământ El nu a îmbătrânit. Este surprinzător cum cuvântul „negru”, care este întrebuițat aici este înrudit cu cuvântul „tinerețe” din Eclesiastul 11,10: El nu a avut aici, ca Om, nici un păr alb. El nu a murit aici pe pământ la o vârstă normală, la care mor oamenii. Durata normală de viață este în Scriptură de șaptezeci de ani (Psalmul 90,10). El a murit pe când nu era nici la jumătatea vieții; nici măcar treizeci și cinci de ani. Pe când părul Său era încă negru, Isaia trebuia să spună că El »a fost luat« de pe pământul celor vii. El nu a murit de moarte naturală, ci de o moarte violentă. Oamenii I-au făcut aceasta și Dumnezeu a lăsat să vină aceasta peste El, după sfatul Său și după știința Sa mai dinainte (Faptele Apostolilor 2,23). Ce greu a fost aceasta pentru Domnul Isus, că trebuia să plângă: »El Mi-a frânt puterea în drum, și Mi-a scurtat zilele, Eu zic: Dumnezeule nu Mă lua la jumătatea zilelor mele!« (Psalmul 102,23,24). Era în mijlocul timpului unei vieți normale de om, în puterea tinereții Sale, când Dumnezeu, dacă e voie să zic așa, L-a tăiat de pe pământul celor în viață (Isaia 53,8). Domnul Isus Însuși spune în Luca 23,31: »Căci dacă se face acest lucru copacului verde, ce se va face celui uscat«. În prospețimea și puterea tinereții Sale, Dumnezeu L-a lăsat să meargă la moarte. Aceasta era urmarea faptului că El purta cârlionții desăvârșitului nazireu, care a fost ascultător pe fiecare drum, pe care Dumnezeu I L-a arătat. Cârlionții erau »negrii« ca și »corbul«. Corbii vorbesc aproape peste tot în Scriptură despre hrană, fie despre hrana pe care Dumnezeu le-o dă (1 Împărați 17,4-6; Iov 38,41; Psalmul 147,9), sau pe care ei singuri o găsesc (Geneza 8,7; Proverbe 30,17). Aceasta vorbește despre puterea vieții care era în Domnul Isus. El nu a murit pe cruce ca urmare a slăbiciunii și epuizării. Pilat s-a mirat de faptul că El a murit așa de repede. Însă El a murit pentru că a vrut să asculte de Dumnezeu, și de bună voie Și-a dat viața Sa omenească în mâna Tatălui, El care a fost om, însă poseda această putere și slavă fiindcă era Dumnezeu Fiul. Ce frumuseți și ce slavă se găsesc în El! După ce mireasa a găsit aici noua viață, prin nașterea din nou, ea este în stare să vadă toate aceste lucruri în El, lucruri pe care ea nu le putea descoperii când sta la cruce și era răspunzătoare de faptul că El atârna acolo.

Ochii Săi sunt »ca porumbeii lângă pâraiele de apă, scăldați în lapte, ca pietrele prețioase în ferecăturile lor« (versetul 12). Primul lucru pe care Mirele Însuși l-a pomenit la mireasă, a fost, că ochii ei erau ca niște ochi de porumbiță (capitolul 1,15). Aceasta dovedea, așa cum am văzut, devotamentul ei față de Hristos, prin faptul că avea ochi numai pentru Mire. Aceasta era pentru El lucrul cel mai prețios. Însă acum ea mărturisește despre El, că și ochii Lui sunt ca ai porumbelului, ceea ce vorbește despre devotamentul față de Domnul Său, ceea ce arăta că El privea numai la Dumnezeu și asculta numai de El. În două locuri în Evanghelie, unde se vorbește despre ochii Domnului Isus, El îi ridică spre cer; în Ioan 11,41, la mormântul lui Lazăr, unde El Își ridică privirea în rugăciune de mulțumire, și în Ioan 17,1, în acea minunată rugăciune, unde ochii Săi sunt ridicați și îndreptați spre Tatăl. De două ori se arată că ochii Săi sunt ca porumbelul, căci ei aveau numai o țintă la care priveau. Era Unul de care El depindea: Acesta era Dumnezeu, Tatăl. De aceea Dumnezeu L-a proslăvit în amândouă aceste împrejurări (Ioan 12,28), mai întâi la mormântul lui Lazăr (Ioan 11,4), și apoi, ca răspuns la cazul al doilea, când

Domnul și-a ridicat ochii; după moartea pe cruce Dumnezeu L-a proslăvit cu Slava pe care o avea la Tatăl înainte de a fi lumea (Ioan 17,1,5).

Aceștia sunt ochii Săi, și de aceea putea mireasa să spună într-adevăr că slava acestor ochi era mult mai mare decât slava ochilor ei. Ea adaugă, că ochii Săi sunt ca porumbeii lângă pâraiele de apă, scaldându-se în lapte, înconjurați de pietre. În înțeles textual pârâul cu apă vorbește despre umiditatea ochilor. »Scălțați în lapte« înseamnă că ochii sunt înconjurați de albul ochiului și, înconjurați de pietre înseamnă că ochii sunt ca giuvaerurile în rama lor. Acesta este înțelesul textual. În înțeles simbolic este vorba în mod deosebit de prospețimea și curăția care era în legătură cu devotamentul Domnului Isus față de Dumnezeu Său; prospețimea apei, curăția laptelui și frumusețea pietrelor prețioase, ca porumbelul în Psalmul 68,13, ale cărui aripi sunt acoperite cu argint și penele lui de un galben auriu. Dumnezeu a văzut această strălucire aici pe pământ, în timp ce oamenii nu au văzut-o, cu excepția câtorva aleși care L-au ascultat pe Domnul Isus; dar și acești aleși câteodată într-un fel trist, ca Petru, care s-a lepădat de Domnul și după aceea a văzut că ochii Lui erau îndreptați spre el (Luca 22,61; Isaia 38,14). Din cele patru locuri, după câte știu eu, unde sunt numiți ochii Domnului Isus în Evanghelie, citim de două ori (cu excepția locurilor despre care am vorbit deja), că El Și-a ridicat ochii spre oameni; odată plini de simpatie și grijă pentru ucenici (Luca 6,20), și o dată plini de milă față de o mare mulțime de popor (Ioan 6,5; Matei 14,14). Însă aceiași ochi vor fi văzuți iarăși aici pe pământ. În Apocalipsa 1 vedem arătarea Fiului Omului ca judecător pe acest pământ (și peste creștinătate), și aici se spune că ochii Săi sunt ca o flacără de foc (versetul 14). Acești ochi, pe care Petru i-a putut vedea plini de durere, se vor îndrepta odată spre fiecare om ca o flacără de foc. Acești ochi te vor străpunge și vor verifica, ca o flacără de foc, tot ce ai înlăuntrul inimii tale. Dacă acum nu vrei să vezi îndreptați spre tine ochii Săi bogați în iubire pentru tine, vei vedea acești ochi când El va șede pe tronul alb; atunci ei vor fi ca o flacără de foc, care va nimici pe toți cei care nu ascultă de El.

Obrajii Lui sunt »ca niște straturi de miresme, în care cresc plante mirositoare« (versetul 13). Trebuie să clarificăm încă o dată când spune ea aceasta. Ea spune aceasta când s-a convertit și se gândea cu frică mare în conștiința ei, că același Rob al lui Iehova a fost cândva în mijlocul poporului Său - și ce au făcut ei atunci cu El? Domnul trebuie să spună în Isaia 50,6, că El Și-a dat obrazul celor ce-I smulgeau barba și nu Și-a ascuns fața de ocări și de scuipări! Da, când se va reîntoarce pe pământul acesta pentru rămășiță, atunci obrajii Săi vor mirosi ca și miresmele. Când El va fi ca adevăratul Aaron în mijlocul lor și ei vor locui ca frați pașnici (cele douăsprezece seminții unite), atunci untdelemnul sfânt va curge iarăși de pe barba Sa și ei vor percepe de la acesta mirosul prețios (Psalmul 133). Însă cum a fost cu El, atunci când a fost aici pe pământ? El trebuia să spună prin gura lui Iov: »Îmi lovesc obrajii cu dispreț« (Iov 16,10) - și aici această ocară! Ce este mai batjocoritor, decât să scuipi obrajii, să-L bată pe obraji, pe acest Cap de aur, care vorbește de slava dumnezeiască, pe acești obraji, pe care El i-a întors, ca ei să-i lovească? În devotament total față de Dumnezeu, El nu a contrazis. El, cel batjocorit, nu a ripostat cu batjocură, suferind, nu a amenințat (1 Petru 2,23), se spune în Plângerile lui Ieremia 3, unde Ieremia (ca și Iov) este un tablou al suferințelor robului lui Iehova: »Este bine pentru om să poarte un jug în tinerețea lui« (versetul 27). Domnul Isus a purtat jugul în tinerețea Sa. Pe când El, vorbind omeneste, era încă în floarea puterii Sale și părul Său era încă negru, acești cărlionți, care erau prețioși pentru Dumnezeu, El a purtat batjocura despre care vorbește Ieremia acolo: »Să dea obrazul celui ce-l lovește și să se sature de ocări« (Plângerile 3,30). Această batjocură a trăit-o Domnul Isus. Rămășița recunoaște aceasta aici, în timp ce ea însăși este în strâmtorare, bătută de păzitori, când orașul Ierusalim va fi asediat de asirieni. Când se vor întâmpla aceste lucruri ei se vor gândi la Mica 4, unde prorocul spune la sfârșitul capitolului: Știți voi de ce va fi asediat orașul? Pentru că au bătut pe Judecătorul lui Israel cu trestia pe obraji, în timp ce El nu a ripostat. El nu a amenințat, însă El Și-a îndreptat obrajii spre popor și acesta i-a scuipat. De aceea vor trece

ei prin aceste încercări! În punctul culminant al nenorocirii lor ei vor spune: »Obrajii Lui sunt ca un pat de mirese, din care se ridică plante mirositoare!« Ce rezultat prețios! Aceasta poate Domnul să lucreze în inima oamenilor. Dintr-un om plin de ură, defăimător, El poate să facă pe cineva să poată descoperi această frumusețe în persoana Sa.

Este El tot așa de mare și pentru noi, descoperim și noi aceste lucruri în El? Putem noi spune din experiență: »Buzele Lui sunt niște crini, din care curge cea mai aleasă smirnă«. Acești crini nu sunt crinii albi pe care noi îi cunoaștem, ci sunt flori roșii de câmp, probabil un fel de anemone. De aceea înțelegem de ce buzele pot fi comparate aici cu crinii, un tablou al umilinței. Această modestie caracterizează Cuvântul Său (vezi expunerea de la cap.2,1; 2,16; 4,14). Însă aici buzele picură cea mai aleasă smirnă, despre care citim în Psalmul 45,2. Aceeași mireasă spune acolo: »Harul este turnate pe buzele Tale!« - asemenea unui fluid care curge de pe buzele Sale. Până și dușmanii Săi au trebuit să recunoască aceasta, pe când El umbla aici pe pământ. El a vorbit în Sinagoga din Nazaret, unde L-au ascultat nazarinenii și unde a locuit treizeci de ani și nu au putut cu nimic să-L învinovățească. Inima lor însă era așa de plină de ură, că au vrut să-L arunce jos de pe munte. Totuși trebuiau să se minuneze de cuvintele de har care veneau de pe buzele Sale (Luca 4,22). Cuvintele harului sunt totdeauna legate de suferințele Domnului Isus prin acest mir curgător. Deoarece El a suferit pe cruce, El poate oferi har unui păcătos și pentru că a suferit în tot timpul celor treizeci și trei de ani petrecuți aici pe pământ, poate avea milă de slăbiciunile noastre, căci El a fost încercat ca și noi, în toate lucrurile, cu excepția păcatului (Evrei 4,15). Pe când mergea aici pe pământ, a experimentat totul; ceea ce copiii mici trebuie să facă, ceea ce trebuie să trăiască oamenii tineri și ceea ce trebuie să sufere cei mari. El știe toate, și El poate să ne compătimească pe deplin, căci El a experimentat mirul suferinței, și buzele Lui picură acest mir curgător, atunci când vorbește cu noi. Nimeni dintre noi nu trebuie să bată zadarnic la ușa Lui cu problemele sale, căci El le înțelege și El Însuși le-a trăit într-un mod mult mai îngrozitor decât vreunul dintre noi ar putea să le cunoască. Domnul, Iehova, I-a dat o limbă înțeleaptă, prin care știe să pregătească un cuvânt pentru cei osteniți (Isaia 50,4). Așa picură buzele Sale îndurarea. Nu am auzit noi ce au spus buzele Sale în Evanghelie, cum deseori buzele Sale au spus aceste cuvinte ca un mir curgător? De șapte ori citim că El a zis: »Îndrăznește!« »Îndrăznește, fiule! Păcatele îți sunt iertate«, a spus ologului (Matei 9,2); »Îndrăznește fiică! Credința ta te-a mântuit«, a spus femeii cu scurgere de sânge (Matei 9,22); »Îndrăzniți, Eu sunt, nu vă temeți!« a spus ucenicilor când erau în strâmtorare pe mare (Matei 14,27). Ce cuvinte pline de iubire din partea Lui! El poate înțelege toate aceste greutăți. Nu era nici un lucru neînsemnat pentru El. El a simțit puterea care a ieșit din El, atunci când femeia s-a atins de marginea hainelor Lui, însă El putea totuși spune: »Îndrăznește!« Toate acestea erau un mir prețios și mirositor, însă erau un mir care vorbea de amărăciunea suferințelor Sale. El a spus asemenea cuvinte, și le va mai spune rămășiței când aceasta va fi în strâmtorare mare, și exact așa, ca ucenicii pe mare, vor fi în furtuna îngrozitoare a strâmtorării. El, care mai înainte S-a rugat pentru ei sus pe munte, va veni la ei pe ape și le va spune: »Îndrăzniți!« Ce cuvinte pe buzele Sale! Însă mai înainte trebuie să aibă loc experiențele duhovnicești. Asemenea cuvinte nu auzim când ne pocăim, ci le auzim când suntem credincioși și trecem prin încercări. Atunci El vine cu aceste cuvinte și spune: De ce ești îngrijorat? Eu sunt cu tine, îndrăznește! (vezi Ioan 16,33; Faptele Apostolilor 23,11). Ce cuvinte bune, ce cuvinte mângâietoare! (Zaharia 1,13).

Măinile Sale sunt »inele de aur ferecate cu pietre de hrisolit« (versetul 14). Aceasta este a doua oară când este vorba de aur. »Măinile Sale sunt inele de aur«. Dacă unele traduceri folosesc cuvântul »role«, atunci probabil se referă la degete, însă o altă posibilitate de traducere este: »inele de aur« (vezi traducerea românească). Oricum ar fi, în ambele cazuri ies în relief mâinile Sale care mărturisesc despre Slava și Maiestatea Sa divină. Ce mângâiere va fi aceasta pentru rămășiță (vom vedea aceasta îndată, confirmat de hrisolit), când va fi în mare strâmtorare. Câte o dată se pare că toate lucrurile sunt împotriva noastră. Și noi trăim momente când credincioșii trec

adeseori prin greutate, iar necredincioșii o duc bine. Câte o dată nu putem înțelege aceasta. Însă mângâierea noastră este că mâinile Sale sunt inele de aur. Mâinile Sale țin cu putere divină toate lucrurile. El, care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Sale (Evrei 1,3), El, care este capul întregii creațiuni, ține toate lucrurile cu putere. El spune credincioșilor în Ioan 10: »Nimeni nu le va smulge din mâna Mea« (versetul 28). De ce nu? Pentru că mâinile Sale nu sunt mâini obișnuite de om, ci pentru că aceste mâini sunt de aur, îmbrăcate cu Slava dumnezeiască, și cine ne poate smulge din mâinile lui Dumnezeu? El Însuși a spus: »Iată, te-am săpat pe mâinile Mele« (Isaia 49,16), de neșters, și nimic nu ne poate îndepărta din aceste mâini. Noi suntem siguri în aceste mâini, în aceste mâini care sunt ferecate cu hrisolit.

Cu aceasta am ajuns la o temă grea, la însemnătatea pietrelor prețioase în Scriptură. Dacă vrem să înțelegem sensul lor, cred că cel mai bun mijloc ajutător îl avem în tabloul pieptarului lui Aaron, pe care găsim patru rânduri, fiecare din trei pietre. Au fost făcute diferite expuneri cu privire la aceste pietre, și eu cred de asemenea că în cele patru rânduri vedem Slava Domnului Isus în patru feluri, așa cum o găsim prezentată și în cele patru Evanghelii. Hrisolitul se găsește în rândul patru și safirul în rândul doi. Aceasta înseamnă așadar, că hrisolitul stă în legătură cu ceea ce relatează Evanghelia după Ioan; slava Domnului ca Fiu al lui Dumnezeu. Dacă căutăm hrisolitul mai departe în Scriptură, vom găsi confirmată această afirmație. El este menționat în două locuri în Vechiul Testament. Primul loc este în Ezechiel 1,16; 10,9; Ezechiel primește acolo o vedenie a roților carului de domnie al lui Dumnezeu. Acestea aveau culoarea hrisolitului. Noi știm că Ezechiel are această vedenie într-un timp în care a început domnia națiunilor (timpul celor patru puteri ale lumii). Există așadar o domnie indirectă a lui Dumnezeu pe pământ, nu domnia directă a lui Dumnezeu din Ierusalim, unde stătea tronul lui Iehova (1 Cronici 29,23). Dumnezeu a dat puterea asupra pământului în mâinile căpeteniei popoarelor, și Dumnezeu a devenit Dumnezeul cerurilor (Ioan 2,37,38). În acest timp Ezechiel are vedenia referitoare la roțile care se rostogolesc mereu - un tablou al domniei lui Dumnezeu, care merge mai departe fără să fie reținut, chiar când se pare că totul eșuează, chiar dacă este o neorânduială mare pe pământ și se pare că totul este sucit, așa că cei fără de Dumnezeu o duc bine, în timp ce credincioșii trec prin greutate. Aceste roate se rostogolesc mai departe fără să-și schimbe direcția. Dumnezeu Își atinge scopul, nu-I scapă nimic din mână, căci mâinile Fiului lui Dumnezeu sunt de aur, împodobite cu pietre de hrisolit. Toate sunt în mâinile Sale, chiar dacă toate par să fie sucite. Cine va fi în stare să creeze o soluție în situația în care suntem noi actualmente pe pământ? Cine va rezolva problemele sociale, economice și politice de aici de pe pământ? El va face aceasta, căci mâinile Sale sunt inele de aur, împodobite cu pietre de hrisolit. Așa este și în Daniel 10,6. Acolo Daniel se afla în aceleași împrejurări ca și Ezechiel, în robia babiloniană, sub stăpânirea popoarelor. Și el își bătea capul cu problema, cum va mai putea fi creat un viitor poporului meu care a ajuns sub stăpânirea națiunilor? Acestuia i se arată un Om (fără îndoială o revelație a Domnului Isus Însuși, aceasta rezultă clar printr-o comparație cu Apocalipsa 1), și acest Om avea un trup ca de hrisolit. Acolo avem aceleași gânduri. Acest Om descrie lui Daniel starea poporului Său și istoria unei părți din împărăția lumii, și prin aceasta Dumnezeu dovedește că Lui nu-I scapă lucrurile din mână. El știe istoria mai dinainte. Dumnezeu Și-a pregătit deja măsurile corespunzătoare, și El știe ce ieșire va aduce El din toată dezordinea. Hrisolitul vorbește așadar de căile neschimbătoare de domnie ale lui Dumnezeu. Dumnezeu poartă toate lucrurile în mâinile Sale, oricât de mari și încurcate ar fi ele pe pământ. Nu este aceasta o mângâiere atât pentru rămășița în necazurile ei îngrozitoare, cât și pentru noi în greutățile noastre? Și pentru credincioșii care sunt acum persecutați pe pământ este valabil; Domnul Isus are mâini ca niște inele de aur, din care nimic nu se poate pierde, care ține totul cu putere și care ne poartă. Ce har minunat! Dacă se pare că în creștinătate toate sunt pierdute pentru Domnul Isus, citim totuși în Apocalipsa 1,16,20, că șapte stele - aceștia sunt îngerii celor șapte biserici - sunt în mâna Sa dreaptă. Creștinătatea este în dependență desăvârșită de puterea care stă în aceste mâini de aur. »Faptele mâinilor Sale sunt dreptate și adevăr« (Psalmul 111,7).

Se spune apoi că »Trupul Lui este un chip de fildeș lustruit, acoperit cu pietre de safir«. Așa cum hrisolitul vorbește de Slava divină care se vede din când în când aici pe pământ, așa cum o găsim în Evanghelia după Ioan, tot așa safirul, care se găsește în rândul al doilea de pietre prețioase pe pieptarul lui Aaron, vorbește despre ceea ce noi găsim în Evanghelia după Marcu. Acolo vedem pe Domnul Isus ca Robul lui Dumnezeu care a venit ca să slujească poporului. El putea să facă aceasta pentru că El iubea pe poporul Său și voia să-i slujească. El nu a venit ca să se prezinte ca Împărat al lui Israel, și nici măcar ca Fiu al Omului pentru tot pământul, ci ca Rob, care nu a vrut altceva, decât ca în ascultare față de Dumnezeu să pregătească acestui popor o binecuvântare. »Trupul Lui este un chip de fildeș lustruit, acoperit cu pietre de safir«. Cuvântul »trup« înseamnă aici textual »intestine«, însă pentru că mireasa vorbește aici despre caracteristicile Sale exterioare, care în sine rezultă din fildeș, putem să traducem mai bine cu »trup«. Dacă însă vrem să înțelegem însemnătatea, trebuie să păstrăm în traducere cuvântul »intestine«. Vedem în Evanghelia după Marcu (poate mai mult ca în altă parte) partea lăuntrică a Domnului Isus, mila Sa, compătimirea pe care El a avut-o față de oamenii de pe pământ și față de poporul Său. Această milă este prețioasă și minunată pentru Dumnezeu. Această compasiune lăuntrică se arată aici prin capodopera de fildeș, care vorbește de slava împărătească și rang. Solomon avea un tron de fildeș (1 Împărați 10,18) și Ahab o casă de fildeș (1 Împărați 22,39), și despre Mesia Însuși citim în Psalmul 45,8 că Îl înveselesc instrumentele cu coarde în palatele de fildeș. Aceasta Îi va da Dumnezeu drept răsplată pentru mila pe care El a avut-o aici pe pământ, Dumnezeu Îl va proslăvi, pe El, Robul. Tocmai de aceea citim în Marcu 16,19 că Domnul Isus a fost ridicat la cer și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. Nu este semnificativ că noi găsim această prezentare tocmai în Evanghelia după Marcu, și nu în altă Evanghelie? Safirul vorbește despre slava Domnului Isus ca Omul proslăvit în ceruri. Aceasta o găsim de exemplu în Ezechiel 1,26 și 10,1. Aici Ezechiel vede într-o vedenie tronul lui Dumnezeu care avea înfățișarea unei pietre de safir, și (ce minunat!) pe acest tron sta cineva care avea înfățișarea unui om. Ce indiciu minunat de frumos în această profeție! Este numai o aluzie slabă, ca și cum o ceață s-ar întinde pe deasupra. Însă lumina Noului Testament face clar cine este acest Om care sta acolo pe tronul lui Dumnezeu. Acesta este Domnul Isus Hristos pe un tron care este împodobit cu slavă din safir. Ce au văzut bătrânii lui Israel în Exod 24,10 când s-au urcat pe Sinai? Ei au văzut pe Dumnezeul lui Israel și sub picioarele Lui era ceva ca o lucrare din safir străveziu și ca cerul însuși în claritatea lui. Când este vorba de Slava lui Dumnezeu acolo sus pe tronul Său, atunci găsim iarăși acest safir, însă înainte de toate în legătură cu proslăvirea Domnului Isus, care a fost așezat de Dumnezeu pe tronul Său. De ce? Aici găsim răspunsul. Pentru că interiorul Lui este foarte prețios, nu numai pentru mireasă, ci și în ochii lui Dumnezeu. Domnul spunea pe când a venit în lumea aceasta: »Legea Ta este în fundul inimii Mele« (Psalmul 40,8). Toate sentimentele Sale (căci măruntaiele vorbesc despre sentimente) erau guvernate de legea lui Dumnezeu. Noi ne lăsăm foarte ușor conduși de sentimentele noastre, și în felul acesta câteodată nu mai suntem conștienți de ceea ce facem, însă Domnul Isus S-a lăsat condus în toate sentimentele Sale de Legea lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă, că această Lege a lui Dumnezeu L-a dus pe cruce. Dumnezeu nu avea nici o bucurie în jertfa arderii de tot și în jertfa pentru vină, însă Hristos a venit ca să facă voia lui Dumnezeu. De aceea trebuia să plângă El în Psalmul 22,14: »Mi S-a făcut inima ca ceara și se topește înlăuntrul Meu«. Ascultarea Sa a mers așa de departe, că El a ajuns în dureri și suferințe foarte mari. Ce tablou găsim noi în aceste măruntaie, nu numai în suferințele Sale, ci și în tot drumul Său pe pământ! Cât de des se folosește expresia, că Domnul Isus S-a înduioșat înlăuntrul Său (în măruntaiele Sale)! El a fost înduioșat înlăuntrul Său când a văzut mulțimea de popor, pentru că ea era extenuată și lipsită de putere, ca oile care nu au păstor. El a fost mișcat înlăuntrul Său când mulțimea poporului era deja de trei zile lângă El și nu avea nimic ce să mănânce. El a fost mișcat înlăuntrul Său când în apropiere de Ierihon a văzut doi orbi (Matei 9,36; Marcu 8,2; Matei 20,3,4). El a fost impresionat de suferințele de pe acest pământ. El nu a rămas lipsit de sentimente față de acestea. Din contra. Cum ar fi putut să fie posibil așa

ceva? El, care era fără păcat, a simțit într-un mod de necrezut de adânc ceea ce era urmarea păcatului. El a fost zguduit la mormântul lui Lazăr, când a văzut consecințele și grozăviile păcatului și ale morții (Ioan 11,33). Acestea erau măruntaiele Sale; ele trebuie să se găsească și la noi. Pavel spune în Filipeni 1,8 că el cu inima (textual; intestinele, măruntaiele) Domnului Isus, cu aceleași sentimente din inimă, cu aceiași milă, care a fost găsită la Domnul Isus, îi dorea pe Filipeni. Acestea sunt sentimentele pe care și noi trebuie să le avem, așa că noi să ne bucurăm nu numai de frumusețea Sa, ci sfaturile și învățăturile care rezultă din acestea să le aplicăm la noi înșine. Aceasta este și învățătura pentru rămășiță, care, pe de o parte, are mângâierea minunată, că Sionul însuși va fi întemeiat cu safir (Isaia 54,11), atunci când El va așeza slava cerească peste el.

»Picioarele Lui sunt niște stâlpi de marmoră albă, așezați pe niște temelii de aur curat« (versetul 15). Acesta este al treilea lucru care este din aur. Picioarele Sale sunt stâlpi din marmoră albă, care se odihnesc pe un fundament tare, un fundament al Slavei dumnezeiești. Domnul Isus nu a fost pus în derută de ceea ce se petrecea pe pământ. Toate grijile noastre nu pot aduce tronul lui Dumnezeu la clătinare; oricât de mult am fi noi în nevoie, oricât de mari ar părea problemele noastre, ele nu pot deruta această tărie. Din contra, când punem grijile noastre în mâna lui Dumnezeu, pacea, tăria acestui tron va fi partea noastră (Filipeni 4,6-7). »Tronul Tău, Dumnezeule, este veșnic«, spune Psalmistul către Mesia (Psalmul 45,6), căci acest tron are un fundament din aur, din Slava Dumnezeiască. Este ca și când aceste picioare ar fi comparate cu stâlpii din templul lui Solomon: (1 Împărați 7,21): Iachin (»El va cerceta«) și Boas (»în El este tăria«). Aceasta găsim aici: odihnă desăvârșită și putere. El nu poate fi clătinat, El poartă toate lucrurile în mâinile Sale. Capul Său vorbește despre înțelepciunea dumnezeiască, mâinile Sale despre aceea, că El ține toate lucrurile cu puterea Cuvântului Său, și picioarele Sale, că El este nemișcat, ca un scaun de domnie care rămâne veșnic. Făcând abstracție însă de faptul că ne gândim în același timp la proslăvirea Sa - ce au fost totuși aceste picioare aici pe pământ? Și aceasta ne învață tablourile Vechiului Testament. Găsim atât la jertfa de împăcare, cât și la jertfa sfințirii preotului, că, coapsele animalului de jertfă trebuiau ridicate ca »o jertfă ridicată«, ca Dumnezeu să poată să se minuneze de frumusețea acestor coapse (Exod 29,27, Levitic 7,34). Coapsele vorbesc despre energia cu care Domnul Isus a îndeplinit jertfa. Dumnezeu nu a avut nici o plăcere în picioarele omului (Psalmul 147,10), însă cu totul altfel au fost aceste coapse pentru El! Așa cum Domnul Isus stă acum neclintit pe un fundament divin (fundament de aur), așa a mers El atunci în energia și puterea divină pe drumul pe care Dumnezeu I L-a stabilit aici pe pământ. Dumnezeu L-a proslăvit, pentru că El a desfășurat această putere și a mers pe drum fără să șovăiască o clipă, fără să Se oprească, fără să Se întoarcă. El a mers mai departe, până la sfârșitul amar. Despre aceasta vorbesc aceste coapse; despre puterea divină, așa că ele sunt îmbrăcate cu slava împărătească și se văd aici ca niște stâlpi de marmoră. Acești stâlpi sunt de asemenea un simbol al puterii care Îl caracterizează, în timp ce El ține toate lucrurile și nu poate fi tulburat prin ceea ce se petrece mereu în lume. El personal va păși aici pe pământ și va ridica Scaunul Său de domnie.

»Înfățișarea Lui este ca Libanul, pare un tânăr ales, ca cedrii«. Aici mireasa Îl vede în înfățișarea Sa deplină în fața ei, după ce ea L-a descris din cap până la picioare. Ea pășește propriu-zis un pas înapoi, biruită de impresia slavei desăvârșite, produsă de înfățișarea Sa: un cedru din Liban. Și aceasta vorbește despre El ca Om, căci citim în Psalmi, că cel neprihănit este ca un cedru din Liban (Psalmul 92,12). El este tare și nezguduit, așa cum un cedru este înfipt puternic cu rădăcinile în pământ. Aceasta vorbește despre măreția înfățișării Lui, care face o impresie mare asupra miresei. Slava Libanului va veni la acest popor Israel, citim în Isaia 60,13. Măreția care se găsește pe pământ, și care se va putea compara cu Domnul Isus, va veni la ei, și El Însuși va apare în toată măreția și maiestatea Sa în mijlocul lor.

Acum, în încheiere, vine ceva mult mai ciudat: »Cerul gurii Lui este numai dulceață« (versetul 16). Ne-am putea gândi că această declarație nu se încadrează în tema tratată, și totuși, cât este de frumos, că urmează aici la sfârșit. Probabil ne gândim că dulceața este ceva, pe care ea l-a primit de la Mire. Deci, ea vorbește de binecuvântarea pe care a găsit-o la El. Însă aici nu numai fructele sunt dulci pentru cerul gurii, ca în capitolul 2,3. Aici se spune: »Cerul gurii Lui este numai dulceață«. Aici se vorbește despre ceea ce mai întâi a trecut prin cerul gurii Sale, despre ceea ce El a verificat mai întâi. Aceasta examinează ea acum, și îl găsește ca fiind dulce. »Ce dulci sunt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele!«, spune Psalmul 119,103. Este ceea ce Domnul Isus Însuși a consumat mai întâi, și după aceea ne-a făcut cunoscut. Nu este aceasta dorința unui credincios, ca să obțină nu numai binecuvântări spirituale, ci și să savureze în inima sa ceea ce El Însuși a experimentat? Atunci putem gusta și vedea că Domnul este bun (Psalmul 34,8), așa cum Domnul a experimentat aceasta, și avem dreptul să savurăm ceea ce era pentru El prețios pe pământ, când mergea ca om smerit și a probat părtașia cu Dumnezeu. Toate acestea pot să fie acum și partea noastră. Așa Îl putem vedea aici. Da, »toată ființa Lui este plină de farmec«. Este așa, ca și la mirodeniile prețioase din capitolul 4,14, unde am văzut că la El se găsește cu mult mai multă slavă, decât la mirodenii. Se pare că Duhul Sfânt veghează ca noi să nu ne putem gândi că cu această enumerare s-a epuizat tot ce se poate spune despre Slava Domnului Isus. Totul în El este plăcut. Duhul Sfânt poate continua să ne enumere frumusețile Sale. Însă aceasta este imposibil, căci lumea nu ar putea cuprinde cărțile care ar descrie această frumusețe (vezi Ioan 21,25). Totul în El este plăcut și nu este nimic la El care să se descopere că nu este foarte fermecător.

Acesta este Domnul Isus. »Așa este Iubitul meu - spune mireasa – așa este Scumpul meu«. Ce cuvânt minunat, să poți spune așa! Nu numai, aceasta este frumusețea Sa, slava Sa, ci, înainte de toate, această Persoană minunată este Preaiubitul meu, Scumpul meu. La toată slava pe care noi o privim în Evanghelia după Ioan la această Persoană scumpă, de fiecare dată putem să știm, dacă o savurăm, că »așa este Iubitul meu, așa este Scumpul meu«. Pentru credincioșii din Adunare este chiar mai mult. Noi putem și că toată această slavă, pe care o vedem la El, este viața noastră. Noi am primit această Persoană minunată ca viață a noastră. Aici mireasa spune: »Această Persoană este Preaiubitul meu, este Prietenul meu«. Cuvântul folosit pentru »prieten« înseamnă propriu-zis "cel mai apropiat", și de obicei este tradus așa. Nu este aceasta remarcabil? Ea este totuși aici în singurătate, Mirele este încă departe de ea. Cum poate ea să spună așa: »El este Prietenul meu, cel mai apropiat al meu?« Aceasta este consecința faptului că ea a fost preocupată cu Persoana Mirelui. Poate că oamenii pe drept ne spun câteodată: nu este El departe de voi? Însă noi știm că atunci când am fost copleșiți de frumusețea Sa, L-am trăit ca pe Preaiubitul nostru, ca pe Cel mai apropiat al nostru, care a fost foarte aproape de noi. Nu este aceasta o experiență minunată? În versetul 8 ea a rugat pe fetele Ierusalimului ca să caute împreună cu ea pe Mire. Da, aceasta face nebunia, câteodată chiar a unui credincios, că el roagă pe cel care este mai puțin duhovnicesc decât el și care nu poate înțelege dorința sa (vezi versetul 9), ca să-l ajute să regăsească pe Domnul. Însă aceasta este imposibil. Ea însăși, care este mai duhovnicească decât ele, L-a regăsit numai prin aceea că s-a ocupat de Slava persoanei Sale.

Rolurile se schimbă apoi: mireasa nu se mai roagă „ajutați-mă să caut pe Mire”, căci de fapt ea L-a regăsit, ci acum fiicele Ierusalimului o întrebă: »Unde S-a dus Preaiubitul tău, tu cea mai frumoasă dintre femei?« (cap.6,1). Ele întrebă mireasa: »Încotro a apucat Preaiubitul tău, ca să-L căutăm și noi împreună cu tine?«. Acesta este rezultatul, când ea vorbește despre frumusețea Domnului Isus, și anume, că fiicele Ierusalimului vor să o ajute să-L caute. Nu este aceasta consecința când noi vorbim despre ceea ce noi am găsit la Domnul Isus? Noi suntem poate deseori preocupați să învățăm și să sfătuim pe frații și surorile noastre în toate privințele. Nu ar trebui să facem ceea ce au făcut ucenicii cu Toma, când i-au spus simplu: »Noi am văzut pe Domnul?« (Ioan 20,25). Acesta era motivul pentru care Toma a vrut ca data viitoare să fie cu ei. Atunci este posibil ca frații și surorile care sunt mai puțin duhovnicești decât noi să-L dorească și

să spună ceea ce spune aici: »Încotro a apucat Preaiubitul tău, ca să-L căutăm și noi împreună cu tine?«. Întrebarea fiicelor Ierusalimului dovedește că ele nu înțeleg că ea L-a găsit realmente. Mireasa a spus tocmai că El S-a reîntors la ea și că ea este acum iarăși în părtășie cu El, de îndată ce a alungat din inima ei tot ce nu se cuvenea să se găsească în ea și ea a fost umplută de El.

Ea însăși explică în versetul 2: »Iubitul meu S-a pogorât la grădina Lui, la stratul de miresme, ca să-Și pască turma în grădini, și să culeagă crini«. Noi am văzut în cap. 4,12-16 și cap. 5,1 cine este grădina Mirelui: aceasta este mireasa însăși. El a zis: tu ești o grădină închisă. El a făcut să iasă la iveală aceste miresme de la ea, despre care este vorba aici în versetul 2. El a lăsat în capitolul 5 să sufle vântul de nord și vântul de sud, pe când El a trebuit să o ducă în singurătate. Urmarea a fost că ea nu s-a întristat, ci că miresmele au început să curgă, că ea a început să primească toate aceste frumuseți, pe care ea le-a găsit la Domnul Isus. Și El Însuși vine aici la mireasa Sa, ca să savureze ceea ce găsește la ea. Pe ce drum trebuie să ne conducă câteodată Domnul, pentru ca aceste miresme să înceapă să curgă! Câteodată trebuie chiar să ni se pară că pentru un moment El ne-a lăsat singuri.

Ea ajunge să spună în versetul 3: »Eu sunt a Iubitului meu, și Iubitul meu este al meu«. În capitolul 2,16 ea spune: »Preaiubitul meu este al meu, și eu sunt a Lui«. Am văzut că aceasta este prima experiență a unui om care a ajuns să se convertească. El se gândește în primul rând la ceea ce a obținut, așa ca Andrei care spune Lui Petru: »Noi am găsit pe Mesia« (Ioan 1,41). Mai târziu, când a progresat, el a fost, ca să ne exprimăm așa, găsit de Mesia, și a devenit conștient că - și așa trebuie să devină fiecare credincios -: »eu sunt al Preaiubitului meu«. Când am găsit toată această frumusețe în Persoana Sa, devenim conștienți că: eu sunt proprietatea acestei Persoane minunate; mâinile Sale țin toată lumea, și mă țin și pe mine, picioarele Sale sunt așa de tari, că prin nimic din lume nu se vor putea clătina din locul lor, și aceste coapse tari sunt acelea care mă poartă și pe mine în greutatea mea și în necazurile mele; Domnul nu mă va părăsi. Aceasta este o conștiență și mai profundă, pe care mireasa abia acum o exprimă: »Eu sunt a Preaiubitului meu«.

Atunci Domnul Isus Însuși începe să-i vorbească. Ce copleșitor și mișcător este felul în care El face aceasta! Ce ai gândi tu, dacă mireasa ta ți-ar fi spus: eu nu am nici un interes față de tine, lasă-mă în pace. Așa L-a lăsat ea afară în noapte, și Domnul a trebuit să plece de la ea. Nu am fi avut noi înțelegere, dacă El ar fi venit la ea și i-ar fi adresat cuvinte pline de reproșuri pentru neatenția ei și respingerea de care a avut parte? Însă El nu face aceasta. Așa este Domnul Isus. El vine la noi, așa cum a venit la Pavel. Pe când Pavel, în Faptele Apostolilor 23, stătea în fața Sinedriului, el nu și-a arătat partea sa cea mai bună. El folosește un truc, ca să întărească pe farisei și pe saducheii unii împotriva altora și nu recunoaște pe marele preot. Aceasta nu este o dovadă de călăuzire a Duhului Sfânt, căci Duhul nu spune: eu nu am știut că este marele preot. Acesta nu era Pavel în partea sa cea mai bună. Ne-am fi putut aștepta ca Domnul să vină la el peste noapte și să-i spună: Pavele, cum poți face tu aceasta, de ce nu te-ai încrezut în Mine? Dar Domnul vorbește numai despre partea pozitivă și spune: »Îndrăznește, Pavele; căci, după cum ai mărturisit despre Mine în Ierusalim, tot așa trebuie să mărturisești și în Roma« (versetul 11). Ce mângâiere, fără nici un reproș. Așa vorbește El aici miresei. El nu o critică, ci laudă frumusețea ei. Căci nu a devenit frumusețea ei mai mare pentru El, după ce a trecut prin acele exerciții duhovnicești? »Frumoasă ești, iubito, ca Tirța, plăcută ca Ierusalimul« (versetul 4). Tirța și Ierusalimul erau capitalele Israelului; Ierusalimul era capitala imperiului celor două seminții, și Tirța capitala imperiului celor zece seminții, din timpul domniei lui Ieroboam, până când Omri a construit Samaria (1 Împărați 14,17; 15,33; 16,23,24,29). Vedem aici că slava poporului lui Dumnezeu, a rămășiței, va deveni slava întregului Israel, când cele douăsprezece seminții vor fi iarăși unite, după ce El le va fi adus înapoi în țară. Atunci nu va mai fi o rămășiță în mijlocul popoarelor, ci tot Israelul va fi mântuit, pentru că toți necredincioșii au fost stârpiți (vezi Isaia 60,21; Romani

11,26), și cele zece seminții s-au unit cu cele două seminții. Atunci mireasa va fi »plăcută ca Ierusalimul«. Da, ea are nevoie ca El să-i spună aceasta, căci este timpul când popoarele vor trece pe lângă Ierusalim și vor zice: » Aceasta este cetatea despre care se zicea că este cea mai frumoasă, și bucuria întregului pământ?« (Plângerile lui Ieremia 2,15). Da, Dumnezeu spune, aceasta este. Pentru Mine ea rămâne o cetate plăcută și Eu o voi primi iarăși. Acest oraș va fi în viitor iarăși bucuria întregului pământ (Psalmul 48,1-8). Dumnezeu vede în această rămășiță, în timp ce ea este încă în strâmtorare, frumusețea acestui oraș.

Însă nu este încă timpul binecuvântărilor, căci aici se spune că rămășița este cumplită, ca o ceată de războinici. Domnul îi zice prin prorocul care spune: »Scoală-te, fiica Sionului, și treieră! Căci îți fac un corn de fier și o copită de aramă, ca să sfărâmi multe popoare« (Mica 4,13). Aceasta va avea loc când ea se va întoarce înapoi din ținutul de sus al Iordanului, când căpeteniile lui Iuda se vor scula împotriva dușmanilor (vezi Mica 5,4), și locuitorii Ierusalimului le vor da ajutor și spijin (Zaharia 12,1-9). Atunci Iuda și Ierusalimul se vor lupta (Zaharia 14,14). Atunci vor fi înălțate aceste steaguri. Mirele îi admiră în luptă și spune: »Tu ești cumplită ca niște oști sub steagurile lor«.

Cât de mult va fi El impresionat prin ceea ce înseamnă ea pentru El! Cât de mult va fi El copleșit de frumusețea ei, care deja a început să înflorească, așa că El spune: »Întoarce-ți ochii de la Mine, căci Mă tulbură« (versetul 5). Nu este acesta un cuvânt impresionant, că Domnul Isus ne spune ceea ce spune și rămășiței, că ochii noștri Îl copleșesc? Poate Domnul Isus să fie copleșit, biruit de noi? Da, Domnul Isus vrea să ni se prezinte ca fiind biruit. Vedem aceasta la ucenicii care mergeau spre Emaus, când L-au rugat să rămână la ei. El S-a făcut că vrea să meargă mai departe (Luca 24,28-29). De ce face El aceasta? Pentru că vrea cu plăcere să Se lase învins, pentru că vrea cu plăcere ca noi să stăruim de El, și astfel dorința noastră să crească, și cu mai multă putere să-I facem astfel cunoscut această dorință a noastră. Atunci Domnul Isus se lasă biruit de o asemenea dragoste și o asemenea dorință. Așa este și în Exod 32,9-14,32. Dumnezeu spune acolo: Eu voi nimici poporul care s-a închinat vițelului de aur, și Eu te voi face, pe tine, Moise, un popor mare. De ce spune Dumnezeu aceasta? Nu știa El ce va face? Însă El vrea cu plăcere să Se lase biruit de Moise, care se pleacă înaintea lui Dumnezeu și-I spune: O, Dumnezeule, atunci șterge-mă din cartea Ta și lasă poporul să meargă mai departe. Căci ce vor zice celelalte popoare, că Tu nu vei putea duce acest popor în țară. Nu Te gândești Tu la promisiunile Tale față de Avraam, Isaac și Iacov? Apoi se spune acolo că Dumnezeu S-a căit de răul pe care voia să-l facă lui Israel. Dumnezeu se lasă învins de dragostea lui Moise. Acest Dumnezeu mare și puternic cedează atunci când găsește dragoste și dorință la iubiții Săi. Așa este și aici la Domnul Isus. Ochii ei, care privesc la El plini de dorință și de bucurie, pentru că El a venit înapoi la ea, Îl copleșesc atât de mult, încât El, așa cum se spune aici, o roagă: »Întoarce-ți ochii de la Mine«.

În versetele următoarele El face aceeași descriere a ei, ca și în capitolul 4,1-3, cu aproape aceleași cuvinte. Cineva ar putea întreba: de ce repetă Scriptura aceste cuvinte? Nu este uimitor că El vedea încă la ea aceeași frumusețe, pe care El a găsit-o la ea înainte ca ea să-I fi devenit necredincioasă? Admirația Lui față de ea nu a scăzut! El pronunță aceleași cuvinte, ca să arate că dragostea Lui față de ea nu s-a micșorat. Dragostea Lui nu se poate micșora, nu poate fi mai slabă prin necredința noastră. El rămâne Același, și dovedește că simpatia Lui față de ea nu a scăzut. Părul ei Îi arată încă dependența ei față de El și supunerea ei, cu toate că ea a fost independentă, mergând pe un drum propriu. Încă mai sunt aceiași dinți, care vorbesc despre mistuirea hranei duhovnicești, frumoși pentru El, cu toate că ea nu a dorit după această hrană, ci a fost indiferentă față de El. Tâmpilele ei sunt încă o rodie tăiată. Noi am văzut că această rodie vorbește despre roadele care rezultă din preocuparea cu Domnul, cu toate că ea nu a avut timp pentru El, să se gândească la El, ci a preferat mai bine să doarmă. Însă după ce Domnul a adus-o înapoi, se vede

că dragostea Lui nu s-a micșorat. El admiră la ea tot aceleași lucruri. Cum este posibil aceasta? Pentru că El a pus toată această slavă peste ea. Tot ce El admiră la ea, este ceea ce El Însuși a lucrat în ea. Oricât de mare ar fi câteodată necredințioșia noastră, ea nu poate să ia, sau să micșoreze ceea ce El Însuși a lucrat, sau a pus în noi. El rămâne Același, și de aceea ne vede și pe noi neschimbați, căci ceea ce suntem, suntem în El. El a pus această slavă peste mireasă, așa că Solomon, care a avut așa de multe femei, spune chiar (versetul 8 și 9), că se găsește *numai una* care înseamnă realmente totul pentru inima sa. Când Domnul Isus se va reîntoarce pe pământ, vor fi mulți care-L vor asculta și-L vor iubi; vor exista douăsprezece seminții ale lui Israel. Vor fi multe popoare care se vor urca în fiecare an la Ierusalim ca să serbeze sărbătoarea corturilor. Însă Domnul Isus spune: toate aceste împărătese și toate aceste țititoare nu se pot compara cu una, care este mireasa Mea: orașul Ierusalim. »Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate« (Proverbe 31,29). Aceasta este mireasa pe care El Și-a ales-o, acesta este orașul adevăratului Fiul al lui David. Toate orașele lumii nu au pentru El nici o valoare, în comparație cu orașul Ierusalim. Toate popoarele își au orașele lor proprii, și toate aceste orașe au frumusețea și slava lor proprie (Psalmul 87). Da, ce multe orașe sunt totuși care în exterior sunt mult mai frumoase și mai minunate decât Ierusalimul. Însă Mesia spune că pentru El se găsește numai unul.

»*Numai una* singură este porumbița Mea, neprihănită Mea; ea este singură la mama sa, cea mai aleasă a celei ce a născut-o« (versetul 9). Mama este Israel, și Israelul a dat la iveală multe orașe. Însă Domnul spune: din toate aceste orașe, numai unul se găsește pentru Mine; nu pentru că Eu văd în el o frumusețe exterioară deosebită - el va fi un oraș pe jumătate pustiit, atunci când Domnul Isus va reveni pe pământ - ci pentru că el este orașul unde David și-a înălțat tronul de domnie și unde el a adus chivotul. Psalmul 87 spune: »Domnul iubește porțile Sionului mai mult decât toate locașurile lui Iacov. Lucruri pline de slavă au fost spuse despre tine, cetate a lui Dumnezeu!« (versetul 2,3). Aceasta găsim noi aici. Toate aceste femei, deși Îl iubesc, și Domnul are simpatie și față de ele, nu se pot compara cu orașul pe care Dumnezeu îl iubește mai mult decât toate orașele lui Iuda; da, mai mult decât toate orașele lumii: Rahab, Filistenii, Tir și Etiopia. Mai pe sus de toate, El îl iubește pe acesta, căci Psalmul 87 spune: »Acesta S-a născut acolo«; Mesia a ieșit din acest loc (vezi Zaharia 6,12). De aceea este el orașul ales. După ce Psalmul 78 spune că Dumnezeu a părăsit Silo ca locuință a Sa (versetul 60), citim că El nu Și-a ales nici pe Efraim (versetul 67). Efraim era cea mai mare seminție, care, în ceea ce privește slava naturală, are întâietate; însă Dumnezeu a pus la o parte slava omenească. El a ales seminția lui Iuda și muntele Sionului, pe care le-a iubit, ca să locuiască acolo. De ce? Din cauza robului Său David (versetele 68-72). Și Psalmul 132 spune că Sionul este locul de odihnă al lui Dumnezeu, locul pe care El l-a ales, unde El a dorit să locuiască, și unde El va locui în mijlocul poporului Său pe pământ, atâta timp cât pământul va exista. El găsește apoi aici, în această creatură blestemată, în această lume care L-a alungat odinioară, în sfârșit un loc de odihnă. Dumnezeu se va odihni apoi, așa ca în ziua a șaptea a creației, de toate lucrările Sale. Domnul Isus, care este Creatorul, va găsi pe acest pământ un loc de odihnă, căci orașul pe care El l-a ales Îi va da această odihnă. Țefania 3,17 spune: »Domnul, Dumnezeul tău, este în mijlocul tău... El va tăcea (se va odihni) în dragostea Sa«. Atunci fiicele o vor vedea și o vor numi fericită, împărătesele și țititoarele o vor slăvi (versetul 9 b). Popoarele vor veni de la marginile pământului la Ierusalim și se vor minuna de acest oraș. De ce se vor minuna ei de acest oraș? Locuitorii New-York-ului, Romei și Tokio-ului nu vor prețui mult mai mult slava propriilor lor orașe? Ei se vor minuna, pentru că Domnul Isus este acolo, pentru că El locuiește acolo, și din cauza frumuseții pe care El a pus-o în acest oraș (Ezechiel 16,14). Slava divină va ieși din acest oraș. De aceea fetele îl vor numi fericit. Psalmul 45,12 spune că până chiar și fetele Tirului, un vechi dușman al poporului, vor veni cu daruri la orașul Ierusalim (vezi Psalmul 45,9 și 14). Ce loc are acest oraș în hotărârile lui Dumnezeu! El va fi centrul întregului pământ, unde popoarele vor veni să vadă pe Acela care a ieșit din acest oraș, respins odinioară de Israel, bătut pe obraz. Din cauza aceasta orașul va trece prin suferințe îngrozitoare. Însă în cele din urmă Mesia va reveni, nu cu mânie, sau cu dojană, ci

cu aceste cuvinte, ca să demonstreze toate lucrurile pe care El le-a găsit în el, și să-i spună că pentru El are aceeași valoare mare, pe care a avut-o și înainte. Atunci porțile Ierusalimului se vor deschide pentru El, și Împăratul slavei va intra. Ce timpuri fericite așteaptă pe acest oraș!

Mirele încheie descrierea miresei cu cuvintele din versetele 10-12. Găsim acolo punctul culminant, căci Domnul o descrie în cele din urmă așa cum va arăta ea când El va reveni și cum ea va strălucii în gloria împărătească. El, ca Împărat, iar ea ca împărăteasă la dreapta Sa, împodobită în aur din Ofir (Psalmul 45,9). În privința aceasta trebuie să accentuez încă o dată ceea ce am spus deja mai înainte, că tot ce găsim în această carte este totdeauna numai o anticipare a realității. Credința se poate așeza înapoia lucrurilor, cu toate că lucrurile însăși nu sunt încă prezente. Ea ia totul în stăpânire, ceea ce în realitate va avea loc în viitor. Aceasta este o caracteristică foarte remarcabilă a acestei cărți, și foarte bogată în învățături pentru noi. Deja în capitolul 1,4 am citit: »Împăratul mă duce în odăile Lui«. Însă în ultimul verset al Cântării Cântărilor ni se arată că în realitate El încă nu este prezent aici, ci că mireasa privește după venirea Sa, când spune: »Vino repede, Iubitule!« Însă prin credință ea se vede deja în această poziție, și Mirele Însuși o întărește în această credință, tocmai prin cuvinte ca cele pronunțate de El aici. Căci, când va străluci ea ca zorile? Aici mireasa este văzută mereu în noapte, împrejurările în care se găsește, sunt întuneric. Mirele este în realitate încă absent, deși El îi este duhovnicește foarte aproape. Și totuși, în credință și prin Cuvântul lui Dumnezeu ea aude cuvintele Mirelui, care o descrie așa cum ea va arăta atunci când vor veni zorile dimineții. Ea însăși va străluci ca zorile dimineții. Aceste zori ale dimineții vin abia când vine ziua Domnului. Această zi nu este ziua Necazului cel mare, cum se spune câteodată, ci ea începe când Iehova va apărea aici pe pământ, și acesta este Domnul Isus (vezi de exemplu Ioan 12,41). El va reveni pe pământ și atunci va începe ziua când El va domni peste toate lucrurile, ca Domn, aceasta înseamnă în primul rând ca Iehova, însă și ca Acela care ca om a fost făcut de Dumnezeu Domn și Hristos (Faptele Apostolilor 2). Aceasta este ziua Domnului, când El va reveni ca Soare al neprihănirii (Maleahi 4), și când slava Sa va strălucii peste mireasă, peste rămășiță. De aceea va face El să vină ziua Domnului, și ea va arăta, așa cum spune aici, ca zorile dimineții, frumoasă ca luna, curată ca soarele.

Sunt de fapt cuvinte care sunt întrebuințate pentru Domnul Isus Însuși. Dumnezeu spune în Psalmul 89 că va ține legământul Său cu David până în veșnicie, și: »Sămânța lui va dăinui în veci, scaunul lui de domnie va fi înaintea Mea ca soarele; ca luna va dăinui pe vecie, și ca martorul credincios din cer« (versetul 36-37). Ca soarele, este un tablou al Domnului Isus, îl vedem în Maleahi 4. Despre lună ne mai putem imagina că este un tablou al miresei, căci luna este un corp ceresc care nu are lumină proprie, ci reflectă lumina soarelui. Așa și noi, aici pe pământ nu avem lumină proprie, ci putem numai să răspândim lumina cerească, aceea pe care noi am primit-o de la soare, de la Domnul Isus Însuși (vezi 2 Corinteni 3,18).

Aici însă se spune că ea însăși va străluci ca soarele. Slava Domnului Isus va străluci peste ea, însă și ea va răspândi o lumină minunată. În Evanghelia după Matei 13 se spune - într-adevăr în legătură cu altceva, însă este același punct de vedere - că cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor (versetul 43). Aceasta este slava miresei! Și noi știm deja de la Ioan, că el a avut pe insula Patmos viziunea femeii care era îmbrăcată cu soarele și luna era la picioarele ei, și purta pe capul ei o cunună din 12 stele; aceasta este slava adevăratului Israel, după inima lui Dumnezeu. Tot Israelul va fi mântuit (Romani 11,26), însă aceștia sunt aleșii poporului acestuia; »Israelul lui Dumnezeu« (Galateni 6,16). Și ei vor lumina ca soarele în Împărăția Domnului Isus, Soarele omenirii aici pe pământ. În Apocalipsa 12 avem o referire la ceea ce citim în Geneza 37, că Iosif vede în vis cum soarele și luna și 11 stele se pleacă înaintea lui. Iosif este acolo un tablou al Domnului Isus ca Mesia, înaintea căruia, în cele din urmă, s-au plecat frații săi. Aceasta s-a împlinit cu Iosif. Însă același tablou Îl folosește Duhul Sfânt în Apocalipsa cu privire la slava

rămășiței viitoare. Nu este harul Domnului, că pe această rămășiță disprețuită, pe acest popor mic și chinuit, care va murmura din țărână (Isaia 29,4), El îi va salva din groapă (Zaharia 9,11), când va reveni și îi va face să strălucească ca soarele și ca luna? Ce perspectivă! Și Domnul Isus îi vede aici deja așa; deși el (orașul) nu este încă așa de departe, El descrie această slavă pe care el o va avea atunci. »Frumoasă ca luna, curată ca soarele, cumplită ca niște oști sub steagurile lor«. Lumina divină, pe care ea o va răspândi, o va face destoinică pentru luptă. Lumina lui Iehova, care va veni peste ei, va mânia pe dușmanii lor (Isaia 60,1,2,12). Când Domnul Isus va reveni și îi va da această slavă, El va trebui să conducă războiul, pentru ca să întemeieze Împărăția. În Zaharia 14 citim că Iehova va coborî din ceruri și se va lupta așa cum s-a luptat în Vechiul Testament. Și cum s-a luptat Dumnezeu în Vechiul Testament? Sigur, o singură dată, nemijlocit, cu propriile Sale mâini, când 185.000 de oameni dintre asirieni au fost bătuți de îngerul Domnului. În general Domnul lupta folosind poporul Său pentru luptă, dându-i o putere deosebită și lucrând prin minuni din cer, pentru a le da victoria. Așa va fi și când va veni Domnul Isus. El va bate pe dușmanii Săi, însă rămășița va juca un rol important în această luptă. Am arătat deja aceasta în versetul 4, unde găsim aceeași expresie. Când El va da domnia miresei, ea va fi cumplită »ca niște oști sub steagurile lor«, pentru că ea va lupta împreună cu El împotriva dușmanilor, care vor trebui bătuți înainte ca Domnul să poată întemeia Împărăția.

Urmează apoi un cuvânt remarcabil. Am spus deja de mai multe ori, că partea principală a acestei cărți (de la capitolul 3,6 până la capitolul 8,4) se împarte în trei secțiuni. La sfârșitul primei secțiuni am văzut că Domnul Isus are o grădină (capitolul 4,12; 5,1). Și acolo spune foarte clar cine este grădina. El Însuși spune: »Ești o grădină închisă sora Mea, mireasa Mea«. El compară rămășița Ierusalimului (sau într-un sens mai larg, rămășița lui Iuda) cu o grădină de plante și pomi, și spune că El vine în grădina Sa, ca să savureze roadele ei. Apoi vedem aici că secțiunea a doua se sfârșește de asemenea cu revenirea Domnului Isus în grădina Sa. Însă despre ce grădină se vorbește aici? »M-am coborât în grădina cu nuci, ca să văd verdeța din vale, să văd dacă a înmugurit via, și dacă au înflorit rodiile« (versetul 11). Este imposibil ca aici să fie vorba de rămășiță, căci la rămășiță El a găsit de mult aceste roade. El a descris deja la mijlocul acestei secțiuni roadele care vor fi aduse în timpul încercărilor. Aici se vorbește - și acesta este un gând important - că de îndată ce El vede mireasa în slava sa împărătească (versetul 10), mărturisește că are o grădină mult mai mare decât rămășița din Iudeea. Este important să luăm în seamă această afirmație. Căci, care parte din Israel va intra în Împărăția păcii? Nu numai rămășița din Ierusalim și Iudeea, care va trece prin Necazul cel mare, ci Domnul Isus va fi, după ce va reveni pe pământ, un steag al popoarelor de pe munte. Toți cei izgoniți din Israel și toți cei împrăștiați din Iuda se vor strânge sub acest steag (Isaia 11,12). Atunci vor fi strânși din toate colțurile pământului, nu numai cei rămași din cele două seminții - în măsura în care nu se vor fi reîntors în țară - ci și o parte din cele zece seminții, care acum sunt ascunși, dar care atunci vor fi aduși înapoi de Dumnezeu. Domnul Isus va avea o rămășiță nu numai în Ierusalim. Este adevărat, că mireasa va sta la dreapta Sa, ca împărăteasă. Însă când El va reveni din cer, El va coborî în grădina cu nuci. Nucile nu mai sunt niciunde numite în Biblie. Ele sunt niște roade care vorbesc despre ceea ce în afară este tare și inaccesibil, la care nu se poate descoperi nimic prețios, dar care totuși înlăuntru conțin delicatose ascunse. El va consuma aceste roade când va reveni. Sunt aceleași gânduri pe care le găsim în Psalmul 73, unde Asaf vorbește profetic despre aceste zece seminții: »Mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă« (versetul 24). După ce slava Domnului Isus va fi descoperită, așa cum găsim prezentat aici, și rămășița celor două seminții va fi ridicată la slava împărătească, El va primi și va conduce cele zece seminții ascunse. Atunci El va aduna roadele ascunse aflate în afara rămășiței iudaice. El va coborî, așa cum a făcut-o în Exod 3, pe când poporul Său era în strâmtorare. El spune acolo: »Am văzut asuprirea poporului Meu ... M-am coborât ca să-i izbăvesc din mâna egiptenilor« (versetul 7-8). Tot așa se va coborî El îndată. El se va coborî din cer, ca să vadă dacă văile sunt verzi și dacă via a înmugurit, și dacă rodiile au

înflorit. Am vorbit deja despre semnificația acestor roade și de aceea nu o voi mai face aici. Mă voi ocupa aici de gândul principal, care este foarte important.

Dacă ne gândim la tot Israelul, (nu numai la rămășița din Ierusalim), va găsi Dumnezeu într-adevăr roade? Avem în cea de-a treia zi a creației, în Geneza 1, un tablou al situației poporului lui Israel. Vedem acolo cum Dumnezeu eliberează pământul de apă. În Scriptură pământul este deseori un tablou despre ceea ce în lume stă într-o relație strânsă cu Dumnezeu, înainte de toate un tablou despre Israel. Câteodată este un tablou al mărturiei lui Dumnezeu în general. În Apocalipsa pământul este de cele mai multe ori un tablou al Împărăției romane, ținutul creștinismului de nume. În Apocalipsa 13 pământul este un tablou despre Israel. Dumnezeu a separat pământul (așa cum El a ales Israelul dintre toate popoarele din jur), ca prin aceasta pământul să aducă roade, mlădițele tinere din vale și pomii, așa cum găsim aici, vița și rodiile. Despre perioada pe care o găsim prezentată simbolic în Geneza 1, ne-am fi așteptat ca în ziua a treia a creației, deci în perioada de timp a lui Israel (din timpul făgăduinței date lui Avraam și până la cruce) să fi aduse într-adevăr roade pentru Dumnezeu. Însă (am spus de mai multe ori) Dumnezeu a așteptat mereu în zadar după aceste roade. Înțelegeți tu ceva despre așteptarea încordată cu care Domnul Isus va reveni pe pământ? El cunoaște rămășița Sa, El a descris-o, El a condus-o. Însă întrebările sunt încă fără răspuns; va fi valea verde? va fi via înmugurită? El iubește de fapt nu numai Ierusalimul, deși este mireasa Sa, ci inima Sa se îndreaptă spre tot poporul Său. El nu a scos din Egipt numai două seminții; El a scos din Egipt douăsprezece seminții, și El va aduce înapoi în țară douăsprezece seminții. Așa spune și Ezechiel 37, că El va uni într-un singur lemn, lemnul lui Iosif (cele zece seminții) și lemnul lui Iuda (cele două seminții). Un împărat va domni peste ei, și ei vor fi un popor în țara lui Israel. Minunat viitor, Domnul Isus va reveni pentru tot poporul (versetul 15-23)!

Am spus »așteptare încordată«. Și aceasta nu este nicidecum o expresie ciudată, căci citim de mai multe ori în Scriptură (Faptele Apostolilor 1 și Marcu 13), că Domnul Isus ca Fiul dependent nu știe când va fi ziua în care El va reveni pe pământ. Despre această zi știe numai Tatăl. De aceea Domnul Isus așteaptă acum la dreapta lui Dumnezeu (Evrei 10,13) până va sosi momentul când El poate să adune această recoltă de la Israel. De aceea înțelegem de ce aici, la sfârșitul acestei secțiuni de mijloc, în versetul 12, urmează acest cuvânt minunat. Au existat diferiți comentatori bisericești care au spus că versetul 12 este unul din cele mai grele versete din tot Vechiul Testament. Nu este așa de greu să-l traducem textual, spun ei, însă atunci iese ceva la iveală care nu se poate nicidecum înțelege. Vedem prin aceasta cât este de greu de înțeles Cuvântul lui Dumnezeu, când nu vrem să vedem, sau nu putem să vedem tablourile pe care Duhul lui Dumnezeu le-a pus în acestea. Căci aici este Duhul lui Dumnezeu, care (spus cu respect) la descrierea miresei și a ceea ce Domnul Isus va întâlni aici pe pământ la reînțoarcerea Sa, a ajuns așa plin de râvnă, că pentru un moment a părăsit vorbirea simbolică și se exprimă aici în vorbire textuală, și de aceea începe să vorbească despre »poporul după voia Mea«. Pentru aceia care până aici nu au văzut nici o vorbire simbolică în această carte, este foarte greu să înțeleagă aceasta, căci există chiar traduceri în care s-a lăsat la o parte cuvântul »popor«, pentru că nu a putut fi înțeles. De aceea vedem că la traducerea Bibliei este necesar nu numai ca cineva să cunoască bine vorbirea de bază, este nevoie și de înțelegerea gândurilor lui Dumnezeu.

»Fără să bag de seamă - spune Mesia aici - dorința Mea M-a dus la carele poporului unui om ales«. În timp ce El așteaptă până la timpul potrivit, când Dumnezeu va spune în cele din urmă: „Acum poți merge” și El va reveni pe acest pământ, El știe că va întâlni pe mireasa Sa. Dar El va veni și ca să vadă dacă mugurii nucilor au ieșit la iveală și dacă valea este verde, și dacă via a înmugurit și rodiile au înflorit. El caută roade la tot poporul Său. Atunci El va vedea ceea ce El "nu a știut", însă ceea ce a așteptat cu dor, și anume, ceea ce Duhul lui Dumnezeu a realizat în timp ce El a lipsit de aici. Aceasta nu înseamnă că în timp de aproape două mii de ani s-a petrecut

o lucrare în cele zece seminții, nici măcar în cele două seminții, însă minunea va consta în aceea, că în acești puțini ani, înaintea și în timpul revenirii Sale, poate că din Israel se vor converti mult mai mulți oameni decât în toate sutele de ani ale perioadei creștine. Cât de mult vor înmuguri în acest timp scurt! Este așa ca și cum un țaran ar ieși la câmp ca să vadă dacă grâul a încolțit, și când ajunge la ogor vede că lanurile de grâu sunt coapte pe deplin. Aceasta este, vorbind omenește, surpriza pe care o va găsi Domnul Isus aici. »Fără să-Mi dau seama, sufletul Meu S-a oprit la carăle poporului Meu ales«. Poți tu să înțelegi ce înseamnă pentru inima Sa, că El poate să găsească aici pe pământ un popor ascultător? Acum 1900 de ani nu a găsit nici un popor după voia Sa. De fapt, așa se părea. În Ioan 6 se spune că ei au vrut să-L facă Împărat, însă El știa ceea ce era în inima oamenilor (Ioan 2) și nu S-a încrezut în ei. Da, pe când El a intrat în Ierusalim, ei L-au întâmpinat cu slava împărătească. Ei L-au așezat pe un măgăruș, au rupt ramuri de palmier, și-au așternut hainele pe pământ și au strigat: »Osana!«. Dar ce a spus Domnul Isus? »Ierusalime, Ierusalime,...de câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut« (Matei 23,37). Acesta nu era un popor ascultător; părea numai în afară să fie așa, căci aceiași oameni, cu puține zile mai târziu, au strigat: »Răstignește-L!« Când însă va reveni, El va întâlni într-adevăr un popor ascultător, un popor care este gata pe deplin, ca să-L primească, și acesta va striga, așa cum spune Psalmul 24: »Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei!« Rămășița va spune despre El: »Și în Maiestatea Ta apără adevărul, blândețea și neprihănirea« (Psalmul 45,4). Atunci El va călători în »carul Său de slavă«, nu înconjurat de un popor care pare să-L primească, ci de un popor ascultător.

După aceasta dorește inima Sa, și aceasta El nu a întâlnit niciodată aici pe pământ. Atunci însă ei Îl vor primi realmente, și cuvintele din Psalmul 118 se vor pronunța din nou în adevăr: »Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului« (versetul 26). Atunci Domnul Isus se va lăsa primit de ei. Atunci El nu va mai plânge, când va intra în Ierusalim, ci se va bucura de poporul Său ascultător. Acest text ne amintește de cuvintele importante din Psalmul 110, unde același cuvânt este întrebuințat în textul original. Acolo se spune, în primul verset, unde este Domnul Isus acum: »Domnul a zis Domnului Meu: șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale!« Acolo este Domnul Isus acum, proslăvit la dreapta lui Dumnezeu, El așteaptă acolo, până când Dumnezeu va spune: acum a sosit timpul ca să Te cobori pe pământ și să vezi dacă a înflorit grădina cu nuci. Vedem mai departe în Psalmul 110: »Domnul va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: „Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!” Poporul Tău este plin de înflăcărare, când Îți aduni oștirea; cu podoabe sfinte, ca din sânul zorilor, vine tineretul Tău la Tine«. Exact aceasta găsim aici. El va întâlni un popor ascultător, care-L va primi; fii și fiice care-L vor așeza pe carul împărătesc, ca să-L ducă în Ierusalim. Ce va fi aceasta pentru inima Lui, pentru El, Cel care aici pe pământ a fost alungat, care numai în exterior se părea că este primit. Însă El, care cercetează inima și răunchii, știa ce este în inima lor. Ei Îl slăveau în exterior, pentru lucrurile pe care le-a făcut între ei, din cauza semnelor și minunilor; însă ei nu-L iubeau cu adevărat. Ei nu erau ascultători: ei »n-au vrut«, așa cum spune Domnul Isus. De aceea a spus Domnul Isus: casa voastră va fi lăsată pustie, până când veți spune aceleași cuvinte pe care le-ați spus acum. Însă atunci le veți spune de bunăvoie: »Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!« (Matei 23,38,39).

Secțiunea a treia (capitolul 6,13-8,4)

Această secțiune se leagă de partea pe care tocmai am studiat-o. Auzim din nou vocea Domnului, care spune: »Întoarce-te, întoarce-te, o, Sulamita! Întoarce-te, întoarce-te, ca să te privim!« (versetul 13). Aici găsim pentru prima dată un indiciu, cine este de fapt mireasa. S-a interpretat deseori „Sulamita” ca fiind un nume propriu, însă de cele mai multe ori ca fiind numele localității de unde venea ea. Ea ar veni deci din localitatea Sulam, și de aceea s-ar numi Sulamita. Nu mă voi ocupa acum de faptul dacă a existat vreodată o asemenea localitate, sau unde s-ar fi situat ea. Este mult mai important să ne întrebăm: ce înseamnă acest nume și de ce abia aici este numit el pentru prima dată? Sulam este înrudit direct cu cuvântul de la care a derivat numele Solomon. *Șalom* înseamnă pace, și atât Solomon cât și Sulam sunt caracterizate așadar prin pace. Nu este băttător la ochi, că noi abia aici găsim prima dată acest cuvânt? Până aici a fost puțin vorba de pace pentru mireasă. Ea nu a fost adusă în legătură cu Domnul așa cum suntem noi, care putem să savurăm această pace pentru inimile noastre. Ea Îl cunoștea pe cel drept și știa despre dragostea Lui, însă ea nu avea realmente pace în inima ei, căci această pace este urmarea faptului că cineva cunoaște mântuirea și o savurează. Însă aici, unde Mirele o prezintă ca aceea care s-a întors înapoi și pe care El a adus-o la pace (sau: i-a dat pace) și la slava împărătească, El o numește cu numele ei adevărat. Ei Însuși este adevăratul Solomon, Prințul păcii, și ea este aceea care vine din Sulam, aceasta înseamnă că se odihnește pe temelii păcii, pe care a înfăptuit-o Prințul păcii. Acesta este vechiul Salem („Pace”), Ierusalim, „întemeierea păcii”, la care va veni Șilo (»Împăciuitorul« - Geneza 49,10).

Aici El îi spune de patru ori: »întoarce-te!« Acest cuvânt îl găsim în multe locuri în profeții și este tradus în două feluri, o dată „întoarce-te” și altă dată: „convertește-te”; este unul și același cuvânt. Așa stă în Isaia 10,21: »Rămășița se va întoarce« sau „rămășița se va converti”. Acestea sunt două gânduri care stau în strânsă legătură unul cu altul. Căci când rămășița se va întoarce înapoi dintre popoare, ea se va întoarce și la Domnul și vor întreba de David, împăratul lor, așa cum găsim aceasta în Osea 3,5: »După aceea fiii lui Israel se vor întoarce«, sau cum am mai putea spune aici: „se vor converti”. Aici în Cântarea Cântărilor 6,13 găsim același lucru. În înțeles textual s-a întrebuințat această expresie la dansul miresei, căci la sfârșitul acestui verset se vorbește despre dans. Însă înțelesul simbolic este mult mai important. Pe baza vocii Mirelui ea se va întoarce înapoi din toate locurile unde ea a locuit. În Psalmul 107,3 citim că Dumnezeu va aduce rămășița înapoi din cele patru puncte cardinale. Dumnezeu îi va chema înapoi din toate părțile (compară cu Ieremia 31,6-9), și Dumnezeu va spune în toate direcțiile cerului: »Dă!« (Isaia 43,6). El va cere restituirea poporului Său și chiar va plăti banii de răscumpărare, ca să-i răscumpere de sub puterea acelor care i-au oprimat. El Însuși îi va face să audă vocea Lui: întoarce-te înapoi în țară, unde ești acasă. Dar și în înțelesul celălalt: întoarce-te la Mine, dă-Mi inima ta și întoarce-te înapoi la Mine.

Când Domnul Isus va face să răsună așa vocea Sa și va cere popoarelor de pretutindeni: dați-Mi înapoi ce este al Meu!, atunci ei se vor întreba, așa cum spune aici: »Ce vreți să vedeți la Sulamita?« Ce ar putea Dumnezeu să descopere deosebit la poporul Israel? Ce a văzut Mesia în acesta? Era el poporul cel mai nobil, cel mai ascultător, pentru ca Dumnezeu să-l aleagă? Nu, spune Dumnezeu, dimpotrivă, ați fost cei mai încâpățânați dintre toate popoarele. Era un popor mare și puternic? Nu, spune Dumnezeu, erați cei mai neînsemnați dintre toate popoare. Ce a văzut Dumnezeu dar în acest popor? Da, aceasta ne întrebăm și noi câteodată cu privire la unii care se căsătoresc? Ce a văzut ea în el? Dar cine poate înțelege adevărata dragoste? Cine poate înțelege ce a spus Moise despre Dumnezeu: »Pentru că Domnul v-a iubit ... v-a scos cu mână tare« (Deuteronom 7,8)? Cine va înțelege căile dragostei? Poetul Proverbelor spune, că acesta este prea minunat pentru el; calea unui bărbat la o fecioară (Proverbe 30,18,19). Dragostea nu

poate fi înțeleasă decât de cei doi care se iubesc. Și tot așa este și aici la Dumnezeu. Lumea poate întreba: Ce vrei să vedeți la Sulamita, ce frumos este de descoperit la ea, că vrei s-o ai? Însă Dumnezeu spune: voi nu înțelegeți ce dau Eu pentru acest popor. Ei sunt globul ochiului Meu; ei sunt femeia tinereții Mele (Isaia 54,6). Eu am fost căsătorit cu ea. Eu a trebuit într-adevăr s-o părăsesc pentru un timp, însă dragostea Mea nu s-a micșorat! Noi știm că Cuvântul lui Dumnezeu spune, că curvia poate fi un motiv de despărțire (Matei 5,32;19,9). Dumnezeu a trebuit s-o îndepărteze, pentru că ea a preacurvit, și trebuia să-i dea o scrisoare de despărțire. Citim aceasta în diferite locuri din Vechiul Testament. Însă Dumnezeu este îndurător și El așteaptă până ea se întoarce înapoi. Da, El Însuși o roagă: »Întoarce-te la Mine!« Dumnezeu a rugat-o sute de ani aceasta. El a trimis chiar pe Fiul Său, ca să aducă poporul înapoi la Sine. Însă Dumnezeu nu uită poporul Sau și odată va spune din nou: »Întoarce-te, întoarce-te!«

Când lumea va întreba atunci pe Dumnezeu și pe Mesia: »Ce vedeți voi la acest popor«, atunci răspunsul va fi: »dansul din Mahanaim«. Literal Mahanaim înseamnă »două tabere«, sau „tabără dublă”; ca și dansul a două tabere. Numele Mahanaim apare pentru prima dată în Geneza 32, la reîntoarcerea lui Iacov. Nu este aceasta remarcabil? Noi știm că Iacov este un tablou al rămășiței. Pe lângă aceasta el este și un tablou al Domnului Isus ca Mesia, ca Acela care, după ce a plecat din țară în robie, și-a achiziționat acolo două femei. El a slujit pentru Rahela (un tablou al lui Israel), însă a primit mai întâi pe Lea (un tablou al Adunării) și după aceea a primit totuși și pe Rahela, rămășița lui Israel. Iacov este în același timp și un tablou al Israelului însuși, împrăștiat printre popoare (Psalmul 107 spune că Israel s-a coborât în corăbii pe mare). Iudeii sunt deja de mii de ani împrăștiați pe marea popoarelor. Însă în cele din urmă rămășița se va întoarce înapoi, așa cum odinioară Iacov s-a întors de la Peniel la Betel; ea va trece prin »timpul de necaz pentru Iacov«, pe care Dumnezeu l-a prevăzut pentru acest popor (Ieremia 30,7), pentru ca prin aceasta ei să se întorcă realmente cu toată inima înapoi la El. Când în cele din urmă Iacov a fost aproape de sfârșitul călătoriei lui, citim că el se teme de Esau. Tot așa se va teme și poporul de dușmanii pe care îi va găsi în țară. Citim în Geneza 32: »Și Iacov a plecat pe drumul său și l-au întâmpinat îngerii lui Dumnezeu. Și, când i-a văzut, Iacov a zis: „Aceasta este tabăra lui Dumnezeu”. Și a pus numele locului acela: Mahanaim«; aceasta înseamnă două tabere. Ce înviorează pentru popor, când se va întoarce înapoi! Și pentru Iacov a fost o înviorează. Da, ei se vor întoarce înapoi cu o tabără mare, însă cu teamă. Dumnezeu îi va învia prin această tabără de îngeri, care îi va păzi în toate căile lor (Psalmul 91,11). Eu cred că de aceea se și spune: »Întoarce-te, întoarce-te, ca noi să te privim!« Unii s-au întrebat deseori ce înseamnă »noi«, pe care îl găsim și în capitoulul 1,11. Unii s-au gândit la Trinitatea Dumnezeirii, dar aceasta nu trebuie să fie singura explicație, ci noi ne putem gândi la Mesia și la Dumnezeu, care trimite pe Mesia la poporul Sau. Dacă legăm acest gând cu cele două tabere, gândesc că înseamnă și că Domnul Isus va reveni cu îngerii Săi. Aceasta o găsim printre altele în Matei 25,31 și 2 Tesaloniceni 1,7. Atunci lumea va vedea aceste tabere pe pământ; poporul reîntors înapoi și această puternică tabără cerească, care îi vor sprijini. Atunci va fi așa cum Elisei a spus robului său: »Doamne, deschide-i, Te rog, ochii, ca să vadă! Și Domnul a deschis ochii tânărului și el a văzut și, iată, muntele era plin de cai și de care de foc împăjurul lui Elisei« (2 Împărați 6,17).

Mai este încă un alt gând legat de aceste două tabere, și pe acesta îl găsim în Geneza 32,9-10: »Și Iacov a zis ... Doamne, care mi-ai zis: „Întoarce-te în țara ta și la rudele tale și-ți voi face bine”, eu sunt nevrednic de cea mai mică dintre toate îndurările și de toată credincioșia pe care ai arătat-o robului Tău; pentru că am trecut cu toiagul meu peste acest Iordan, și acum am ajuns două cete.« Acesta este înțelesul al doilea al numelui Mahanaim. Din frică față de Esau, Iacov a împărțit pe cei care-l însoțeau în două tabere, și mai târziu găsim ce sunt aceste două tabere. Așa va fi și cu Israel, care se va întoarce înapoi în țară în două tabere. În toate miile de ani trecute poporul a fost împărțit în două tabere: cele zece seminții și cele două seminții. O parte din copiii săi și femeile sale i-a separat Iacov pentru Lea, cu fiul lor cel mai însemnat Iuda, și cealaltă parte

pentru Rahela, cu fiul lor cel mai însemnat Iosif. Așa s-a produs în familia lui Iacov o despărțire, și această despărțire nici până astăzi nu a fost anulată. Când a murit Solomon, împărăția lui s-a rupt; și această despărțitură s-a consolidat când împăratul Bașa a întărit Rama. Prin aceasta ea trebuia să fie o piedică necurmată între cele două împărății (1 Împărați 15,17). Rahela își plânge copiii în Rama, pentru că ei nu mai sunt, spune Ieremia 31,15. Copiii ei erau despărțiți: Iosif aparținea de cele zece seminții și Beniamin de cele două seminții. Și această despărțire a continuat să existe până în zilele noastre (compară cu Zaharia 11,13-14). Nu este nici un om necredincios care să considere posibil, că cele zece seminții vor fi regăsite vreodată. Însă când Dumnezeu va aduce poporul Său înapoi și va vedea că valea a înverzit și că via a înflorit, El va spune: Ce văd Eu în acest popor, este nu dansul *unei* tabere, ci a două tabere, căci Eu voi aduce ambele tabere înapoi (Isaia 11,12). Lemnul lui Iosif și lemnul lui Iuda le voi uni, și vor deveni *un* popor și *un* împărat, robul Meu David, va domni peste ei (Ezechiel 37,16-28).

Ei vor jubila dansând. Dansul este totdeauna în Scriptură urmarea salvării și a victoriei. Aceste două gânduri le vom găsi imediat unul după altul în capitolul 7. Găsim în Exod 15,20, că, după ce poporul a trecut prin Marea Roșie, Maria și femeile au ieșit cu tamburine și jucau: »Cântați Domnului, căci Și-a arătat slava; a înecat în Mare pe cal și călărețul său.« Și când David s-a întors înapoi de la omorârea filisteanului, femeile au ieșit cântând și jucând: »Saul a bătut miile lui, iar David zecile lui de mii« (1 Samuel 18,7). În Psalmul 87 găsim motivul pentru aceste dansuri. De ce va jubila poporul? S-au salvat ei singuri? Nu, Moise spune în Exod 14: »...veți vedea izbăvirea Domnului ... Domnul va lupta pentru voi, și voi veți sta liniștiți« (versetele 13-14). El este Cel care a înfăptuit salvarea și victoria, și de aceea spun »cei care cântă și joacă«: »Toate izvoarele mele sunt în Tine.« Toate izvoarele lor le vor găsi în Domnul Isus, care a venit din Sion (Psalmul 87,7).

În capitolul 7 Domnul continuă descrierea miresei. Am putea întreba: De ce? Deci, prima descriere din capitolul 4 a slujit pentru a arăta miresei ce a găsit Mirele în ea, în timpul în care ea a fost în necaz. El descrie acolo devotamentul ei, simpatia ei pentru El. În toată descrierea iese mereu în evidență ce înseamnă ea pentru El în necaz. Însă aici este altfel. Aici Mirele descrie mireasa (ca și cum ar fi un răspuns pentru oamenii care au întrebat: »Ce vreți să vedeți la Sulamita?«). El o descrie aici nu în dăruirea și devotamentul ei, ci în slava împărătească, cu care El o va îmbrăca. Căci toate aceste caracteristici, pe care le găsim aici, vorbesc despre demnitatea împărătească, despre victorie, despre salvare. Așa va fi ea, când El Însuși o va pune să stea ca împărăteasă la dreapta Sa în aur din Ofir. Aceasta este confirmat deja în primul verset, căci El o numește fiică de domn. Aceasta este fiica unui împărat, așa cum găsim și în Psalmul 45,13: »Fiica Împăratului este plină de glorie înăuntrul.« Aceasta este o cu totul altă vorbire decât cea din capitolul 4, căci acolo El o numește »sora Mea, mireasa Mea«. Acolo este vorba de legăturile ei intime, însă aici este vorba de legătura formală a Împăratului cu împărăteasa.

Vedem aceasta imediat în prima frază: »Ce frumoși sunt pașii tăi în sandale«; aceasta vorbește de salvare. Pe când poporul a fost dus în captivitate de dușmani, ei mergeau desculți (compară cu Isaia 20,4)! Și David a mers desculț, când fugea de Absalom (un tablou al rămășiței, care va fugi de anticrist). El mergea plângând, cu picioarele goale și cu capul acoperit (2 Samuel 15,30). Fiul risipitor s-a întors înapoi la tatăl său cu picioarele goale și reabilitarea lui s-a văzut prin faptul că el a fost îmbrăcat cu haina cea mai bună, i s-a pus un inel pe deget și a primit încălțăminte în picioare (Luca 15, 22). Așa vede și Mirele aici mireasa cu rezultatele salvării. Și tot așa este și cu noi. În ce privește armătura spirituală, picioarele noastre sunt încălțate cu râvna Evangheliei păcii (Efeseni 6,15). Aceasta nu înseamnă (așa cum auzim deseori), că picioarele noastre trebuie să fie gata să vestească Evanghelia, ci că ele sunt întemeiate pe pacea, așa cum a fost ea revelată în Evanghelie. Pentru noi aceasta merge mult mai departe decât la mireasă, căci noi avem pace cu

Dumnezeu, deoarece pe baza credinței am fost declarați drepecți (Romani 5,1). Însă aici și ea este văzută cu încălțăminte în picioare, ca și fiul pierdut care a fost regăsit.

»Rotunjimile coapselor tale sunt ca niște bijuterii puse la gât, lucrarea mâinilor unui artist«. Coapsele sau șoldurile sunt deseori amintite în legătură cu așteptarea sosirii Mirelui și a Slavei Sale Împărătești. Citim în Luca 12,35-36, că noi trebuie să fim ca niște oameni care așteaptă pe stăpânul lor; coapsele să fie încinse și făcliile noastre să fie aprinse, ca să așteptăm pe Împărat. Așa spune și Petru credincioșilor israeliți: »De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și nădăjduiți pe deplin în harul care vă va fi adus la descoperirea lui Isus Hristos« (1 Petru 1,13). Acesta este același gând: mijlocul încins, ca să-L așteptăm să vină în slava Lui împărătească. De aceea sunt coapsele prețioase pentru El, și de aceea El le compară cu lucrarea unui artist. Nu este tot așa și la noi? Dacă Dumnezeu spune despre primul om că este o operă de artă, țesut în pântecul mamei (Psalmul 139,13-15), ce minune este totuși o creatură a lui Dumnezeu, ieșită din mâinile Sale! Ce trebuie să fie atunci omul mântuit! El este o creație nouă, o lucrare de Artist! Coloseni 2,19 și Efeseni 4,12-13 ne spun, că, așa cum mireasa aici la sfârșitul unui proces de creștere a ajuns la maturitatea deplină și la creșterea deplină, tot așa și fiecare credincios al acestei perioade trebuie să ajungă la maturitatea spirituală și la starea de adult spiritual, la măsura plinătății de creștere.

Așa este și la caracteristica următoare: »Buricul tău este un potir rotunjit, din care nu lipsește vinul amestecat (versetul 2). Citim în Ezechiel 16,4 cum a întâlnit-o Dumnezeu când s-a preocupat pentru prima dată cu ea. Așa va fi și în viitor, când Dumnezeu se va ocupa iarăși de acest popor. Ea era ca un copil nou-născut, care se zbate încă în sânge, și al cărui buric nu a fost tăiat; ea era cineva care trebuia „salvat”. Tăierea buricului aduce deci rămășița în starea de salvare (Proverbe 3,7-8). Aceasta lasă să se recunoască clar caracterul salvării: »Teme-te de Domnul și depărtează-te de rău; aceasta va fi sănătate pentru trupul tău«. (textual: vindecarea buricului tău). Aceasta pare ciudat, dar nu este. Temelia mântuirii este într-adevăr temerea de Dumnezeu, văzută aici din punctul de vedere al responsabilității. Pentru noi înseamnă, că Dumnezeu ne-a făcut robi, care au învățat din nou ce înseamnă să te temi de Domnul și să te abați de la rău. Așadar la noi aceasta nu este mijlocul prin care *primim* mântuirea, ca și sub lege, ci este roada mântuirii. Și aceasta se va vedea și la Israel. Dumnezeu va spune despre Ierusalim, când El îl va fi restabilit la slava împărătească, că el, așa cum spune textual acolo, este »buricul pământului« (Ezechiel 38,12), punctul central al pământului, la care se vor sui toți împărații pământului. Acest buric este asemănat cu un potir rotund, din care nu lipsește vinul amestecat. În timpul necazului vinul acesta este încă ascuns în trupul lui, așa cum găsim simbolic la Iov (Iov 32,18-19). Însă după salvare se vor revărsa bucurii de tot felul (vinul este un simbol al bucuriei), nu numai o bucurie ci bucurii cu privire la tot ce este în ea și cu privire la ce Dumnezeu a lucrat în ea, în acest amestec de vinuri prețioase care curg din ea. Da, Domnul Isus va găsi mâncare și băutură la mireasa Sa. El a spus despre Sine, că trupul *Său* și sângele *Său* sunt hrană și o băutură (Ioan 6,55). Însă El vrea să găsească și la noi hrană și băutură: acest vin, și așa cum spune versetul acesta mai departe, grâu. Am văzut în capitolul 5,1, că El dorește să savureze această hrană de la rămășiță.

Trupul tău este »un snop de grâu, încins cu crini«. O culoare frumoasă a corpului era în Orient comparată cu culoarea grâului. Desigur se află un sens adânc în aceasta, căci trupul (sau: mijlocul, pântecul) vorbește de rodnicie, fertilitate, și de aceea este comparat cu un snop de grâu, încins cu crini. Rода, pe care Israel o va da aduce, este un snop de grâu bogat și hrănitor, împodobit cu crini. Eu cred că aici găsim același gând ca și la sfârșitul capitolului anterior, și anume, că va fi un moment, în care mireasa se va uita înapoi peste sutele de ani care au trecut, în care ea nu a adus rod pentru Dumnezeu. Atunci va deveni deodată vizibil, că Dumnezeu a lucrat în taină rod în ea, atât de bogat, încât Domnul Isus - vorbind omenește - se va minuna chiar de

aceasta. *Fără să știe* El va întâlni acest rod. Și mireasa va rosti cuvintele impresionante din Isaia 49,21: cine mi-a născut acestea? Căci eu am fost singură, nu am avut bărbat, cine mi-a născut acești fii și aceste fiice, care curg șuvoi de la marginile pământului spre mine? Acum este încă de neînțeles, însă atunci vor veni din apropiere și din depărtare, din cele zece și din cele două seminții, și Dumnezeu Însuși va zice (Isaia 54,1), că copiii celei părăsite sunt mai mulți decât copiii celei căsătorite. Israel va fi adunat ca o recoltă de grâu (compară cu Geneza 37,7; Psalmul 126,6; Matei 13,24-30; Apocalipsa 14,14-16), și în această recoltă vor sclipi în mod deosebit crinii, care sunt un tablou al rămășiței, care a trecut prin necaz în țară (compară capitolul 2, 42; 6,2-3; Osea 14,5; Apocalipsa 14,1-5). Toate acestea aparțin minunii, pe care o găsim aici. Ea vorbește despre salvare și despre slava împărătească, pe care mireasa le va savura la începutul împărăției păcii. Exact așa este și în continuare. Această expresie am întâlnit-o deja de mai multe ori, de aceea mă voi opri doar puțin asupra ei. »Sânii tăi sunt ca doi pui de cerb, ca gemenii unei gazele«. Cum am spus deja, sânii în Cântarea Cântărilor vorbesc despre trei lucruri: în primul rând de maturitate duhovnicească; aceasta confirmă gândul principal de aici, și anume, că mireasa a ajuns la maturitate deplină. În al doilea rând ei vorbesc despre ceea ce mireasa la rândul ei poate să fie pentru alții, pentru copilașii în credință; ea dă hrană acelor care duhovnicește nu au făcut încă asemenea progrese. În al treilea rând sânii vorbesc despre echilibrul duhovnicesc. Acest lucru este prezentat prin cei doi pui, gemenii unei gazele. Ei aparțin împreună și se aseamănă unul cu altul.

»Gâtul tău este ca un turn de fildeș«. Am văzut la descrierea Mirelui, că fildeșul vorbește de asemenea despre slava și demnitatea împărătească. Gâtul ei, care în trecut nu a vrut să se plece sub jugul lui Dumnezeu (ea era îndărătnică și încăpățânată), va fi atunci mărturia slavei împărătești. Ce schimbare trebuie să se petreacă la acest popor, ca să realizeze acest lucru. »Ochii tăi, ca iazurile din Hesbon«. Și aici găsim paralela cu capitolul 4. Pe când ea era în necaz, Domnul a spus: »Ochii tăi sunt ca porumbeii« (capitolul 4,1). Porumbeii vorbesc despre simplitatea față de Hristos, însă porumbeii pot fi și fricoși. Ezechia se plângea în boala lui și gema ca un porumbel (Isaia 38,14). Un porumbel plânge când este singur, fără partenerul său. Acest lucru nu-l găsim aici. Aici ochii ei sunt ca iazurile. Hesbon era cunoscut pentru iazurile sale mari; iazurile cu oglinda apei lor liniștită vorbesc despre liniștea profundă și pacea, pe care ea o va avea atunci. Atunci ochii ei nu vor mai aminti de porumbelul fricos, ci de seninătate, pace și liniște. Dumnezeu spune în Isaia 57,20: »Dar cei cei răi sunt ca marea tulburată, care nu se poate liniști, și valurile ei aruncă afară noroi și mâl. Pentru cei răi nu este pace.« Însă aici El va găsi în ochii rămășiței, care atunci va ajunge la liniște deplină, această pace și această seninătate deplină, și anume „la poarta orașului mult populat”. Regăsim aici același gând (ce minunat stau în legătură unul cu altul toate amănuntele Cuvântului lui Dumnezeu!), că începutul împărăției păcii va fi o revelație minunată a numărului mare de răscumparați, pe care Dumnezeu îi va readuce atunci înapoi în țară într-o pace liniștită. Va fi o liniște adâncă, nu numai la rămășița din țară, care a trecut prin marele necaz, ci și la cei mulți care vor veni de la marginile pământului.

»Nasul tău este ca turnul Libanului, care privește spre Damasc«. Așa cum odinioară cu gâtului ei și-a exprimat disprețul față de Dumnezeu, tot așa a făcut și cu nasul ei. În Psalmul 10,4 spune că cel rău, în trufia (de fapt: îngâmfare, aroganță, umblă cu nasul pe sus) lui, spune: »Nu este Dumnezeu!« Așa a fost și cu orașul rău; de aceea se spune în Ezechiel 23,25, că Dumnezeu va îndepărta tot ce amintește de trufie și înălțarea de sine: curva Oholiba (aceasta este orașul Ierusalim) va fi dusă la popoare străine, și nasul și urechile ei vor fi tăiate. La timpul sfârșitul însăși El o va reabilita și atunci totul va fi vindecat la ea. Am găsit aici în versetele de la 1 la 5 zece caracteristici, care însă nu sunt prezentate ca în capitolul 4 în ordinea de la cap până la picioare, ci de la picioare până la cap. Aceasta amintește de Isaia 1,6, unde se spune despre starea poporului păcătos, că din tălpi până-n creștet nu era nimic sănătos la el, ci numai vânătăi, răni și lovituri proaspete, fără nici-o vindecare. Dumnezeu îi va tăia nasul și celelalte părți bolnave. La timpul

din urmă o vedem în starea de salvare, reaşezată în slava împărătească. Nasul ei este acum chiar un semn al victoriei asupra duşmanilor - aceasta vorbeşte aşadar iarăşi despre caracterul victoriei. Damasc este capitala Siriei, şi Siria va fi la timpul sfârşitului parte principală integrantă a alianţei asiriene, care va fi condusă de împăratul nordului, va năvăli în ţară şi va aduce necazurile îngrozitoare peste popor. Însă aici ea a devenit un post de veghere în Liban. Ea este înălţată deasupra Damascului şi priveşte de sus popoarele din jur, ca semn al superiorităţii ei. Aşadar şi acest tablou confirmă slava sa împărătească şi salvarea sa.

»Capul tău este ca şi Carmelul; şi părul capului tău, ca purpura. Împăratul este înlănţuit de buclele tale!« (versetul 5). Carmelul este un masiv muntos care se ridică abrupt din mare în nordul câmpiei Saron. Cu puţină fantezie această culme muntoasă abruptă poate fi comparată cu o frunte. Această comparaţie o întrebuiţează Mirele aici. În Isaia 35,2 Dumnezeu spune despre ţara uscată, că ei i se va da măreţia Carmelului şi slava Libanului. Carmelul este comparat aici cu capul, şi arborii de pe Carmel cu buclele, podoaba parului. Părul vorbeşte totdeauna, ca şi în capitolul 4, despre devotamentul ei, însă aici în legătură cu slava împărătească, la fel ca şi caracteristicile anterioare. »Părul tău este ca purpura«. Purpura este culoarea, materialul, care era folosit pentru veşmintele împărăteşti. Culoarea purpurei poate fi roşu închis, sau poate merge până aproape de negru. S-a comparat cu plăcere culoarea părului negru al femeii cu aceasta. Înţelesul simbolic este mult mai adânc. Găsim în aceasta un nou indiciu despre slava ei împărătească. Ceea ce urmează dă confirmarea directă a acestui lucru: »Împăratul este înlănţuit de buclele tale!« În capitolul 4 nu se vorbeşte de împărat, ci acolo El se numeşte fratele ei, care vine la ea; acolo este vorba mai mult de simpatia ei intimă. Aici, dimpotrivă, sunt Împăratul şi împărăteasa. Este vorba de Împărat, care este înlănţuit de buclele ei şi copleşit de frumuseţea ei.

»Ce frumoasă şi ce plăcută eşti tu, iubita mea, în desfătări!« (versetul 6). Din toate câte Domnul Isus le poate dori (acesta este aici înţelesul), ea este cea mai minunată, cea mai preţioasă. Traducerea spune »iubită«, dar putem să traducem şi „cea mai iubită”. Aşadar El vorbeşte aici direct preaiubitei Sale. Poţi tu să-ţi imaginezi aceasta? Din tot ceea ce El doreşte şi preţuieşte aici pe pământ - nu vorbesc de cer, căci profetia nu vorbeşte despre aceasta - ea este cel mai minunat lucru pentru El. Nu este măreţ pentru El, că El ca Fiu al Omului va domni peste întreaga creaţie? Nu este minunat pentru El, că El va domni peste tot poporul Său? Da, până la marginile pământului I se vor supune naţiunile. De la marginile pământului se vor sui în fiecare an la El, Împăratul din Ierusalim. Însă nu aceasta este ceea ce El va preţui cel mai mult aici pe pământ. „Din tot ce este de dorit eşti tu, preaiubita Mea, după care doreşte inima Mea”. Este de neînţeles pentru fire, ce vede El în mireasa pe care El Şi-o va dobândi în timpul necazurilor. Singura explicaţie este cea pe care tocmai am dat-o, şi anume, că dragostea parcurge căi, pe care noi nu le putem cerceta, tot aşa de puţin cum putem înţelege pentru ce Domnul Isus ne-a iubit, şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru noi. Tot aşa un om nu poate înţelege, că El o va iubi aşa de mult, că ea este cel mai minunat lucru de pe pământ pentru El, pe care îl va dori inima Sa.

În încheiere El o vede în întreaga ei înfăţişare. »Statura ta este asemenea unui palmier«. Şi aceasta confirmă iarăşi pe deplin gândul, că noi găsim aici mireasa într-o victorie deplină şi o salvare desăvârşită, căci palmierul este totdeauna un semn al victoriei. Când Domnul Isus a intrat în Ierusalim, poporul a luat ramuri de palmier şi a ieşit să-L întâmpine (Ioan 12,13). Citim şi despre rămăşiţă în Psalmul 92,12, că cel drept va înverzi ca palmierul. Apocalipsa 7,9 arată marea mulţime de popor, pe care nimeni nu o poate număra. Când toţi aceştia au trecut prin necazul cel mare, vor fi mântuiţi şi vor intra în împărăţie, vor fi îmbrăcaţi în haine lungi şi albe şi vor avea palmieri în mâini. Acesta este semnul biruinţei lor. Aşa a fost şi după salvarea prin Marea Roşie. Poporul, după ce a fost salvat, a venit într-un loc unde erau 12 izvoare şi 70 de palmieri (Exod 15,27). Şi în tablourile din Levitic 23 vedem că israeliţii, când în cele din urmă au ajuns la sfârşitul tuturor sărbătorilor lor, au serbat sărbătoarea corturilor, care vorbeşte de slava împărăţiei

păcii, pe care ei o vor savura atunci. Ei vor rupe ramuri de palmier din copaci și cu ele vor construi colibe în amintirea salvării din Egipt. Este minunat cât de exact este fiecare detaliu al Cuvântului lui Dumnezeu și cum totul armonizează chip minunat, și ceea ce se spune aici despre mireasă.

»Și sâniile tăi asemenea ciorchinilor de strugurii. Am zis: „Mă voi sui în palmier, îi voi apuca ramurile”. Și sâniile tăi vor fi, în adevăr, ca ciorchinii viței» (versetele 7-8). Când mireasa a ajuns la maturitate duhovnicească, El va culege aceste roade. Gândești tu, ca Domnului Isus Îi este indiferent, dacă noi rămânem copilași în credință? Apostolul scrie evreilor (capitolul 5,12), că de mult ar fi trebuit să treacă timpul în care ei se hrăneau cu lapte, că ei ar fi trebuit să fie deja învățători, însă ei nu puteau încă să se hrănească cu hrană tare. Un copilăș micuț este într-adevăr drăgălaș, dar dacă un baby rămâne mereu micuț, el nu este sănătos. Exact așa este și la un credincios. Domnul Isus vrea în cele din urmă să se sature de roadele duhovnicești, pe care noi numai atunci le putem aduce, când suntem în starea de maturitate duhovnicească. Aceste roade le caută El aici și la mireasa. El dorește cu plăcere să savureze strugurii viței, și nu numai pentru Sine: El vrea ca acest vin, care vorbește de bucurie, să fie partea întregului pământ. Așa spune El popoarelor în Isaia 66,10 și 11, ca ele să se bucure cu Ierusalimul și să se sature la sânul mângâierilor sale. Atunci ele vor fi un izvor de bucurie, un vin prețios pentru toate popoarele. Cât de mult însă a așteptat Dumnezeu această roadă a viței, până în sfârșit odată va veni timpul când Israel va deveni o vie a vinului curat (Isaia 27,2) și va înflori ca o viță (Osea 14,7)! Niciodată până atunci Dumnezeu nu a savurat acest vin din vița aceea pentru care El S-a ostenit atât de mult. Și când va veni acest vin, Dumnezeu va pregăti un ospăț pentru toate popoarele, și atunci va fi o colecție aleasă de vinuri curate, pe care le vor putea savura toate popoarele. Bucuria va fi atunci partea tuturor acelor care vor intra în împărăția păcii (Isaia 25,6).

»Și mirosul răsuflării tale (literal: mirosul nasului tău)«, spune El, »ca merele«. Ști tu ce înseamnă aceasta pentru Domnul? Am văzut mai înainte înțelesul simbolic al nasului. Noi putem să ne folosim nasul (simbolic), ca să exprimăm înfumurarea noastră și disprețul față de Domnul. Dar s-ar putea să fie și așa, ca noi să urmăm exemplul lui Hristos, despre care Isaia 11,3 spune că plăcerea Sa este temerea de Domnul. Cum este la noi? Dacă am mâncat ceva în taină, fără ca cineva să fi văzut, se poate întâmpla ca respirația noastră să aibă mirosul mâncării și ne trădează ce am mâncat. Așa miroase Mirele aici, ce a consumat mireasa, căci »mirosul răsuflării tale este ca merele«. În capitolul 2,3-5 am văzut ce înseamnă aceasta. Mărul este Domnul Isus, căci ea spune: »Ca mărul între copacii pădurii, așa este Preaiubitul meu între fii. La umbra lui m-am desfătat și m-am așezat; și rodul Lui este dulce pentru cerul gurii mele«. »Înviorați-mă cu mere«, spune ea scurt timp după aceea. Ea dorește să se hrănească cu această roadă, și dacă ea a consumat pe ascuns această roadă și probabil în necazul cel mare s-a rușinat să mărturisească, că a savurat această roadă, Domnul Isus va observa totuși la ea, că ea a consumat acest fruct. Lucrurile, cu care te-ai ocupat în cămăruța ta, nu pot rămâne ascunse; cei din jur vor observa, dacă ne-am hrănit cu Domnul Isus. Da, s-ar putea ca inima noastră să dorească lucrurile lumii acesteia. Aceste lucruri sunt numite în Numeri 11,5, unde citim că dorințele poporului erau îndreptate înapoi la ceapa și usturoiul Egiptului. Tu poți într-adevăr să consumi în ascuns această ceapă și acest usturoi, însă lumea, credincioșii și Domnul Isus vor „mirosi” în respirația ta dacă ai fost preocupat cu desfătările Egiptului. Aceasta nu poate rămâne ascuns. Din ceea ce iese din gura ta, cu siguranță cineva, care este duhovnicesc, va putea constata dacă ai mâncat din ceapa și usturoiul Egiptului sau din merele, pe care le are Domnul Isus, din roada, care se poate savura la El. Dacă în ascuns ne-am ocupat cu Cuvântul lui Dumnezeu, consecințele nu pot lipsi. Și dacă ne umplem timpul liber cu lucrurile lumii acesteia, acest lucru va fi observat în vorbirea noastră, în discuțiile pe care le purtăm unii cu alții. Aici la mireasă, Domnul Isus știe să prețuiască ce iese la iveala din ea. »Ca niște mere de aur în coșulețe de argint este un cuvânt spus la timp« - se spune în Proverbe 25,11.

»... și cerul gurii tale, ca vinul cel mai bun« (versetul 9). El o invidiază totodată, cu privire la ceea ce ea a consumat. Cu cerul gurii ei ea a gustat cea mai prețioasă bucurie posibilă pe pământ. Și acesta este momentul în care ea nu se mai poate stăpâni. Aici ea întrerupe cuvintele Mirelui și spune: »... care alunecă ușor pentru preaiubitul meu«. Preaiubitul este totdeauna Mirele, așa cum Îl numește mireasa. Din aceasta reiese clar, că ea Îl întrerupe. Ea nu poate – ca să zicem așa - să mai suporte, ca El să spună lucruri atât de minunate despre ea. Când apoi în cele din urmă El spune, că ea gustă cu cerul gurii ei cea mai prețioasă bucurie, ea spune: da, dar nu ști Tu, că toată bucuria, pe care eu o pot savura, este în exclusivitate hotărâtă pentru Tine? Că eu nu posed nici o singură altă bucurie în afară de Tine, și vinul, pe care îl gust, este întru-totul pentru Tine? Și de aceea ea Îi răspunde - nu printr-o adresare directă, aceasta practic ea nu o face niciodată în Cântarea Cântărilor - brusc cu aceste cuvinte: »... care alunecă ușor pentru Preaiubitul meu, și se furișează peste buzele celor care dorm«. Vinul este așadar în primul rând hotărât pentru El. Toată bucuria ei este numai în El și pentru El. Este și bucuria noastră numai în El? Sunt pe pământ multe lucruri, pe care noi le putem savura, lucruri, pe care Dumnezeu le-a dat în creație. Probabil că Domnul poate într-adevăr să spună despre noi, că cerul gurii noastre gustă vinuri prețioase; însa putem noi să-L întrerupem imediat din vorbire și să spunem: »Însă tot acest vin este în întregime destinat numai pentru Tine?«

Mai este încă o a doua grupă, pe care ea o numește aici. Vinul nu este numai pentru Preaiubitul ei, ci aici se spune și că vinul »se furișează peste buzele celor care dorm« - la plural. Avem aici același gând, pe care tocmai l-am avut în versetele 7 și 8 la Mire. El spune în capitolul 5,1, unde El vine în grădina Sa, ca să savureze vinul și laptele care se găsesc acolo: »Mâncați, prieteni; beți, da, beți din belșug, preaiubiților!« Și tot așa spune El popoarelor, în Isaia 66,11, să se sature la sânul ei. Acum și mireasa vorbește despre o grupă mai mare. Ea spune, că acest vin nu este numai pentru Mire, ci că el se va furișa și pe buzele celor care dorm. La începutul împărăției păcii vor fi mulți care dormitează, care vor trebui treziți. În Daniel 12,2 este scris că vor fi mulți care dorm în țărâna pământului, și când Domnul Isus se va fi reîntors (așa cum Asaf exprimă în Psalmul 73,24: »mă vei primi în slavă«), cei ce dormitează vor fi treziți prin această bucurie. Va fi totodată așa, că strigătul bucuriei va răsună peste întreg pământul, pentru ca cei care dorm să se trezească. Atunci cele zece seminții, care dorm în țărâna pământului, se vor trezi și se vor reîntoarce. Mulți din ei vor fi judecați pe drum, însă o rămășiță (Ezechiel 20,34-38) se va întoarce înapoi în țară și va savura de asemenea vinul bucuriei care se găsește acolo. Va rămâne însă mereu o deosebire. Bucuria pe care Mirele și mireasa o savurează va fi împărtășită cu oaspeții lor, da, ei nu vor sa aibă această bucurie numai pentru ei, de aceea invită oaspeți. Cu toate acestea, niciodată bucuria oaspeților nu se va compara cu bucuria dintre iubiți. Aceasta continuă în versetul 10. Aceasta nu este destinată pentru cele zece seminții și nicidecum pentru popoare, ci acestea sunt cuvintele, pe care numai mireasa le poate exprima, pentru că ea știe ce simte Mirele numai pentru ea.

»Eu sunt a Preaiubitului meu și dorința Lui este pentru mine«. Am citit deja cuvinte asemănătoare în capitolul 2,16 și capitolul 6,3, și am descoperit în ele o dezvoltare duhovnicească. În capitolul 2,16 ea spune: »Preaiubitul meu este al meu și eu sunt a Lui«. Aceasta este experiența unui om care tocmai s-a întors la Dumnezeu. Primul său gând este cu privire la ceea ce el a primit. El este salvat de păcatele sale și a devenit un copil al lui Dumnezeu. El a primit pe Domnul Isus ca Mântuitor al său. Totdeauna este vorba de ceea ce a primit. Ce descoperire este pentru un credincios când el începe să descopere nu numai ce el a obținut în mod personal, ci, cine este Mântuitorul, care a mers pentru el la cruce, cine este Cel în ale cărui brațe este adăpostit, cine este Cel care l-a cumpărat cu sângele Său - și aceasta o găsim înainte de toate în capitolul 6,3. Aici ea spune mai întâi: »Eu sunt a Preaiubitului meu«. În mod asemănător începe și Catehismul de Heidelberg: „Eu sunt proprietatea credinciosului meu Mântuitor«. Acesta este un gând mult mai fericit, nu că El este proprietatea *mea* - aceasta este de asemenea adevărat -

ci eu sunt proprietatea *Lui*, în viață și în moarte (Romani 14,7-8)! Ea adaugă acolo: »Și Preaiubitul meu este al meu!« Însă aici, unde ea a ajuns la maturitate duhovnicească, ea nu mai vorbește deloc despre ceea ce ea are, ci spune: »Dorința Lui este pentru mine!« Ce gând va fi acesta pentru ea, că Mirele o dorește! Și ea tocmai a auzit aceasta din propria Lui gură, căci El a spus: »Ce frumoasă și ce plăcută ești tu, iubita Mea, în desfătări!« Ce gând, când un credincios descoperă, că nu numai păcatele sale au fost îndepărtate, ci că se găsește cineva care l-a iubit foarte mult și a dorit să-l posede! Așa putea Pavel să spună: »Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine« (Galateni 2,20), care mă dorea, ca să mă facă proprietate a Sa. Ce gând, când înțelegem cu inima, că Domnul Isus ne-a iubit și ne-a dorit, pe fiecare personal - în măsura în care Îl cunoaștem!

Dorința Lui era îndreptată către Ierusalim. Nu citim de multe ori, că El a plâns pe pământ; dacă îmi amintesc bine, de două ori. Una din aceste împrejurări a fost în Luca 19,41-42, pe când El se apropia de Ierusalim și plângând spunea: »Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi a ta, cele care sunt spre pacea ta! Dar acum sunt ascunse de ochii tăi!« Inima Lui dorea acest oraș - el însă n-a observat aceasta. Dorința Lui era îndreptată spre acest oraș, însă el a rămas lipsit de sentimente față de dragostea Lui. Ce descoperire, când el cândva în viitor își va da seama, că în toți acești mii de ani dorința Lui nu s-a micșorat! El va veni la el, ca să-l facă proprietate Lui și să spună Sionului: »Nu te vei mai numi: „Părăsită”. Nici țara ta nu se va mai numi „Pustiită”. Ci te vei numi „Plăcerea mea este în ea”. Și țara ta: „Măritată”. Pentru că Domnul Își găsește *plăcerea* în tine« (Isaia 62,4), ca să reabiliteze orașul în slava pe care a avut-o. El nu este despărțit pentru totdeauna de el. El așteaptă clipa în care el se va curăți de curvia lui și se va întoarce înapoi la El, ca să fie din nou unit cu El. Atunci Împăratul îi va pofti frumusețea (Psalmul 45,10-11). În Geneza 3,16 citim că Dumnezeu, când Adam și Eva au păcătuit, spune femeii, că dorința ei va fi după bărbatul ei, dar el va stăpâni peste ea. Aceasta era consecința păcatului. Aici însă vedem consecința dragostei! Eu nu spun, că aici este schimbată ordinea ierarhică; desigur Domnul Isus este primul, și ea Îi este supusă, însă pentru dragoste pare așa, de parcă ordinea ar fi inversă. Aici nu este așa, că El stăpânește peste ea, ci noi am citit: »Împăratul este înlănțuit de buclele tale« (versetul 5). El este copleșit de ea (compară cu capitolul 6,5), de frumusețea și slava ei și de dragostea ei pentru El. De asemenea aici nu este vorba de faptul, că ea Îl dorește, ci că *El* o dorește. Aceasta El o va dovedi prin faptul că o salvează și o ridică la slava împărătească.

După aceea această secțiune se încheie iarăși cu roada țării. Prima secțiune a părții principale s-a încheiat cu grădina închisă (capitolul 4,12-5,1), aceasta este Ierusalimul, a doua secțiune cu grădina cu nuci (capitolul 6,11), aceasta este Israelul întreg: cele zece și cele două seminții restabilite. Și acum vedem, că în Împărăția păcii se va găsi o a treia roadă, pe un ținut mult mai întins (compară cu Isaia 61,11). Mireasa vorbește aici despre aceasta. Ea spune: »Vino, Preaiubitul meu, să ieșim pe câmpii, să rămânem noaptea în sate! Să ne suim devreme la vii, să vedem dacă a înmugurit vița, dacă se deschide floarea și dacă rodiile sunt în floare. Acolo vreau să-Ți dau dragostea mea« (versetele 11-12). Ea va privi împreună cu Mirele pe câmpurile pământului, să vadă dacă se va găsi printre popoare roade pentru El. Nu este frumos faptul că ea ia parte la aceasta? Este foarte important ca noi să înțelegem, că Domnul Isus nu ne iubește numai pe noi, ci că El are simpatie și față de alții. Dacă vrem să-I dovedim în adevăr dragostea noastră, atunci trebuie să participăm și la ceea ce prezintă interes pentru El. Acesta este un gând foarte important. Auzim uneori credincioși care spun: profețiile îmi sunt prea neclare, ele nu sunt interesante, din acestea nu ai nimic pentru viața practică. Însă nu se pune întrebarea, ce avem *noi* din acestea, ci întrebarea este: avem noi interes față de ceea ce preocupă inima lui Mesia? Dorința Lui este îndreptată spre Ierusalim. Avem noi interes pentru acest oraș? Această întrebare se pune și rămășiței. Mireasa iubește pe Mire și știe că El o iubește. Însă El dorește și după roadele câmpului, deci și de la celelalte popoare - »Ogorul este lumea« (Matei 13,38). Are și ea

această dorință ca și El? În aceasta se găsește o învățătură practică pentru noi. Dacă noi știm prin har, sau ne putem încrede în faptul, că stăm pe temelia Filadelfiei (Apocalipsa 3), atunci și aceasta este un mare privilegiu din partea Domnului. Însă dacă noi nu avem nici un interes față de credincioșii din Tiatira (biserica catolică), și față de credincioșii din Sardes (bisericele protestante statale), putem noi atunci rămâne cu adevărat la afirmația, că iubim pe Domnul? Cum putem să iubim pe Domnul și să nu avem nici un interes față de acești credincioși, pe care El de asemenea îi iubește? Chiar dacă ei sunt în Tiatira sau în Sardes, totuși El îi iubește cu aceeași dragoste cu care ne iubește pe noi. Am putea noi să iubim numai pe credincioșii care stau pe temelia Filadelfiei? Și aceasta merge mai departe. N-ar trebui, așa cum avem dragoste față de credincioșii din Adunare, să avem simpatie și față de credincioșii din Israel? Caci ei sunt poporul lui Mesia și El se va îndura de ei. Să nu avem noi atunci nici o simpatie față de acest popor și să nu luăm parte la starea lor și la roada pe care Domnul o va aduna în Necazul cel mare dintre popoare?

Exact aceasta vedem la rămășiță. *Unde* Îi dă ea dragostea ei? Pe câmpul pe care ei au ieșit ca să vadă de roade? Acolo ei savurează roadele și se bucură unul de altul. Ea dorește să-și aducă dragostea ei în legătură cu ceea ce inima Mirelui dorește, chiar dacă nu așa de mult ca după mireasa însăși. Mirele are interes și de roada dintre popoare (compară cu aceeași vorbire simbolică din Ioan 4,35-36!), de marea ceată, pe care nimeni nu o poate număra, care va veni din Necazul cel mare (Apocalipsa 7,9-17). Mireasa simte aceasta, căci ea cunoaște pe Mire, și este receptivă pentru înclinațiile inimii Sale. De aceea ea spune: »*Acolo* vreau să-Ți dau dragostea mea«. Vedem în același timp însă, că recolta propriu-zisă încă nu a venit aici. Aici toate sunt numai o anticipare. Starea împărăției păcii nu a venit încă, căci ea spune în versetul 11: »Să rămânem noaptea în sate«. Așadar este încă vorba de noapte și de înnoptare, însă este frumos și important când credincioșii nu vor să fie în oraș, în organizația lumii. Aici nu este vorba numai de lumea însăși, ci mai ales de toate organizațiile religioase false, cum a devenit creștinătatea, luată ca întreg. În Necazul cel mare roada va fi culeasă pe câmp, nu în „oraș”, în marele Babilon (Apocalipsa 18), în creștinătatea cu falsă, creștinii de nume decăzuți, care nu au crezut adevărul (2 Tesaloniceni 2,1-12). Domnul Isus nu este nici acum la ei, ci numai la aceia care au ieșit din Babilon (Apocalipsa 18,4). Citim de mai multe ori, că El a fost într-adevăr ziua în oraș, dar că seara El a ieșit pe câmp, ca să înnopteze în sate. În Matei 21,17 se spune că spre seară a părăsit Ierusalimul și a mers spre Betania, ca să rămână acolo peste noapte. El voia să fie la rămășiță, alături de preaiubiții Lui, în afara centrului religios, care era în mâinile unei religii omenești, firești. Așa părăsește și mireasa aici împreună cu Mirele lumea religioasă, omenească. Am văzut deja în capitolele 3 și 5 tabloul orașului, de aceea nu voi insista mai mult asupra acestuia. Ea vrea să fie alături de Mire, acolo unde sunt și alți preaiubiți, roadele câmpului. Și eu consider că ea, când a ajuns cu adevărat să aibă înțelegere duhovnicească, după izgonirea ei din țară, în mijlocul păgânilor necredincioși, unde va locui și care o vor ajuta (Matei 25,34-40), ea se va simți mai fericită decât în mijlocul concetățenilor ei necredincioși aflați sub domnia lui anticrist, căci din cauza dragostei ei față de Mesia, aceștia îi vor pricinui cele mai îngrozitoare necazuri.

»Mandragorele răspândesc miros și la porțile noastre sunt tot felul de roade alese, noi și vechi, pe care le-am păstrat pentru Tine, Preaiubitul meu« (versetul 13). Ea Îi va da roadele, pe care le-a păstrat pentru El. Aceasta este o expresie cu totul deosebită. Nu cred că această expresie se mai găsește undeva în Scriptură, că credincioșii păstrează ceva pentru Domnul Isus. De aceea cred, că aceasta are un sens adânc, și anume, că tot ce ea va trăi în timpul încercărilor prin care El o va aduce, va păstra ca roade alese pentru El; noi și vechi, așa cum spune aici. Așa este scris în Matei 13,52 despre stăpânul casei, că el scoate din comoara sa noul și vechiul. Acolo sunt lucruri vechi, care au fost deja descoperite în Vechiul Testament, și lucruri noi, pe care Domnul Isus le-a descoperit ucenicilor. Așa va fi și la rămășiță. Toate aceste umbre de odinioară, care stau ascunse în Cuvânt, pentru care însă ochii ei sunt închiși, căci pe fața ei stă un acoperământ, ea le va cunoaște din nou, când ochii ei vor fi deschiși în Necazul cel mare și ea va învăța să savureze

aceste umbre pentru inima ei, și ea le va aduce ca roade nobile pentru Domnul. Mandragorele (sau: merele dragostei) cu care Lea a cucerit dragostea lui Iacov (Geneza 30,14-16) vor mirosi. Roadele lui prețioase sunt deasupra ușii. Aceasta vorbește despre »izvoarele vieții«, despre prezentarea lor în exterior, așa cum vom vedea și în capitolul 8. În comportarea ei practică iese la iveală ceea ce ea a păstrat în necaz. Nu este deseori și la noi așa? Ceea ce am păstrat când am fost în necazuri, ceea ce Domnul ne-a învățat atunci, lucruri vechi, pe care le-am cunoscut deja mai dinainte, dar care probabil abia acum le-am înțeles ca realitate vie, și lucruri noi, pe care El vrea să ni le facă cunoscut tocmai în asemenea împrejurări – pe acestea avem dreptul să I le oferim ca roade prețioase.

Ajungem acum la capitolul 8. Am văzut deja, că primele patru versete aparțin secțiunii pe care tocmai am studiat-o. Aceste patru versete încheie marea parte principală a Cântării Cântărilor. Putem recunoaște aceasta foarte ușor, deoarece cel de-al patrulea verset este refrenul pe care l-am întâlnit deja de două ori în această carte, și anume în capitolele 2,7 și 3,5. Acest refren împarte cartea în patru părți. Începând cu capitolul 8,5 găsim încheierea acestei cărți minunate. În aceasta sunt prezentate mai clar unele teme importante, care în capitolele anterioare au fost atinse doar în treacăt, sunt lămurite încă o dată mai în amănunțime.

În primele patru versete ale capitolului 8 vorbește mireasa despre legătura ei cu Mirele. Probabil că din capitolele anterioare am căpătat impresia, că mireasa și Mirele sunt acum realmente legați pe deplin unul de altul, că Domnul Isus ca Mesia S-a reîntors și că El S-a legat cu orașul Ierusalim. Dar încă nu este timpul împărăției păcii. Am arătat deja de mai multe ori, că tot ce noi găsim în cartea aceasta este numai o prezentare anticipată a viitorului. Ultimul verset al acestei cărți confirmă aceasta, căci mireasa exprimă acolo dorința ei după venirea reală a Mirelui în propria Sa persoană. Și tocmai aceste patru versete arată că nu a avut loc încă căsătoria, că încă nu este nici o legătură oficială între mireasă și Mire. Da, ei știu ce simt unul pentru altul. Mireasa a văzut ce dragoste se găsește în inima Mirelui pentru ea, și El știe cât de mult Îl iubește ea. Dar încă nu este așa, ca ei sunt cunoscuți public ca soț și soție de către lumea de afară. Mireasa dorește venirea acestui timp. Nu ne putem noi imagina, cum va fi rămășița acolo în mijlocul unui popor păcătos? Ei vor mărturisi că Îi aparțin și că Îl cunosc, însă cei fără de Dumnezeu îi vor batjocori și vor spune: Voi, o așa ceată mică, credeți într-un Mesia mort, care nu știe nimic de voi! Ei nu vor înțelege, că mireasa se află într-o legătură indisolubilă cu Logodnicul ei, cu Împăratul, care este pe punctul de a veni. Și de aceea ea spune: »O, de ai fi fost fratele meu, care a supt la sânii mamei mele! Dacă Te-aș găsi afară, Te-aș săruta și nimeni nu m-ar disprețui« (capitolul 8,1). De-am fi numai frate și soră, atunci nimeni, care ne-ar întâlni pe stradă, nu se va mira dacă ne-am săruta, așa cum nimeni nu s-a mirat când Iacov a întâlnit pe Rahela la fântână, a îmbrățișat-o și a sărutat-o, căci erau văr și verișoară (Geneza 29,11). Când există o legătură de familie apropiată nu este surprinzător când un bărbat se sărută cu o femeie. Această dorință a miresei dovedește de asemenea ce sentimente au luat ființă în inima ei. Ea iubește pe Mire nu pentru că El este un Împărat, nu pentru că El este Mesia, care va domni peste toate lucrurile. Probabil că uneori o fată iubește un tânăr din cauza provenienței lui, a poziției lui sau a salariului sau. Însă la această mireasă nu a fost așa. Ea spune, că ar fi mulțumită dacă Mirele ei ar fi fratele ei, numai dacă El ar fi lângă ea și ea nu ar fi disprețuită dacă ar fi văzută împreună cu El. Aceasta arată, că ea Îl iubește pe Mire pentru ceea ce este El în Sine Însuși. Nu este acesta un exemplu pentru noi? Pe de altă parte se pare că ar fi un aspect negativ în ceea ce spune ea, și anume, că întru-câtva ea s-ar rușina totuși să se declare de partea Mirelui, deoarece cei din jurul ei ar batjocori-o din cauza simpatiei ei față de Mire. Și aceasta nu este un exemplu de urmat. La noi nu trebuie să existe nici un fel de rușine falsă, deoarece pentru lume ar fi ca și cum noi am crede în cineva care a murit. Căci lumea nu a văzut că El a înviat și este glorificat, însă noi mărturisim că Îi aparținem și că Îl iubim. Probabil că ne-ar place mai mult dacă lumea ar vedea în mod vădit și

ar recunoaște că noi Îi aparținem, astfel că noi nu va trebui să ne mai rușinăm când ne vom declara de partea Lui.

În afară de aceasta vedem aici încă ceva. Ea nu are numai dorința: O, de ar fi fratele meu, ci se pare că ea nu recunoaște aici (însă o să învețe), că El este cu adevărat Fratele ei. Și acesta este un gând minunat și important. Am văzut, că în această carte se vorbește despre mama miresei. Mireasa este Ierusalimul și mama este Israel. În Isaia 50,1 și în Osea 2,1-3, Israel este numit mama. Ea este mama care are două fiice, Ierusalim și Samaria (Ezechiel 23,2-4). Aici este vorba de mireasă, de una din fiice, și cealaltă, sora ei mai mică, este numită în versetul 8. Israel este mama, însă aceeași mamă este și mama Mirelui. În capitolul 3,11 am văzut că Mirele a fost încoronat de mama Lui în ziua căsătoriei Lui. De asemenea am citit, că Domnul Isus Însuși spune preaiubitei Sale: »Sora Mea, mireasa Mea« (capitolele 4,9.10.12; 5,1-2). El i-a spus oficial, că ea este nu numai mireasa Lui, ci și sora Lui. Căci Israel, mama rămășiței din viitor, este totodată și mama Domnului Isus. El a venit din același popor, din care va ieși și rămășița. Noi am citit în Apocalipsa 12 despre o femeie care reprezintă pe Israel. Ea a născut un Fiu de parte bărbătească și Împărăția romană l-a omorât. Însă apoi în Apocalipsa 12 suntem transpuși în viitor și vedem, că aceeași femeie este identificată cu rămășița, pe care Dumnezeu o va ocroti în pustie. Aceași mamă, care odinioară a dat la iveală pe Mesia, va da la iveală în viitor această rămășiță (vom vedea aceasta mai târziu în versetul 5). El este deci Fratele ei. Aceasta este de mare importanță, căci ceea ce spune ea aici: »Te-aș lua, Te-aș aduce în casa mamei mele« - va avea loc cu adevărat. Cuvintele »Te-as lua«, »Te-aș aduce« vor deveni „Te voi lua”, „Te voi aduce”; de altfel se poate traduce și așa: „Te voi lua, Te voi aduce în casa mamei mele, Tu m-ai învățat; Îți voi da să bei vin aromat, must din rodiile mele« (versetul 2).

Ce înseamnă, că ea Îl va aduce în casa mamei ei? Am spus, că mama este un tablou al lui Israel, așa cum Dumnezeu l-a condus din Egipt prin pustie în țara promisă. Dumnezeu spune în Ieremia 2,2 că El se gândește înapoi la dragostea ei ca mireasă, pe când ea L-a urmat prin pustie în prospețimea dragostei dintâi, într-un pământ nesemănat. Ea L-a urmat ca mireasă, pe El, care a eliberat-o din Egipt. Aceasta este acum mama pe care Dumnezeu, așa cum relatează profetul, și-a câștigat-o ca soție; femeia tinereții Sale (Isaia 54,6). Dumnezeu este Soțul, Bărbatul acestui popor Israel. Însă atât Ieremia cât și Isaia relatează, că Dumnezeu a trebuit să pună la o parte acest popor, deoarece a devenit necredincios. Și deja de mai mult de 2500 de ani Dumnezeu nu mai recunoaște acest popor ca soție a Sa. Însă în viitor din același Israel va ieși o rămășiță. Atunci Domnul oștirilor va reveni pe pământ ca Mesia și va încheia o căsătorie cu rămășița, întocmai ca un mire cu o mireasă. Ce important este deci, că ea Îl va aduce în casa mamei sale. Ea va înțelege, că legătura pe care ea ca rămășiță o va avea cu Domnul va fi întemeiată pe legătura pe care Dumnezeu a avut-o în trecut cu Israel. Aceasta este deosebit de important.

Pe ce se baza legătura cu Israel? Pe promisiunile care Dumnezeu le-a dat lui Avraam, Isaac și Iacov; promisiunile, pe care El le-a dat în har, și aceste daruri ale harului și chemarea lui Dumnezeu sunt de neregretat (Romani 11,29). Și pe ce se va baza în viitor legăturile dintre Domnul Isus și rămășiță? Nu pe faptul că mireasa a fost așa de credincioasă în timpul necazului. Și nici de faptul că ea este așa de atrăgătoare pentru El. În mod sigur aceasta este așa. El o iubește și va reveni ca să-i arate dragostea Sa. Însă când Dumnezeu dovedește dragoste, El trebuie să aibă un temei pentru aceasta, căci dragostea lui Dumnezeu nu poate trece peste dreptatea Sa. Și că Dumnezeu este drept, El o va dovedi prin faptul, că El încheie o legătură cu această rămășiță pe baza acestor promisiuni necondiționate, pe care El le-a dat odată în trecut lui Israel. Israel, rămășița viitorului, trebuie pus pe aceeași treaptă cu Israelul trecutului, ca popor al lui Dumnezeu. Mireasa trebuie să înțeleagă, că Mesia, care va reveni, va fi Același cu Iehova Vechiului Testament, care a numit Israel ca fiind soție a Lui. Însa cu aceasta problema încă nu este rezolvată. Căci cum poate Dumnezeu să împlinească față de un popor păcătos și stricat

promisiunile îndurării, care atâtea sute de ani I-a întors spatele? Dumnezeu poate aceasta, căci El a zis lui Avraam nu numai: »Și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine« (Geneza 12,3), ci și pentru că El a spus în Geneza 22,18: »Și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului«; aceasta înseamnă, în Hristos, așa cum spune clar Galateni 3,16; în Hristos, așa cum El, în chip simbolic, a fost jertfit de Dumnezeu în Geneza 22 pe muntele Moria, ca prin aceasta El să poată mântui pe poporul Său de păcatele lor, așa cum a promis îngerul lui Iosif în Matei 1,21. Aceasta este baza, pe care Dumnezeu va putea în viitor să împlinească față de fiică, de rămășița care va ieși în viitor din Israel, făgăduințele care au fost date mamei. Ce important este ca ea să recunoască aceasta. Și ce important este și pentru noi să înțelegem care este baza relațiilor noastre cu Domnul Isus! Cine este mama noastră? Galateni 4, 22-28 spune clar: mama noastră este Ierusalimul de sus (vezi postfața). Noi am venit, spune Evrei 12,22, la muntele Sion și la orașul Dumnezeului celui viu, la Ierusalimul ceresc. Muntele Sion vorbește de har. Nu este foarte important, ca și noi să înțelegem, că legăturile noastre cu Domnul Isus sunt bazate de asemenea pe har? Sunt mulți oameni care nu-L aduc pe Mire în casa mamei lor, adică, aceștia nu recunosc că ei pot avea legătură cu Domnul Isus numai pe baza harului. Ei vor să-L urmeze și să-I slujească, dar resping harul, pentru că ei sunt de părere că nu au nevoie de har. Însă numai prin har pot să fie uniți realmente cu Mirele. Și mireasa cerească trebuie să recunoască, că legătura ei este întemeiată numai pe har. Care har? Harul pe care Dumnezeu l-a arătat pe cruce, prin aceea că a dat pe Domnul Isus, așa cum Avraam a dat pe fiul său pe muntele Moria. Aceasta este baza, pe care Dumnezeu poate să împlinească făgăduințele date mamei.

Acesta este harul, care ne învață. Ea spune aici: »Tu m-ai învățat«. Se mai poate traduce și: „ea m-ar învăța”, și atunci ar fi vorba de mama. Însă această diferență nu este așa de importantă, deoarece este vorba despre ceea ce se va învăța. În Tit 2,11-12 citim nu numai că harul lui Dumnezeu s-a arătat aducând mântuire pentru toți oamenii, ci și că el ne învață, ca noi, după ce am tăgăduit neevlavia și poftele lumești, să trăim cu cumpătate și cu dreptate și cu evlavie în veacul prezent. Harul învață, însă nu pe toți oamenii, ci pe noi credincioșii. Ne lăsăm noi învățați de acest har? Ne lăsăm noi în fiecare zi să fim învățați de Domnul (El este Harul lui Dumnezeu, care a fost arătat în Persoană) cu privire la temelia pe care ne aflăm? Ne lăsăm noi învățați despre Harul în care stăm, cum spune Romani 5,2, ca să trăim fiind conștienți de acest Har? Va veni timpul, când mireasa va vedea pe ce bază va sta ea în legătură cu acest Mire. Atunci ea Îi va da să bea vin aromat. Ea Îi va face parte de belșugul de bucurie, pe care ea o are. Despre această bucurie vorbește vinul. Bucuria este caracterizată prin mirosul, care vorbesc de gloriile Domnului Isus. Nu este bucuria pentru lucrurile care le-a primit ca păcătoasă salvată, ci bucuria care a luat naștere la ea prin mirosurile prețioase, care sunt în El Însuși. Ea Îi va da să bea must din rodiile ei. Am văzut (capitolul 4,3.13), că rodiile vorbesc despre roada duhovnicească, care ia naștere pentru El în umblarea ei practică. Ce minunat trebuie să fie aceasta pentru El, când ea, învățată astfel în har, Îi va da aceste roade. Atunci ea va fi ajuns la odihnă, și se vor împlini cuvintele din capitolul 2,6: stânga Lui este sub capul ei și dreapta Lui o înconjoară. Aceasta este odihna pe care ea a cunoscut-o înainte de necaz (capitolul 2), când ea a intrat pentru prima dată în legătură cu Mirele. Ea a pierdut repede această liniște în încercări (capitolele 3 și 5), dar ea o va savura pe deplin și nestingherită atunci când El va fi venit la ea.

»Vă jur, fiice ale Ierusalimului, de ce să stârniți, de ce să treziți dragostea până nu va voi ea?« Acesta este refrenul, care se repetă aici pentru a treia oară. Această expresie de aici este în textul original mult mai accentuată decât în cazurile anterioare. De ce sunt încercările fiicelor Ierusalimului așa de perseverente? Am văzut că fiicele Ierusalimului reprezintă de asemenea credincioși, care au însă mai puțină pricepere duhovnicească și caută (deseori fără să-și dea seama) să obțină prin constrângere dragostea, sau s-o îndepărteze. Când în cele din urmă mireasa a învățat într-adevăr să vadă ce este dragostea Mirelui, și dragostea ei a crescut treptat, ea întrebă cu tărie: de ce sunteți așa de stăruitoare? Nu, dragostea trebuie să înflorească de la sine, ea nu

trebuie să fie obținută prin constrângere. Nici noi nu trebuie să obținem prin constrângere dragostea credincioșilor de curând nou născuți și care au învățat puțin de la Domnul Isus. Dragostea trebuie să fie sănătoasă și trebuie să se bazeze pe o cunoștință adâncă, dobândită practic, despre ceea ce Domnul Isus. Dragostea nu trebuie nici să fie deranjată sau împiedicată. Când cineva are părtășie cu Domnul Isus, așa cum o avea Maria din Betania la picioarele Sale, atunci acolo nu trebuie să fie nici o Marta, o credincioasă cu o înțelegere duhovnicească mai mică, care să deranjeze dragostea. „De ce vreți voi să faceți aceasta?” Lăsați dragostea să înflorească de la sine, așa cum o trezește Domnul Isus în inimile noastre. Căci El se preocupă cu noi și merge cu noi căi, pentru ca dragostea să crească, așa cum Îi place Lui și dragostei însăși, până ce dragostea este desăvârșită, când carnea (firea) nu va mai fi și noi vom fi la El, când va fi îndepărtat tot ce stă în calea dragostei desăvârșite, când chiar și fiicele Ierusalimului au ajuns la înțelegere duhovnicească.

Partea a patra (capitolul 8,5-8,14)

Partea de încheiere începe cu aceleași cuvinte ca și marea parte principală (capitolul 3,6): »Cine este aceasta care se suie din pustiu?« Am văzut acolo, că într-adevăr era rămășița care se întorcea din pustiu, însă fără Mire. Mirele a luat măsuri spre a o conduce în siguranță prin pustiu. El face în Locul sfânt slujba preoțească pentru ea, ca s-o ocrotească de pericolele pustului. El Însuși este însă absent. El lasă mireasa să meargă *singură* prin pustiu, cu toate că El o ocrotește prin toate măsurile luate de El. Citim acum aici cuvântul triumfător: »Cine este aceasta care se suie din pustiu rezemată de Preaiubitul ei?« Cândva ea se va reîntoarce din pustiu, unde s-a refugiat în timpul când anticrist și-a ridicat chipul său îngrozitor în Ierusalim. Femeia din Apocalipsa 12 va fi ocrotită de Domnul în pustiu timp de 1260 de zile. Va veni însă odată timpul, când ea se va reîntoarce de acolo. Atunci El, Cel care a dus-o în pustiu, va vorbi inimii ei și îi va da înapoi viile ei. El va face valea Acor o ușa de speranță și se va logodi cu ea (Osea 2,14-15). Atunci El va spune: am uitat toate sutele de ani în care Mi-ai fost necredincioasă și Eu te voi lua iarăși pentru Mine ca mireasă pentru veșnicie (Osea 2,19). Aici nu spune: ca soție, ci ca mireasă pentru veșnicie, pentru totdeauna în prospețimea și frumusețea logodnei. Ce Dumnezeu minunat este El, Cel care se va îndura de acest popor! Așa vine ea aici înapoi, rezemându-se de Preaiubitul ei, de Mesia. Aceasta este un lucru foarte remarcabil! Acest popor s-a „rezemat” și în perioada actuală, și anume pe faptele legii și a socotit că în felul acesta ar fi posibil să caute neprihănirea și să placă lui Dumnezeu. S-a rezemat pe propria sa putere, însă a lepădat pe Domnul Isus. Ce paralelă! Legea a fost dată prin Moise, harul și adevărul au venit prin Isus Hristos (Ioan 1,17)! Ce schimbare va fi avut loc la acest popor, când ei se vor rezema pe *El*, când vor înțelege că toată puterea lor proprie nu va mai însemna nimic! Atunci vor vedea, că ei nu posedă nici o putere ca să reziste în necazului. Când Domnul Isus i-a lăsat pentru un moment în voia lor (capitolul 5), au ajuns în cele mai mari greutăți și au trebuit să învețe, că nu puteau face nimic altceva, decât să se rezeme pe Preaiubitul lor. Domnul Isus a vrut să-i învețe aceasta deja cu sute de ani în urmă, însă atunci ei nu au ascultat. Ca Mesia, El a mers înaintea lor pe drumul pe acest pământ, căci drumul Lui aici pe pământ este un tablou al drumului pe care-l va parcurge rămășița în viitor. El spune în Isaia 50, ca Rob al Domnului, că El nu S-a împotrivit, că El a ascultat de vocea Domnului ca un ucenic, că El L-a urmat în toate, și aceasta a mers așa de departe, încât El Și-a făcut fața ca o cremene și nu Și-a ascuns-o de ocări și de scuipări. În necazurile cele mai mari El S-a încrezut în Domnul. Însă apoi El spune și: »Cine dintre voi se teme de Domnul?« Așa se va prezenta El poporului Israel și va spune: Eu am fost Robul Domnului, care a suferit, care a mers pe un asemenea drum; cine este acum între voi, care se teme la fel de Domnul? »Cel care umblă

în întuneric și n-are lumină să se încreadă în Numele Domnului și să se sprijine pe Dumnezeuul său» (Isaia 50,10). Pe acest Dumnezeu, pe care El S-a sprijinit, se vor sprijini și ei, căci El Însuși Se va reîntoarce ca Dumnezeu al lor, și atunci ei se vor rezema pe El și se vor încrede în puterea Lui. Ce schimbare trebuie să se producă încă la acest popor, înainte să poată avea loc aceasta!

Ce fel de schimbare este aceasta, citim aici: »Te-am trezit sub măr; acolo te-a născut în dureri mama ta; acolo cea care te-a născut a fost în munci«. Aceasta este schimbarea. În Israelul mort trebuie să se trezească viața nouă. Mesia este Cel care le va dăruia această viață. Atunci din mama, din Israel, prin dureri mari și îngrozitoare, care vor veni peste acest popor, va fi trezită la viață această rămășiță. El Însuși va face aceasta, El, Cel care este viața. Dar cum o va face? Aici spune: »Te-am trezit sub măr«. În capitolul 2 am văzut ce este mărul. Mireasa spune acolo: »Ca mărul între copacii pădurii, așa este Preaiubitul meu între fii!« El este mărul. Am văzut acolo cum ea stă la umbra Lui și savurează roadele pe care le găsește în acest măr. Aici însă ea trebuie să învețe o lecție importantă, și anume, că ea nu numai că are dreptul să savureze aceste roade, ci și că ea datorează viața ei Lui Însuși, Marelui purtător de roade. Pe când Domnul umbla aici pe pământ, Israel nu a putut fi trezit la viața nouă. El era pe moarte, ca și fiica lui Iair. În viitor el va fi trezit. Însă atunci el era într-o stare de moarte. El putea să trezească viață în acest popor numai după ce El va cădea în pământ, ca și grăunțele de grâu, și va muri (Ioan 12,24)! El a devenit înainte de toate Marele purtător de roade pentru Israel, prin faptul că El a mers la moarte. »Dar după ce Își va aduce sufletul Său o jertfă pentru vină, El va vedea o sămânță« (Isaia 53,10). Aceasta a fost singura posibilitate ca să se vadă sămânță în Israel: El trebuia să meargă la moarte. Și astfel, ca Marele purtător de roade, El i-a trezit la viața nouă. Toată viața lor o datorează morții Lui. Ce descoperire pentru acest popor, când vor pronunța cuvintele din Isaia 53: »Domnului I-a plăcut să-L zdrobească; L-a supus suferinței« (versetul 10), și »Dar El era străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănilor Lui suntem vindecați« (versetul 5). Viața noastră o datorăm morții Lui!

Însă ca prin aceasta să se dea viața nu este suficient numai ca El să trezească poporul; pentru aceasta trebuie ca și mama să ajungă în dureri. Israel va trece printr-un timp îngrozitor, înainte ca această rămășiță să fie adusă pe deplin în lume. Durerile lui Israel vor fi în timpul acela ceva îngrozitor pentru popor. Este așa cum spune Domnul Isus în Ioan 16,21, că atunci când o femeie naște, ea are dureri și întristări; însă după ce a născut copilul, ea uită durerile și se bucură că a venit un copil pe lume. Așa va fi și la Israel. El va trece prin situații groaznice, însă când rămășița a fost odată trezită la viață, ea va savura o bucurie la care toate aceste dureri vor fi uitate. În Isaia 66 citim: »Cine a auzit așa ceva? Cine a văzut asemenea lucruri? Se naște o țară într-o zi? Se naște o națiune deodată? Pentru că îndată ce a avut durerile nașterii, Sionul și-a născut fii! „Să aduc Eu până la momentul nașterii și să nu fac să se nască?” zice Domnul. „Eu, care fac să se nască, voi închide Eu pântecele?” zice Dumnezeuul tău. Veseliți-vă cu Ierusalimul și bucurați-vă pentru el, toți cei care-l iubiți. Săltați de bucurie cu el toți cei care ați jelit pentru el. Pentru că veți suge și vă veți sătura la sânul mângâierilor lui; pentru că veți bea și vă veți desfăta din plinătatea gloriei lui« (versetele 8-11).

Mai clar citim despre aceste dureri în Mica. În capitolul 5, începând cu versetul 1, Duhul profetic spune: »Acum, strânge-te în cete, fiică a cetelor« Aceasta este o chemare a »nuielei mâniei lui Dumnezeu«, așa cum numește Isaia 10,5 pe Asirian. Acest asirian, despre care este vorba și în Mica 5,4-5, va fi chemat ca să arunce asupra Ierusalimului un val de asediu: »S-a pregătit împotriva noastră un asediu«. Asirianul va veni în viitor din nord, ca să asedieze Ierusalimul și ca să-l aducă în mare strâmtorare. Apoi este numit motivul pentru care Israel a ajuns în această încercare. Profetul spune: »Vor bate cu bastonul pe obraz pe Judecătorul lui Israel«. Când Israel va fi asediat de asirian, când zi și noapte el va umbla înapoi și încolo, așa cum spune Isaia 28,19, când jumătate din oraș va merge în captivitate și femeile vor fi necinstite

(Zaharia 14,2), vor ști și își vor aduce aminte de degetul amenințător al lui Mica: aceasta are loc din cauză că voi ați bătut pe obraz pe Judecătorul lui Israel! Acesta este motivul pentru care ei vor veni în strâmtorare. Probabil că ei vor întreba în viitor: Cine este Judecătorul lui Israel, pe care L-am bătut pe obraz? Dar profetul spune: »Și tu Betleeme, Efrata, deși ești mic între miile lui Iuda, din tine Îmi va ieși Cel care va fi Stăpânitor în Israel«. El este Judecătorul lui Israel, Cel care S-a născut în Betleem în mare sărăcie și înjosire, fără ca poporul să observe, în afară de păstori și de magii din orient, din țările îndepărtate, nici măcar din Israel. Ei L-au observat, și Israel a trecut pe alături de Acesta. În loc să-L primească în palatele lor, L-au primit într-un grajd. Ei nu au știut, că El era Judecătorul lui Israel, Domnitorul peste Israel, a cărui origine este din timpuri preistorice, aceasta înseamnă, de origine dumnezeiască. El a fost zămislit de Duhul Sfânt în Maria, era însă în același timp Dumnezeu, din zilele veșniciei. Și pentru că ei nu L-au recunoscut, și pentru că L-au respins și în cele din urma L-au bătut pe obraz, de aceea profetul spune: »De aceea El îi va lăsa până la timpul când cea care este în dureri va naște« (Mica 5,3). Israel încă nu știe, că L-a bătut pe obraz pe Judecătorul său. Va veni însă un timp, când vor ajunge în dureri îngrozitoare și atunci vor ști. Se spune mai departe: »iar rămășița fraților săi se va întoarce la fiii lui Israel. Și El (Mesia, Domnitorul peste Israel) va sta și va paște turma Sa în puterea Domnului, în măreția Numelui Domnului, Dumnezeului Său; și ei vor locui în siguranță, pentru că acum El va fi mare chiar până la marginile pământului. Și Acesta va fi pacea!« Așadar rămășița va lua ființă în dureri. Și așa cum de îngrozitoare vor fi durerile, tot așa de minunată va fi această rămășiță, care va fi adusă la viață prin aceste dureri.

Abia atunci când rămășița a învățat toate acestea, va ajunge la cuvintele din Cântarea Cântărilor capitolul 8,6-7, și nu mai înainte. *De aceea* este așa, că dragostea trebuie să înflorească treptat și ea nu trebuie să fie constrânsă (capitolul 8,4). Aceste cuvinte începând cu versetul 6 nu se potrivesc în primele capitole, ci numai aici în capitolul 8. Se potrivesc în gura unuia care a înțeles cu adevărat ce înseamnă dragostea Domnului Isus. Ele aparțin gurii aceluia care L-a adus în casa mamei lui, care a văzut că legăturile cu Domnul Isus se bazează pe har, pe faptul că El a fost sacrificat de Dumnezeu pentru păcatele noastre pe muntele Moria. Cunoașterea faptului că El ca măr, ca Purtător de roade, a mers în moarte și Și-a dat sufletul ca jertfă pentru vină, că El ne-a trezit la viață - această cunoaștere arată ce este într-adevăr dragostea în inima Lui. Abia atunci este posibil să se spună că dragostea este tare ca moartea. Abia atunci apare pe deplin această dorință la ea, că ea va spune: »Pune-mă ca o pecete pe inima Ta, ca o pecete pe brațul Tău!« De aceea ea spune: El este Acela care a făcut totul pentru mine, Cel care Și-a dat viața pe cruce pentru mine, unde a murit pentru păcatele poporului Său. El este Acela cu care doresc să fiu legată, așa de legată ca și o pecete, care este gravată și niciodată nu va putea fi ștearsă. Eu doresc să fiu tatuată pe inima Sa și pe brațul Său. Pe inima Sa, care vorbește de dragostea pe care El a avut-o, despre ceea ce El a simțit pentru mine când a mers la cruce. Căci dacă El n-ar fi simțit această dragoste minunată pentru mine, n-ar fi putut merge pe acest drum, care L-a condus în cele trei ore de întuneric. În această inimă, care ardea de dragoste, doresc să fiu gravat, așa cum Dumnezeu a spus despre mâinile Sale: »Iată, te-am gravat pe palmele mâinilor Mele« (Isaia 49,16). El a asigurat-o deja de aceasta, mai înainte ca ea să-L fi rugat pentru aceasta. De neșters, așa suntem noi gravați în mâinile Sale, puși ca un inel de sigiliu în jurul inimii Sale și în jurul brațului Său. Brațul Său și mâinile Sale vorbesc despre puterea Sa (Deuteronom 33,27; Isaia 40,10-11). Așa cum inima vorbește despre sentimentele de dragoste, pe care El le-a avut pentru mireasă și pentru noi, așa vorbesc brațele Sale despre puterea și energia dumnezeiască, cu care El a înfăptuit lucrarea de pe cruce. El a fost mânat de dragoste și mânat prin puterea dumnezeiască. Amândouă L-au ținut în stare să meargă până la sfârșit pe drumul Său îngrozitor.

Găsim de mai multe ori în Scriptură, că Dumnezeu compară anumite persoane cu un inel de sigiliu, dacă această persoană stă într-o legătură deosebită cu El. Dumnezeu compară pe împăratul Ieconia (Ieremia 22,24) cu o pecete pe mâna Sa cea dreaptă. Zorobabel va fi făcut de

Dumnezeu o pecete (Hagai 2,23), pentru că el a fost ales. Însă este altceva, când dorința poporului vine de la sine însuși, ca să fie gravat ca o pecete pe inima Sa și pe brațul Său. Dacă vrem să înțelegem cu adevărat ce cuprind aceste cuvinte, atunci trebuie să citim ce spune Exod 28 despre îmbrăcămintea Marelui Preot. Dumnezeu spune acolo lui Moise (de la versetul 9): »Și să iei două pietre de onix și să gravezi pe ele numele fiilor lui Israel: șase din numele lor pe o piatră și cele șase nume ale celorlalți pe cealaltă piatră, în ordinea nașterii lor. Ca lucrarea unui tăietor de piatră, asemenea gravurilor de pecete, să gravezi cele două pietre cu numele fiilor lui Israel; să le faci montate în ferecături de aur. Și să pui cele două pietre pe umerii efodului, ca pietre de amintire pentru fii lui Israel; și Aaron va purta numele lor înaintea Domnului, pe amândoi umerii săi, spre amintire ... Și să faci pieptarul judecății ... Și să montezi pe el montura de pietre, patru șiruri de pietre ... Și pietrele să fie după numele fiilor lui Israel, douăsprezece, după numele lor, gravate va o pecete, fiecare după numele său; să fie pentru cele douăsprezece seminții.« Aici avem explicația clară și profundă despre Cântarea Cântărilor 8,6. Mireasa dorește să fie gravată pe brațele și pe inima Marelui Preot, așa cum erau gravate numele semințiilor pe pietre. Ea cunoștea această îmbrăcămintă, ea știa ce înseamnă slujba Marelui Preot. Așa dorea ea să fie purtată și gravată, de neșters pentru orice putere, pe pieptul Său, care vorbea de dragostea Sa, și pe brațul Său și umerii Săi, care vorbesc despre puterea Sa. Marele Preot purta numele poporului pe umerii săi și pe pieptul său. În privința aceasta era un model al Domnului Isus, care ne poartă acum și pe noi pe umerii Săi prin această lume, care ne apără de dușmani, de strâmtorări, de slăbiciunile în care am putea cădea. El ne poartă pe inima Sa, pentru că El ne iubește și pentru că dragostea Sa ne apără de tot ce ar putea să deranjeze această părtășie a dragostei. Dorim noi după aceasta? În principiu noi putem ști, că El ne poartă pe umerii Săi și pe pieptul Său, dar suntem noi conștienți și de faptul cât este de necesar ca noi să fim gravați ca o pecete pe brațul Său și pe inima Sa?

De ce tocmai pe amândouă? Pentru că ele amândouă, în chip deosebit, au legătură cu lucrarea Sa de pe cruce. În primul rând inima stă în legătură directă cu următoarele rânduri: »Pentru că dragostea este tare ca moartea«. De ce voia ea să fie gravată ca o pecete pe inima Lui? Pentru că inima Lui a iubit cu o dragoste, care a fost așa de mare, că ea se putea măsura chiar cu cel mai mare dușman al dragostei, cu moartea. Și de ce voia ea să fie gravată pe brațul Lui? Pentru că acest braț vorbea despre puterea cu care El S-a înarmat ca să învingă moartea. Aceasta stă în rândurile următoare: »gelozia (energia dumnezeiască cu care El era însuflețit) este tare (aceasta înseamnă, neînduplecată) ca Șeolul«. Șeol este mormântul sau împărăția morții. Așa de mare era puterea Sa, cu care El a săvârșit această lucrare, și așa de mare dragostea Sa; neînduplecată ca moartea. Poți spune că iubești pe cineva; însă abia când dragostea este pusă la încercare se vede realmente ce valoare are această dragoste. Domnul Isus a spus ucenicilor Săi: »Nimeni nu are dragoste mai mare decât aceasta, ca cineva să-și dea viața pentru prietenii Săi« (Ioan 15,13). Accentul se pune pe »viață« și nu pe »prietenii«, așa cum se aude deseori. Dacă cineva spune că își iubește prietenii, așa cum a spus Domnul Isus cu privire la ucenicii Săi, atunci el nu poate dovedi aceasta mai bine decât prin aceea că el merge la moarte pentru ei. Este cea mai mare dovadă a dragostei, când cineva vrea să dea totul, ceea ce el este și ceea ce el posedă, chiar și viața sa. Aceasta este dovada unei dragoste adevărate și curate. »Dragostea nu va pieri niciodată« (1 Corinteni 13,8). Și cât de mult a dovedit Domnul Isus dragostea Sa! Da, se găsesc mulți oameni care cunosc dragostea pe care Domnul Isus a avut-o pe pământ. El era plin de milă și de îndurare față de mulțimea poporului, față de bolnavii și slăbănogii care au venit la El. Însă aceasta nu era dragostea în forma ei cea mai înaltă. Chiar și necredincioșii au văzut că Domnul Isus din dragoste pentru idealurile Sale a mers la cruce. Dar aceasta este cu totul altceva, decât atunci când se poate spune: Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine; Fiul lui Dumnezeu, care a dovedit că mă iubește, prin aceea că S-a dat pe cruce pentru mine, care S-a luptat cu cel mai mare dușman al meu, cu moartea. Eu eram sub puterea morții, și dacă El mi-ar fi zis că mă iubește, dar m-ar fi lăsat în moarte, ce ar fi însemnat această dragoste pentru mine? Însă

El a dovedit această dragoste, nu numai prin faptul că *a spus*, că mă iubește, ci prin aceea că El S-a coborât în nenorocirea adâncă în care eram eu. El a iubit pe ai Săi »până la capăt« (Ioan 13,1). Ști tu ce înseamnă aceasta? Aceasta înseamnă, că El a trebuit să aducă Persoana Sa sfântă în legătură cu această moarte îngrozitoare, care era plata păcatului. El S-a lăsat să fie făcut păcat, pentru ca noi să fim eliberați de păcat. El S-a lăsat pe cruce să fie încărcat cu păcatele noastre, pentru ca ele să fie îndepărtate pentru totdeauna. De ce a făcut El aceasta? Pentru că mă iubea. El ura păcatul, dar voia mai bine să fie făcut păcat, decât să nu-mi dovedească dragostea Sa. El S-a dat pe Sine Însuși, ca să mă elibereze și să mă câștige pentru Sine Însuși. De aceea doresc ca numele meu să fie gravat pe inima Sa, deoarece această inimă a fost plină de dragoste pentru mine.

Gelozia ei era tare ca Șeolul. Energia Sa dumnezeiască s-a măsurat cu energia Șeolului - și Șeol este tare, de neînduplecat. În Proverbe 30,15-16 se spune, că se găsesc trei lucruri care nu se satură, chiar patru, care nu spun: este de ajuns, și primul din acestea este Șeol sau mormântul. Mormântul înghite și nu dă înapoi, spun oamenii. Minut după minut mormântul cere, mereu sunt conduse suflete în împărăția morții. Șeol este de neînduplecat. Oamenii spun: mormântul încă nu a dat pe nimeni înapoi. Însă a existat Unul, a cărui râvnă a fost tot așa de tare ca Șeol, care Se putea chiar măsura cu împărăția morții, care poate spune: »Am fost mort și iată, sunt viu« (Apocalipsa 1,18). El Și-a dat nu numai viața, corespunzător poruncii Tatălui Sau, ci a luat-o iarăși înapoi. El era mai tare decât Șeol, căci El nu a fost predat Șeolului, pentru care El Însuși S-a rugat în Psalmul 16. El era mai tare decât Șeolul, așa că El poate spune, că El are cheile Hadesului (Apocalipsa 1,18). Toți necredincioșii, care sunt în Hades, sunt sub puterea Sa, și El va deschide odată împărăția morții, așa că necredincioșii vor învia și vor fi judecați de El.

Gelozia ei este tare ca Șeol. În legătură cu aceasta mai stă un alt gând. Gelozia Sa era așa de mare, că El voia să ne aibă în totul pentru Sine. Dragostea Lui era geloasă. Dumnezeu a spus poporului Său în cele zece porunci: »Căci Eu, Domnul, Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos« (Exod 20,5). Dumnezeu invidia idolii, căci Israel le aducea slavă. El voia ca Israel să fie numai pentru El. Gelozia Domnului Isus este așa de mare, că El voia să nu fie undeva în creație o putere care ar putea să aibă influență asupra noastră. Am fost noi sub puterea morții? Da, însă gelozia Sa, puterea Sa, era așa de mare, că El a vrut să ne salveze din puterea morții, pentru că El nu permitea morții ca noi să fim sub puterea ei. De aceea El a vrut să zidească o Adunare pentru Sine Însuși, pe care porțile Hadesului să nu o biruiască (Matei 16,18). Râvna Sa este așa de mare, chiar și după ce noi am devenit credincioși; gelozia Sa este așa de mare, că El este gelos pe toate influențele din această lume care lucrează asupra noastră. Apostolul Pavel spune în 2 Corinteni 11,2: »Pentru că sunt gelos față de voi cu o gelozie a lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un singur bărbat, ca să vă înfățișez ca pe o fecioară curată lui Hristos.« Această gelozie nu putea permite ca ei să-și piardă curăția lor față de Hristos. Dragostea Sa este așa de geloasă, că El ne ține tare în mâna Sa, așa că nici chiar moartea nu ne poate smulge din mâna Sa. El vrea să ne aibă în totul pentru Sine. El vrea ca noi să nu ne îndreptăm ochiul asupra altcuiva, ci ca ochiul nostru să fie curat și îndreptat numai spre El. Râvna Sa este tare ca Șeol și El ne ține tare și nu vrea ca o altă putere să aibă influență asupra noastră. Dorim și noi să fim gravați pe umerii Lui, așa cum erau gravate numele poporului pe umerii marelui preot? Spunem noi: Doamne Isuse, ține-ne tare prin puterea Ta, ca astfel nimic din lumea aceasta să nu aibă influență asupra noastră, după ce am devenit credincioși? Mireasa a devenit conștientă de ceea ce este puterea acestei lumi. Păzitorii orașului au bătut-o, însă acum ea dorește să fie purtată de acești umeri puternici.

Cât de mare a fost totuși râvna Domnului! »Pentru că râvna pentru casa Ta M-a mistuit«, spune El în Psalmul 69,9. Și unde era mai mult de văzut aceasta, decât acolo unde această râvnă L-a mistuit în focul de pe cruce, despre care se vorbește aici? »Jarul ei este jar de foc (de fapt, fulgerele ei sunt străluciri fulgerătoare de foc), o flacără a lui Iah.« Numele Iah este prescurtarea

de la Numele Iehova, numele lui Dumnezeu. Așa de mare era râvna Sa, că această râvnă L-a mistuit pe cruce, așa că Domnul trebuia să Se plângă, că oasele Sale ard ca un tăciune (Psalmul 102,3). Altarul, și nu numai jertfa, care stătea deasupra, este un tablou al Domnului Isus. În evanghelia după Matei 23,19 se spune că altarul este chiar mai mult decât jertfa care era deasupra. În interiorul altarului, la jumătate din înălțime, era un grătar, așa că focul altarului ardea adânc înlăuntru, nevăzut pentru ochii poporului, văzut numai de Dumnezeu. Poporul nu a văzut aceste flăcări arzătoare, aceste flăcări de jar ale lui Iah, care ardeau în Domnul Isus, atunci când Dumnezeu a aprins focul mâniei Sale. Lumea nu a văzut aceasta, ci adânc înlăuntru Lui, adânc în Altar, care era El, s-a dezlănțuit focul judecății lui Dumnezeu. Dacă undeva a devenit vizibil, că Dumnezeul nostru este un foc mistuitor (Evrei 12,29), atunci aceasta a fost *acolo* pe cruce, când focul mâniei lui Dumnezeu L-a mistuit și El a fost făcut păcat pentru noi. Aceasta este consecința râvnei. Râvna Lui L-a mistuit în arșița îngrozitoare a mâniei lui Dumnezeu. Însă nu se găsea nimic, care să poată stinge focul acestei râvne. Râvna Lui L-a mistuit, dar focul acestei râvne nu putea fi stins. Nu știu ce a ars mai violent pe cruce: focul râvnei Sale sau focul mâniei lui Dumnezeu. Dar știu sigur, că pentru Dumnezeu va rămâne pentru totdeauna ceea ce s-a petrecut acolo pe cruce. Slava acestei jertfe de ardere se va înălța veșnic pentru Dumnezeu (așa cum în Vechiul Testament focul jertfei de ardere nu avea voie să se stingă niciodată, ci trebuia să ardă zi și noapte - Levitic 6,2.5-6), ca o mărturie permanentă veșnică a lucrării Domnului Isus pentru Dumnezeu, pe care El a înfăptuit-o odată. Așa Își va aminti Dumnezeu veșnic de focul acestei râvne și va privi cu plăcere la energia Domnului Isus, pe care El a arătat-o acolo. Dumnezeu va admira veșnic slava pieptului și a umerilor jertfei de mulțumire, pe care preotul I-o aducea (Levitic 7,31-34). Cât de minunați sunt ei! Ce plin de iubire este pieptul, care a fost legănat înaintea lui Dumnezeu - un piept plin de o iubire tare ca moartea, un piept pe care mireasa dorea să fie gravată. Și ce tari și neînduplecați sunt acești umeri, care au fost ridicați înaintea lui Dumnezeu - niște umeri plini de râvnă, pe care mireasa dorea să fie pusă ca o pecete. Și în acest piept și în acești umeri a ars violent focul de nestins al lui Iah.

Nici apa nu putea stinge focul de pe cruce. »Apele mari nu pot să stingă dragostea și râurile mari nu ar putea s-o înece« (versetul 7). Era ca și altarul pe care l-a construit Ilie și pe care a fost turnată apa, așa că și altarul și jertfa erau pline de apă (1 Împărați 18); însă apa nu a fost în stare să reziste focului lui Dumnezeu. Când focul s-a coborât din cer și a mistuit jertfa, așa cum pe cruce s-a coborât focul lui Dumnezeu, ca să mistuie pe Domnul Isus, atunci apa multă nu a putut să stingă acest foc. Da, a fost multă apă pe cruce! Domnul Isus plângea: »Mă afund în noroi adânc și nu este loc de pus piciorul; am intrat în adâncimile apelor și șuvoiul m-a acoperit« (Psalmul 69,2). El plângea în Psalmul 42,7, și cu aceleași cuvinte plângea și Iona, când era în pântecul peștelui (un tablou al Domnului Isus, care a fost trei zile și trei nopți în adâncul pământului): »Toate valurile Tale și toate talazurile Tale au trecut peste mine«, toate apele judecății lui Dumnezeu, însă ele nu au putut stinge focul dragostei Sale. La cine dintre noi nu ar fi fost aceasta invers, dacă am fi văzut această grozăvie venind peste noi? Sunt mulți oameni, care au putut merge pe un drum îngrozitor, pur și simplu pentru că nu au știut dinainte ce îi așteaptă. Însă despre Domnul Isus citim în Ioan 18,4: »Isus deci, știind toate cele care urmau să vină asupra Lui ...«. El știa că Îl așteaptă acest jar de foc și aceste ape, însă El nu a dat înapoi, ci Și-a făcut fața ca o cremene (Isaia 50,7). El știa în chip desăvârșit totul, și tocmai El era singurul care putea merge pe un asemenea drum, pentru ca prin aceasta *noi* să fim în siguranță înaintea focului judecății, înaintea iazului de foc, și pentru ca *noi* să fim în siguranță înaintea »apelor potopului«, care vor veni peste acest pământ. Dumnezeu Însuși a promis rămășiței: »Când vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și prin râuri, ele nu te vor acoperi; când vei umbla prin foc, nu vei fi ars și flacăra nu te va mistui« (Isaia 43,2). De ce nu? Deoarece apele au trecut peste *El* și focul L-a mistuit pe *El*! El a mers înaintea noastră și acum apa și focul și-au pierdut puterea. El a mers înainte două mii de coturi, ca și chivotul, care mergea înaintea poporului și s-a coborât în adâncul

apelor Iordanului; numai după ce el s-a coborât acolo în aceste ape, poporul a putut să-l urmeze și să treacă în siguranță prin apele judecării (Iosua 3).

»Chiar dacă cineva ar da toată averea casei lui pentru dragoste, ar fi profund disprețuit«. Aceasta a avut loc realmente, atunci când Domnul Isus a fost aici pe pământ. A venit cineva la El, care a oferit toate bogățiile casei sale pentru această dragoste. Pe când Domnul Isus tocmai Și-a început slujba, Duhul lui Dumnezeu L-a dus în pustiu și acolo a venit satan la El. Diavolul L-a dus pe un munte înalt și I-a arătat toate împărățiile lumii și putea spune: „Aceasta este bogăția casei mele”, căci el era realmente căpetenia acestei perioade de timp. Lui îi aparțineau toate și el putea spune Domnului: dacă uiți dragostea față de poporul Tău, dacă renunți să mergi la cruce din dragoste față de poporul Tău și dacă Te pleci înaintea mea, atunci îți voi da toate aceste bogății, fără ca să trebuiască ca Tu să mergi pe acest drum adânc, prin apă și prin foc. Dacă uiți pentru o clipă dragostea Ta, Îți voi da toată bogăția casei mele, însă atunci Tu trebuie să mă recunoști ca pe cel mai mare. Dar Domnul a răspuns: »La o parte, satan!, căci este scris: „Tu să te închini Domnului, Dumnezeului Tău, și numai Lui să-I slujești”«. El l-a »disprețuit mult« și a spus: »La o parte, satan!« Când acesta a venit la El ca un înger al luminii, cu aceste ispite îngrozitoare (au fost mult mai multe ispite decât ultimele trei, care sunt relatate în evanghelia după Matei 4), Domnul l-a respins timp de patruzeci de zile și când el a venit ca un leu înfocat la Golgota, în ape și în foc, Domnul Isus l-a învins. Căci dragostea este violentă ca moartea, râvna ei este tare (neînduplecată) ca Șeol. El nu Și-a vândut dragostea pentru bogățiile casei altuia, ci El Însuși a dat pentru dragoste toată bogăția casei Sale. El era negustorul care căuta perle frumoase și Acela care, când a găsit o perlă foarte scumpă, a vândut tot ce avea (Matei 13,44-45). Și cât de multe a posedat Domnul Isus! Nu era El neasemuit de bogat? El, Cel care era subiectul dragostei Tatălui? El, Cel care domnea peste toți îngerii și peste toți oamenii, care ținea toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, înălțat mai sus de toate cerurile? Dar și pentru mine ai renunțat la toată bogăția Ta, Doamne Isuse. Și pentru mine ai sacrificat bogăția casei Tale. Și pentru mine ai venit aici pe pământ. »Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți« (2 Corinteni 8,9). El a sacrificat totul, toată bogăția Casei Sale. El a dat chiar mai mult decât acest negustor. Acesta a dat tot ce a *posedat*, dar Domnul Isus S-a dat pe Sine Însuși. Așa de mare este această dragoste, violentă ca și moartea. El Și-a dat morții viața, și El a luat viața înapoi și ne-a dat-o nouă.

Mireasa și-a deschis acum inima pentru această dragoste a Mirelui, pentru ceea ce El a făcut pentru ea, și ea se știe legată cu El în legătura desăvârșită dintre mireasă și Mire; aceasta îi aduce aminte acum de casa părintească. Când Ierusalimul va deveni mireasa Împăratului și Domnul Se va fi reîntors pe pământ ca Mesia, atunci ea își va aminti de trecut și va ști că în timpurile trecute nu numai cele două seminții aveau trecere la împărat, ci și cele zece seminții. Atunci ea își va aminti: »Avem o soră mică și n-are sâni« (versetul 8), care în momentul când mireasa se va ști legată cu Mirele ea nu va fi ajuns la maturitate duhovnicească. Am spus deja de mai multe ori, că mama, Israel, are două fiice. Găsim aceasta, printre altele, în Ezechiel 16,46. Cei drept, Samaria este numită acolo sora cea *mare*, deoarece acolo este vorba de mărimea celor două țări. Aici este vorba de altceva, voi reveni imediat asupra acestui fapt. În Ieremia 3,6-10 găsim de asemenea, că cele două surori sunt Iuda și Israel. Și ce frumos este, că rămășița lui Iuda, mireasa, când va fi primită astfel în bucuria Domnului, își va aminti de sora ei mai mică. Ea spune chiar: »Avem o soră mică«, nu „eu”, ci „noi”, căci ea a ajuns așa de departe, că ea știe că Mirele este fratele ei (compară cu versetul 1), și că sora ei mai mică este nu numai sora ei, ci și a fratelui ei, care este Mirele. Așa își va aminti ea de sora ei. Este așa și la noi? Când noi savurăm dragostea Domnului Isus, când am descoperit ce frumuseți și ce bogății se găsesc la El, ne gândim noi atunci la frații și la surorile noastre, care încă nu au ajuns la această maturitate spirituală, care încă nu văd cine este El în Sine Însuși? Ne gândim noi că în adunările noastre locale, sau în afara acestora, sunt frați și surori care nu știu ce se găsește la El, frați și surori care L-au primit ca Salvator al lor, dar

care nu posedă această creștere la statura plinătății lui Hristos (Efeseni 4,13)? Dacă avem privilegiul să savurăm ce am găsit la El, chiar și în această Cântare a Cântărilor, ne gândim noi atunci la frații și la surorile noastre, care duhovnicește nu sunt așa de departe, și le povestim noi despre bogățiile pe care noi le privim la Domnul Isus?

Mireasa se va gândi la aceasta. Și de fapt Domnul Isus, când se va fi reîntors și va fi legat cu mireasa Sa, Se va interesa și de cele zece seminții. Ele nu vor fi reîntoarse în țară înainte ca Domnul Isus să fi revenit. Și aceasta este de înțeles, căci cele zece seminții erau alungate din țară înainte ca Domnul Isus să se fi născut. Ele nu aveau nici o contribuție la lepădarea Sa ca Mesia, căci ele nu L-au cunoscut în felul acesta. De aceea ele nu vor ajunge în Necazul cel mare și nu se vor reîntoarce înapoi în țară înainte de acest timp. Numai după ce Împăratul Se va vedea în Slava Sa pe pământ, ele vor fi primite în bucuria împărăției păcii. Atunci cele zece seminții și cele două seminții vor fi unite, așa cum spune Ezechiel 37, versetele 16-19. În Zaharia 11 vedem în ce constă actualmente despărțirea între Iuda și Israel. Domnul Isus a venit ca să reunească iarăși pe Iuda cu Israel. Dacă poporul L-ar fi primit, fără îndoială și cele zece seminții ar fi fost readuse înapoi în țară. Însă când Iuda L-a respins, El a trebuit să sfărâme toiagul „legătură”, care este simbolul legăturii dintre Israel și Iuda, deoarece El a fost vândut pentru treizeci de arginți (Zaharia 11,12-14). Și de aceea în acești două mii de ani nu a existat niciodată o legătură între cele două seminții și cele zece seminții. De aceea mama acestor două fiice plânge pe copiii ei. Citim în Ieremia 31,15, că acolo se aude un plâns de durere, un vaiet amar în Rama. Rahela își plânge copiii, pentru că nu mai sunt. În Noul Testament acest verset este întrebuițat la moartea copiilor din Betleem, însă din contextul capitolului 31 din Ieremia vedem care este de fapt înțelesul profetic textual al faptului că Rahela își plânge copiii. Unul dintre copiii ei, Iosif, era căpetenia celor zece seminții (Efraim) și celălalt, Beniamin, era legat cu Iuda în împărăția celor două seminții. Rahela plânge după copiii ei, pentru că ei nu mai sunt; ea plânge în Rama, pentru că aceasta era localitatea în care s-a produs despărțirea definitivă între cele două seminții, prin aceea că împăratul lui Israel a construit acolo o cetate, pentru ca astfel să nu mai fie nici o legătură între Israel și Iuda (1 Împărați 15,17). Când una din fiice, Iuda, va fi intrată în împărăția păcii, ea își va aminti de cealaltă fiică, căci și aceasta aparține împărăției, ca astfel împreună să savureze binecuvântările; și ca sora ei să locuiască în palatul împărătesc. Dar nu toți câți aparțin celor zece seminții vor fi aduși înapoi. Citim despre aceasta în Ezechiel 20; întreg capitolul vorbește despre casa lui Israel. În versetul 33 Dumnezeu spune: „Viu sunt Eu”, zice Domnul, Dumnezeu, „că Eu voi domni peste voi cu mână puternică și cu braț întins și cu furie revărsată. Și vă voi scoate dintre popoare și vă voi aduna din țările în care ați fost împrăștiați cu mână puternică și cu braț întins și cu furie revărsată: și vă voi duce în pustiul popoarelor și acolo, față în față, voi intra la judecată cu voi! Cum am intrat la judecată cu părinții voștri în pustiul țării Egiptului, așa voi intra la judecată cu voi”, zice Domnul Dumnezeu. „Și vă voi trece pe sub toiag și vă voi aduce în legătura legământului. Și voi curăți dintre voi pe cei răzvrățiți și pe cei care nu-Mi sunt credincioși; îi voi scoate din țara în care locuiesc ei temporar, dar nu vor intra pe pământul lui Israel. Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul.”« La sfârșit găsim apoi casa lui Israel instaurată în țară. Deci toate cele zece seminții vor fi aduse de Dumnezeu în țară, dar pe drum ele vor fi puse la încercare în pustiul popoarelor, ca să se vadă dacă sunt demne să se întoarcă înapoi în țară.

Care va fi etalonul, căruia trebuie să corespundă ele? Aceasta este întrebarea care este pusă aici în Cântarea Cântărilor 8: »Ce vom face pentru sora noastră în ziua când va fi pețită? Dacă ar fi zid, am construi un turn de argint pe ea; și dacă ar fi ușă, am închide-o cu scânduri de cedru« (versetele 8-9). Ce înseamnă simbolic un zid în Scriptură găsim cel mai clar prezentat în Ezechiel 42,20. Acolo se spune, că în jurul Templului trebuia construit un zid, ca să despartă ce este sfânt de ce nu este sfânt. Este așadar o despărțire între ceea ce este pentru Dumnezeu, ceea ce este pus deoparte pentru El, și ceea ce este din lumea aceasta, cu care Dumnezeu nu poate avea nici o

legătură. Nu mai este „modern” să vorbim despre despărțire sau punere deoparte, dar este totuși o chestiune potrivită cu Scriptura. Nu este numai așa, că noi ne-am întors din Babel ca să construim altarul (un tablou al mesei Domnului), ci este tot așa de important ceea ce a spus deja Ezra când s-a întors înapoi, și anume, că și templul va fi construit pe temeliiile lui, aceasta înseamnă, că noi trebuie să avem o imagine a întregii Case a lui Dumnezeu, care cuprinde pe toți credincioșii. În al treilea rând, este de asemenea necesar, ca zidul Ierusalimului să fie restaurat (Ezra 9,9), așa cum a făcut Neemia, în jurul locului unde sunt aceia care locuiesc în jurul altarului, care își petrec toată viața în legătură cu slujirea lui Dumnezeu, separați pentru El. Ei vor să locuiască în interiorul zidului, nu numai ca să fie apărați de dușmani, ci și ca să fie separați pentru Dumnezeu. Aceasta este aici marea întrebare, căreia rămășița lui Efraim trebuie să-i corespundă, și aceasta este și o întrebare, care ni se pune și nouă. Suntem noi un zid? Este așa, că noi suntem separați în viața noastră de lumea din jur? Prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu (Iacov 4,4). Dumnezeu este un Dumnezeu gelos. El vrea ca noi să fim pentru El, altfel El nu poate avea nici o legătură cu noi. Dumnezeu spune: ori una, ori cealaltă: »dacă cineva iubește lumea«, spune 1 Ioan 2,15, »dragostea Tatălui nu este în el«. Aceste două lucruri sunt în chip desăvârșit despărțite. Între ele este un zid mare și înalt. Citim în Apocalipsa 21,12 despre noul Ierusalim, că are un zid mare și înalt. Pentru toată veșnicia Adunarea va fi despărțită prin acest zid de tot ce este în jurul ei. Chiar și atunci când nu se va mai găsi nimic rău în toată creația, ea va fi încă separată prin acest zid înalt în chip deosebit pentru Dumnezeu. Acum întrebarea pentru cele zece seminții, care se vor întoarce înapoi, este; cine din cele zece seminții este într-adevăr separat pentru Dumnezeu, și s-a sfințit pentru El în viața lui? Când va veni ora încercării pentru întreg pământul și cele zece seminții vor trăi încă printre popoarele sub care au fost sute de ani, cine din ei va fi atunci sfințit cu adevărat pentru Dumnezeu, cine dintre ei este cu adevărat un zid? Dumnezeu va răsplăti pe aceștia. El știe să prețuiască la adevărata valoare. El încoronează pe sora mică exact cu ceea ce exprimă prețuirea Lui pentru ea, căci noi știm, că argintul în Scriptură este simbolul prețului plătit pentru răscumpărare (Exod 30,11-16). Dumnezeu va plăti acest preț. El spune în Isaia 43, că El va zice popoarelor: Scoate afară, și celorlalți: nu reține. El va da popoare ca preț de răscumpărare în locul lor, ca să-i răscumpere din toate cele patru puncte cardinale ale pământului. El va plăti banii de răscumpărare pentru aceia care merită într-adevăr, aceasta înseamnă, pentru aceia care personal s-au dedicat lui Dumnezeu pe când erau printre străini. El vrea să-i încoroneze cu prețul pe care El l-a plătit pentru ei, ca astfel, atunci când ei vor fi întorși înapoi, să fie vizibil pentru fiecare ce preț mare a fost Dumnezeu pregătit să plătească pentru acești oameni, ca să-i răscumpere dintre popoare.

»Și dacă ar fi ușă, am închide-o cu o scânduri de cedru«. Ușa are în Scriptură de asemenea un înțeles simbolic. Citim în 1 Corinteni 16,9, că Dumnezeu a deschis lui Pavel o ușă mare și că erau mulți împotriviți. Și în Apocalipsa 3,8 citim în scrisoarea către Filadelfia: »Iată, am pus înaintea ta o ușă deschisă, pe care nimeni nu poate s-o închidă«. O ușă deschisă este un drum pe care Domnul îl arată și pe care noi *de aceea* putem merge, pentru că El Însuși a deschis această ușă pentru noi. Oricare ar fi puterile din jurul nostru, chiar dacă noi avem numai o mică putere, ca și Filadelfia, - Domnul spune: am pus înaintea voastră o ușă deschisă, chiar dacă sunteți puțini. Eu am cheile lui David, și Eu am deschis ușa, așa că voi puteți merge pe drumul acesta. Aici însă nu spune, că Mirele dă o ușă, ci că El Însuși este o ușă, și aceasta este cealaltă parte a adevărului. Nu este numai așa, că noi am învățat să intrăm prin ușă. El este ușa oilor, și noi avem dreptul să intrăm și să ieșim prin această ușă și să găsim pășune (Ioan 10,7-9). Dar El dorește ca și noi să fim o ușă, nu o ușă ca aceea din Laodiceea, care era închisă pentru El și unde El spune: »Iată, Eu stau la ușă și bat« (Apocalipsa 3,20). Aceasta nu era la necredincioși, ci la aceia care mărturiseau a fi o Adunare a lui Dumnezeu, dar care l-au interzis să intre. Va fi rămășița o ușă, ca să-L lase să intre în inima și în viața ei? El le va zice: vă voi da o ușă de speranță (Osea 2,15), și ei vor intra prin această ușă. Însă întrebarea cea mare este, dacă și *ei* sunt o ușă pentru *El*, dacă ei, ca și Ierusalimul în Psalmul 24, vor deschide pentru El porțile cele vechi și vor lăsa pe Împăratul slavei

să intre. Așa se va pune întrebarea celor zece seminții, cine dintre ei a lăsat pe Împăratul care va veni să intre în viața lui și a trăit fiind dedicat Lui. El spune: atunci Eu vă voi închide cu o scândură de cedru. El va împodobi ușile cu scânduri de cedru. Nu găsim noi aceasta tocmai la Filadelfia, despre care Domnul spune, că are putere mică, dar că El i-a dat o ușă deschisă? Tocmai lor le spune Domnul: »Cine va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu« (Apocalipsa 3,12). Ei, cei care aici pe pământ aveau putere mică, nu vor fi făcuți pietre, ci stâlpi, pe care se reazemă tot Templul. Ce har minunat al Domnului! Tot așa face El și aici cu rămășița. Dacă ei sunt o ușă pentru El și Îl lasă în inima lor, atunci El îi va încuia cu scândură de cedru, și în felul acesta va consolida lucrarea mâinilor lor (Psalmul 90,17). Aceasta este un indiciu spre Templul lui Solomon, care de asemenea era îmbrăcat cu scânduri de cedru. Acolo erau pereți de argint (1 Cronica 29,4) și scândurile de cedru, cu care Solomon a construit Templul lui Dumnezeu (1 Împărați 6,9.10.15 etc.). Ca și rămășița, așa și noi, dacă suntem un zid și o ușă, vom fi consolidați ca stâlpi de susținere în Templul lui Dumnezeu.

După aceea începe Ierusalimul, așadar mireasa însăși, să vorbească iarăși. Ea trebuie să mai aștepte, să se vadă cine din cele zece seminții va fi un zid, însă despre sine însăși poate spune deja: »Eu sunt un zid și sânii mei sunt ca niște turnuri« (versetul 10). Aceasta înseamnă, că ea a ajuns deja la o maturitate duhovnicească și la o creștere duhovnicească. Cele zece seminții vor fi judecate de Domnul și vor fi aduse înapoi abia după reîntoarcerea Domnului. Însă Sionul va fi încercat prin strâmtorări și va ajunge la maturitate. Mireasa va fi, în momentul când El va reveni, pe deplin maturizată. Atunci ea va putea spune, că a ajuns la maturitate spirituală și s-a separat pentru El. Când El va fi revenit realmente, se va confirma ceea ce stă scris aici: »Atunci am fost în ochii Lui ca una care a găsit pace«. Aceasta este în Scriptură o expresie care se folosește de exemplu, pentru o cetate asediată de dușmani și care în cele din urmă se predă (compara cu 2 Samuel 10,19). Acesta este motivul pentru care alți traducători redau mai liber: „Atunci am fost în ochii Lui ca una care-i oferă capitularea”, aceasta înseamnă, ca să zicem așa, să ieși afară cu un steag alb, ca să capitulezi. Așa s-a predat mireasa și a ajuns la odihnă și la pace la Mesia. Este un gând minunat, la care merită să cugeți și care se întâlnește în multe locuri din Vechiul Testament. Să ne gândim de exemplu la Rut. Când Naomi cu Rut și Orpa s-au întors înapoi din Moab, ea spune: mergeți înapoi în țara voastră și căsătoriți-vă cu un bărbat moabit, ca astfel să găsiți odihnă, fiecare în casa bărbatului ei (Rut 1,8-9). Dar Rut nu a voit. Rut a înțeles, că era imposibil să găsești odihnă în casa unui închinător la idoli. Ea dorea să găsească odihnă în țara și la poporul lui Dumnezeu. În Rut 3, Naomi repetă cuvintele acestea, însă atunci nu mai este vorba de un bărbat moabit, ci atunci ea spune: »Fiica mea, nu-ți voi căuta eu odihnă, ca să-ți fie bine?« (capitolul 3,1). În ce fel să găsească ea această odihnă? Prin aceea că a ridicat acoperământul picioarelor lui Boaz și a căutat ocrotire sub umbra aripilor lui. Așa este și aici cu mireasa. Rut găsește pace, prin aceea că ea capitulează, se predă lui și spune: »Eu sunt roaba ta, întinde-ți acoperământul tău peste roaba ta, căci tu ești rudă de sânge« (Rut 3,9).

Așa a fost și la Rebeca, care este un simbol al Adunării. Ea a fost condusă prin pustiu, până a găsit odihnă în corturile lui Isaac. Aceasta nu este în cer. În cer nu este nici un cort și nici o pustie. Corturile lui Isaac sunt în pustie, pe pământ. Tabloul din Geneza 24 arată așadar spre momentul în care un credincios ajunge la maturitate spirituală și găsește aici pe pământ odihnă în părtășia cu adevăratul Isaac. Atunci el găsește pacea practică la inima Sa și în părtășia Sa. Mă gândesc la o altă femeie din Vechiul Testament, la Estera, care este un simbol al rămășiței în necaz. Ea plângea, că era amenințată să piară împreună cu poporul ei, însă ea a intrat în lăuntru curții, unde era bărbatul ei (împăratul Ahașveros), ca să găsească pace la el. Aceasta era o treabă dificilă. Tot așa rămășița nu va ști niciodată sigur, dacă va găsi realmente pace la Împărat. Cu această frică a intrat Estera la împărat, ca să vadă, dacă va găsi pace sau va fi ucisă. Ea știa, că de fapt era iresponsabil să apari înaintea împăratului, așa cum rămășița va ști, că înaintea Împăratului ar merita numai moartea (Estera 4,11). Abia când împăratul i-a întins sceptrul, și ea a atins vârful

sceptrului, ea a găsit pace. Aceasta este pacea, pe care mireasa o va găsi abia atunci când Domnul Isus va reveni și ea Îl va vedea, când El Își va deschide brațele și (așa cum se spune în versetul 3) mâna Lui stângă va fi sub capul ei și dreapta Lui o va înconjura. Atunci ea va ști într-adevăr, că ea a găsit la El pacea desăvârșită, când ea se va pleca înaintea Lui și va capitula, pentru că El este Domnul ei (Psalmul 45,10.11). Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului, frați și surori! Nu pentru ca acest oraș să fie ferit de arabi. Aceasta ar fi o pace fără valoare, căci iudeii ar avea pacea exterioară și inimile lor ar fi tot fără Dumnezeu, ca și mai înainte, atunci până în veșnicie ei nu vor putea să savureze pacea lui Dumnezeu. Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului (Psalmul 122,6-7), ca mulți să fie salvați, înainte să vină ziua cea mare și îngrozitoare a Domnului. Când va veni această zi, rămășița va fi condusă sigur prin aceasta și va găsi pace în brațele lui Mesia. Atunci mireasa va fi în ochii Săi ca una care a găsit pacea, când El va veni la ea și va încheia legământul de pace. Acum ea este încă ca o femeie adulteră, care a părăsit pe bărbatul tinereții ei și a uitat legământul Dumnezeului ei (Proverbe 2,17). Atunci însă își va reaminti de legământ, căci Dumnezeu spune în Isaia 54,10, că El va reface iarăși legământul de pace cu ea, un legământ care niciodată nu va mai putea fi rupt.

În versetele 11 și 12, unde mireasa începe să vorbească despre via lui Solomon, găsim un nou gând: »Solomon avea o vie la Baal-Hamon. El a arendat via unor păzitori; fiecare trebuia să aducă pentru rodul ei o mie de sicli de argint«. Capitolul 7 ne-a arătat deja, că mireasa, când începe să recunoască dragostea Mirelui, va înțelege că și alte persoane sunt subiectul dragostei Mirelui, căci ea spune acolo, că vrea să meargă cu El afară pe câmp, ca să vadă dacă înfloresc viile. Inițial mireasa a fost angajată ca păzitoare a viei, dar ea spune în capitolul 1,6: »Via mea, care este a mea, nu am păzit-o«. Ea era făcută ca o prințesă peste împrejurimi (Plângerile lui Ieremia 1,1). Ea era punctul central al pământului (Ezechiel 38,12). Ea a fost făcută de poporul Israel ca cel mai minunat oraș al pământului și trebuia să fie o mărturie despre ce era Dumnezeu. Așa era ea între vii (un simbol al popoarelor); dar via ei proprie nu a păzit-o și trebuia să spună, că ea nu a adus nici un rod pentru Dumnezeu. Însă aici, la începutul împărăției păcii, ea va recunoaște că via ei a adus acum totuși roade, prin vântul de nord și vântul de sud, pe care El l-a lăsat să sufle în grădina ei (versetul 12). Atunci ea va vedea de asemenea, că El are legătură cu via popoarelor. Aici spune: »Solomon avea o vie la Baal-Hamon« (versetul 11). Numele Baal-Hamon înseamnă „Domnul unei mulțimi”, aceasta înseamnă, al unei mulțimi de popoare. Cuvântul Hamon este înrudit cu ultimele trei litere ale numelui Avraam, căruia Dumnezeu i-a zis: »În tine vor fi binecuvântate toate semințiile pământului« (Geneza 12,3). Timpul binecuvântării lui Israel va fi totodată un timp de binecuvântare pentru toate popoarele. Această binecuvântare pentru popoare nu a fost niciodată mai înainte, pe când mireasa era încă păzitoarea viilor. În timpul când Israel era martorul lui Dumnezeu față de toate popoarele, din această mărturie nu a rezultat multe. Voi erați ca un minor, care voia să învețe pe alții, ca un orb, care voia să conducă pe un alt orb, le spune Pavel în Romani 2. Va veni însă un timp în care Domnul Isus în mijlocul necazurilor mari aici pe pământ va aduce roade și în via popoarelor, așa cum spune în capitolul 7,12: »Să ne suim devreme la vii, să vedem dacă a înmugurit vița, dacă s-a deschis floarea și dacă au înflorit rodiile«. Când Domnul Isus va fi revenit, mireasa va vedea, că și în via popoarelor se găsesc roade bogate, o recoltă de o mie de sicli de argint, o roadă extrem de bogată, care este prezentată simbolic în Ioan 21; o mare mulțime de pește, care a fost scoasă afară din ape (compară și cu tabloul din Geneza 1,20-21). Va fi o mare mulțime de popor, pe care nimeni nu o va putea număra, spune Apocalipsa 7, care va fi pregătită pentru El în același necaz, din fiecare națiune și din fiecare seminție, din fiecare popor și limbă.

Atunci când Împăratul va fi venit și toate popoarele, care au ascultat de El, vor fi conduse în împărăția păcii, adevăratul Solomon va avea nu numai o vie în Israel, ci și o vie ca Baal-Hamon, ca Domn al unei mari mulțimi. Căci El a promis lui Avraam (tatăl unei mulțimi - aceasta este semnificația acestui nume): »În tine vor fi binecuvântate toate semințiile pământului«. Atunci

împărații pământului vor veni ca păzitorii ai acestor vii, și, așa cum scrie aici, fiecare va aduce ca roadă o mie de sicli de argint. Așa citim și în Isaia 60, unde este vorba de începutul împărăției de o mie de ani: »Și națiunile vor veni la lumina ta, și împărații la strălucirea zorilor tale. ... Mulțime de cămile te vor acoperi, cămile tinere din Madiam și din Efa. Toți cei din Seba vor veni, vor aduce aur și tămâie și vor vesti bucuroși laudele Domnului. Toate turmele Chedarului se vor aduna la tine. Berbecii Nebaiotului îți vor sluji: se vor sui pe altarul Meu și vor fi bine primiți și Eu voi înfrumuseța casa măreției Mele. ... Da, insulele Mă vor aștepta și mai întâi vor fi corăbiile din Tarsis, ca să-i aducă pe fiii tăi de departe, argintul lor și aurul lor cu ei, pentru Numele Domnului, Dumnezeului tău și pentru Sfântul lui Israel, pentru că El te-a gloriificat« (versetele 3.6.7.9). Așa vor veni popoarele, ca să aducă roada viei. Odinioară Dumnezeu l-a rugat pe Israel ca să aducă roadă, și a trimis proroci, ca să ceară arenda de la vierii nedrepti. Atunci ei nu au adus această roadă și au omorât pe Fiul, și Dumnezeu a trebuit să predea via popoarelor. Dar la sfârșitul timpului, în necazuri îngrozitoare, atât via popoarelor, cât și via lui Israel vor aduce roadă pentru El. Atunci păzitorii viei, împărații pământului, se vor apleca înaintea Lui, și vor aduce daruri, când adevăratul Solomon va domni peste pământ (Psalmul 72,1.10.11).

Această roadă, care va fi adusă pentru El, aceste mii de sicli de argint, sunt o sumă imensă de bani. Găsim în Isaia 7,23, că o vie cu o mie de butuci de vie (aceasta este deja o vie foarte mare), are valoarea de o mie de sicli de argint. Acesta este prețul de cumpărare. Însă aici scrie, că ei vor aduce pentru *roada* Lui o mie de sicli de argint. An după an aceasta va fi chiria, arenda viei, pe care popoarele o vor aduce lui Mesia în timpul împărăției de o mie de ani. Se mai găsește încă un loc în Scriptură, unde se vorbește despre o mie de sicli de argint, și acesta este foarte remarcabil, ca să nu fie luat în seamă, și anume în Geneza 20,16. Când Avraam a tăgăduit legătura lui cu Sara, și nu a stat în adevărata legătură cu ea, așa cum în aceste zile Israel nu este adus în strânsă legătură cu Dumnezeu (așa cum Sara a fost adusă la Abimelec), atunci, se spune acolo, când aceste relații au fost din nou restabilite și Sara a fost adusă înapoi la Avraam, că Abimelec (un simbol al popoarelor) a dat lui Avraam o mie de sicli de argint, ca acoperire pentru ceea ce el a făcut Sarei. Atunci popoarele vor aduce pe Sara înapoi la Dumnezeu, așa cum am citit în Isaia 60. Ei vor aduce pe fii și fiicele Sionului de la marginile pământului ca daruri de jertfă și îi vor aduce înapoi în țară (Isaia 66,19-20; Țefania 3,10). Atunci ei vor aduce și acești o mie de sicli de argint. Ei vor plăti acest preț pentru tot ceea ce ei au făcut lui Israel în timpul când Israel a fost împrăștiat printre popoare (compară cu Isaia 43,3.4).

Apoi însă mireasa merge mai departe și se referă la ea însăși. Ea spune: s-ar putea să fie așa, că El are o vie printre toate popoarele, și aceasta este minunat, dar ... »Via mea este înaintea mea; o mie să fie pentru tine, Solomon, iar două sute pentru cei care păzesc rodul ei« (versetul 12). Acum ea nu se mai rușinează de faptul că ea și-a neglijat propria vie, căci acum ea poate aduce roadele acestei vii și poate fi mândră de acestea (compară cu Isaia 27,2; Osea 14,8). De ce? Pentru că aceste roade au rezultat prin El Însuși în mijlocul necazurilor. Ea spune: toate roadele, pe care le aduce această vie, sunt acum pentru Tine; toată viața mea este închinată Ție, toate comorile inimii mele sunt pentru Tine. În timpul împărăției păcii ea nu mai are nici o altă dorință, decât să slujească lui Mesia al ei și să-I dea tot ce poate aduce inima ei. »O mie sunt ale Tale, Solomon«. Pe când toate popoarele pământului aduc împreună o mie de sicli de argint, atunci acest popor mic Israel, va aduce o sumă tot așa de mare (compară cu Ieremia 2,3; Zaharia 2,12). Ei vor plăti o mie, și nu ca bani de ispășire, ca Abimelec, ci de bună voie vor dăruia lui Solomon aceste roade, așa cum spune aici. Și nu numai aceasta, ci și popoarele vor savura acestea și vor avea parte de ceea ce ei aduc lui Mesia. »Iar două sute pentru cei care păzesc rodul ei«. Acesta este un principiu important al Scripturii. Când Dumnezeu roagă să I se aducă ceva, atunci găsim de mai multe ori, că El spune: gândește-te și la alții. Eu vreau să primesc ceva de la voi, numai când voi dați ceva și altora. Când Dumnezeu spune în Deuteronom 26 ca poporul să vină cu panerul primelor roade ale câmpului și să le aducă Lui, atunci Dumnezeu se bucură, când poporul

recunoaște într-adevăr, că el datorează lui Dumnezeu toate binecuvântările. Dar în același capitol urmează direct după aceasta, că ei nu au voie să uite pe văduve, pe orfani și pe străini, și că ei trebuiau să le dea a zecea parte din tot ce posedau ei. Așa este și în timpul nostru. La jertfele noastre de laudă nu avem voie să uităm binefacerea și dărnicia (Evrei 13,15-16). În Deuteronom 26 aceasta avea loc încă sub jugul Legii; dar aici, când Legea lui Dumnezeu a fost scrisă în inimile lor, El va găsi un popor binevoitor, care ascultă nu pentru că i-a poruncit Legea, ci dă de bună voie, din dragoste. Mireasa nu dă a zecea parte, ci chiar a cincea parte. Ceea ce ea dă lui Mesia sunt o mie de sicli de argint, iar păzitorilor roadelor le dă de două ori a zecea parte; aceștia sunt păzitorii, administratorii viei miresei, ai Ierusalimului. Așadar întreg Israelul va savura roadele care vor ieși din Ierusalim. Când mireasa va unge picioarele și capul Domnului Isus, toată casa se va umple de mirosul nardului, așa că toți, câți sunt în casă, vor savura acest miros plăcut (Ioan 12,3). Noi putem să inversăm expunerea de idei. Dacă pornim de la cei două sute de sicli de argint, pe care mireasa îi dă păzitorilor, atunci mă gândesc la ce au primit fiii lui Iacov (un tablou al lui Israel), pe când erau oaspeții lui Iosif și el le-a dat la masa sa mâncare prețioasă; însă acolo era *unul*, Benjamin, căruia el i-a dat de cinci ori mai mult (Geneza 43,34). Iosif este un simbol al lui Mesia aflat în suferință, care a fost lepădat de poporul Sau, Benjamin, dimpotrivă, este un simbol al lui Mesia ca Judecător (Geneza 49,27). Așa Îl va recunoaște rămășița, *înainte* ca ea să fi văzut prin credință, că El este Robul suferind și glorificat al Domnului. El dă lui Benjamin de cinci ori mai mult. Așa dăruiește aici Ierusalimul poporului binecuvântare bogată, care se găsește în el, dar el dă lui Mesia al lor de cinci ori mai mult, deoarece la El, singurul Israelit nevinovat, »a fost găsit paharul« și El a purtat vina lor (Geneza 44).

În ultimele două versete ale acestei cărți auzim încă o dată vocea Mirelui și a miresei. Noi trebuie să vedem desigur aceste cuvinte în primul rând în legătură cu rămășița, dar vrem să le întrebuițăm și cu privire la noi, căci este același Domn, care ne vorbește și nouă și noi avem voie să rostim aceleași cuvinte, cu care răspunde rămășița. El spune: »Tu, care locuiești în grădini, însoțitorii ascultă de glasul tău; fă-Mă să-l aud și eu!« (versetul 13). Noi am devenit locuitori ai grădinilor. Înainte eram crini din văi (capitolul 2,1), și El ne-a găsit acolo, pe când El mergea prin văi (capitolul 2,16). Mai târziu vedem că El a plantat acești crini în grădina Sa, în interiorul protecției zidurilor, ca El să poată savura frumusețea și mirosul lor (capitolul 6,2-3). Așa am devenit noi locuitori ai grădinii Sale, despărțiți de lumea aceasta. El are mulți însoțitori, care aud vocea noastră. Probabil vrem să facem o lucrare pentru Domnul și să facem să ni se audă vocea, ca să slujim celor ce sunt credincioși împreună cu noi. Desigur, este bine să spunem altora ce am găsit în Domnul Isus. Însă El spune: »Fă-Mă să-ți aud vocea!«. Ne-am gândit noi, că ceea ce are cu adevărat valoare pentru El și ceea ce este cel mai important pentru noi, nu este ca frații și surorile să audă vocea noastră, ci ca *El* să audă vocea noastră? Și așa citim despre cele două trompete de argint din Numeri 10, când se suflă în ele pentru chemarea la luptă, că aceasta nu era pentru popor, ci ca să fie auzite de Domnul (compară totuși cu 1 Samuel 13,3). Însă aceasta nu este numai în luptă așa, ci în toate lucrurile vieții. Este El primul care aude vocea noastră? Dacă noi am găsit ceva în Domnul Isus, este frumos dacă povestim aceasta fraților și surorilor noastre. Dar El spune: vino cu aceasta la Mine și povestește-Mi tot ce ai savurat din Mine, toate bogățiile care le-ai văzut în Mine, ca prin aceasta noi să savurăm împreună această legătură prețioasă, care a luat naștere pe baza acestora. Nu este greșit ca însoțitorii noștri să ne audă vocea, dimpotrivă, ei sunt atenți la vocea noastră. Dar nu vrem noi ca în primul rând vocea noastră să fie auzită de El? Nu numai vorbind *despre El* altora, ci să-I vorbim Lui despre El. Să nu spunem: „Dacă am voie să văd frumusețea Ta, atunci simt apropierea Ta. ...” El vrea să audă vocea noastră. El vrea să audă ce am găsit noi la El, și Dumnezeu vrea să audă ce am savurat noi la El.

Dacă am înțeles într-adevăr ce se poate găsi la El, ce cuprinde în sine dragostea inimii Sale, care este violentă ca moartea, poate atunci fi cineva în această sală, care să nu dorească să vadă pe Domnul, care l-a iubit? Dacă aș auzi că există cineva pe lume, care mi-a salvat viața, fără ca eu

să fi știut de aceasta până acum, nu voi căuta eu să văd pe salvatorul meu? Să nu doresc eu atunci mult mai mult să-L văd pe Cel care m-a iubit așa de mult, încât pentru mine a renunțat la bogăția Sa, pentru mine a venit pe pământ, ca să meargă pe acest drum îngrozitor în apele morții și în focul judecății lui Dumnezeu pe cruce? Nu avem noi atunci dorința: »Vino repede, Preaiubitul meu, și fii ca o gazelă sau ca un pui de cerb pe munții de mireșme« (versetul 14)? Domnul Isus a spus: Eu mă grăbesc, iată, Eu vin curând. Aceasta El nu o spune la toți creștinii. El spune aceasta numai Filadelfiei, acelor care au păzit cuvântul răbdării Sale, care, ca și El Însuși, așteaptă perseverenți reîntoarcerea Lui (Evrei 10,13), și privesc mereu spre El cu stăruință. Numai lor le spune: »Da, Eu vin curând«. El vine curând pentru toți ai Săi, dar El nu ne spune aceasta la toți. El spune aceasta numai atunci când vede la noi dorința după venirea Sa: Duhul și mireasa spun: »Vino!« Când noi spunem: „Grăbește-Te, Preaiubitul meu”, atunci El spune: »Da, Eu vin curând!« El va apărea ca Luceafărul strălucitor de dimineață, ca să ne ia la Sine. De două ori El repetă în Apocalipsa 22: »Eu vin curând!« Da, El vine curând! El va veni, așa cum spune aici: »ca o gazelă sau ca un pui de cerb«. Cu prospețimea tinereții, nestingherit de nimic, tot așa cum se grăbește o gazelă peste munți, așa va veni El peste munții înmiresmați. Găsim aproape aceleași cuvinte la sfârșitul capitolului 2, însă acolo spune: »Preaiubitul meu, fii ca o gazelă sau ca un pui de cerb pe munții Beter (sau: munții despărțirii)!« Acolo este ca și când rămășița ar spune: Ah, de s-ar netezi mai întâi toți munții și toate dealurile să fie nivelate! Aceasta este vorbirea credincioșilor care sunt conștienți de greutatea, de suferințe și de decădere și care spun: Doamne Isuse, vino, să ne salvezi din acest necaz. Aceasta o spune și rămășița în Isaia 64,1: »Ah, dacă ai despica cerurile, dacă ai coborî, s-ar topi munții înaintea Ta«. Aici însă nu se spune ca El să vină peste munții despărțirii, ci peste munții de mireșme. Este rodul unei dezvoltări spirituale, când noi nu mai spunem: „Este deja de mult, de când s-a lăsat noaptea lacrimilor”, oricât de întunecoasă este adeseori această noapte pentru noi, ci când spunem: „... o Isuse, atunci când Tu mi-ai liniștit dorința și eu Te voi vedea în glorie cerească!” Atunci Îl voi vedea față către față, pe Cel care m-a iubit, Îl voi vedea pe munții înmiresmați, pe dealurile de tămâie și pe munții de mir (capitolul 4,6) în legătură cu toată slava Persoanei Sale. Atunci Îl vom dori nu ca să ne salveze din greutățile noastre, ci pentru că noi am găsit la El acești munți mirositori, toate aceste lucruri prețioase, care fac ca dorința din inima noastră să devină tot mai mare, așa că noi spunem: Doamne Isuse urgentează această zi (compară cu 2 Petru 3,12)! Atunci Duhul este lucrător în noi, căci Duhul dorește să ne conducă în casa Tatălui. »Duhul și mireasa spun: „Vino!” Și cine aude, să spună: „Vino!”«. »Cel care mărturisește acestea spune: „Da, Eu vin curând!”«

AMIN! VINO, DOAMNE ISUSE!

Postfață

S-au pus o mulțime de întrebări cu privire la Cântarea Cântărilor, și deoarece cele mai multe au un caracter general și se referă la carte în ansamblu, doresc cu plăcere să le tratez într-o privire de ansamblu comună în legătură cu istoria lui Israel. Am văzut în aceste expuneri, că pe lângă folosirea textuală și folosirea practică există și o aplicație profetică. Această aplicație profetică nu este așa cum noi o găsim în profeții, căci acolo găsim o privire de ansamblu istorică a evenimentelor care urmează să aibă loc. Desigur, o asemenea privire de ansamblu nu este obiectivă, în felul în care o găsim într-o carte de istorie. Este Duhul lui Dumnezeu Cel care ne face cunoscut aceste lucruri în sens duhovnicesc și ca atenționări, și aceasta este subiectiv. Dar ele sunt totuși mult mai obiective decât Cântarea Cântărilor, căci acolo vorbesc persoane, care ele înșile sunt subiectul întâmplărilor. Acolo vorbește mireasa, care este subiectul profeției. Acolo vorbește Mirele, care se va ocupa de poporul Său. De aceea Cântarea Cântărilor se poate înțelege numai dacă o privim pe fundalul prezicerilor profetice, așa cum ni le-au dat profeții. În Scriptură este vorba de trei nunți simbolice, și aceste trei nunți doresc să le iau ca fir călăuzitor pentru o descriere a istoriei lui Israel. Vreau să le studiem sub aspectul în care o face Cântarea Cântărilor; în relația dintre Dumnezeu și poporul Său, în simbolul relațiilor dintre o mireasă și un mire.

În Ieremia 2,1-3 vedem felul în care Dumnezeu a încheiat relațiile Sale cu acest popor. Dumnezeu a salvat poporul, așa cum cineva cere mâna unei fete, ca s-o ia ca soție. Citim acolo: »Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Du-te și strigă la urechile Ierusalimului: „Așa vorbește Domnul: Mi-aduc aminte încă de dragostea pe care o aveai când erai tânără, de iubirea ta, când erai logodită, când Mă urmai în pustie, într-un pământ nesemănat. Atunci Israel era închinat Domnului, era cele dintâi roade ale Lui; toți cei ce mâncau din ele se făceau vinovați și venea nenorocirea peste ei, zice Domnul.”» Vedem aici, că a fost un timp, la care Dumnezeu s-a gândit cu bucurie înapoi, la timpul logodnei. Acesta nu era timpul când Ierusalimul era soția lui Dumnezeu, ci era timpul logodnei, premergător acestuia și care a început când Dumnezeu a chemat pe Israel din Egipt și l-a dus în pustiu. Acesta este timpul la care se referă aici duhul profetic. Dumnezeu se gândește înapoi la acest timp, pentru că Ieremia trăia într-un timp în care poporul s-a lepădat de Dumnezeu. Este ca și la un bărbat, pe care l-a părăsit soția și care se gândește înapoi cu durere la timpul pe când ea încă îl urma și îl iubea. Așa se gândește Dumnezeu înapoi la timpul pe când Israel îl urma în pustiu. El uită tot ce Israel l-a făcut în pustiu. El se gândește înapoi numai la primele sentimente care erau între El și acest popor, și cum El a bătut pe toți dușmanii poporului. Însă acesta nu era încă timpul în care Ierusalimul a devenit soția lui Dumnezeu. Poporul nu era încă adus în Ierusalim. În Exod 15 ei spun imediat după ce au fost salvați prin Marea Roșie, că ei merg spre muntele moștenirii lui Dumnezeu, spre locuința Sa sfântă. Ținta finală a călătoriei prin pustiu (este important să constatăm aceasta în Exod 15) este Muntele Sionului, nu numai țara, ci un munte, și un loc sfânt, al cărui nume și așezare ei nu o cunoșteau încă. Era un loc, despre care Dumnezeu spune în Deuteronom 12, că ei trebuiau să-l caute în țară. Însă prin credință și călăuziți de Duhul lui Dumnezeu ei l-au văzut deja mai dinainte. Acesta este timpul logodnei.

În Ezechiel 16 vedem cum Ierusalimul a fost mai întâi mireasa, apoi a devenit soția lui Dumnezeu. Așa cum Dumnezeu face în Ieremia, tot așa face și în Ezechiel, se referă la trecut, ca să arate cum a fost înainte și ce binecuvântări a dat El poporului și orașului. El vrea să scoată clar în evidență contrastul cu starea lor actuală stricată. În Ezechiel 16 spune: »Și cuvântul Domnului mi-a zis așa: fiul omului, fă cunoscut Ierusalimului cruzimea sa și (acesta este așadar motivul pentru care Dumnezeu se întoarce în trecut) spune-i: așa vorbește Domnul, Iehova, Ierusalimului: obârșia ta și proveniența ta este în țara canaanităilor; tatăl tău era un amorit și mama ta o hetită.« Aceasta era descendența orașului. Ierusalimul era *unul* din orașele împăraților Canaanului, așa

cum găsim aceasta în timpul lui Iosua, când Adoni-Țedec era împăratul acestui oraș. Iebusiții, o seminție canaanită, care trebuiau nimicite de Dumnezeu, au fost în cele din urmă locuitorii acestui oraș. Versetul 4: «La naștere - în ziua când te-ai născut, buricul nu ți s-a tăiat, n-ai fost spălată în apă pentru curățire, și n-ai fost frecată cu sare, și n-ai fost înfășată în scutece». Toate acestea sunt expresii duhovnicești, ca să arate ceea ce Dumnezeu a făcut mai târziu cu acest oraș și cum de altfel El face cu fiecare păcătos. Mântuirea este comparată aici cu »tăierea buricului«, ceea ce se referă la nașterea unui copil. »Spălat în apă« este curățirea, »frecat cu sare« este un procedeu împotriva stricăciunii. »Ochiul nimănui nu s-a îndurat de tine«, continuă Dumnezeu, »ca să-ți facă măcar unul din aceste lucruri, din milă pentru tine; ci ai fost aruncat pe câmpul liber, așa de scârbă le era de tine în ziua nașterii tale. Atunci eu am trecut pe lângă tine și te-am văzut zvârcolindu-te în sângele tău și ți-am zis: trăiește în sângele tău!« A venit un timp în istoria Ierusalimului, când Dumnezeu a chemat acest oraș la viață. Este ca și pentru un păcătos, în Romani 7, care a obținut viața nouă de la Dumnezeu, dar care nu a ajuns încă la eliberarea despre care vorbește Romani 8, că nu mai este nici o condamnare pentru cel ce este în Isus Hristos. Avem aici începutul relațiilor lui Dumnezeu cu Ierusalimul. Aceasta a avut loc pe timpul lui Melhisedec, primul împărat al Ierusalimului. Citim despre el, că a fost ca un slujitor al Dumnezeului celui Preaînalt în Ierusalim. Acesta era un timp, când în Ierusalim era viață, dar încă nu era nici o legătură strânsă între Dumnezeu și acest oraș, aceasta înseamnă, că Dumnezeu încă nu alesese acest oraș dintre toate orașele pământului.

Apoi urmează versetele 7-14: »Te-am înmulțit cu zecile, ca iarba de pe câmp. Și ai crescut, te-ai făcut mare, ai ajuns o frumusețe desăvârșită, și s-au rotunjit sânii (am văzut deja înțelesul: creșterea duhovnicească și maturizarea duhovnicească), ți-a crescut părul (un semn al supunerii acestui oraș față de Dumnezeu). Dar erai goală și desculță. Când am trecut Eu pe lângă tine, M-am uitat la tine, și iată că îți venise vremea dragostei. Atunci am întins peste tine poala hainei Mele, ți-am acoperit goliciunea, ți-am jurat credință, am făcut un legământ cu tine, zice Domnul, Iehova, și ai fost a Mea! Te-am scăldat în apă, te-am spălat de sângele de pe tine și te-am uns cu untdelemn. Ți-am dat haine cusute cu fir și o încălțăminte din piele de vițel de mare, te-am încins cu in subțire și te-am îmbrăcat cu mătase. Te-am împodobit cu scule scumpe, ți-am pus brățări la mână și o salbă la gât; ți-am pus o verigă în nas, cercei în urechi, și o cunună minunată pe cap. Astfel ai fost împodobită cu aur și cu argint și ai fost îmbrăcată cu in subțire, cu mătase și cusături cu fir. Ai mâncat floarea făinii, miere și untdelemn. Erai de o frumusețe desăvârșită, ba ajunseși chiar împărăteasă. Ți s-a dus vestea printre neamuri pentru frumusețea ta; căci era desăvârșită de tot, datorită strălucirii cu care te împodobisem, zice Domnul, Iehova.« Vedem așadar, că după ce Dumnezeu a trezit viața în Ierusalim, orașul trebuia mai întâi să ajungă la o maturitate duhovnicească, în stadiul în care Dumnezeu se îndura de El. Acest stadiu a fost atins abia atunci când omul după inima lui Dumnezeu a devenit Împărat peste Israel. Când Dumnezeu l-a așezat peste tot poporul, era sosit timpul pe care Dumnezeu l-a anunțat în Deuteronom 12 și poporul în Exod 15; locul unde Dumnezeu va locui în mijlocul poporului Său trebuia acum să fie făcut cunoscut. David a smuls orașul de sub puterea iebusiților. A sosit timpul dragostei, și Dumnezeu s-a îndurat de acest oraș și l-a făcut »orașul marelui Împărat.« Acesta nu era David, ci Acesta este Fiul Său, Mesia. Însă din momentul când David a sosit în oraș și a construit acolo palatul său, și înainte de toate, din momentul când David a adus chivotul din casa lui Obed-Edom la Ierusalim, casa lui David a fost legată de nedespărțit cu casa Domnului și amândouă cu orașul Ierusalim. Vedem aceasta foarte clar în Psalmi, mai ales în Psalmul 132, unde citim că cetatea lui David rămâne până în veșnicie orașul unde Dumnezeu Își va găsi odihna aici pe pământ, atâta timp cât va exista pământul acesta. Așadar din acest moment, de când David a adus chivotul în oraș și el însuși a locuit acolo, Ierusalimul este soția lui Dumnezeu. Acesta era timpul dragostei. Dumnezeu Și-a întins aripile peste ea (Ezechiel 16, 8), ca și Boaz peste Rut, după ce ea l-a rugat pentru aceasta și ea și-a manifestat dorința, să devină soție a lui (Rut 3, 9). Așa Și-a întina și Dumnezeu aripile Sale peste Sion, l-a salvat și l-a luat ca soție a Sa.

Am spus însă că atât Ieremia cât și Ezechiel relatează despre acest prim timp al logodnei, despre această legătură între Dumnezeu și orașul Ierusalim, pentru a le îndrepta privirile spre starea din timpul când Ierusalimul s-a lepădat de Dumnezeu. Tocmai când noi comparăm această stare cu logodna dintre Dumnezeu și oraș înțelegem ce înseamnă pentru inima lui Dumnezeu această abatere a lui Israel. Era curvie. Era o legătură cu dumnezei străini și cu popoare străine, o întoarcere de la Dumnezeu. Aceasta o găsim în Cântarea Cântărilor capitolul 1,6, unde mireasa spune, că ea, ca păzitoare a viei, nu a păzit propria ei vie. Ierusalimul nu a corespuns misiunii lui și într-un chip groaznic a stricat totul înaintea lui Dumnezeu. De aceea Dumnezeu a trebuit să Se despartă radical de acest popor, după ce poporul a stricat totul. La aceasta a fost pusă o întrebare, la care vreau să răspund mai detaliat.

În Osea 2 Dumnezeu vorbește poporului în legătură cu aceasta. Știm printre altele din Maleahi 3, că Dumnezeu urăște divorțul. Dar există un lucru care pentru Dumnezeu este o mai mare urâciune, și anume, ceea ce atacă căsnicia în caracterul ei: curvia. Așadar, cu toate că El urăște divorțul, El a fost nevoit să Se despartă (divorțeze) de acest popor, când Israel printr-o curvie urâcioasă s-a stricat de tot. Găsim aceasta clar prezentat în Osea 2,2-5, unde Dumnezeu spune: »Judecați-vă, judecați-vă cu mama voastră! - căci ea nu este nevasta Mea și Eu nu sunt bărbatul ei - ca prin aceasta ea să-și îndepărteze curviile dinaintea ei, și preacurviile dintre sânii ei!; ca să nu o dezbrac în pielea goală cum era în ziua nașterii ei (o referire la Ezechiel 16,4), și să o fac ca o pustie, ca un pământ uscat și să o las să moară de sete. - Nu voi avea milă de copiii ei, căci sunt copii din curvie. Căci mama lor a curvit; cea care i-a născut s-a necinstit; căci a zis: voi alerga după ibovnicii mei, care îmi dau pâinea și apa mea, lâna și inul meu, untdelemnul și băuturile mele.« În Cântarea Cântărilor am văzut de mai multe ori că mama este Israel, așa cum a văzut-o Dumnezeu la început. Despre acest popor, din care Dumnezeu a trezit copii, pe care îi vom întâlni îndată, El spune categoric, că El nu mai este bărbatul lor, și ei nu mai sunt nevasta Lui. Eu știu desigur (și voi reveni îndată la aceasta), că Dumnezeu va lega iarăși în viitor acest popor cu Sine, dar tot așa de sigur este că acum el *nu* este nevasta lui Dumnezeu. Chiar și numai faptul, că în viitor va avea loc iarăși o nuntă, dovedește aceasta. Dacă ei ca soție a Sa ar sta și ar rămâne numai sub disciplină, n-ar mai trebui să aibă loc din nou o nuntă, când Domnul Isus va veni iarăși pe pământ.

Dovada pentru aceasta o găsim în Ieremia 3, unde vedem că Dumnezeu a confirmat despărțirea Sa de acest popor, prin aceea că El a dat o carte de despărțire. Știm din Vechiul Testament, că legea lui Moise permitea ca un bărbat să-și lase nevasta, în măsura în care îi dădea o carte de despărțire (Deuteronom 24,1). Dar noi știm de asemenea, că Domnul Isus spune în Matei 5 și 19, că aceasta avea loc din cauza împietririi inimii lor și că Dumnezeu în realitate nu recunoaște nici un alt motiv pentru despărțire, decât numai curvia, care atinge căsnicia în ființa ei. Așa a părăsit aici Dumnezeu poporul, după ce el S-a întors de la El prin curvie, prin aceea că el a alergat după idoli. În versetul 1 citim: »El zice: „Când un bărbat se desparte de soția lui, și ea pleacă de la el și ajunge soția altuia, se mai întoarce bărbatul acesta la ea? N-ar fi pângărită chiar și țara aceasta? Și tu te-ai prostituat cu mulți iubiți, totuși întoarce-te iarăși la Mine”, zice Domnul.« Aici Dumnezeu spune mai întâi, că El nu se poartă ca ceilalți bărbați, căci este ceva îngrozitor pentru El, când bărbații, ale căror soții au curvit, își izgonesc imediat soțiile, fără să le dea timp de har, de reabilitare, de iertare.

Cine a implorat poporul mai mult ca Dumnezeu, ca să se căiască și să se întoarcă înapoi? Însă a sosit momentul, despre care citim în versetele 6-10: »Și Domnul mi-a zis, în zilele împăratului Iosia: „Ai văzut ce a făcut necredincioasa Israel (acestea sunt cele zece seminții)? S-a dus pe orice munte înalt și sub orice copac verde și a curvit acolo. Eu ziceam că după ce a făcut toate aceste lucruri, se va întoarce la Mine; dar nu s-a întors. Și sora ei, vicleana Iuda, a văzut lucrul

acesta. Și, cu toate că a văzut că M-am despărțit de necredincioasa Israel, din cauza tuturor adulterelor ei, și i-am dat cartea ei de despărțire, totuși sora ei, vicleana Iuda, nu s-a temut, ci s-a dus să se prostitueze la fel. Și astfel, prin ușurătatea prostituției sale, Israel a profanat țara, a comis adulter cu pietrele și cu lemnele (aceasta înseamnă că ea a mers după idoli din piatră și lemn). Cu toate acestea, vicleana Iuda, sora ei, nu s-a întors la Mine din toată inima ei, ci cu prefăcătorie”, zice Domnul» (Ieremia 3,6-10). Găsim așadar aici, că Dumnezeu în orice caz a dat celor zece seminții o carte de despărțire și că El, de când ei au fost deportați de către asirieni, nu mai poate să-i recunoască ca o parte a poporului Său.

Citim în Ezechiel 23 despre cele două surori, Israel și Iuda, care sunt numite acolo după capitalele lor, Ierusalim și Samaria, fiice ale *aceleiași* mame. Mama este Israel. Ea a născut două fiice, împărăția celor zece seminții și împărăția celor două seminții. De amândouă Dumnezeu S-a despărțit; în ceea ce privește Iuda, găsim aceasta în Isaia 50. Trebuie însă să ținem seama, că acolo este vorba de momentul din viitor, când Dumnezeu va primi iarăși Sionul. Acolo se spune în versetul 1: »Așa vorbește Domnul: „Unde este cartea de despărțire, prin care am izgonit pe mama voastră? Sau, căruia dintre cei care M-au împrumutat, v-am vândut? Iată, din cauza fărădelegilor voastre v-ați vândut voi înșivă și din cauza păcatelor voastre a fost izgonită mama voastră.”« Aceasta înseamnă, că în momentul când Dumnezeu va face ca poporul să se întoarcă înapoi, El va zice: unde este deci cartea ta de despărțire? El a anulat, ca să spun așa, atunci cartea de despărțire. Însă din acest verset, după părerea mea, nu putem trage concluzia, că la timpul ei El nu i-a dat nici o carte de despărțire. El vorbește aici de »cartea de despărțire cu care Eu i-am dat drumul« și la sfârșitul acestui verset El spune: »din cauza fărădelegilor voastre a fost părăsită mama voastră.« El trebuia să-i dea o carte de despărțire, când El nu mai putea să o recunoască. Aceasta a devenit realitate în timpul robiei babiloniene. Dar exact așa va anula El în viitor această carte de despărțire, când El va lega iarăși Sionul de El. Noi nu avem voie să diminuăm nici una din aceste realități. Noi nu avem voie să uităm, că în prezent Sionul nu este soția lui Dumnezeu, și tot așa de puțin nu avem voie să uităm că în viitor acest oraș va deveni iarăși soția Sa.

Vedem așadar în aceste secțiuni, că din cauza curviei ei a avut loc o despărțire între Dumnezeu și Sion. Când o femeie devine necredincioasă bărbatului ei, această faptă rea are de fapt două aspecte. Pe de o parte ea a avut părtășie cu cineva cu care ea nu era căsătorită. Aceasta este curvie, așa cum a făcut poporul, ducându-se după idoli. Însă cel de-al doilea rău este de fapt mult mai rău, și anume, ceea ce au făcut Aceluia cu care era căsătorită, și aceasta este ceea ce a făcut poporul, în mod deosebit lui Mesia, prin care Dumnezeu a venit la ei. Păcatele poporului Israel sunt duble, și dublu este așadar motivul pentru care Dumnezeu S-a despărțit de acest popor. Primul motiv este idolatria, și al doilea este lepădarea lui Mesia. Aceasta o găsim de asemenea în partea a doua a cărții lui Isaia. În capitolele 40-48 găsim legătura lui Israel cu idoli și în capitolele 49-57 relația lui Israel cu Mesia. Este foarte important să observăm că cel de-al doilea motiv pentru care Dumnezeu a lepădat acest popor și pentru care Ierusalimul a fost pustiit pentru a doua oară (în anul 70), este că el a lepădat pe Mesia.

Dovada pentru aceasta o găsim în Isaia 54. Capitolul anterior 53 conține cheia, ca să înțelegem minunatele versete de la începutul capitolului 54. Căci Israel va trăi împlinirea versetelor de la începutul capitolului 54 abia după ce mai întâi va pronunța mărturisirea din capitolul 53 și va recunoaște că Acela, pe care L-a lepădat, a murit pentru păcatele lui și că Robul suferind al lui Iehova era Trimisul lui Dumnezeu. Abia după ce se va întoarce cu căință la Dumnezeu și va recunoaște necredincioșia lui față de El, pe care I-a dovedit-o prin faptul că a respins pe Robul Său, numai atunci Dumnezeu va putea să se îndure de popor, așa cum un bărbat poate primi iarăși pe soția lui necredincioasă numai după ce ea și-a recunoscut păcatele ei față de el. Abia atunci putem înțelege primele versete din Isaia 54: »Bucură-te, steapo, care nu naști (acesta este Sionul). Izbucnește în strigăte de bucurie și de veselie, tu care n-ai avut nici o durere! Căci fii

celelalte părăsite sunt mai mulți decât fiii celei măritate, zice Domnul. « Sionul era odinioară soția lui Dumnezeu și în acest timp a avut mulți copii spirituali. Însă în tot timpul, cât Sionul a fost soția lui Dumnezeu, ea nu a avut atâția copii ca acum în acest timp, când ea a fost izgonită de Dumnezeu. Vom vedea îndată în Galateni 4 înțelesul adânc despre aceasta. În timpul actual Sionul nu este soția lui Dumnezeu. El este astăzi singuratic, o văduvă, o femeie fără bărbat. Dar în acest timp se va petrece minunea, că ea, care acum este o văduvă, are mai mulți copii (nu numai din Israel, ci din toate popoarele pământului) decât a avut vreodată în timpul când era soția lui Dumnezeu. Aceasta este binecuvântarea lui Dumnezeu, pe care El o dăruiește acestui oraș, cu toată necredincioșia lui. Acolo spune mai departe: »„Lărgeste locul cortului tău și întinde învelitoarea locuinței tale; nu te opri! Lungește-ți funiile și întărește-ți țărșii! Căci te vei întinde la dreapta și la stânga, sămânța ta va cotropi neamurile, și va locui cetățile pustii. Nu te teme, căci nu vei rămânea de rușine, ci vei uita rușinea tinereții tale și nu-ți vei mai aduce aminte de văduvia ta, căci Creatorul tău este soțul tău (Același care a spus în Osea 2: »Eu sunt bărbatul tău«): Domnul oștirilor este numele Lui și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel. El se numește Dumnezeu întregului pământ, căci Domnul te cheamă înapoi ca pe o femeie părăsită și cu duhul întristat, ca pe o soție din tinerețe, care a fost alungată”, zice Dumnezeuul tău. „Câteva clipe te părăsisem, dar te voi primi înapoi cu mari îndurări. Într-o izbucnire de mânie, Îmi ascusesem o clipă Fața de tine, dar Mă voi îndura de tine cu o bunătate veșnică”, zice Domnul, Răscumpărătorul tău. „Și lucrul acesta va fi pentru Mine ca și cu apele lui Noe; după cum jurasem că apele lui Noe nu vor mai veni pe pământ, tot așa jur că nu Mă voi mai mânia pe tine și nu te voi mai muștra. Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar bunătatea Mea nu se va muta de la tine, și legământul Meu de pace nu se va clătina”, zice Domnul, care are milă de tine.»

Vedem că timpul intermediar, din momentul în care Sionul a fost lepădat și până când va fi reprimit, pentru Dumnezeu este numai un timp scurt, un moment. »Îmi ascusesem o clipă Fața de tine, dar Mă voi îndura de tine cu o bunătate veșnică.« Aceasta se poate împlini numai atunci când poporul Israel se va căi de ceea ce a făcut lui Mesia. Aceasta citim și în Mica 4 și 5, unde am văzut deja, că orașul va ajunge în necazuri mari pentru ceea ce a făcut lui Mesia, și că Dumnezeu a trebuit să-i pună pentru un timp deoparte. În capitolul 5,1 citim; »Acum strângeți rândurile, fiică a trupelor (acesta este asirianul, pe care Dumnezeu îl cheamă să asedieze orașul; vezi capitolul 5,5), căci suntem împresurați! (răspunde poporul) Judecătorul lui Israel este lovit cu nuiua peste obraz (spune apoi profetul).« Acesta este motivul pentru strâmtorarea prin care va trece poporul; ei au bătut pe Judecătorul lui Israel. Capitolul 5,2 arată cine este Judecătorul, așa că fiecare israelit Îl poate recunoaște: »Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între miile lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel care va stăpâni în Israel, și a cărui origine este din timpuri străvechi, din zilele veșniciei. De aceea (aceasta se referă la capitolul 5,1, pentru că ei au bătut pe Judecătorul lui Israel), El (Dumnezeu) îi va părăsi, până la timpul când va fi în dureri cea care are să nască; și rămășița fraților Săi se va întoarce la fiii lui Israel.« Dumnezeu a lăsat deci poporul în voia lui, deoarece ei au bătut pe Judecătorul lui Israel pe obraz, dar El va face aceasta până în momentul când „ei” vor primi durerile nașterii. Căci atunci Israel va da naștere în mari dureri la o rămășiță de care Dumnezeu se va îndura. Atunci ei vor accepta pe Judecătorul lui Israel, pe Acela care a ieșit din Betleem-Efrata, ca pe Mesia al lor.

Așadar am ajuns, și despre aceasta vreau să arăt, într-o perioadă intermediară în care Sionul, fiind ca o văduvă, este pus deoparte. Dumnezeu trebuia să se retragă de la el, și Domnul Isus ca Împărat a fost lepădat de acest oraș și El a călătorit »într-o țară depărtată«, ca acolo să ia în primire pentru Sine o Împărăție (Luca 19,12). Am putea întreba: nu mai are Dumnezeu nimic pe pământ în această perioadă intermediară? Dumnezeu a împrăștiat pe Israel, El nu mai poate recunoaște Ierusalimul și nu mai poate locui acolo pe pământ. Nu mai are Dumnezeu aici pe pământ nici o mărturie înaintea Feței Sale? Ba da, Dumnezeu are o mărturie. Ca să înțelegem

aceasta, trebuie să citim Isaia 8, unde vedem, că în ciuda faptului că Israel a lepădat pe Dumnezeu și că Dumnezeu a lepădat pe Israel, este totuși o mărturie pe acest pământ. Versetele 13 și 14: »Sfințiți însă pe Domnul oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați. Și atunci El va fi un locaș sfânt, dar și o piatră de împiedicare, o stâncă de cădere pentru amândouă casele lui Israel, un laț și o cursă pentru locuitorii Ierusalimului!« În Romani 9,33 vedem clar sensul acestor versete. Este vorba de Domnul Isus care a mers ca Iehova la Ierusalim și în același timp a fost aici pe pământ ca Robul Domnului, unde El a devenit o piatră de împiedicare și o stâncă de cădere pentru locuitorii Ierusalimului. Adevărat, noi știm cum Ierusalimul s-a împiedicat de această Piatră și cum el, soția lui Dumnezeu, a devenit orașul pe care Apocalipsa 11,8 îl numește „cetatea cea mare”, »unde a fost răstignit și Domnul lor«. Acolo a fost răstignit Cel care a venit la ei ca Mire. El S-a prezentat poporului Său și a zis: »Se pot întrista nuntașii, atâta timp cât mirele este cu ei?« (Matei 9,15). Ar fi trebuit să fie un timp de bucurie pentru popor, însă acest același Mire a devenit pentru Ierusalim o piatră de împiedicare, peste care ei au căzut. De aceea Isaia 8,15 spune: »Mulți dintre ei se vor împiedica, vor cădea și se vor sfărâma, vor fi prinși în capcană«. Aceasta a avut loc. Domnul Isus Însuși a anunțat în Matei 24, că va veni o judecată îngrozitoare peste acest oraș și că Templul, cu care ei se lăudau, va fi pustiit. Mulți au fost prinși; mulți au fost răstigniți în jurul porților Ierusalimului. Mulți au fost duși în captivitate, așa cum a anunțat deja Moise în Deuteronom 28,68, pentru a fi vânduți ca sclavi în Egipt. Aceasta este urmarea faptului că ei au bătut pe obraz pe Judecătorul lui Israel.

Însă după aceea vine minunea (Isaia 8, 16): »„Leagă această mărturie, pecetluiește legea între ucenicii Mei” (Cuvântul lui Dumnezeu a devenit pentru popor o carte închisă, așa că ei nu înțeleg ce are Dumnezeu de spus în aceste zile. O învelitoare stă pe acest popor). - Eu (spune profetul, ca model al lui Mesia cel lepădat) Îl voi aștepta pe Domnul, care Își ascunde fața de casa lui Iacov; la El voi privi. Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul, suntem niște semne și niște minuni în Israel, din partea Domnului oștirilor, care locuiește pe Muntele Sionului.« După ce Ierusalimul a lepădat pe Mesia, El spune: Eu Mă retrag din acest oraș, însă Eu voi avea totuși copii pe pământ, și aceștia vor fi pentru Mine aici pe pământ o mărturie în locul Ierusalimului. Căci faptul, că aici pe pământ există totuși credincioși, din Israel și chiar dintre popoare, este pentru Ierusalim o mărturie puternică despre faptul că Dumnezeu este credincios și rămâne Același, că El, dacă nu poate să-Și împlinească promisiunile Sale față de Ierusalim, le împlinește față de alții, și chiar față de cei din alte popoare. Aici pe pământ există o mărturie pentru acest oraș, pentru ca ei să fie întărâtați la gelozie (așa cum spune Pavel în Romani 9, 10 și 11) prin aceia care acum au venit la credință. Dumnezeu are deci o mărturie pe pământ, ca să salveze pe unii dintre cei mulți, peste care Domnul a pus o învelitoare. Aceasta ne este prezentat aici în Isaia 8; vezi ca dovadă Evrei 2,9-13.

Este bine să ne gândim, că și noi suntem o parte din această mărturie pământească. Noi aparținem nu numai Adunării cerești, ci suntem și supușii Împărăției cerurilor în forma ei actuală pe pământ. Aceasta este în mod deosebit tema Evangheliei după Matei. În această Evanghelie vedem mai întâi cum Domnul Isus vine ca Mire la poporul Său, ca să-i aducă pace și bucurie. În Evanghelia după Matei însă nu este vorba deloc de mireasă, deoarece mireasa L-a lepădat. Matei capitolul 9 arată în ce stare era mireasa: ea se aseamăna cu fiica lui Iair, care era pe moarte și care abia în viitor va fi înviată de Domnul. Mirele Însuși era însă prezent, și acesta era Domnul Isus. Ca Mesia El era Împăratul, Mirele împărătesei, al orașului Ierusalim. Și în Matei 22 se vorbește despre o nuntă, la care Domnul Isus este Mirele, unde însă de asemenea mireasa nu este numită, deoarece ea a fost pusă deoparte. Israel a fost pus deoparte de către Dumnezeu, și de aceea împărăția cerurilor a luat o altă înfățișare. În Matei 22, 2 citim: »Împărăția cerurilor se aseamănă ...«. Nu era Împărăția, așa cum a făcut-o cunoscut Domnul, atunci când El a venit aici pe pământ. Dacă Împărăția ar fi fost acceptată, așa cum El a anunțat-o, atunci poporul L-ar fi primit ca Împărat, și El ar fi instaurat în timpul lor Împărăția păcii pe pământ. Însă cum poporul nu a vrut

aceasta, trebuia ca Împărăția să-și schimbe obligatoriu înfățișarea, căci El ca Împărat va călători »în altă țară« și va lăsa Împărăția în mâinile oamenilor (compară cu Matei 25,14-15). Va lua așadar naștere o Împărăție foarte ciudată; o Împărăție al cărei Împărat lipsește și ai cărei supuși inițial, Israel, a lepădat pe acest Împărat. De aceea spune aici: »Împărăția cerurilor *se aseamănă* cu un împărat care a făcut nuntă Fiului Său«. Această nuntă nu este nunta Adunării. Adunarea ca atare nu are nici un loc în pildele despre Împărăția cerurilor. Este nunta Împăratului și Împăratul nu se căsătorește cu Adunarea ci cu Ierusalimul. Domnul Isus ca Mesia este Mirele orașului pământesc Ierusalim. Mireasa nu este numită aici, ci este vorba despre cine vor fi oaspeții. Dumnezeu a pregătit o nuntă pentru Fiul Său și a trimis pe robii Săi să cheme pe invitați la nuntă; dar aceștia nu au vrut să vină. Cei invitați inițial (israeliții) au refuzat invitația și au omorât pe robii Împăratului (Faptele Apostolilor 7). De aceea citim în Matei 22,7: »Împăratul S-a mâniat și a trimis oștile Sale, a nimicit pe ucigașii aceia și le-a ars cetatea«. Dumnezeu a răspuns la refuzul lor, prin faptul că în anul 70 a lăsat ca Ierusalimului să i se dea foc și prin aceasta s-a pregătit sfârșitul lui Israel. Vedem apoi, că Împărăția cerurilor a luat o altă înfățișare, căci Împăratul spune: »Nunta este gata, dar cei invitați n-au fost vrednici. Duceți-vă, deci, la răspântiile drumurilor și invitați la nuntă pe toți aceia pe care îi veți găsi«. După ce Ierusalimul a respins mântuirea lui Dumnezeu, ea merge la marginile pământului. Așa înțelegem ca Ierusalimul în *această* perioadă are cu mult mai mulți „copii” decât a avut în Vechiul Testament, pe când orașul acesta era încă soția lui Dumnezeu. În *acest timp* Dumnezeu Își strânge copii din toate popoarele pământului și îi socotește ca făcând parte din Ierusalim.

În Matei 25 se vorbește pentru a treia oară despre Mire. Și acolo are același înțeles ca în Matei 9 și 22. La aceasta a fost pusă de asemenea o întrebare, de aceea vreau cu plăcere să mă ocup mai îndeaproape de aceasta. »Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna (să observăm iarăși cuvântul »*se va asemana*«; și aici Împărăția se vede în înfățișarea ei schimbată, după ce Israel a respins-o) cu zece fecioare care și-au luat candelile lor și au ieșit să întâmpine pe Mire«. Cine este aici Mirele? Nu gândesc mulți fără să-și dea seama, pentru că nu citesc destul de atent, că aici este vorba de Mirele Adunării? Dar aici nu este nicidecum vorba de Adunare, este vorba de Împărăția cerurilor. Dacă tu vrei neapărat să vezi aici Adunarea, atunci ea este în tabloul celor cinci fecioare înțelepte. *Aceștia* sunt creștinii, care au într-adevăr ulei în candelile lor și deci au pe Duhul Sfânt. *Aceasta* este Adunarea. Nu aceste cinci fecioare se căsătoresc cu Mirele; ele aparțin celor invitați la nuntă, așa cum am citit în Matei 22. Ele sunt oaspete, și nu sunt mireasa; mireasa nu este nicidecum numită aici, căci mireasa (Sionul) este pusă deoparte. Însa atunci când Mirele va veni pe pământ, mireasa va fi prezentă. Mireasa nu poate fi alta, decât aceea care a fost dintotdeauna: orașul Ierusalim. Când este vorba de Împărăție, este vorba de acest pământ. Este o Împărăție cerească, însă pe pământ. Când este vorba de Împăratul pământului, atunci împărăteasa trebuie să fie Ierusalimul. Nu am neglijat noi probabil puțin acest gând? Când ne gândim la revenirea Domnului, atunci ne gândim la momentul când El va lua la Sine Adunarea și va serba în cer nunta Mielului. Aceasta este a doua nuntă despre care vorbește Scriptura, când Domnul Isus ca Miel (nu ca Împărat) se va uni cu mireasa cerească, Adunarea (Apocalipsa 19,6-9). Este așa, că noi iubim arătarea Domnului, cum spune 2 Timotei 4,8? Deci nu numai venirea Sa, când va lua Adunarea la Sine, ci și arătarea Lui aici pe pământ, când va intra în drepturile Lui și în cele din urmă va fi aici pe pământ recunoscut de Sion ca Împărat al Împărăției Sale și popoarele pământului vor veni la El la Ierusalim? Iubim și noi arătarea Lui? Numai atunci vom avea caracterul acestor cinci fecioare, care doresc să întâlnească pe Mire în drumul Lui spre casa miresei, să-L urmeze acolo și să serbeze împreună sărbătoarea. Este și așteptarea noastră, ca să-L urmăm când se va reîntoarce din cer aici pe pământ și va serba aici nunta ca Împărat? Așteptăm noi, ca El să se unească cu Ierusalimul, iar noi avem dreptul să fim oaspeți fericiți? Noi așteptăm nu numai să mergem în Casa Tatălui, ci dacă devenim conștienți că suntem supușii Împărăției cerurilor, atunci vom aștepta și ca să ne reîntoarcem împreună cu Mirele aici pe pământ (căci sala

de nuntă a Împăratului nu este în cer, ci aici pe pământ), când aici El se va uni cu orașul Ierusalim.

Găsim aceasta și în Luca 12,36. Acesta este de asemenea un verset care foarte des este greșit înțeles. Citim de la versetul 34: »Căci unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră. Mijlocul să vă fie încins și făcliile aprinse. Și să fiți ca niște oameni care așteaptă pe stăpânul lor să se întoarcă de la nuntă, ca să-i deschidă îndată, când va veni și va bate la ușă.« Aici nu este vorba de rămășița lui Israel, ci de creștini, ceea ce rezultă clar din context. Deosebit de remarcabil este versetul 36: »Să se întoarcă de la nuntă, ca să-i deschidă îndată, când va veni și va bate la ușă.« Dacă se spune, că aici este vorba de rămășița credincioasă, atunci ar trebui să se presupună, că rămășița așteaptă până când Domnul Isus se reîntoarce din cer, de la nunta Mielului, aici pe pământ. Ce știe însă rămășița despre nunta Mielului? Poate așadar *așteptarea* ei să fie, că El Se reîntoarce de la această nuntă? Îl cunosc ei ca Mire al Adunării? Și în al treilea rând, stă Adunarea ca mireasă în contextul gândului principal din Luca 12? Dacă însă presupunem, că aici este vorba de creștini, atunci din aceasta ar trebui să tragem concluzia, că noi ca credincioși așteptăm pe pământ, până când Domnul Isus se reîntoarce de la nuntă. Dar și aceasta nu este clar, căci nu are loc nici o nuntă, înainte ca Domnul Isus să revină ca să ia Adunarea. Rezolvarea poate consta numai în aceea, că aici se ascunde o greșeală în traducere. Asupra acestui fapt au atras deja atenția mulți frați. Cuvântul „de la” înseamnă în textul original „din”, cu înțelesul „din pricină” sau „cu privire la”. Noi suntem oameni, care așteaptă pe Domnul lor, și anume cu privire la nunta care va fi sărbătorită când El se va reîntoarce. Aceasta este o parte a așteptării creștinului. Este același gând ca și în Matei 25. Ca supuși ai acestei Împărății de pe pământ, noi așteptăm momentul când Domnul Isus se va reîntoarce pe acest pământ. Pentru aceasta noi vom fi luați înainte în cer, dar aceasta nu schimbă cu nimic lucrurile. După aceea vom reveni împreună cu El pe pământ (1 Tesaloniceni 3,13; 4,14; Coloseni 3,4; Apocalipsa 19,14), ca să serbăm împreună cu El aici pe pământ nunta Împăratului cu Ierusalimul. Acesta este pentru noi un gând important, care nu are nimic a face cu binecuvântările noastre ca credincioși ai Adunării. Pe de o parte noi, ca mădulare ale Împărăției, trebuie să înțelegem, că în acest timp Ierusalimul este o văduvă și nu va fi recunoscut de Dumnezeu și drept urmare noi nu am ajuns în legătură cu Dumnezeu prin faptul că noi am devenit Israeliti. Dacă cineva în Vechiul Testament voia să obțină promisiunile lui Dumnezeu, el trebuia să devină un „israelit”, un prozelit. În timpul de față Dumnezeu nu are nici o legătură cu Israel, așa că situația este acum inversă. Dacă un israelit vrea să fie mântuit, el trebuie să părăsească Israelul. El trebuie atunci, așa cum spune Petru în Faptele Apostolilor 2, să se mântuiască din mijlocul unui neam păcătos. El trebuie să fie chemat de Domnul Isus afară din staulul oilor (Ioan 10). Dumnezeu nu are în aceste timpuri nici o legătură cu Ierusalimul. Pe de altă parte trebuie să înțelegem, că în viitor Dumnezeu va primi iarăși Sionul ca mireasă și că atunci toți credincioșii din perioada actuală vor fi socotiți copii ai Ierusalimului. Chiar dacă Dumnezeu nu are acum nici o legătură cu Ierusalimul, totuși este așa, că mântuirea noastră este de la iudei (Ioan 4). Mântuirea noastră a ieșit din Israel, și într-un anumit sens, chiar și împăcarea noastră o datorăm faptului că Ierusalimul a fost lepădat. »Prin căderea lor a fost posibilă mântuirea neamurilor ... pierderea lor, bogăție pentru neamuri, ... lepădarea lor, împăcarea lumii (Romani 11, 11-15).

Ca să explicăm aceste două părți voi cita mai întâi Galateni 4; și aici este pusă o întrebare. Acolo vedem realmente pe de o parte, că noi tăgăduim poziția noastră creștină, dacă ne întoarcem înapoi la Lege, sub care Ierusalimul pământesc a fost supus din totdeauna, și care în cele din urmă a fost cauza împiedicării lui. Căci Romani 9 spune: de ce nu a ajuns Israel la neprihănire? Pentru că el voia să obțină această neprihănire prin faptele Legii. Israel s-a împiedecat de această Lege, și fiecare creștin care se întoarce înapoi la Lege, părăsește poziția pe care o ocupă și nu înțelege că în aceste timpuri Dumnezeu nu are nimic a face cu Ierusalimul. Pe de altă parte, fiecare credincios, care nu vrea să recunoască că Dumnezeu Se va reuni iarăși în viitor cu

Ierusalimul, nu a înțeles a doua învățătură a acestei secțiuni, și anume, că Dumnezeu îl va socoti ca un copil al Ierusalimului. Așa de mult prețuiește Dumnezeu acest oraș! În Galateni 4,21-28 se spune: »Spuneți-mi voi, care voiți să fiți sub Lege, n-ascultați voi Legea? Căci este scris că Avraam avut doi fii; unul din femeia roabă și altul din femeia liberă. Dar cel din femeia roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia liberă s-a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea au un sens simbolic; acestea sunt două legăminte. Unul, cel de pe muntele Sinai, naște pentru robie și este Agar (căci Agar este muntele Sinai din Arabia) și corespunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. Dar Ierusalimul cel de sus este liber și este mama noastră. Fiindcă este scris (și acum urmează versetul din Isaia 54): „Bucură-te, tu, care ești stearpă, care nu naști! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care n-ai durerile nașterii! Căci mulți sunt copiii celei părăsite, mai mulți decât ai celei care are un soț.” Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței.« Vedem aici că au existat și mai există două principii, după care Dumnezeu stă în legătură cu oamenii. Dumnezeu a dat lui Avraam o făgăduință necondiționată în har, pe care El cu siguranță o va împlini, tocmai pentru că El nu a legat nici o condiție de aceasta: »În tine vor fi binecuvântate toate semințiile pământului« (Geneza 12,3). Galateni 3 ne învață cum Dumnezeu poate împlini această făgăduință, în ciuda faptului că toate popoarele, și în mod deosebit Israel, s-au îndepărtat de El. Aceasta este posibil pe baza noii formulări pe care o găsim în Geneza 22,18: »În sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului«. Sămânța lui Avraam este Isaac, acesta este fiul și moștenitorul, pe care tatăl l-a jertfit pe Moria. Aceasta înseamnă, că făgăduințele date lui Avraam pot fi împlinite numai pe baza a ceea ce Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, a împlinit pe cruce. Aceasta este baza, pe care Dumnezeu poate împlini aceste făgăduințe, căci Galateni 3,16 spune, că sămânța este Hristos. Aici avem cheia.

Însă înainte ca făgăduința să fie împlinită în Hristos, a trebuit să treacă mai mult de 1800 de ani, și s-ar putea (și chiar și aceasta s-a întâmplat) ca Israel pe baza făgăduinței să se creadă a fi ceva, fără să înțeleagă că ei erau păcătoși înaintea lui Dumnezeu, că ei puteau obține această făgăduință numai prin har, și că pentru aceasta a fost necesară chiar o jertfă pe Moria. Ca să împiedice, ca poporul să nu devină în felul acesta mândru, Dumnezeu a dat poporului în afară de aceasta, Legea. Nu în *loc de* făgăduință, spune Galateni 3,17-19, ci *pe lângă aceasta!* Dumnezeu ține făgăduința în picioare, dar a adăugat Legea la aceasta, ca ei, până va veni Hristos (și în El făgăduința) să fie ținuți sub un îndrumător, așa că ei puteau vedea totdeauna în Lege, că ei au pierdut orice drept asupra făgăduinței. Dacă ei ar primi făgăduința, aceasta nu ar fi altceva decât har. Aceasta înseamnă, că Ierusalimul stătea sub jugul Legii, până când a venit Hristos, așa că dacă acum un creștin vrea să se întoarcă înapoi sub Lege (și acesta este un punct de vedere îngrozitor, căci toți care se pun sub lege sunt sub blestem, spune Galateni 3,10, fie că sunt sau nu sunt credincioși), el trebuie să aibă parte de blestemul legii, fie aici în căile de guvernare ale lui Dumnezeu pe pământ, sau până în veșnicie, dacă este vorba de un necredincios. Legea nu poate aduce nimic altceva decât blestem. Nu pentru că Legea ar fi rea, ci pentru că inima noastră este rea de la natură. De aceea pentru noi nu este nici un loc în Ierusalimul pământesc, căci el corespunde, așa cum spune aici, muntelui Sinai. Muntele Sinai amintește de Legea care a fost dată acolo. Evrei 12,18 spune, că un foc ieșea din munte, deoarece numai așa Dumnezeu se putea descoperi poporului, ca Judecător drept, în sfințenie. Așa stăteau ei acolo, ca păcătoși înaintea lui Dumnezeu, și Dumnezeu le-a dat Legea ca să le dovedească aceasta. Muntele Sinai este așezat pe aceeași treaptă cu Agar. Agar era o sclavă, cea care nu era liberă. Ea era așadar sub o lege, și așa a dat naștere lui Ismael. Agar corespunde muntelui Sinai și Ierusalimului pământesc. Credincioșii economiei (perioadei de timp) *actuale* nu sunt însă sub lege, ci au primit harul făgăduinței. Legea a avut misiunea ei, până va veni făgăduința (Galateni 3,23-25), când însă a venit făgăduința, misiunea legii s-a terminat, și făgăduința s-a extins peste toți, care prin credință au primit această făgăduință. Din fericire Legea a fost limitată la *un singur* popor, căci Legea este pentru omul firesc ceva îngrozitor. Dar tot așa de îmbucurător era, că Dumnezeu nu a limitat făgăduința, care se împlinea, ci se spune: »Harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, s-a

arătat» (Tit 2, 11). Dumnezeu a extins harul peste toți, și toți pot primi acum acest har, și anume nu prin faptele Legii (Legea a arătat tocmai, că noi nu puteam merita făgăduința), ci prin credință (Galateni 3,2.5.14.22-26). Noi am ajuns deci acum la timpul credinței, și aceasta este muntele Sionului în înțelesul lui duhovnicesc. În Evrei 12 apostolul spune că noi nu am venit la muntele Sinai (deci noi nu stăm în legătură cu Dumnezeu pe baza faptelor legii), ci la muntele Sionului și la orașul Dumnezeului celui viu, la Ierusalimul ceresc (Evrei 12,22), la Ierusalimul de sus (Galateni 4,26). Acestea sunt principiile cerești de har, aceste promisiuni cerești, pe care Dumnezeu din cer le-a împlinit în sămânța lui Avraam, aceasta este Hristos. Prin aceasta Avraam nu este numai tatăl celor tăiați împrejur, al acelor care prin tăierea împrejur aparțin lui Israel, ci el a devenit și tatăl celor netăiați împrejur. Romani 4 învață, că Avraam este tatăl tuturor credincioșilor, căci în starea sa de netăiere împrejur el a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i-a fost socotit ca neprihănire. De aceea noi, tu și eu, suntem, cu toate că nu suntem israeliți, copiii lui Avraam cel netăiat împrejur și am primit făgăduința pe care Dumnezeu a dăruit-o. Noi nu avem voie să implicăm Adunarea în aceasta; Adunarea depășește aceste lucruri. Aici este vorba numai de faptul că, pe când Israel prin faptele Legii a stricat totul, după aceea Dumnezeu a împlinit făgăduința nu numai față de Israel, ci și față de toți aceia dintre popoare, care prin aceeași credință ca a lui Avraam, pe când nu era tăiat împrejur, au fost socotiți neprihăniți.

Acum vine minunea lui Dumnezeu. În versetul 27 spune: »Căci este scris: „Bucură-te steapo, tu care nu naști; saltă în strigăte de bucurie, tu care nu ai durerile nașterii!”« Aceasta nu este, așa cum greșit se crede, o aluzie la Sara, care de asemenea a fost stearpă, și totuși a născut, ci, așa cum reiese clar din Isaia 54, este o aluzie la Ierusalim. Oricine în timpul actual se leagă cu Ierusalimul *pământesc*, prin aceea că se pune sub Lege, se pune și sub blestemul Legii și tăgăduiește poziția creștină. Dar tot așa de adevărat este, că toți credincioșii perioadei actuale vor fi socotiți copii ai Ierusalimului, chiar dacă »Ierusalimul de sus« (aceste principii cerești, de har) va coborî la Ierusalimul pământesc, care va primi atunci pe Mesia, va veni la credință și va obține făgăduința. Ierusalimul pământesc va zice atunci: »Cine mi i-a născut? Căci eram fără copii, și stearpă?» (Isaia 49,21). Aceasta se referă în primul rând la credincioșii din cele zece și din cele două seminiții, însă aici vedem că Duhul Sfânt se referă la toți credincioșii din popoarele perioadei actuale. Suntem noi conștienți de faptul, că noi vom fi socotiți ca și copii ai Ierusalimului pe care Dumnezeu îl va primi în viitor ca soție a Sa? Suntem noi conștienți de faptul, că nu numai credincioșii Vechiului Testament vor fi oaspeți la nunta noastră din ceruri (Apocalipsa 19), ci că noi pe de altă parte vom fi oaspeții nunții care va avea loc pe pământ, unde Domnul Isus va veni și Se va „căsători” cu Ierusalimul? Acesta este Ierusalimul de care Dumnezeu a trebuit să Se despartă, dar cu care se va lega din nou! Atunci noi vom fi invitați aici pe pământ la nunta pe care El o va serba cu Sionul.

Desigur există și o mare deosebire. Sigur, noi am devenit, ca și Israel, copii ai făgăduinței, și anume, prin credință. În aceasta constă deci concordanța. Mântuirea este din Iudei; noi vom fi socotiți ca aparținând Ierusalimului. Noi vedem însă și diferențe extrem de mari, dacă includem Adunarea. Aceasta este partea cealaltă a adevărului, care din păcate deseori este neglijată în cercurile bisericesti. Căci sigur este așa, și noi nu putem niciodată să gândim de-ajuns asupra acestui fapt, că noi am devenit părtași ai făgăduințelor lui Avraam. Dar cine ar putea uita faptul, că noi pe lângă aceasta și în afară de aceasta am obținut făgăduințe mult mai minunate? Ca să facem aceasta clar, deschidem la Epistola către Efeseni, deoarece s-a pus o întrebare și în privința aceasta. Eu vorbesc acum nu de concordanța între noi ca Adunare a acestei perioade și credincioșii zilelor de demult, ci vorbesc despre diferența dintre Adunare ca mireasă a Mielului și rămășiță ca mireasă a Împăratului. Cel care a pus întrebarea arată faptul, că în Epistola către Efeseni găsim în mod deosebit legătura dragostei dintre Domnul Isus și Adunarea Sa; în această scrisoare se găsește frecvent cuvântul „dragoste”. Aici este prezentată, ca și în Cântarea Cântărilor, o relație minunată între o mireasă și un Mire, și anume, între Domnul Isus și Adunare.

Dacă vrem însă să urmărim în această scrisoare cuvântul „dragoste” (voi numi pentru aceasta câteva exemple), vom vedea de fapt ce diferență mare este între relația pe care noi prin har avem voie s-o avem față de Domnul, și aceea pe care rămășița viitorului o va avea cu El. Și ce relație fericită va fi chiar și numai aceasta! Am văzut în Cântarea Cântărilor cât de încântați sunt atât mireasa cât și Mirele în relațiile lor intime. Aceasta este descris într-un chip așa de minunat, cum nu găsim niciunde în Noul Testament. Am spus deja, *de ce* nu găsim o asemenea prezentare în Noul Testament, de ce acolo nu avem o carte ca și Cântarea Cântărilor, și anume, pentru că nu avem nevoie de aceasta. Prin Duhul Sfânt noi suntem în stare să dăm la iveală chiar și asemenea sentimente pentru Domnul Isus, și de aceea nu avem nevoie de nici o carte scrisă, ca să exprimăm aceste sentimente. Noi nu avem nevoie nici de Psalmi noutestamentali, ca să ne exprimăm sentimentele noastre față de Dumnezeu. Noi posedăm Duhul lui Dumnezeu, care lucrează aceste sentimente în inimile noastre. Dacă însă vrem să comparăm o carte a Noului Testament cu Cântarea Cântărilor, atunci aceasta este Epistola către Efeseni.

Citim de exemplu în cap. 1,3: »Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, în dragoste.« Vezi tu marea diferență? Este într-adevăr așa, că noi savurăm roadele a ceea ce Dumnezeu a făgăduit lui Avraam. Dar cât de vechi sunt aceste făgăduințe? Avraam a trăit aproximativ cu 1900 de ani înainte de Hristos, deci cu aproximativ 4000 de ani în urmă. Și cât sunt de vechi făgăduințele despre care se vorbește aici - făgăduințe *dinainte* de întemeierea lumii. Tit 1 spune de exemplu, că Dumnezeu a făgăduit viața veșnică înainte de veșnicii. Dar cui a putut Dumnezeu să făgăduiască ceva *înainte* de toate timpurile? Atunci nu erau nici îngeri, nici oameni. Însă atunci Dumnezeu a făgăduit Fiului Său, să-L dea ca viață veșnică fiilor oamenilor. Aceasta nu se compară cu ceea ce va obține rămășița în viitor de la Domnul Isus. A fi ales *începând de la* întemeierea lumii, este partea acelor care vor intra în Împărăție; »veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii« (Matei 25,34). Acesteia îi aparține și rămășița. Însă este cu totul altceva, să fi ales *înainte* de toată veșnicia; nu să fi ales să ai aici pe pământ un loc al binecuvântării (»cei blânzi vor moșteni împărăția«), ci să posezi binecuvântări duhovnicești în locurile cerești, ales (așa cum spune aici), »ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui în dragoste«. Aceasta înseamnă, să fi ales ca să primești natura dumnezeiască (2 Petru 1,4), care este lumină și dragoste, pentru ca să devenim lumină în Domnul (Efeseni 5,8), deci sfinți și fără prihană, căci acestea sunt caracteristicile luminii; dar apoi sfinți și fără prihană *în dragoste*, pentru că Dumnezeu Însuși este dragoste. Aceasta nu se poate spune despre un credincios din alte perioade. Desigur, rămășița Cântării Cântărilor poate să știe, că ea este subiectul dragostei Mirelui, dar aceasta nu este același lucru cu a fi sfânt și fără prihană »înaintea lui Dumnezeu în dragoste«.

Aceasta este partea Adunării, pe care o găsim aici. »Ne-a rânduit mai dinainte pentru înfiere prin Isus Hristos. pentru Sine, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda Slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Cel Preaiubit.« Coloseni 1 spune că noi am fost făcuți capabili să avem parte la moștenirea sfinților în lumină și că noi am fost strămutați în Împărăția Fiului dragostei Sale. Această parte nu o are rămășița în Cântarea Cântărilor. Ei vor lumina pe pământ ca neprihăniți în Împărăția Tatălui lor și a Fiului Omului, dar ei nu sunt strămutați în Împărăția cerească a Fiului dragostei lui Dumnezeu. Ca Fiu al Omului va fi cunoscut pe pământ, dar ca Fiul, care este subiectul întregii dragoste a Tatălui, Îl vor cunoaște credincioșii în cer. Rămășița nu va fi nici făcută plăcută în Preaiubitul, așa cum este aici cazul Adunării. Când Dumnezeu se uită la Domnul Isus, inima Sa poate revărsa numai dragoste peste această Persoană preaiubită, nu numai pentru că El este Fiul Tatălui, ci din pricina a tot ceea ce El a fost aici pe pământ, în mod deosebit la cruce. Nu este gândul deosebit de uimitor, că noi am fost făcuți plăcuți în Preaiubitul? Când Dumnezeu ne vede, El ne vede în Hristos și are aceleași sentimente în inima Sa, ca și când ar

privi la Fiul Său Preaiubit. Acest loc îl ocupăm noi. Israel nu poate dobândi niciodată un loc mai înalt ca acela pe care l-a primit Împăratul; este un loc de domnie peste acest pământ și numai pentru o mie de ani. După aceea Domnul Isus va da Împărăția înapoi lui Dumnezeu. Poziția cea mai înaltă a rămășiței în Cântarea Cântărilor este aceea, că ea va sta ca împărăteasă la dreapta Sa, îmbrăcată în aur scump din Ofir. Însă un alt loc mai înalt decât acest loc pe pământ ea nu va obține niciodată. Noi dimpotrivă, am fost făcuți plăcuți în Preaiubitul Însuși, în tot ce este El pentru inima lui Dumnezeu, pe baza a ceea ce El a înfăptuit pe pământ. Toate meritele crucii Sale, toată plata, pe care El a primit-o de la Dumnezeu, după ce El a făcut lucrarea de glorie, Dumnezeu ni le-a socotit nouă. Neprihănirea, pe care Israel o va obține, se bazează desigur pe cruce; da, toate binecuvântările pe care el le va primi, sunt o urmare a acestei cruci. Însă noi putem ști despre cruce, că acolo Dumnezeu a fost glorificat în cel mai înalt grad și că Domnul Isus a obținut acum ca Om gloria pe care El a posedat-o ca Fiu veșnic al lui Dumnezeu, și că El nu a reținut nimic din aceasta, ci toată această glorie ne-a dat-o nouă (Ioan 17,22). Aceasta este un privilegiu numai al Adunării, și pentru acest privilegiu am fost aleși noi, nu începând de la întemeierea lumii, ca Israel, ci înainte de întemeierea lumii.

Efesenii 3,17 confirmă aceasta: »Ca Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință, fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste.« Ce cuvinte mărețe! În rădăcinați și întemeiați în dragoste. Acesta este fundamentul nostru: rădăcinile noastre s-au înfipt adânc în dragostea Sa și în ceea ce dragostea Sa a înfăptuit. Domnul Isus locuiește în inimile noastre. La rămășiță El nu locuiește în felul acesta. Ei nu au Duhul Sfânt, ca să înțeleagă gândurile lui Dumnezeu. Mirele nu locuiește în inimile lor. În inima noastră locuiește Hristos, însă prin Duhul Sfânt personal, și anume prin puterea credinței. Prin Duhul Sfânt și prin Cuvântul lui Dumnezeu revelat pe deplin El vrea să devină mai mare în inimile noastre, până când am ajuns la creșterea deplină, aceasta înseamnă, până când noi vom vedea pe Domnul Isus în măreția Lui, așa cum El a fost descoperit de Dumnezeu. Atunci noi vom cunoaște dragostea Lui pe deplin (versetul 19) și împreună cu toți sfinții vom înțelege care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea acestei dragoste (versetul 18). Aceasta se referă la versetele 10 și 11 unde găsim planul lui Dumnezeu cu privire la Adunare. Aceasta se referă la hotărârile minunate ale lui Dumnezeu, despre care rămășița nu știe nimic în timpul necazului cel mare și despre care ea niciodată nu va ști nimic, nici măcar în Împărăția de o mie de ani. Căci rămășița nu va avea niciodată Duhul Sfânt locuind în ea, ca să poată înțelege aceste gânduri. Noi înșine putem greu înțelege practic aceasta, însă noi putem crește duhovnicește, ca să înțelegem cât de mare este dimensiunea acestei hotărâri, pe baza căreia Dumnezeu a împlinit toate acestea cu privire la noi. Aceasta este: »Dragostea lui Hristos care întrece orice cunoștință, ca să vă umpleți de toată plinătatea lui Dumnezeu.« Ce loc este pentru noi în această dragoste, și ce contrast este aceasta față de toate slăvile pe care le va obține rămășița! Cât de mult depășesc binecuvântările noastre pe ale acesteia!

În sfârșit, citim în primele versete din Efesenii 5: »Urmați, deci, exemplul lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți și umblați în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi ca prinos și o jertfă de bun miros lui Dumnezeu.« Israelii nu pot urma exemplul lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți, pur și simplu pentru că ei nu sunt copii ai lui Dumnezeu. Ei sunt iubiți de Dumnezeu, dar numai noi cunoaștem relația de copii față de Tatăl, pentru că am crezut în Numele Domnului Isus, care este viața. De aceea am primit dreptul să ne numim copii ai lui Dumnezeu (Ioan 1, 12). Noi am primit Duhul de înfiere, pe care Israel nu-l va primi niciodată; acest duh mărturisește în inimile noastre împreună cu duhul nostru, că suntem copii ai lui Dumnezeu și că noi avem voie să numim pe Dumnezeu „Ava”, „Tatăl”. (Romani 8, 16). Deci numai noi putem umbla în această relație, pentru că în ea noi am fost aduși lui Dumnezeu. Ce diferență este aceasta față de poziția rămășiței, care până în momentul când va reveni Domnul Isus nu va avea niciodată siguranța că Dumnezeu o va primi și îi va ierta păcatele. Numai când Domnul Isus va reveni pe pământ ei vor vedea aceasta; numai când El ca Mare Preot

se va reîntoarce din Sfânta Sfințelor, ei vor obține dovada că păcatele lor au fost îndepărtate (vezi Daniel 9,24). Abia atunci se va introduce o neprihănire veșnică și se va pune capăt păcatelor lor, și nu mai înainte. Ei nu vor fi niciodată copii preaiubiți, nici chiar după momentul acesta. Ei nu au cunoașterea deplină a dragostei lui Hristos, care S-a jertfit pe Sine Însuși în chip desăvârșit, căci ei nu au Duhul Sfânt, numai prin care ei ar putea cuprinde dimensiunile lucrării lui Hristos. Această lucrare se referă de altfel la Adunare. El a iubit *Adunarea* și S-a dat pe Sine pentru *ea* (Efeseni 5,25-26). Aceasta El a făcut-o nu numai la cruce, ci El se dă acolo pe Sine ca Mare Preot înaintea lui Dumnezeu și ca Mijlocitor la Tatăl, zi și noapte, ca să ne curățească și sfințească prin spălarea cu apă prin Cuvânt. Israel nu știe nimic despre aceasta. Eu cred că noi putem spune, că El va sluji ca Mare Preot și pentru poporul Israel (Apocalipsa 8,3.4), dar ei nu știu că El exercită acolo această slujbă pentru ei; ei nu îl cunosc în felul acesta. Abia după ce El va reveni, ei vor ajunge la pacea și liniștea deplină. Ce diferență este între această stare și starea noastră! Noi nu trebuie să ne petrecem pribegia noastră în nesiguranță, ci în liniștea și în siguranța unei lucrări înfăptuite și în certitudinea că El este acolo sus zi și noapte, ca să Se dedice pentru noi, să Se roage pentru noi, să ne sfințească (aceasta este punere deoparte) și să ne curățească prin spălarea cu apă prin Cuvânt.

Ce har minunat, că noi nu am devenit numai supuși în Împărăție (cu toate că aceasta este important și deseori se trece cu vederea peste acesta), ci că El a iubit *Adunarea*, așa cum trebuie bărbatului să-și iubească soțiile. Așa a devenit *Adunarea* soția *Lui*. În timpul când El a trebuit să pună deoparte mireasa din Israel, El are aici ca Miel jertfit o mireasă, cu care El se va uni la nunta Mielului. Atunci *Adunarea* va deveni realmente soția Lui (Apocalipsa 19), legată pentru veșnicie cu El, pentru ca să se reîntoarcă împreună cu ea aici pe pământ ca soție a Lui, ca noul Ierusalim (Apocalipsa 21). Acesta nu este Ierusalimul ceresc din Galateni 4 și Evrei 12. Tocmai am văzut, că Ierusalimul ceresc este un indiciu simbolic la fundamentul pe baza căruia noi am fost aduși la Dumnezeu, și anume, împlinirea cerească a făgăduinței în Hristos. El a coborât, ca să ne dăruiască această făgăduință, și prin credință noi putem avea parte de aceasta. Noul Ierusalim suntem noi înșine, acesta este *Adunarea*, care ca și o mireasă (împodobită pentru bărbatul ei) și ca un oraș va coborî din cer (Apocalipsa 21,2.9.10). Acesta va fi și timpul în care Ierusalimul pământesc va fi restaurat. Când va fi început Împărăția de o mie de ani, noul Ierusalim se va coborî din cer, nu ca să vină pe pământ (nu citim niciunde aceasta), ci pentru ca din cer să guverneze asupra acestui pământ. Atunci, aici pe pământ, se va reinstaura în același timp vechiul Ierusalim, și Dumnezeu va primi acest oraș.

Atunci se va împlini ceea ce citim mai departe în Osea 2. Când Dumnezeu a spus, că El nu mai putea recunoaște pe Israel în acest timp (că el nu este soția Lui și că El nu este bărbatul lor) și că El a trebuit să-i alunge, deoarece au curvit, El a vestit, că va veni un timp, când El se va purta cu ei așa cum se spune începând cu versetul 14: »De aceea iată, o voi ademeni și o voi duce în pustie și voi vorbi inimii ei. Acolo, îi voi da iarăși viile, și Valea Acor ca o ușă a nădejzii; și acolo va cânta ca în zilele tinereții ei și ca în ziua când s-a suit din țara Egiptului. În ziua aceea,» zice Domnul, „Îmi vei zice: „Soțul meu!” și nu-Mi vei mai zice: „Stăpânul meu;” căci voi scoate din gura ei numele baalilor, ca să nu mai fie amintiți pe nume. În ziua aceea, voi face pentru ei un legământ cu fiarele câmpului, cu păsările cerului și cu reptilele pământului, voi sfărâma din țară arcul, sabia și orice unealtă de război; și-i voi face să locuiască în siguranță. Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine în dreptate, în judecată, în mare bunătate și în îndurare; te voi logodi cu Mine în credincioșie și vei cunoaște pe Domnul. În ziua aceea, voi asculta”, zice Domnul, „voi asculta cerurile și ele vor asculta pământul, și pământul va asculta grâul, mustul și untdelemnul și acestea vor asculta pe Izreel. Îmi voi sădi pe Lo-Ruhama în țară și-i voi da îndurare; voi zice lui Lo-Ami: „Tu ești poporul Meu!” Și el va răspunde: „Dumnezeul meu!”«

Acum Israel este reîntors în țară și a întemeiat un stat, dar aceasta a avut loc în necredință. Dumnezeu nu poate avea nici o legătură cu acest stat. Noi suntem în pericol, să fim fascinați de eforturile israeliene, fără să cunoaștem ce spune Dumnezeu în Isaia 18 și 57; El nu se mai ocupă de acest popor, El stă liniștit și așteaptă ziua recoltei (judcata), când El va dogori cu soarele Lui arzător acest popor și îi va duce în durerile despre care am citit în Mica 4 și 5. *Înainte* și în acest timp îngrozitor se va forma o rămășiță, care în Cântarea Cântărilor (capitolul 1) va sărbători, ca să zicem așa, logodna cu Dumnezeul Său. După aceea am văzut începând cu capitolul 2,7 din Cântarea Cântărilor, cum a sosit »începutul durerilor« (Matei 24,8) și cum Dumnezeu aduce acest popor în exerciții spirituale. În partea a treia a cărții (de la capitolul 3,6), vedem cum mireasa va fi pregătită de Domnul, cum ajunge în necazuri mari și cum credința ei va fi încercată, dacă ea se va lega strâns de El. Păzitorii orașului o bat. Însă tocmai prin aceasta ea va fi adusă mai aproape de Domnul, și El din partea Lui va recunoaște ceea ce ea va aduce pentru El în aceste timpuri îngrozitoare. Ei o să trebuiască să-i lipsească multe binecuvântări pe care noi le avem: în mare parte va fi un acoperământ pe fața lor, căci ei nu vor poseda Duhul lui Dumnezeu și nici nu vor avea siguranța unei legături sigure cu El și a iertării păcatelor lor. Însă El îi va asigura de dragostea Lui și va lăuda sentimentele lor, râvna lor și credințioșia lor în mijlocul acestor pericole. Ei Îl vor cunoaște tot mai bine, până când vor ajunge la această descriere frumoasă din capitolul 5, în care ei Îl cântă în toată frumusețea Sa. Găsim apoi în încheiere o privire asupra salvării lor și a celorlalți care vor intra în Împărăția păcii; cele douăsprezece seminții și chiar popoarele până la marginea pământului. În capitolul 8 de la versetul 5 urmează ultima parte a cărții, confirmarea definitivă a binecuvântărilor. În aceasta ei vor recunoaște baza pentru legătura lor cu Domnul, și anume dragostea Lui până la moarte. Sora cea mică (cele zece seminții) va fi adusă înapoi, și Solomon va avea iarăși o vie printre toate popoarele. Ce timp va fi acesta, când toate acestea, care aici este încă prezentat ca ceva de viitor, o previziune în așteptare, vor fi împlinite!

În încheiere vrem să citim încă ceva despre această împlinire, în Isaia 61 și 62, ca prin aceasta să vedem starea minunată în care Ierusalimul va ajunge atunci când Dumnezeu l-a făcut iarăși soție a Lui. Dumnezeul, care va face aceasta, este Domnul nostru Isus Hristos. El este Dumnezeu lăudat în veci, și în același timp este Mesia al poporului Său, care va coborî ca Împărat la acest oraș, ca să Se lege cu el. În Isaia 61 rămășița spune în versetul 10: »Mă voi bucura nespus în Domnul și sufletul meu va fi plin de veselie în Dumnezeul meu; căci m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, m-a acoperit cu mantaua dreptății, ca pe un mire împodobit cu o cunună și ca pe o mireasă împodobită cu bijuteriile ei. Căci, după cum pământul face să răsară lăstarul lui și după cum o grădină face să încolțească semănăturile ei, așa va face Stăpânul, Domnul, să răsară dreptatea și lauda, în fața tuturor popoarelor.«

Aceasta am găsit-o și în Cântarea Cântărilor capitolul 8, unde Solomon nu va avea numai o vie printre toate popoarele și căpeteniile popoarelor îi vor aduce roadele ei, dar și Sionul însuși spune, că via lui este înaintea feței lui Solomon și că ea va aduce roade pentru el. Așa vedem aici, că aici pe pământ va fi o grădină înfloritoare pentru Domnul. După aceea Duhul spune: »De dragostea Sionului nu voi tăcea, de dragostea Ierusalimului nu voi sta liniștit, până nu se va arăta dreptatea lui ca lumina și mântuirea lui ca o făclie care arde. Atunci popoarele vor vedea dreptatea ta și toți împărații slava ta; și-ți vor pune un nume nou, pe care-l va hotărî gura Domnului. Vei fi o cunună a frumuseții în mâna Domnului, o diademă împărătească în mâna Dumnezeului tău. Nu te vor mai numi „Părăsita” și nu-ți vor mai numi pământul o „pustie”, ci te vor numi: „Plăcerea Mea este în ea!” Așa cum mireasa spune: »Eu sunt a preaiubitului meu, și dorința lui este după mine«, așa spune Domnul Însuși: »”Plăcerea Mea este în ea”, și țara ta o vor numi „măritată”, căci Domnul Își găsește plăcerea în tine și țara ta va fi căsătorită. Cum se unește un tânăr cu o fecioară, așa se vor uni fiii tăi cu tine; și cum se bucură mirele de mireasa lui, așa se va bucura Dumnezeul tău de tine.” „Pe zidurile tale, Ierusalime, am pus niște paznici care nu vor

tăcea niciodată, nici zi, nici noapte! Voi care aduceți aminte Domnului de el, nu vă odihniți deloc! Și nu-i dați odihnă, până nu va așeza din nou Ierusalimul și-l va face o laudă pe pământ!”«